

Giới thiệu Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2

Bạn đang đọc truyện Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2 của tác giả Tinh Dã Anh trên website đọc truyện online. Hồ Bất Động từ nhỏ đã mang trong mình một số mệnh xui xẻo mà bất kỳ cô gái nào cũng không thể chấp nhận được. 18 tuổi trải qua 8 mối tình "lớn nhỏ", thiên tình sử "dây cộp" nhưng không mối tình nào mang lại cho cô cảm giác hạnh phúc, thậm chí cô phát hiện khi mình thích một ai đó thì lập tức người đó sẽ gặp phải tai họa: người bị gãy răng, người bị chậu hoa rơi vào đầu, người lại bị áy nhà,... Vận đen tưởng rằng cứ bám riết nhưng bỗng một ngày mưa gió, có hai người từ trên đỉnh núi xuống, xuất hiện trước mặt Bất Động, họ nói có thể giúp cô thay đổi cái số mệnh này? Bán tín bán nghi nhưng dưới sự thôi thúc của một tia hy vọng mong manh cô vẫn đưa họ về nhà mình... Từ đây cuộc sống bắt đầu chuyển biến phức tạp và nhiều màu sắc hơn. Nhưng liệu người này có thực sự thay đổi được số mệnh của Hồ Bất Động không? Cô có thể yêu bình thường như những cô gái khác không? Và anh ta rốt cuộc là ai?...Câu trả lời sẽ có trong "Yêu em thật xui xẻo" Tập 2 chắc chắn mang đến cho người đọc nhiều bất ngờ thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Đi a ngực trần gian (thượng)

“Căn phòng của nó là địa ngục chốn nhân gian.”

* * *

Hồ Bất Động không sao ngủ được.

Nguyên nhân, có lẽ chốt dạ vì vừa rồi đã chót lớn tiếng nói mình “thật lòng”, nên bây giờ trái tim treo ngược giữa không trung, bởi vì sự thúc giục kia nghe xong hai tiếng “thật lòng” của cô liền lạnh lùng đi về nhà, lúc vào phòng còn đập cửa đánh “rầm” một cái.

Nhưng nguyên nhân sâu xa nhất có lẽ là do chiếc “giường êm đềm ấm” của cô không biết từ lúc nào đã biến thành sàn nhà. Nhớ lại tối qua, tiếng đập cửa chấn động của Hạ Thiên Lưu làm đèn trên trần nhà lắc lư một hồi. Cô không cam tâm lép vế, cũng ngẩng cao đầu sai bước vào phòng mình, lúc qua cửa định lùi lại mấy bước kéo cánh cửa thật rộng, rồi đập cái thật mạnh, tốt nhất là át cả tiếng đập cửa của phòng bên kia.

Tư thế đã chuẩn bị sẵn sàng, tên đã đặt trên cung, đột nhiên có tiếng ngáy “khò khò” vọng ra từ giường cô khiến cô im bật, quay lại nhìn, bỏ cô đang ngủ ngon lành trên chiếc giường công chúa của cô. Chấn động bị đập xô lung tung, chiếc gối lụa màu hồng phấn cũng bị rơi xuống đất.

“Ai cho phép lão già bán con gái cầu vinh như ông tùy tiện ngủ trên giường của thiếu nữ.” Cô nghiêng răng véo mặt bố mình, “Sao da mặt ông có thể dày đến thế? Tôi tuyệt đối không thừa nhận mình có di truyền bất cứ đoạn gene nào của ông. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ để trống cột “bố” trong tờ khai lý lịch.”

Thế là, cô đành thất thểu ôm chiếc gối lụa màu hồng phấn của mình ra khỏi “khuê phòng”. Không thể lãng phí tư thế mình đã dày công chuẩn bị, cô vẫn vung tay đập cửa đánh “rầm”. Kết quả, ông ta không bị lăn xuống đất, mà chính cô bị khóa bên ngoài...

Xi... Cho nên khuyên bạn, đừng tùy tiện nói khoác! Báo ứng có thể giáng lên đầu bạn mọi nơi mọi lúc. Kinh nghiệm để đời đó!

Cô ôm gối tự hài lòng với chiếc thảm đáng lẽ phải thuộc về bố cô. Cô trần trọc lẫn lộn mãi đến nửa đêm mà vẫn không sao chợp mắt. Tầm thâm trải sàn vừa lạnh vừa cứng, trái ngược hoàn toàn với chiếc giường mềm mại ấm áp của cô. Cô đành bò dậy nhìn trùng trùng cánh cửa vừa bị Hạ Thiên Lưu ngược đãi, vừa nhìn vừa lâm bầm, cứ như vậy cô tiếp đi lúc nào không biết.

Mới ngủ được một lát, đột nhiên cô cảm thấy thân thể mình bị vật gì đó rất nặng ép xuống, ngực bị đè đến mức ngạt thở. Cô rên lên yếu ớt. “Ư... á... Đừng mà...”, đừng có đè lên cô nữa...

“Chị Hồ, mới sáng sớm chị đừng rên rĩ như thế được không? Bố và sư bá đang ăn sáng đó.”

“Ư... ư... á... Đừng... đừng mà..” Hồ Bất Động lồm cồm bò dậy nhưng chưa hoàn toàn tỉnh táo, miệng vẫn tiếp tục phát ra những tiếng rên rĩ thiếu trong sáng.

“Chị nằm mơ “chuyện xá đúng không?” Phan Đoàn chớp chớp mắt, thò tay lật mí mắt cô lên, nhưng chỉ nhìn thấy lớp lòng trắng đáng sợ. “Bố, tối qua bố làm gì chị Hồ vậy? Sư bá, chị ấy gọi thế nào cũng không chịu dậy, làm sao bảo chị ấy nghe điện thoại được.”

“Gọi không dậy? Không sao, để bà ta nói với nó vài câu là nó lập tức tỉnh ngay ấy mà.” Hồ Thước cầm điện thoại quỳ xuống cạnh tấm thảm, áp nó vào tai cô.

“Hồ Bất Động, lão nương lệnh cho cô lập tức tỉnh dậy, đánh răng, rửa mặt rồi xuống dưới lầu. Nếu không tất cả tài sản trong tay bố cô đều thua vào túi

lão nương. Lão nương sẽ cho hai người cút xuống gầm cầu mà hứng gió Đông Bắc cả đời!”

“Bụp, phập!” Hồ Bất Động theo phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy.

“Yeah! Chị Hồ dậy rồi.”

Cô dụi mắt, nhìn khuôn mặt của Phan Đoàn được phóng đại trước mặt mình, lại cúi đầu xuống, rít qua kẽ răng: “Em đang làm gì vậy?”

“Giúp sư bá gọi chị dậy.”

“Em gọi chị bằng cách nhảy hẫng lên ngực chị vậy sao?” Cô trừng mắt lườm thẳng nhóc vẫn ngồi chễm chệ trên người mình. Quả nhiên là thằng quỷ này, suốt nửa pHôi của cô xệp lẹp vì nó.

“Chị không thích em sao? Vậy lần sau đổi cho bố em gọi chị dậy nhé.” Phan Đoàn cười hi hi, đương nhiên bố cậu cũng sẽ dùng cách “cưỡng ép” giống như cậu thôi.

Cô cười tinh quái nhìn Hạ Thiên Lư đang im lặng ngồi ăn sáng, hoàn toàn không để ý đến cô cuộn mình trong đồng chăn bừa bãi. “Hừ, chị sao dám làm phiền đến sư thúc đại nhân gọi chị dậy, đúng không, sư thúc đại nhân?”

Đôi đũa đang gấp rau của Hạ Thiên Lư hơi dừng lại, lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi lại quay đi, ăn tiếp.

“Em xuống ngay cho chị, còn ngồi đó nữa!” Cô lẩn ra khỏi chăn, ngáp dài, nhìn Hồ Thước đang định chuẩn, đột nhiên nhớ ra con ác mộng vừa rồi. “Này, nói cho ông biết, tôi vừa mơ thấy ác mộng.”

“Ý... à

“Tôi mơ thấy ông đã đem toàn bộ gia sản nhà chúng ta đi đánh bạc, rồi bị thua, cả nhà chúng ta sẽ phải cút xuống gầm cầu mà hứng gió Đông bắc.”

“Nếu thắng, chúng ta sẽ thành tỷ phú, không cần nhìn sắc mặt lạnh lùng của người khác mà sống nữa. Nếu bố thắng, mùa xuân ấm áp sẽ đến. Nếu bố thắng, con có thể tìm một người đàn ông ở rể, hoặc là muốn tìm hai, ba người, bố cũng...”

“Nhưng ông thua rồi!”

“Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh mà.”

“Nói cũng đúng!” Cô gật đầu, xắn tay áo ngủ chặt thêm một chút, chậm rãi tiến về phía Hạ Thiên Lư, mỉm cười thật tươi. “Sư thúc buổi sáng tốt lành, tiểu đệ đệ có lời thỉnh an! Com sáng ăn no chưa? Sao từ trước đến nay tôi không biết, anh có thói quen ăn sáng nhỉ? Từ trước đến nay chưa từng thấy anh dậy trước tám giờ sáng, he he.”

Thỉnh an xong, cô quay đi, nét mặt đổi hẳn, ngón tay giữa giơ lên biểu thị sự khinh thường, bỏ vào nhà tắm đánh răng, nhân tiện gột sạch luôn cả những lời buồn nôn mình vừa nói.

Hồ Thước và Phan Đoàn quay sang nhìn nhau một lát, rồi lại hướng về phía Hạ Thiên Lư. Anh bỏ đôi đũa xuống nhìn chằm chằm cánh cửa nhà tắm. Phan Đoàn nuốt nước bọt, ngoan ngoãn ngồi lên bàn, tiếp tục bữa sáng của mình. Hồ Thước kiễng chân lên lần tránh khí lạnh, rướn cổ nói với con gái mình đang ở bên trong: “Bố nói này, Bất Động, con không còn lời nào muốn nói với ông bố đã đem toàn bộ gia sản đi đánh bạc sao?”. Phản ứng bình tĩnh thái quá của cô khiến ông ta hơi hoang mang.

“Ông nói cái gì? Dù gì cũng là nằm mơ mà.” Cô nhô bọt kem đánh răng ra.

“Đó... đó không phải là nằm mơ.”

“Ông nói to lên một chút, nói cái gì cơ?” Cô vừa rửa mặt, vừa thò đầu ra khỏi nhà tắm.

“Bố nói đó không phải là nằm mơ. Nữ ma đầu xã hội đen đó đang đợi con ở dưới lầu. Nếu con không xuống tham kiến mẹ chồng, chúng ta thực sự sẽ phải xuống gầm cầu hứng gió Đông bắc đó!”

“Phụt!” Cô ném ngay chiếc khăn đi, mở cửa sổ phòng khách, thò đầu ra nhìn xuống dưới lầu. Một chiếc xe hơi cao cấp màu đen đang đỗ dưới đó. Bà chủ đeo kính đen, mặc váy công sở màu xám đậm, vẻ sang trọng, đang đứng cạnh chiếc xe, dựa lưng vào cửa kính, hai tay khoanh trước ngực, buồn chán gõ chiếc giày cao gót xuống đất. Bà ta chợt ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt dù cách lượt kính đen vẫn đáng sợ vô cùng.

“Mẹ ơi!” Cô vội đóng cửa kính lại, tựa lưng vào tường thở dốc. Hạ Thiên Lư đã bị cô làm cho mất ngon, anh rời khỏi bàn ăn, nhưng bây giờ cô không có tâm trạng để giận dữ anh nữa. Cô vội quay về phòng, đóng cửa lại bắt đầu thay đồ, tiếng mắng chửi trong phòng sa sả vọng ra: “Lão già đáng chết! Ông là đồ nói năng hàm hồ, phá gia chi ‘phụ’! Ông phá nhà mình thì không sao, nhưng đằng này đâu phải nhà của ông. Nếu để anh ta biết được, món nợ của ông tăng gấp đôi, ông muốn bị người ta truy sát sao?”.

“Bố cứ nghĩ chỉ có thắng chứ không thể thua. Rõ ràng bố đã nhìn thấy trước thắng lợi, chỉ thiếu một chút xíu nữa. Nào ngờ, cuối cùng bà ta lại lật ngược tình thế, sáng suốt giữ mình, nói không làm bỏ nhí liên không làm bỏ nhí... Bố cũng chẳng có cách nào!”

“Ông hết cách? Tôi hận mình không sớm cắt đứt quan hệ cha con với ông đi!” Cô từ trong phòng xông ra, nhằm thẳng cửa chính, thấy Hạ Thiên Lưu đã đứng sẵn ở đó liền nhướn mày lên. “Sư thúc đại nhân, anh cũng muốn ra ngoài sao?”

“Bang!”

“Ui da!” Một tiếng đóng cửa sầm sét phủ đến bên tai cô, cái mũi đáng thương của cô bị đập đau điếng. “Anh...” Rõ ràng biết cô ở phía sau, lại còn dám đập cửa vào mũi cô!

Bỏ đi, bây giờ không phải lúc để so đo với anh, cô lại mở cửa, chạy một hơi xuống dưới lầu, sau đó thở hồng hộc đứng trước mặt bà chủ. Đang định nở một nụ cười rề tiền, chợt thấy kẻ vừa tàn nhẫn với chiếc mũi của cô thản nhiên nhìn cô một cái, rồi cúi người chui vào trong xe.

“Bà đến đón anh ta đi làm sao?” Cô nhìn bà chủ gỡ chiếc kính ra. “Thế mà làm tôi hết hồn. Bà gọi tôi xuống có chuyện gì?”

“Hừ... gọi cô xuống làm gì à? Hôm qua xem mặt với thằng con trai tôi xong, cô liền nói chuyện với mẹ chồng tương lai thế này à? Hừ?” Bà chủ nhướn cao mày, rút cánh tay phải vắn nhét trong túi ra. “Cầm lấy

Một chiếc chìa khóa và một tờ giấy được nhét vào tay cô.

“Cái gì đây?”

“Lão ‘Hò Thuyết [1]’ kia chẳng phải nói cô dịu dàng hiền thực sao? Lão nương cho cô một cơ hội để thể hiện sự dịu dàng hiền thực của mình. Đi dọn dẹp phòng cho con trai tôi!”

“Cái gì? Bà... bà muốn tôi đi thu... thu dọn phòng của Trác Duy Mặc?”

“Con dâu tương lai, cô có biết con dâu tương lai là gì không? Cô không đi, cũng được, thế thì mau thu dọn hành lý xuống gầm cầu ngủ nhé.”

“...”

“Dọn dẹp xong, cô kêu thằng tiểu tử đó không được đi đâu hết. Tôi sẽ qua chỗ nó ăn cơm.”

“...”

“Cô có thái độ gì vậy?”

“...”

“Đừng có thay đổi nhanh như thế, tôi sợ dây thần kinh trên mặt cô đứt đó.”

“...”

“Hừ, tôi đi trước!” Nói xong, bà ta nhả nhặn cúi người, ngồi vào trong xe, đóng cửa lại và nói với tài xế: “Lái xe đi!”

Tiếng bánh xe cùng tiếng động cơ vang lên, bà chủ thấy Hạ Thiên Lưu chỉ thản nhiên nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ. “Yên tâm, con mắt của tôi không kém như vậy đâu. Tiểu tử chết tiệt đó chẳng qua cố ý muốn逗逗 tôi, mới đồng ý xem mặt cô ta. Hừ! Muốn đấu với lão nương à? Tôi sẽ làm một bà mẹ chồng thật độc ác, ức hiếp cho cô ta bỏ đi. Con trai tôi tốt xấu gì cũng là do tôi mang nặng đẻ đau, làm sao có thể để con nhỏ đáng ghét đó bắt nạt được.”

“...”

“Tên tiểu tử chết tiệt kia xem ra chơi đêm vẫn chưa về nhà. Nhưng mà cũng tốt, căn phòng của nó là địa ngục chốn nhân gian. Lão nương đến một lần liền sợ đến bây giờ!”

[1] Trong tiếng Trung, chữ “Thước” và “Thuyết” đồng âm. Tác giả chơi chữ, đọc chệch tên Hồ Thước thành “Hò Thuyết”, nghĩa là nói linh tinh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Địa ngục trần gian (hạ)

“Haizz? Sao đột nhiên lại yên tĩnh vậy.”

* * *

Địa ngục chốn trần gian!

Đây là cảm giác đầu tiên khi Hồ Bất Động mở cửa phòng của Trác Duy Mặc. Cô đóng sầm cửa lại, hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa cảm chìa khóa run run cắm vào ổ khóa, vặn chìa, mở ra, vô cùng cản trở.

Cô lén thò đầu vào trong thăm dò, về mặt chực khóc quan sát khắp căn phòng. Căn phòng này tương đối rộng, ánh sáng cũng không tồi, chỉ có điều...

Một chiếc giường đôi rộng kê chính giữa phòng, đệm lò xo hơi lồi xuống ở giữa do sức nặng quá tải, ga trải giường màu xanh đậm một nửa treo trên giường, nửa còn lại rơi dưới đất. Trên giường, khắp nơi là khuy áo sơ mi bị đứt, khóa quần bò hỏng, thắt lưng không có đầu móc, tất chỉ còn lại một chiếc. Hộp mì ăn liền bỏ lại trên ti vi, vỏ chai bia lăn lóc dưới chân giường, tạp chí khiêu dâm vứt bừa bãi trên bàn, đầu mẫu thuốc lá chất đầy gạt tàn, còn cả những hộp bao cao su đã dùng hết. Ông trời ơi! Đây rốt cuộc là sào huyệt của loại dã thú gì vậy!

Cô đứng buông thõng hai tay, cười khổ nhìn bức tranh bi thảm như mới trải qua một trận cuồng phong hay động đất kinh khủng trước mắt. Ngoại trừ chồng đĩa phim A xếp ngay cạnh ti vi là khá quen mắt, toàn bộ khung cảnh giống như pháo hoa đang nổ trong đầu óc cô vậy. Cô chấp nhận số phận, xắn tay áo, bước vào phòng. Đột nhiên, chân cô giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, cúi đầu xuống, dùng hai ngón tay kẹp lấy vật thể bằng lụa đen trên mặt đất, cô cắn răng, nuốt nước bọt.

“Khốn kiếp, ai lại thay nội y trước cửa thế này?”

Hồ Bất Động sai rồi. Trác Duy Mặc không hề thay nội y trước cửa nhà, anh ta chỉ giữ bó tất cả những bó buộc trần thế ở đó, để nhanh chóng đi bắt nạt cái giường đáng thương đang phải chịu sức nặng quá tải. Vậy thì theo suy luận, cách chiếc quần lót không đầy ba mét sẽ phát hiện một chiếc áo ngực ren màu đen sẫm, đã bị xé rách. Cô dám khẳng định!

Chiếc dây áo màu đen đáng thương bị giăng đứt, đến những mảnh ren nhỏ cũng vứt đầy một bên, cô chỉ có thể dựa vào những thứ còn sót lại cạnh đó, đoán đây là áo ngực của phụ nữ, hơn nữa đệm áo còn khá dày. Cô tiện tay vứt thứ đồ chơi trong tay xuống tầm thăm nhỏ trong một góc trống, cả chiếc tất dài bị giăng rách, miếng vải nhỏ của đồ lót tơ lụa màu hồng phấn khả nghi, và vô số những sợi lông mi giả, rồi là vòng, bông tai, cài áo ngồn ngồn khắp nơi.

“Giữa bãi chiến trường này mà bọn họ cũng có thể làm sao?” Cô nhìn một lượt căn phòng của người đàn ông độc thân, nãy nê cất tiếng, “Con người quả nhiên là loại động vật bị dục vọng sai khiến. Haizz!”

Than thở xong, cô mở chiếc tủ đựng đồ, lấy ra chiếc máy hút bụi vẫn còn tương đối mới, kèm theo một đồng dụng cụ vệ sinh, bắt đầu làm công việc dọn dẹp. Bà chủ kia chắc chắn muốn tiết kiệm tiền thuê người dọn vệ sinh mới bắt cô đến làm nô dịch. Bà ta kiếm tiền như nước, thế mà chút tiền thuê người giúp việc cho con trai cũng không nỡ bỏ ra. Biết anh ta không có khả năng thu xếp cuộc sống riêng của mình, còn muốn anh ta ra ngoài sống làm gì? Ở nhà sẵn người com bung nước rút, hoặc thậm chí có người đưa bao cao su cho chẳng phải tốt hơn sao?

Trác Duy Mặc ở tầng dưới khu chung cư nhà mình. Anh tắt máy xe, nhận lấy điều thuốc và bật lửa từ mấy người bạn cũng lái xe máy giống mình đưa cho, châm thuốc rồi hít một hơi thật sâu, sau đó nhảy xuống xe quay người muốn lên nhà. Chợt phía sau có tiếng nói giữ anh lại.

“Này, Duy Mặc, dù gì cũng tan là tối nay ra ngoài chơi bóng không? Rất lâu không chơi rồi. Huỳnh Nhất Nhị thực sự biến thành đứa con ngoan rồi sao? Cậu ta thực sự không xuất hiện nữa sao?”

Anh quay đầu nhìn người vừa gọi mình lại, hai tay đang vung vẩy làm động tác như đánh bóng, bèn xua tay.

“Không đi sao? Hai người bọn cậu làm gì vậy? Muốn học theo đám phụ nữ ở nhà thêu hoa sao? Hay là hôm nay cậu vẫn muốn đi xem mặt?”

“Khốn kiếp, lại là tên khốn nào lắm lời?” Anh ném điều thuốc vừa rút được hai hơi xuống đất, giẫm giày dập tắt nó.

“Ha ha! Chẳng phải cậu trở mặt với mẹ cậu rồi sao? Loại phụ nữ mà bà ta dất cho, cậu cũng chấp nhận sao?”

“Đều là đàn bà, chẳng có gì không giống nhau cả. Tại sao lại không chấp nhận được.” Nói xong, anh còn đệm thêm mấy tiếng “hừ hừ” khe khẽ.

“Ồ, nói như vậy là, cậu xoi tái cô ta rồi sao?”

“...” Đám hạ lưu này đúng là khốn kiếp! Thật không muốn nhận quen biết bọn chúng.

“Này, đang hỏi cậu đấy, làm gì mà phải liếc đi chỗ khác vậy?”

“...” Khốn kiếp, ai thèm liếc đi chỗ khác. Anh chỉ kiểm tra xem dây giày có bị tuột không thôi.

“Tối qua, bọn chúng đều đánh cược cậu vẫn chưa xoi tái con nhỏ đó, chỉ mình tớ cược cậu chắc chắn đánh nhanh thắng nhanh rồi. Cậu đã ăn chưa? Nói đi xem nào!”

“Khôn kiếp, bọn khôn kiếp chúng mày!” Dám đem chuyện riêng của anh ra để đánh cược, khôn kiếp!

“Hỏi cậu đó. Đã ăn hay chưa? Chốt lại một câu đi.”

“Haizz! Cậu đúng là đồ ngốc! Còn phải hỏi gì nữa. Nếu ăn được rồi, cậu ta còn ở đây mà ấp a ấp úng sao? Cậu thua rồi, đưa tiền đây! Đừng cố vót vát nữa, cậu không thấy gần đây cậu ta rất xui xẻo sao? Làm sao mà đánh nhanh thắng nhanh được.”

“Này, tớ nói này Duy Mặc, cứ coi như cậu không đánh nhanh thắng nhanh, thì cũng phải đạt đến một cấp độ nhất định rồi chứ? A hay B?”

“...” Khôn kiếp, ai cho phép hắn ta dùng cách miêu tả sinh động như thế. “Cái gì A, cái gì B chứ?”

“Tớ xin đấy, thế giới này đang xoay, có xoay cũng không thể xoay đến mức Trác Duy Mặc cậu làm bộ yêu đương trong sáng. Giả vờ vừa thôi! Mau nói đi, tốt xấu gì cũng cho tớ gỡ gạc chút chứ.”

“Những từ ngữ chuyên môn này Trác Duy Mặc không hiểu đâu. Cậu ta trước giờ chỉ ‘giỏi thực hành không ưa lý thuyết’, đầu óc tuy mơ hồ nhưng ‘ra trận’ thì không ai bằng đâu. Cậu giải thích cho cậu ta đi.” Một tên khác khoác vai người anh em thua cược. “A là đây.” Hắn vừa nói vừa chỉ vào miệng mình. “B là đây.” Hắn sờ lên ngực mình. “Còn C... chắc không cần tớ phải nói nữa chứ?” Mắt hắn ta bắt đầu liếc xuống dưới.

“...” Khôn kiếp, Trác Duy Mặc tức giận muốn tìm cái búa, đập vỡ đầu mấy thằng kia cho bõ tức.

“Duy Mặc, cứ coi như chưa đến C, cậu ít nhiều cũng phải sờ qua đỉnh thánh nữ rồi chứ?”

“Chưa sờ đến!” Giọng anh chán nản, anh muốn cho gã kia thua chết mới hả.

“Hả? Cậu... chưa ra tay sao?”

“Ừ!” Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt thách thức như muốn nói: “Thì sao nào?”

“Vậy... miệng?”

“Cũng chưa hôn!” Vẫn giọng điệu đầy chán nản. Phải khiến gã thua sạch, đáng chết, dám lấy anh ra làm vật đánh cược.

“Đừng nói với tớ, cậu thậm chí còn chưa cầm tay cô ta.”

“...” Anh hơi sững lại. “Khôn kiếp, tại sao bản thiếu gia phải nói cho bọn mày biết? Cút đi cho khuất mắt!” Nói xong, anh giơ chân đá mấy cái vào chiếc xe.

“Mày nhớ lấy, tiền ăn uống của tao tuần này mày phải thanh toán cho tao, vì đã hại tao thua một khoản tiền lớn, ha ha!” Gã thua tiền vội khởi động xe, chạy mất nhưng tiếng chửi bới vẫn vọng lại từ xa. “Trác Duy Mặc, tên khôn!

“Chúng mày mới là đồ khôn!” Anh gầm lên, rồi rút tay vào túi bỏ lên lầu. Vừa nhét chìa khóa vào ổ khóa toan mở cửa, anh phát hiện cửa nhà mình chỉ khép hờ, bên trong còn vọng ra những âm thanh quái dị khiến anh dừng lại, đứng ngây ra trước cửa một lát.

“Áo thì vứt trong tủ, quần lại nhét trong ngăn kéo, thùng rác mua về nhưng không sử dụng, hộp bao cao su, hộp mỳ ăn liền vứt lung tung lẫn lộn. Đây là căn phòng quý quái gì không biết nữa! Dọn dẹp nửa ngày trời mới phát hiện thứ sạch sẽ nhất chính là chiếc thùng rác đặt trong góc nhà. Còn gì nữa? Đĩa phim A xem xong thì phải nhớ đem trả lại chứ, rõ thật là, giấy giục trả đồ đã lâu như vậy rồi, tiền bồi thường quá hạn cũng không biết bao nhiêu mà tính. Ý... còn cái gì cần ghi chép nữa nhì? À đúng rồi! Tạp chí khiêu dâm, xem xong vứt trong tủ sách. Còn nữa, không được vừa ăn mỳ vừa tiện tay xé tạp chí ra để lau bàn, thật quá đáng! Lại còn xé đúng bộ phận quan trọng nhất của phụ nữ nữa chứ. Đồ đáng ghét!”

Anh lấy bộ phận quan trọng của phụ nữ đem ra lau bàn khi nào vậy? Anh chỉ tiện tay xé mà thôi, ai rảnh rồi để ý xem phải xé tấm hình ở bộ phận nào? Bỏ đi, chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là, cô làm thế nào mà vào được phòng của anh?

Khoan đã, đây là phòng... phòng của ai? Anh chau mày nhìn lại căn phòng của mình qua khe cửa, thực sự không nhận ra đây là phòng của ai. Chiếc ga giường màu xám nhạt được trải lại gọn gàng, phủ chiếc chăn cùng màu lên trên. Đồ vật màu hồng nhạt với những viên hoa trang trí đặt trước cửa hình như là thùng rác. Mấy hộp mỳ ăn liền trên ti vi đã không cánh mà bay, hộp bao cao su cũng không thấy đâu nữa, cả đồng quần áo vứt bừa bộn trên sàn nhà cũng không biết mất tích đi đâu, ngay đến đôi tất sáng nay anh lật tung cả phòng cũng chỉ tìm được mỗi một chiếc cũng không còn ở vị trí cũ. Thay vào đó là căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, đồ đạc được xếp gọn ghẽ. Cả căn phòng sáng bóng lạ thường, như thể đang cười nhạo rằng những ngày tháng trước đây anh sống như loài gián, chuột và cảnh cáo đây không phải là thế giới anh nên tồn tại, đứng ở ngoài cửa, đừng có bước vào...

Khôn kiếp, thật vô lý! Đây là phòng của anh, chẳng lẽ anh phải đứng ngoài cửa không dám vào vì sợ làm bẩn mọi thứ sao?

Hồ Bất Động đang ngồi trên bàn hi hục viết lách gì đó, đột nhiên ngẩng đầu, giơ tờ giấy viết hàng chữ “Những việc cần chú ý trong cuộc sống” lên, hài lòng gật đầu. “Ừ, viết xong rồi, không đủ thì sẽ bổ sung sau.”

“Băng dính trắng, băng dính trắng, không có băng dính trắng.” Cô nói xong đặt tờ giấy trong tay xuống, cúi đầu, lần lượt kéo từng chiếc ngăn kéo bàn. Ngăn kéo đầu tiên... Ý! Toàn bộ được cô dùng để chứa đĩa phim A. Ngăn kéo thứ hai, chất đầy tạp chí khiêu dâm. Ngăn kéo thứ ba... Hừm! Vừa rồi lúc thu dọn cô đã bỏ qua ngăn kéo này, không biết bên trong đựng thứ gì, chắc không phải cũng toàn mấy thứ như bao cao su chứ? Cô kéo mạnh ngăn kéo ra, khom người xuống nhìn...

Một chiếc mũ?

Cô chớp mắt, dường như vẫn chưa dám tin chắc vào thị giác của mình. Phải nhìn kĩ lần nữa.

Đúng là một chiếc mũ. Ngoài chiếc mũ ra, trong ngăn kéo không còn vật gì khác, không có vật gì đặc biệt, cũng không có món đồ trang sức đáng yêu nào cả. Một chiếc mũ tối màu đơn giản, không to lắm, hai sợi dây trang trí khá bắt mắt rủ xuống hai bên. Rõ ràng đây là mũ con gái.

Cô nghe phía sau mình có hơi thở rất mạnh liền giật mình quay lại. Một cánh tay to lớn trực tiếp vươn ra hướng đến phía chiếc mũ cô đang cầm trong tay, giật ngay lấy nó.

“Á!” Hành động bất ngờ của Trác Duy Mặc khiến cô giật mình lặn khỏi ghế, ngồi bệt xuống đất ngược mắt nhìn anh. Anh hơi mắt tự nhiên, liếc mắt nhìn đi chỗ khác, giấu chiếc mũ trong tay ra sau lưng. Nhưng vẫn thấy chưa yên tâm liền chau mày, kéo ngăn kéo ra, nhét trả chiếc mũ vào trong đó, rồi dùng chân đóng ngăn kéo lại. Xong đầu đẩy mới hé cặp môi vẫn mím chặt ra.

“Sao cô lại ở đây?”

“...” Cô nhìn một loạt động tác lúng túng của anh, anh đang xấu hổ sao? Cô há hốc mồm, nhìn ngăn kéo mới tiếp nhận lại chiếc mũ kia. Là quà anh ta muốn tặng cô gái nào sao? Có vẻ anh ta rất trân trọng nó nên mới giấu kín trong một thế giới riêng như vậy. Một người đàn ông vốn quen bừa bộn như anh ta mà cất giữ vật đó cẩn thận như vậy thực là hiếm có. Nhưng sao anh ta không tặng đi? Anh ta thực sự biết xấu hổ sao?... Trác Duy Mặc biết xấu hổ... thật khủng bố!

“Cô nhìn đi đâu vậy? Bản thiếu gia đang hỏi cô đó.” Thấy cô còn lưu luyến chiếc mũ, anh háng giọng quát. Có lẽ anh chột dạ vì sợ cô phát hiện ra, chiếc mũ đó là món quà anh định tặng cô từ nhiều năm trước, để cô che đi cái đầu trọc lóc hôi đó. Kết quả vì cô đổi chỗ ngồi, nên giờ nó mới nằm

“Mẹ... mẹ anh bảo tôi đến giúp anh thu dọn phòng!”

“...” Anh sững lại một lát, rồi chau mày, nói: “Tất cả đều do cô thu dọn sao?”. Anh quét mắt khắp phòng, sự ngăn nắp, sạch sẽ quá mức khiến anh nhất thời không quen lắm.

“Đúng vậy!” Cô đứng dậy, chỉ vào tờ giấy trên bàn. “Đây là những điều khoản anh phải học thuộc, anh phải biết phòng của anh là cho người ở, không phải chỗ ở của động vật bốn chân. Còn đây là những thứ đồ cần thiết trong cuộc sống sinh lý, anh chớ vứt lung tung!” Cô vỗ vỗ vào ngăn kéo đựng đồng đĩa phim A và tạp chí khiêu dâm.

“Mùi gì vậy?” Anh khịt khịt mũi, phòng mình có mùi hương lạ.

“Chất làm trong lành không khí.”

“Khốn kiếp, khó ngửi chết đi được!”

“Còn dễ ngửi hơn so với mùi hooc-môn quỵện lẫn mùi mỳ ăn liền đêm qua.”

“...”

“Còn nữa, chỗ đồ này xử lý thế nào?”

“Đồ gì?”

“Những thứ bị cầm thú xé rách vẫn còn sót lại.”

“...” Anh liếc nhìn một cái, thấy cô hát hằm về phía đồng “thị thể nhỏ” trong góc phòng, liền bước nhanh đến đó. Vừa nhìn thấy, anh lập tức hơi ngượng ngập, rồi giơ chân toan đá cái đồng rác đó ra khỏi cửa.

“Này, này, này! Anh định đá chỗ đồ này ra khỏi cửa sao?” Cô vội vàng chạy ra ngăn cản.

“Sao? Không được sao?”

“Sự trong sáng của anh sớm đã về con số không rồi, anh không cần tự biểu diễn mình thế đâu. Anh đá những thứ đồ tào tợn này ra ngoài cửa, anh không thử nghĩ xem hàng xóm sau này sẽ đánh giá anh ra sao sao?”

“...”

Cô rút một tờ báo cũ, đưa cho anh. “Bọc chúng lại rồi tự mình xử lý.”

“...” Anh cắn răng giật lấy tờ báo cũ, vụng về gói ghém toàn bộ đồng rác rưởi trên mặt đất lại, tiện tay ném luôn vào thùng rác cạnh cửa, lại liếc nhìn đồng quần áo đã giặt sạch treo ngoài ban công, thờ dãi nói: “Quần áo... cũng là cô giặt sao?”. Bao gồm cả mấy chiếc quần lót ngoài đó?

“À, là tiệm giặt là dưới lầu, hóa đơn đặt ở trên bàn, đợi lát nữa nhớ trả tôi tiền, tôi miễn phí giúp anh dọn dẹp không có nghĩa giúp anh thanh toán cả hóa

đơn đâu!”, cô giải thích thêm: “Nhưng quần lót chà bằng tay thì vẫn tốt hơn, tiệm giặt đồ giặt không sạch đâu. Sau này anh đừng đem cả đồng quần áo còn chưa phân rõ ra tiệm giặt đồ... giặt...”. Cô nói đến đây thì im bật, vì phát hiện anh cứ trơ ra đó mà nhìn trái ngó phải, không dám nhìn thẳng vào cô, thậm chí anh còn cố tình cào mấy sợi tóc để che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Làm gì vậy? Vì sao cô bỗng cảm thấy dường như chân tay mình cũng thừa thãi vậy? Nói thật, ở với bố lâu, trong căn nhà chỉ toàn đàn ông, cô đã quen với những công việc không tên không tuổi này rồi. Anh cần gì phải đỏ mặt? Cô phải kiềm chế không để trái tim nhỏ bé của mình nhảy nhót. Không được nhảy! Bình tĩnh lại! Hãy nghĩ đến những hành vi cảm thú anh ta có thể làm, tất cả những hành vi cảm thú... Không được, cô phải chạy trốn. Nếu cứ tiếp tục thế này, anh sẽ lại bắt cô tắt âm thanh ồn ào trên người mất...

Hừm... đợi chút... hình như không chỉ mình cô ồn ào. Cô nghe thấy tiếng động gì đó từ lồng ngực anh truyền ra.

“Này, anh nghe thấy tiếng thịch thịch không?”

“Khốn... khốn kiếp, âm thanh vớ vẩn gì thế? Cô tránh xa bản thiếu gia ra một chút!” Anh nhìn cô đang từ từ vươn cổ lại phía mình, lập tức ấn tay lên trán cô, đẩy cô ra.

“Nhưng tôi cứ cảm thấy dường như...”, có chút quen tai.

“Cút ra xa một chút! Không được lại gần bản thiếu gia.”

“Lẽ nào anh không cảm thấy...”, vô cùng quen tai sao?

“Bản thiếu gia chẳng cảm thấy gì hết. Cút!

“Được thôi, anh cứ từ từ mà đứng ngây ra nhé.” Cô bĩu môi, quay người kéo cửa, bỏ đi.

“Đợi chút, cô... đi thật sao?”

“Không, tôi đi mua rau.”

“...”

“Tôi cảm thấy âm thanh đó dường như lại...”, lớn hơn một chút rồi.

“Cô muốn nấu com sao?” Anh vội vã cắt ngang lời cô.

“Ừ, đúng vậy!”

“Ở nhà tôi sao?”

“Đúng!”

“Cô đợi một chút.”

“Làm gì?”

“Tôi đưa cô đi.”

“Ồ, được thôi, dù gì tôi cũng không biết siêu thị gần nhất ở đâu. Chỉ có điều anh mang cả thứ đồ ồn ào đó đi sao?”

“Không được lấy đồ trên người tôi!”

“...”

“Khụ, khụ... Sao đột nhiên cô...”

“Bởi vì mẹ anh nói tối nay sẽ đến đây cùng ăn com.”

“...”

“Bà ta nói nếu tôi không đến giúp anh thu dọn nhà cửa, chuẩn bị com nước, thì sẽ bắt hai bố con tôi xuống ngủ gầm cầu.”

“...”

“Haizzz? Sao đột nhiên lại yên tĩnh vậy?” Dường như còn có một tiếng “xoảng” cũng rất quen tai“...”

“Anh nhìn gì tôi vậy?”

“Cô tự mình cắt đi mua rau đi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trùng Phùng

“Phạm Đoàn, bố của cháu là...”

* * *

“Rầm!”

Nhìn cánh cửa bị kéo mạnh trước mặt, cùng chiếc ghế tín dụng bị ném ra ngoài, Hồ Bất Động giật giật khóe miệng. Không lời thôi với gã đàn ông nhỏ mọn, tính khí thất thường đó làm gì, cô xuống lầu. Cuối cùng trước khi bóng tối hoàn toàn ập đến, cô cũng tìm được một siêu thị cách nhà Trác Duy Mặc không gần lắm. Nhìn chỗ rau đã không còn tươi non trên quầy hàng, cô suy nghĩ về thực đơn tối nay. Một nồi lẩu có lẽ là sáng kiến hay nhất lúc này, bất cứ thứ gì cũng có thể ném vào nồi như là được, ăn cũng chẳng biết được có tươi hay không.

Thế là, cô nhét một đồng nguyên liệu hỗn hợp các loại vào xe đẩy, hoàn toàn không lựa chọn hay cân nhắc. Lúc thanh toán, cô cười gian xảo rút ghế tín dụng ra, quẹt không chớp mắt. Trả thù xong, cứ tưởng rằng có thể thở phào một hơi cho thoải mái tinh thần, nhưng nhìn vào đám túi nilon đựng đồ chất thành đống lổm ngổm trong xe đẩy, cô mới thấm thía được câu “cho người thuận tiện, thì mình mới được thuận tiện” và “oan oan tương báo lúc nào mới thôi”.

“Tiểu thư, nhiều đồ thế này, cô xách nổi không?” Anh chàng thu ngân nhìn cô đồng cảm.

“Ồ... ừ...”

“Hay là cô xách từng túi một, hoặc gọi điện bảo bạn trai cô đến cầm giúp?”

“Haizz! Anh... anh làm sao biết là tôi

“He he! Con gái thông thường khi mua đồ mà không nhìn giá tiền, thì chỉ có một khả năng, đó là cãi nhau với bạn trai nên cầm ghế tín dụng của anh ta đi vung tay cho bố tức.”

“...” Xem ra, anh ta không ít lần bị bạn gái đối xử như vậy.

“Nhưng thường thì con gái hay mua quần áo để xả stress, mua thức ăn để xả stress giống cô thế này thực sự là ít gặp.”

“...” Nói cô đang việc nội trợ sao? Anh chàng này thật biết bóng gió, nhưng dù có bóng gió thế nào, cô cũng hiểu ngụ ý của anh ta.

“Gọi điện cho anh ấy đi. Nhiều thế này, cô không xách nổi đâu. Cần gì phải tự hành hạ đôi tay mình thế.”

“...” Cô nhìn bảy tám chiếc túi đặt trong xe đẩy, mồm môi, móc điện thoại ra. Nhìn anh chàng thu ngân vẫn cười tươi như hoa, cô ngượng ngập, lảng qua chỗ khác, dò tìm cả số điện thoại từ trước đến giờ cô chưa từng ngó qua trong danh bạ, sau đó, bấm nút gọi...

“Gi vậy?” Giọng của Trác Duy Mặc chẳng lấy gì làm vui vẻ.

“Nhiều đồ quá, tôi xách không nổi.” Giọng cô chẳng có vẻ gì giống đang cần giúp đỡ.

Điện thoại im lặng. Rất lâu sau, cô cho rằng anh không nghe rõ, định lặp lại lần nữa, chợt một tiếng hắt xì hơi phát ra từ điện thoại chặn lấy cổ họng cô. Cô nghi ngờ chớp chớp mắt, lại nghe thấy giọng nói thấp trầm phát ra trong điện thoại.

“Tự mình ra đây!”

“Cạch!” Điện thoại tắt máy, cô ngậy ra một lát, rồi buông thõng tay xuống, quay lại quầy, nhìn anh chàng thu ngân nhiệt tình lắc lắc đầu.

Anh ta cũng hơi bất ngờ, miễn cưỡng mỉm cười. “Bạn trai cô thật nhỏ mọn!”

Cô thờ dài, vất vả lời bảy tám cái túi khó nhọc đi ra khỏi siêu thị. Cửa kính tự động mở ra, một làn gió lạnh kèm theo mùi thuốc lá quen thuộc xộc vào mũi cô. Cô nhìn sang bên phải, mấy đầu mẩu thuốc lá bị vứt bừa trên mặt đất đột nhiên đập vào mắt cô, Trác Duy Mặc bực bội đá ngược chân lên t, hai tay khoanh trước ngực, quần áo ướt, cuối cùng liếc nhìn đi hướng khác.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Anh bị ánh mắt thăm dò, khó hiểu của cô làm cho đầu óc tê dại. “Là cô nói đồ nặng, muốn bản thiếu gia đến xách giúp cô mà.”

Đúng là cô bảo anh đến xách giúp, nhưng cô không bảo anh đứng đợi ngoài cửa.

“Anh bị rơi xuống cống nước à?” Cô nhìn bộ trang phục ướt sũng của anh, thì ra đây chính là nguyên nhân của tiếng hắt xì hơi vừa rồi.

“...” Anh nhắm mắt, giọng gao nói: “Vừa rồi khi xuống lầu, không chú ý...”

“Cái gì?”

“Xe tưới nước.” Khôn kiếp, nếu không vì quá vội vàng, anh sẽ không bị...

“... He he...” Cô không nhịn được, cười phá lên, dường như có chút đồng cảm với anh, nói: “Thì ra gần đây anh xui xẻo như vậy”.

“Khôn kiếp! Cô thấy chuyện này đáng vui mừng vậy sao?” Nhìn cô khom hẳn người xuống mà cười, anh trừng mắt, định chìa tay đỡ lấy mấy cái túi nylon to bự, nhưng cô vẫn tiếp tục cười như nắc nẻ, tay vẫn giữ chặt mấy chiếc túi nylon không buông ra, mái tóc phủ qua vai không dài không ngắn bị gió lạnh thổi tung lên. Thật chẳng ra làm sao!

Anh đứng thẳng lên, móc từ trong túi áo ra vật gì đó màu đen đã bị vò cho nhăn nhúm, tiện tay giăng giăng mấy cái, khiến nó khôi phục lại hình dạng ban đầu, rồi chẳng nói chẳng rằng chụp luôn lên đầu cô.

Cô đột nhiên cảm thấy đầu mình bị vật gì đó bó khít chụp lên, đầu bị bó chặt đến mức các dây thần kinh giật giật. Cô muốn đưa tay sờ thử cái vật bó khít đó nhưng bị tay của anh tóm lấy, một câu mệnh lệnh vang lên: “Không được bỏ nó xuống!”

Cô quay đầu, soi vào cánh cửa kính. Cái thứ bó khít trên đầu mình sao nhìn quen quen? Trùng hợp vậy sao? Vì sao nó lại giống thứ đồ anh cất riêng trong ngăn kéo đến vậy? Quê mùa như nhau, xấu xí như nhau.

Qua cánh cửa kính, cô thấy chiếc mũ được đội nghiêng nghiêng trên đầu mình, trùm qua mắt cô, nên cô không nhận ra ánh mắt mình trong cửa kính, chỉ thấy khóe miệng mình lên, dường như đang mỉm cười vui vẻ vậy.

“Mũ che mắt mắt tôi rồi.” Cô phàn nàn, ngẩng đầu lên, nhưng chẳng nhìn thấy anh đâu hết.

Anh không nói gì, giúp cô chỉnh lại chiếc mũ một chút, giải phóng cặp mắt của cô ra khỏi bóng tối.

Cô chậm rãi ngược mắt lên, rồi dừng lại trên cánh tay đang giúp mình chỉnh chiếc mũ. Hai tay của anh ta kề sát bên tai cô, chỉnh trái chỉnh phải. Cô cắn môi dưới, mắt hơi ngược thêm chút nữa. Cánh tay đang chỉnh mũ giúp cô đột nhiên dừng lại, mu bàn tay lạnh cứng chạm vào cái tai nóng rực của cô. Một tiếng thở nặng nhọc từ trên phủ xuống, mang theo mùi thuốc lá nồng nặc, gây cô ngỡ ngàng bị một bàn tay không biết là đã di chuyển đến đó từ lúc nào giữ chặt, khẽ đẩy cô về phía trước. Cô kháng định, anh không để thứ ồn ào đó ở nhà.

Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn, yết hầu gồ cao, rồi từ từ cúi đầu xuống. Nhưng môi của anh không làm cái việc mà nó có thể trực tiếp làm, lại đi nhỏ nhẹ hỏi một câu quá ư thừa thãi và ngu ngốc.

“Có thể... cho tôi hôn một cái không?”

“Hả?” Cô vẫn chưa nghe rõ, sững người lại, thốt ra một tiếng mơ hồ.

Anh thở mạnh, tăng thêm âm lượng, định lặp lại lần nữa câu nói mà vốn dĩ anh cho rằng khá mất hình tượng. “Tôi nói là, có thể nào...”

“Không thể!”

“Cô nói cái gì?” Anh trừng mắt nhìn cô, áp gần cô thêm chút nữa.

Cô nhìn anh nghiêng đầu ghé sát đến, kinh ngạc, gắng sức gạt tay anh ra. “Tôi, tôi chẳng nói cái gì cả.”

“Cô dám bảo tôi không được sao?” Khôn kiếp, bản thiếu gia muốn hôn thì hôn, không cần biết cô đồng ý hay không. Hỏi phụ nữ, quả đúng là việc thừa thãi, cứ trực tiếp hành động là hơn.

“Không, không phải là tôi nói!” Cô nhìn anh kéo đầu cô sát đến, rõ ràng là muốn bức cung, liền vội vã thanh minh.

“Khôn kiếp, cô muốn nói gì thì nói luôn đi, chút nữa sẽ chẳng còn cơ hội đâu.”, anh bất chấp hình tượng... Là đàn ông, phải dứt khoát, cương quyết.

“Cho dù anh muốn ép tiểu sư muội nhà tôi, tôi vẫn phải nói cho anh biết, không thể được!”

“Bản thiếu gia nói có thể là có thể, ai dám nói không thể?”

“Bố tôi nói không thể!”

“Ai thèm quan tâm đến bố cô chứ... Bố cô?” Nhìn miệng Hồ Bất Động từ đầu đến cuối vẫn mím chặt, lắc lắc đầu, vẻ vô tội, Trác Duy Mặc cuối cùng cũng cảm nhận được điều gì đó không bình thường. Anh cau mày, cúi xuống, thì ra là ba tiểu quỷ mặc đồng phục học sinh đang mút mát que kem. Thằng bé trai cười hi hi, ngẩng đầu nhìn anh, hai cô bé gái, nhìn đã biết là hai chị em, một đứa chau mày, giờ tay bịt mắt đứa em gái...

“Di Tô, đừng nhìn! Tiếp sau đây là cảnh cắn nhau đấy, sau đó là lột bỏ quần áo và cuối cùng sẽ biến thành sáng hôm sau.”

“Hả? Em vẫn chưa ăn cơm tối, làm sao có thể biến thành sáng mai được? Anh Phạn Đoàn, em đói!”

“Đừng sợ, anh sẽ không để bọn họ mới một lát đã đến hôm sau đâu. Ông anh này, giữa ban ngày ban mặt ức hiếp tiểu sư muội nhà người ta như vậy không hay đâu.”

“...” Khóe miệng Trác Duy Mặc giật giật, nhìn Hồ Bất Động vẫn bị mình giữ trong lòng. “Thằng bé này là người nhà cô sao?”

“À, đúng... đúng... đúng vậy. Thằng nhóc đáng đánh đó là con trai của sư thúc tôi, hai đứa còn lại là... cái này...” Cô bật cười, hướng về phía Hạ Phạn Đoàn vẫn đang cười gian xảo, nháy mắt ra hiệu cho cậu nên biết điều.

“Bạn gái?” Anh hiểu ra ngay vấn đề.

“Cũng... gần như vậy.”

“Anh Phạn Đoàn, bạn gái là gì?” Nguyễn Di Tô chớp chớp mắt.

“Di Tô, lại đây! Chúng ta phải về nhà rồi, quần gia lái xe đến đón chúng ta kìa. Đừng nói chuyện với thiếu niên hư hỏng này, sẽ mang thai đó.” Nguyễn Di Phấn vừa nói vừa khinh bỉ liếc Trác Duy Mặc một cái, sau đó kéo cô em gái bảo bối vào lòng

“Ê nhóc, bố cậu là ai?” Trác Duy Mặc nhìn thằng nhóc vẫn đang mút mát que kem, hoàn toàn không biết mình đang làm phiền người khác, còn không hề sợ hãi đáp trả lại ánh mắt của anh bằng một ánh mắt cũng khinh miệt không kém. Anh nhăn mày, ánh mắt của thằng nhóc này rất giống gã khốn kiếp đó, khiến anh chỉ muốn ném xuống đất mà giẫm cho mấy cái.

“Bố tôi? Anh hỏi chị ấy đi.” Hạ Phạn Đoàn chẳng để ý đến việc cổ áo mình đang bị một bàn tay kéo giật lại phía sau, liếc nhìn Hồ Bất Động chỉ chực bỏ chạy. “Anh hỏi chị ấy xem, bố tôi là gì của chị ấy.”

“...” Trác Duy Mặc nghi ngờ nhìn Hồ Bất Động đang kéo mũ xuống hết cỡ, dường như đang muốn trốn. “Bố nó là gì của cô?”

“À... chuyện này... Xét về vai về thì là sư thúc, xét về kinh tế thì là chủ nợ, xét về... Mà sao anh lại có hứng thú với bố nó?” Cô trả lời được nửa chừng, đột nhiên cảm thấy mình quá nghe lời, liền chuyển ngay đề tài.

“Tôi không có hứng thú với bố nó, chỉ cảm thấy ánh mắt của thằng nhóc này rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.”

“Cha nào con nấy mà.”

Trác Duy Mặc không muốn tìm hiểu hàm ý trong câu nói của Hồ Bất Động, cũng chẳng muốn để ý đến thằng nhóc kia nữa, anh quay người xách mấy cái túi nilon dưới đất, vẫy cô, nói: “Này, đi thôi!”

Thấy Trác Duy Mặc đã đi được mấy bước, đang định đuổi theo, lại nghe bọn nhóc lên án: “Mẹ chồng, mẹ thật xấu! Mẹ lại bắt nạt bố chồng, còn nói người ta không có quan hệ gì với mẹ. Chẳng phải bố đã thổ lộ với mẹ rồi sao?”. Nguyễn Di Tô rõ ràng thiên vị ông bố chồng bánh bao của mình.

Cô đâu có nói cô và Hạ Thiên Lưu không có quan hệ gì. Cô chỉ nói quan hệ giữa bọn họ rất trong sáng mà thôi.

“Hai người còn chưa hỏi xong chuyện sự chân thành của đối phương ở đâu sao? Chị cũng thật quá đáng, rũ sạch quan hệ không trong sáng với người ta thì thôi, lại còn chạy đi ngoại tình với người đàn ông khác. Haizzz, Hạ Phạn Đoàn, bố cậu còn sống nổi không? Không thổ huyết mà chết đấy chứ?”

Hạ Phạn Đoàn mỉm cười, nhìn thấy chiếc túi nilon trong tay Trác Duy Mặc đột nhiên rách toác, đồ bên trong lăn lông lốc dưới đất. Hồ Bất Động không nói gì, tự biết đầu không lại mấy tên tiểu yêu đầu thai này, cô trừng mắt, rồi chỉnh lại chiếc mũ, trở lại siêu thị toan kiểm mấy chiếc túi nilon khác.

“Haizzz, anh kia thật xui xẻo!” Nguyễn Di Tô cắn móng tay nhìn Trác Duy Mặc đang cau có đứng nguyên tại chỗ.

“Phải nói là thảm hại! Lúc chúng ta mới tới, chẳng phải còn nhìn thấy anh ta bị một chiếc xe tưới nước phun ướt hết người sao? Di Tô, người xui xẻo như vậy, nên tránh xa một chút thì hơn.” Nguyễn Di Phấn nhìn chiếc xe hơi cao cấp bên đường đang từ từ lái đến. “Xe đến rồi, chúng ta về thôi.”

Hạ Phạn Đoàn mút que kem trong tay, thấy Hồ Bất Động cầm mấy chiếc túi nilon mới đi từ trong siêu thị ra nhặt những thứ đồ rơi vãi trên mặt đất, cậu cười nhạt, đưa tay quẹt vệt kem dính trên miệng Nguyễn Di Tô. “Di Tô ghét những người xui xẻo sao?”

“Hả?”

“Nếu anh cũng là người xui xẻo, Di Tô có gặp anh nữa không?”

“Anh Phạn Đoàn...”

“Hạ Phan Đoàn, cậu đang nói gì vậy?”

“...” Cậu mỉm cười, không nhìn Hồ Bất Động nữa, mà quay sang chiếc xe cao cấp dừng ở bên đường. Người quản gia xuống xe, mở cửa. một đôi giày cao gót màu nhạt giẫm xuống đất, cửa xe đóng lại... Người phụ nữ xinh đẹp, tóc xoăn cuộn sóng đứng cạnh chiếc xe nở nụ cười tao nhã, nhìn hai đứa bé đang cầm kem, giả vờ nhăn mày, nói: “Hai đứa các con lại lên ăn kem rồi, sắp đến mùa đông rồi, bị nhiễm lạnh thì làm thế nào?”

“Mẹ, mẹ đến đón bọn con, Di Tô, đi nhanh lên!” Nguyễn Di Phần vừa nhìn thấy người phụ nữ đó, vội vàng nghe lời, vứt que kem trong tay đi, kéo tay Di Tô chạy.

Nguyễn Di Tô bị chị kéo lại phía chiếc xe, vẫn cố ngoái đầu nhìn Hạ Phan Đoàn buồn bã vì bị bỏ rơi.

“Cậu bé đứng kia là ai? Bạn học của các con à?” Người phụ nữ khom người, cầm chiếc khăn tay trắng tinh, giúp hai cô con gái lau vết sữa dính đầy miệng, rồi liếc nhìn Hạ Phan Đoàn đứng ở phía x

“Cậu ta là bạn học của con.” Nguyễn Di Phần cướp lời nói trước. “Lúc nào cũng tìm cơ hội tiếp cận Di Tô. Đáng ghét! Hừ!”

“Di Phần, con không nên lúc nào cũng bao bọc Di Tô cẩn thận quá. Nào, gọi cậu ấy đến đây, giới thiệu với mẹ một chút.”

“Dạ!” Nguyễn Di Tô giơ tay tán đồng đầu tiên, rồi lon ton chạy đi kéo Phan Đoàn đến chỗ mẹ mình. “Mẹ, đây là anh Phan Đoàn.”

“Chào cháu, cô là mẹ của Di Phần và Di Tô. Cháu tên là Phan Đoàn à? Đáng yêu quá, bố mẹ cháu thật biết đặt tên.” Người phụ nữ hơi khom người. “Cháu ăn kem cũng dính trên miệng rồi, nào, để cô lau giúp.”

“...” Lúc chiếc khăn lụa mềm mại đi đến bên miệng mình, thẳng nhóc liền ngậy ra, nhìn người đang giúp nó lau miệng. Nó mím chặt môi, nhìn chằm chằm cặp mắt phượng dài nhỏ cùng đôi môi màu hồng nhạt luôn nở nụ cười hiền từ của bà.

Người phụ nữ vừa giúp nó lau miệng vừa quan sát nó thật kỹ. Khi động tác dừng hẳn, bà mới nghi ngờ hỏi: “Phan Đoàn, bố của cháu là...”

“Mẹ, bố của anh Phan Đoàn rất đẹp trai, rất đẹp trai đó!” Nguyễn Di Tô nhớ lại ông bố chồng đẹp trai của mình, lập tức không tiếc lời khen ngợi.

“Chỉ có điều anh ta không thích nói chuyện, về mặt lúc nào cũng lạnh như băng, cảm giác khiến người ta chết cứng. Thậm chí lúc thổ lộ với bạn gái cũng âm ỉ độ.” Nguyễn Di Phần tiếp lời.

“Ồ, vậy à?” Người phụ nữ như được hóa giải mối nghi ngờ, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn, liền vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ của Phan Đoàn. “Sao từ nãy đến giờ cháu không nói câu nào vậy? Cháu không vui sao?”

“...” Cậu lắc đầu, rồi cúi gằm mặt, lí nhí: “Cô... cô à, cháu phải về nhà rồi”.

“À, đúng rồi! Cháu phải về nhà ăn cơm rồi. Hôm khác đến nhà chúng ta chơi nhé.” Người phụ nữ quay lại phía quản gia, ra hiệu bảo ông ta mở cửa, bế hai cô con gái ngồi vào trong xe, rồi đóng cửa lại.

Nguyễn Di Tô ngồi vào trong xe rồi, vẫn lo lắng thò đầu ra ngoài cửa sổ, nghiêng đầu ọ Phan Đoàn đứng bên ngoài. “Anh Phan Đoàn hình như đang khóc.”

“Hạ Phan Đoàn biết khóc sao? Em đùa gì vậy?” Nguyễn Di Phần xua tay, rồi cũng thò đầu ra, cảnh tượng bên ngoài khiến cô bé hơi bất ngờ. “Di Tô, hôm nay chúng ta làm chuyện gì không đúng sao?”

“Không có ạ! Anh Phan Đoàn làm sao mà khóc?”

“Chị biết rồi!”

“Hả? Là vì sao?”

“Kẻ nhỏ mọn đó, chắc chắn bởi vì vừa rồi chúng ta nói nếu cậu ta xui xẻo thì sẽ không để ý đến cậu ta nữa cho nên mới khóc!”

“Hả? Anh Phan Đoàn xui xẻo sao!”

“Không đâu, chúng ta chẳng phải vẫn tốt sao? Ngốc à!”

“Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?” Nguyễn Di Tô thấy mẹ mình đang trầm ngâm nghĩ ngợi chuyện gì đó liền lay gọi mẹ.

Bà mỉm cười không trả lời

...

Cuối cùng cũng nhạt xong đồng chai lọ rơi đầy dưới đất, Hồ Bất Động thở hồng hộc, đang mãi suy nghĩ xem có nên tiếp tục nhờ tên xui xẻo kia xách đồ về nhà không, đột nhiên lưng áo cô bị ai đó kéo kéo. Cô quay lưng, chưa kịp phản ứng thì một thẳng nhóc lao vào lòng cô khóc lóc nức nở, cô gạt mình

ngồi phịch xuống đất, nhìn Trác Duy Mặc đứng ngơ ngác cũng chẳng hiểu chuyện gì.

“Bạn gái nó bỏ đi rồi nên mới khóc lóc thảm thiết thế này. Thật vô tích sự!” Trác Duy Mặc nhìn thẳng nhóc đang ôm chặt cô, cầu nhàu.

Hạ Phạn Đoàn khịt mũi, không trả lời anh ta.

“Này, Phạn Đoàn, làm sao em khóc vậy? Nước mũi của em dính đầy ngực chị rồi!”

“Khốn kiếp, thằng nhóc chết tiết, cô mau đẩy nó ra đi! Bạn gái của mình bỏ đi rồi, thì sà vào lòng bạn gái của người khác khóc lóc là sao chứ?” Anh vừa nói vừa toan lôi thằng nhóc ra. Không ngờ nó quay đầu lại, há miệng cắn bàn tay đang bắt nạt nó. “Khốn kiếp, thằng nhóc chết tiết! Dám cắn bản thiếu gia! Thả ra! Bào mày thả ra! Khốn kiếp, tao bào mày thả ra, đâu có bào mày sấn vào lòng tao!”

“Này, hai người các anh sao lại ôm nhau thân mật thế kia? Này, Phạn Đoàn, không được bừa bãi ôm một người đàn ông!” Hồ Bất Động vội vàng đứng dậy muốn kéo thằng nhóc đang dính trong lòng Trác Duy Mặc ra. Ủng hộ cho cô vừa rồi còn cảm động khi thấy thằng nhóc sà vào lòng mình khóc nức nở, hóa ra nó chỉ ôm bừa một người, chẳng thêm chọn lựa, đến lòng của Trác Duy Mặc mà cũng rúc đầu vào. Không được tùy tiện sấn vào lòng cảm thú, mau ra đi!

“Hu... hu... em muốn bố, em muốn bố em. Hai người một người ngực không phẳng, có hai quả cầu thịt rất chướng mắt, một người thì toàn mùi thuốc lá, em muốn bố em!”

“Thằng nhóc chết tiết!”

“Khốn kiếp!”

“Hu... hu oa oa oa oa oa oa!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Lầu (Thượng)

“Hôm nay em nhìn thấy mẹ rồi.”

“Hu... hức...” Tiếng khóc nức vang lên.

“Chép chép...” Tiếp đến là tiếng ném thử món

“Soạt soạt...” Tiếng lật sách liên hồi.

Ba âm thanh này cùng lúc kết hợp khiến mạch máu trên trán Trác Duy Mặc nổi cả lên. Anh cầm củ cà rốt - thứ anh ghét ăn nhất trên đời - phân vân không biết có nên đập một nhát vào cái đầu đang lắc lư của Hạ Phạn Đoàn, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng của mình hay không.

“Khốn kiếp! Mày muốn khóc, muốn ăn, muốn đọc tạp chí khiêu dâm đều được nhưng chỉ được phép chọn một trong ba! Không được làm ồn trong địa bàn của bản thiếu gia!”

Đưa một thằng nhóc khóc lóc về nhà mình thật là một việc làm ngu ngốc, đặc biệt là trong một căn phòng chẳng có bất cứ thứ gì để dỗ dành trẻ con như phòng của anh. Tiếng khoác oang oang của thằng nhóc khiến anh hồi hận vì quyết định của mình. May mà Hồ Bất Động thông minh đột xuất, lấy đồng tạp chí khiêu dâm trong ngăn kéo ra đặt lên bàn, thằng nhóc mới chuyển từ gào thét sang tiếng thút thít, dán mắt vào đồng bấu vật trên bàn của anh và bắt đầu công việc nghiên cứu về cơ thể người. Anh đột nhiên cảm thấy việc mình mười ba tuổi mới sa đọa đã là chuyện hiếm có, vậy mà... Khốn kiếp!

“Hu hu... anh, chỗ này của anh lại thiếu một trang quan trọng. Anh xé nó đi chùi cái gì rồi? Hạ Phạn Đoàn ngẩng đầu nhìn Trác Duy Mặc tay lăm lăm củ cà rốt mà chẳng phản ứng gì, chỉ quan tâm đến nửa thân dưới của chị người mẫu ăn mặc mát mẻ trong tạp chí không biết đã đi đâu mất.

“Khốn kiếp, thằng nhóc này mà gọi là trẻ em sao? Họ hàng thân thích nhà cô là như vậy đấy hả?” Anh gờ củ cà rốt chỉ vào Hạ Phạn Đoàn đang chờ đợi mình đi tìm nửa thân dưới của cô gái mặc bikini. Hồ Bất Động coi như chẳng nghe thấy gì, chỉ nhắc đùa lên ném thử đồ ăn. Anh bắt đầu thấy đầu mình đau. Công việc trông trẻ con gian khổ này đúng ra không nên dành cho anh, đã thế thằng nhóc đó lại chẳng phải do anh tạo ra, dựa vào cái gì bắt anh trông coi nó. Dựa vào cái gì anh phải nhiệt tình chăm sóc thằng nhóc chẳng biết con cái nhà ai này.

“Cũng không tồi!” Hồ Bất Động chép miệng, lại khuấy nồi lẩu trước mặt.

“Khôn kiếp, không tòi chỗ nào?” Đường như cô đã quá nuông chiều thằng bé này, anh định phản đối gay gắt phương pháp giáo dục của cô, trẻ nhỏ chiều quá sẽ hóa hư, phải có người quản thúc nghiêm ngặt, cô nhẫn tâm dụ dỗ thằng nhóc trước mặt giẫm lên vết xe đổ của anh. Không thể y támm gương trước mặt là anh đây sao?

Chẳng cần để ý lời nói của mình có sức thuyết phục hay không, anh định rút cuốn tạp chí 18+ ra khỏi tay thằng nhóc. Bỗng một đôi đũa lướt qua trước mặt anh, anh thuận theo đôi đũa đó, nhìn thấy cô khom người, gấp một miếng gì đó màu đỏ đưa đến trước miệng Hạ Phạn Đoàn. “Nào, há miệng, thử một chút, nếu nhạt thì bỏ thêm muối.”

Hạ Phạn Đoàn ngẩng lên nhìn Trác Duy Mặc, nhướn lông mày, cười khẩy một cái. “Không, em không thích ăn cà rốt, chị bảo anh ấy ném đi.”

“...” Anh nghe vậy liền ngậy ra giấy lát, rồi quay đi chỗ khác.

“Cà rốt có gì không tốt chứ, ăn vào tốt cho da. Em cho rằng làn da trắng nõn nà, mềm mại, quyến rũ của bố em tự nhiên mà có sao?” Cô lợi dụng hiệu ứng tuyên truyền của mình tính để nâng cao giá trị cho miếng cà rốt ế ẩm trong tay mình.

“Em không cần quyến rũ người khác. Chị bảo anh ấy quyến rũ là được rồi.” Thằng nhóc bịt mũi, đẩy miếng cà rốt trong tay cô ra. “Hơn nữa nhìn anh ấy đường như rất muốn ăn, chắc chắn anh ấy thích ăn cà rốt

“...” Khôn kiếp, thằng nhóc chết tiệt, dám chơi xấu anh. Anh mà thích ăn cà rốt, thì có dùng cái này để đập nó không?

“Hử?” Cô nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Trác Duy Mặc cứ nuốt nước bọt nãy giờ, hình như đúng là anh rất thích ăn cà rốt.

“Anh thích ăn cà rốt sao? Vậy thử một miếng đi.” Nói xong, cô gấp một miếng cà rốt, kiễng chân lên gíơ trước miệng anh.

“...” Anh đau khổ nhìn cái vật thể màu đỏ trước mặt mình, mắmm chặt môi. Chỉ cần nghĩ đến mùi vị chán ghét đó thôi, là anh đã muốn đập đổ cả bàn ăn rồi.

“Nóng sao?” Cô nghiêng đầu thu tay lại, đưa đôi đũa lại miệng mình thổi mạnh hai cái, lại gíơ trước mặt anh. “Hết nóng rồi.”

“...” Anh hơi liếc qua chỗ thằng nhóc đang đắc ý cười híp mí, hít một hơi thật sâu, đột nhiên há miệng ngậm lấy đồ vật kẹp trên đôi đũa, rồi dùng tay bịt chặt miệng, ngậm chặt thứ khủng khiếp kia trong miệng, trợn mắt nhìn lên trần nhà.

“Anh ngậm làm gì? Hối anh có nhạt không mà!” Hạ Phạn Đoàn lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, nhạt không? Tôi cứ cảm thấy thiếu gì đó.”

“Hừm...” Anh bịt miệng, gật đầu, phát ra mấy tiếng không rõ nghĩa. Thấy cô vẻ mặt vẫn không hiểu, cắn chặt đôi đũa vừa dùng để dứt cho anh, anh vội nhìn lảng sang chiếc nồi điện nóng hổi Hôi được tận dụng làm nồi lẩu ở trên bàn. Khôn kiếp, nóng như thiêu như đốt thế này mà ăn lẩu.

“Anh à, sao anh lại toát mồ hôi? Bên ngoài trời rất lạnh đó.” Hạ Phạn Đoàn cất giọng mỉa mai.

“Sao nhìn anh vừa như sung sướng lại vừa như đau khổ vậy? Chỉ là một miếng cà rốt thôi mà, làm gì mà khiến anh sung sướng muốn chết vậy?” Cô cũng cảm thấy phản ứng của anh có phần hơi quá.

“...” Anh phần nộ nhìn hai kẻ một lớn một bé trước mặt, đẩy kẻ vừa hạ độc mình qua một bên, xông thẳng vào nhà vệ sinh. “Rầm!”, cánh cửa nhà vệ sinh bị đập không thương tiếc, anh mở nắp bồn cầu ra, nôn thốc nôn tháo. Anh thề cả đời này không bao giờ chạm đũa vào thứ đồ ăn khủng khiếp này nữa.

“Chạy vào nhà vệ sinh đ> khóc sao? Anh ấy thích ăn cà rốt như vậy, thì cho nhiều một chút.” Cô nhìn củ cà rốt bị anh vứt lại, cầm dao lên chuẩn bị cắt thêm một chút.

Hạ Phạn Đoàn nhìn Trác Duy Mặc chạy vào nhà vệ sinh “ôm nghén”, lại nhìn Hồ Bất Động chuẩn bị tiếp tục bức hại anh, lật tờ tạp chí trước mặt, khề nói: “Chị Hồ, nói thật lòng, em vẫn cảm thấy bố em hợp với chị hơn”.

“...” Cô dùng tay. “Sur thúc làm sao?” Giọng nói mới nghe đã biết vờ vịt.

“Ít nhất hai người đều thích cắn cà rốt, như vậy sẽ không cần làm khó đối phương.” Phạn Đoàn vẫn nói hờn nhiên không thèm để ý đến phản ứng của cô.

“Ai nói chị thích ăn cà rốt? Chị chỉ là không ghét mà thôi.” Đột nhiên cô không muốn cắt cà rốt nữa. Bỏ củ cà rốt xuống, đi nạo khoai tây.

“Hôm nay em nhìn thấy mẹ rồi.”

“...” Củ kkhaoi tây trên tay cô dừng lại, nhìn thằng nhóc vẫn chăm chú lật tạp chí. “Em nói, chính là người phụ nữ đi xe hơi hôm nay? Người phụ nữ điệu dáng, nhã nhặn, chín chắn, phóng khoáng đó sao? Bà ấy còn là mẹ của hai cô nhóc kia nữa.”

“Vâng, đẹp không chị? Em cảm thấy cặp mắt đó rất giống mắt em. Chỉ có điều em học bố hay nhướn mày, chẳng trách bà ấy không nhận ra em”

“Ồ, vậy chẳng phải em tìm thấy mẹ rồi sao? Rất tốt còn gì. Khi nào cả nhà em đoàn tụ, chị sẽ không cần ngủ dưới đất nữa.” Cô tiếp tục nạo khoai tây.

“Chị Hồ, anh hàng xóm đã bao giờ trách móc chị chưa?”

“Hả?” Đang nói chuyện mẹ thằng nhóc cơ mà. Sao đột nhiên lại quay sang chuyện tình cảm của cô? Chẳng gì đến nhau cả.

“Bị người khác hại phải gặp xui xẻo suốt bao lâu, đáng lẽ anh ấy nên căm ghét kẻ đã hại mình mới đúng.”

“Chẳng phải nên trách bố em vô dụng sao? Thay đổi số mệnh gì chứ? Anh ta lừa bịp còn giỏi hơn cả bố chị. Thật không Hồ là sư huynh đệ đồng môn!” Cô cầm mạnh cái nạo vào giữa một củ khoai tây. “Hóa ra anh ta từng thích mẫu phụ nữ trưởng thành, chín chắn. Xí, hoàn toàn không biết tận hưởng mê lực của thiếu nữ.”

“Hả?” Phạn Đoàn tròn mắt nhìn củ khoai tây bị tách thành hai nửa, giật mình hiểu ra, liền cất tiếng cười tinh quái. “Ồ... he he, trước đây bố thường nói với em, lấy vợ trước hết phải chọn người dịu dàng, đoan trang, thoải mái, khí chất tao nhã. Phụ nữ phải đặt đức hạnh lên hàng đầu. Còn loại con gái chỉ biết đi xem mặt, rồi cấn mồm với người đàn ông khác ở cầu thang, hay chạy đến câu lạc bộ trai bao làm chuyện mờ ám thì tuyệt đối không được.”

“Em đừng tưởng tìm được mẹ rồi thì có thể coi mẹ là số một. Em có tin chị sẽ kéo em tới chỗ không người mà cho em một trận không?” Gì mà đoan trang, dịu dàng, là cáo già dụ dỗ nai tơ thì có. Xí... Trẻ em mới mười hai tuổi mà cũng không tha. Ngay cả Trác Duy Mặc cũng phải mười ba tuổi mới sa đọa. “Nhưng như vậy Di Phấn và Di Tô chẳng phải thành em gái của em sao?”

“À, cũng gần như vậy. Sao nào?”

“Bọn nó chắc không phải cũng là sản phẩm sau mỗi lần bố em xuống núi chứ?”

“Chắc không phải đâu. Bố em từ sau khi lên núi gần như không có hạ phẩm.” Phạn Đoàn nhăn nhó. “Từ sau khi em ra đời, bố không hề xuống núi? Mà chị có vẻ rất quan tâm đến chuyện đó?”

“Không, chị chỉ muốn nhắc nhở em, loạn luân là việc trái đạo đức.”

“Vâng, câu này chị cũng nhớ đó, chúng ta nên nhắc nhở lẫn nhau.”

“...”

“Cạch, tách!”, ổ khóa cửa xoay nhẹ. Hồ Bất Động lập tức im bặt, rồi chạy lại bên bàn, tiếp tục đóng vai một người vợ hiền mẹ thảo, chờ đợi nữ mã đầu xã hội đen xuất hiện.

Một cơn gió lạnh từ bên ngoài lùa vào phòng. Cô không bắt ngờ với vị khách đến nên chẳng buồn ngẩng đầu nhìn ra cửa. Nhưng khi thấy Hạ Phạn Đoàn vút cuốn tạt chỉ đi, sung sướng nhảy lên bàn mà reo, cô mới giật mình quay lại.

“Bố!”

Cái... cái... cái gì? Hạ Thiên Lưu?

Thượng đế ơi, sao anh ta lại xuất hiện?

“Bố, ôm, ôm! Vẫn là mùi trên người bố dễ chịu. Bố ơi, bà này là ai?”

“Thiên Lưu, thằng nhóc này là con trai cậu sao?” Bà chủ nheo mày, thấy Hồ Bất Động đi đến bên cửa sổ, bà ta lạnh lùng hừ một tiếng. “Cửa sổ đó khóa rồi, chìa khóa ở trong tay lão nương. Cô muốn đến lấy không?”

Sống lưng cô lạnh cứng, cô gượng gạo quay lại với một nụ cười miễn cưỡng. Bà chủ đang quay chiếc chìa khóa trong tay, còn Hạ Thiên Lưu thì mặc cho thằng nhóc Phạn Đoàn nhõng nhẽo trên người mình. Cô định mở miệng nói gì đó thì cánh cửa nhà vệ sinh sau lưng mở ra, Trác Duy Mặc vẩy vẩy nước trên tay, nhìn cô gái đang đứng chắn trước mặt mình, cùng hai người khách mới đến, bất giác lông mày chau lại.

“Khốn kiếp! Lão thái bà, một mình bà đến là được rồi, đưa cả anh ta đến đây làm gì?” Khốn kiếp, nhà của anh không tiếp trai bao VIP.

“Đưa phụ huynh của cô ta đến cho mày gặp.” Bà chủ chỉ vào Hồ Bất Động đang cúi gằm mặt không dám nhìn nhận, rồi kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, bưng bát dưa lên chuẩn bị nhấp tiệt. “Thiên Lưu, mau đến đây ngồi. Làm việc cả ngày chắc là đói rồi. Tội đã nói đưa cậu đi ăn mà, không lừa cậu

Hạ Thiên Lưu nhìn hai kẻ vẫn đứng ngây trước cửa nhà vệ sinh, đưa tay kéo Phạn Đoàn vào trong lòng, rồi kéo bừa một chiếc ghế ngồi xuống, lại nghe thằng nhóc riu rít bên tai mình: “Bố, con làm chứng. Trước đó, chị Hồ không làm gì có lỗi với bố cả. Bà đó nói bố là phụ huynh của chị Hồ, nhưng ánh mắt của bố bây giờ không thích hợp với thân phận đấy đâu. Bố nên thu lại đi”.

“...” Buông tay, vút thằng nhóc trong lòng sang một bên.

“Con có ý tốt nhắc nhở mà, diễn kịch phải diễn cho thật đạt, làm bộ thâm trầm một chút biết đâu có tác dụng hơn.” Cánh tay nhỏ bé của thằng nhóc lại dang ra.

“Tôi nói này, thành viên trong gia đình cô có thể bình thường một chút không?” Trác Duy Mặc khoanh tay trước ngực nhìn cô nàng đầu vẫn cúi gầm không chịu ngẩng lên. Một thằng nhóc phiền phức đã đủ khiến anh đau đầu rồi, giờ lại xuất hiện thêm một ông bố còn là loại nắng mưa thất thường mà anh ghét nhất. “Lần này lại là họ hàng của cô? Anh em con dì con già với cô?”

“...” Cô lắc đầu.

“Vậy là anh em con chú con bác?”

“...” Cô vẫn lắc đầu.

“Chẳng lẽ là anh ruột cô?”

“Sự thúc của tôi.”

“Khốn kiếp!”

“Cũng là bố... của thằng nhóc kia.”

“Anh muốn chửi bới thì cứ việc chửi, không cần nhịn làm gì.”

“Khốn kiếp, tôi đang nghĩ từ!” Thứ cảm giác khó chịu thể này không phải từ ngữ nào cũng có thể diễn đạt được

“...”

“Duy Mặc, phòng ăn chỉ có ba chiếc ghế, vậy thì hai đứa tiểu bối hãy bung một ít thức ăn vào trong góc ăn nhé.” Bà chủ vừa vui vẻ ăn uống vừa nhìn hai người vẫn đang buồn bã than phiền kia.

Hồ Bất Động nhìn mặt Trác Duy Mặc tái xanh. “Nghĩ xong từ rồi thì chia cho tôi một nửa...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lầu (Hạ)

“Cùng tôi loạn luân!”

“Khốn kiếp, tôi thà chết cũng không gọi anh ta là sư thúc! Bản thiếu gia ghét nhất là loại đàn ông yếu ớt!” Nước lẩu sôi “sùng sục” trong nồi cơm điện, bà chủ ân cần gấp thức ăn cho Hạ Thiên Lưu. Thấy Trác Duy Mặc bực tức đập tay lên bàn, còn Hồ Bất Động thì ngoan ngoãn bung bát của mình vào một góc ăn ngon lành, bà ta nhíu miệng, hỏi: “Con nói ai yếu ớt?”

“Bố, có người nói bố yếu ớt kìa!” Hạ Phan Đoàn lay lay gọi bố mình. Anh tay chống cằm đang ngồi ngủ gật. Tối qua sau khi Hồ Bất Động tìm được anh về, anh đã thức trắng cả một đêm, đây là một chuyện trước nay chưa từng thấy. Sáng nay mới tám giờ đã phải lục tục dậy đi làm. Nhưng tình hình trước mắt thực sự không thích hợp để anh ngủ gật. Thằng nhóc mơ màng nhìn anh chàng trước mặt đang giơ tay chỉ vào mũi mình. “Bố, mau dậy đi! Bố cứng rắn cho anh ta xem!” Anh ta tưởng có tạp chí khiêu dâm thì giỏi lắm à? Đĩa phim A của bố cậu cũng chất thành chồng, ngay đến chị Hồ cũng nói bố cậu là đại biểu điển hình cho loại nhu cầu không được thỏa mãn!

“...” Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không hứng thú với những nhận xét về bản thân, giờ đưa gấp chút thức ăn, bỏ vào bát của Phan Đoàn ra hiệu cho thằng nhóc ăn nhiều một chút và nói ít đi, ăn xong thì về nhà, coi như chưa từng quen biết anh chàng kia và cả cô gái lạc lõng không biết hỏi cái, cứ đứng chống mặt mà xem kịch hay đó nữa.

“Tại sao không chịu gọi người ta là sư thúc? Chẳng phải hôm trước ở quán bar, mày còn ngoan ngoãn gọi lão Hồ Thuyết kia là bác trai sao? Nghĩ lại mà tao thấy buồn nôn. Lần này, cho mày ra mắt thêm một vị sư thúc nữa, để mà gọi cho sướng miệng.” Bà chủ nhìn cậu con trai đầy khiêu khích. Dám đối đầu với bà ta, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? “Muốn tao nhận cô ta làm con dâu? Được thôi! Vậy mày mau kính trà Thiên Lưu, rồi gọi một tiếng sư thúc. Còn nữa, sau đó cùng cô vợ của mày gọi thằng nhóc kia là sư huynh.”

“Khốn kiếp, bản thiếu gia không ở rể, việc gì phải gọi theo vợ chứ!”

“Mày không muốn ở rể sao? Thế mà lão nương nhìn bộ dạng của mày lại như cam tâm tình nguyện vậy. Ha ha!”

“Lão thái bà, chuyện này do bà tự gây ra, bà còn dám trách tôi sao? Nhắc lại cho bà biết, chuyện của tôi, sau này bà đừng nhúng tay vào. Tự bà đưa cô ấy đến tìm bản thiếu gia, giờ lại nói bản thiếu gia cam tâm tình nguyện.”

“Vậy sao? Là mày bị ép buộc sao? Vậy được thôi, chuyện hôn nhân này bỏ đi, tao đền tiền, tao cam tâm tình nguyện dừng lại ở đây.” Bà chủ nhún vai, nói rất gãy gọn lưu loát, chẳng buồn để ý đến cảm nhận của người bị trả hàng. “Thiên Lư, cậu có thể mang người nhà cậu về rồi.”

Hạ Thiên Lư hoàn toàn chẳng hứng thú xem vở kịch của hai mẹ con nhà kia, chỉ nghe đúng câu cuối cùng, lập tức đứng dậy, bước đến thẳng trước mặt cô nàng vẫn đang ăn uống ngon lành, rút đôi đũa trong tay cô ra, không đợi cô kịp phản ứng đã nắm lấy cổ áo cô, cứ thế lôi đi.

“Này! Bọn họ cãi nhau liên quan gì đến tôi, tôi còn chưa ăn xong mà.” Cô bị lôi xềnh xệch ra cửa, tiện tay tóm lấy chiếc mũ đen vút trong góc. Cô còn chưa kịp phản ứng việc mình vô duyên vô cớ bị trả hàng ngay trước mặt. Ví dụ, tiền bồi thường phải thêm một chút phí tổn thất tinh thần, đồng thời cũng phải xóa luôn số tiền lần trước cô bao trả nợ bà ta, mọi người sau này nước sông không phạm nước giếng, không được làm phiền đối phương. Bất chợt, giọng nói sắc như dao của bà chủ cất lên: “Dù gì, chỉ cần là chuyện chống đối lão nương thì mày đều làm”. Câu này không phải nói với cô, mà là nói với gã mặt mày cau có – Trác Duy Mặc.

“Thì đã sao?” Trác Duy Mặc thấp giọng đáp lại: “Tránh cho bà lúc nào cũng tự cho mình là đúng, ép bản thiếu gia phải làm này làm nọ. Bản thiếu gia không muốn làm trai bao, chuyện của bà trở chút lên đầu bản thiếu gia”.

“Lão nương nghiêm túc cảnh cáo mày, tao tuyệt đối không cho phép mày thi vào trường cảnh sát.”

“Tôi cũng nói cho bà lần cuối cùng, khi hợp đồng chấm dứt, bản thiếu gia sẽ thi vào trường cảnh sát. Khôn kiếp, tôi sẽ không bán thân cho bà giống tên Tần Vinh Thi và những người khác. Tốt nhất bà đừng ép tôi lựa chọn cái nghề dơ bẩn này.”

“Mày chính là loại phệ liệu heon gì, còn dám mở miệng chê người khác dơ bẩn.”

Hiếm khi anh mới có được tâm trạng tốt nhưng thoáng chốc đã bị quét sạch trơn, liền vớ lấy chiếc áo khoác, toan bỏ ra ngoài. Lúc qua chỗ ba kẻ vẫn đứng chắn trước cửa, anh hơi dừng lại. Thấy cô ngác nhiên nhìn mình, trong tay vẫn cầm chiếc mũ, lông mày anh khẽ động đậy, môi hơi mấp má, nhưng quyết định nuốt tất cả những điều muốn nói vào bụng, rồi bỏ đi.

“Ngày mai mày cứ đến làm việc cho tao. Có bản lĩnh thì hoàn thành xong hợp đồng đi!” Bà chủ giận tím mặt, tháo chiếc giày cao gót ném thẳng vào cánh cửa, Hạ Thiên Lư theo phản xạ có điều kiện cúi đầu xuống, nhân tiện ẩn cả đầu cô xuống, tránh bị vạ lây.

“Có bản lĩnh, bà chớ lợi dụng mối quan hệ hại bản thiếu gia không thi được vào trường cảnh sát!” Trác Duy Mặc nhìn chiếc giày cao gót lao đến như tên bắn, đập cánh cửa đánh “rầm”.

Giày cao gót đập vào cánh cửa.

“Cạch!”, đế giày gãy thành hai nửa, rơi xuống cạnh chân Hồ Bất Động. Cô không dám nhìn dáng vẻ tức giận chống tay lên bàn thờ hồng học của bà chủ, nghe trên đỉnh đầu mình truyền đến giọng nói lạnh băng, là câu đầu tiên mà Hạ Thiên Lư nói sau khi bước vào căn phòng này.

“Bây giờ cô còn có bụng dạ ăn nữa không?”

“...” Cái mũ cô tóm trong tay thả lỏng ra, lại nắm chặt lại, cắn môi dưới. “Chỗ còn lại đem về nhà ăn cũng được.”

Nhà Trác Duy Mặc cách nhà cô khá xa. Sáng nay, cô ngồi xe điện đến còn Hạ Thiên Lư thì đi nhờ xe bà chủ. Bây giờ chẳng ai dám mở miệng nhờ bà ta dùng bàn chân trần để đạp ga xe chờ họ về, chỉ sợ bà ta trong lúc nóng giận lại vượt đèn đỏ, tiễn bọn họ lên thiên đường. Thế là Phạn Đoàn đưa ra một ý hết sức lãng mạn... đi bộ về nhà.

Ý tưởng là do thằng nhóc đưa ra thế mà mới đi được hai bước nó đã rúc vào vòng tay mềm mại, êm ái của bố nó ngủ say sưa, chỉ còn lại hai người định nghĩa tàn bộ là ngược đãi đôi chân vất vả lê bước về nhà.

Im lặng cả đoạn đường, cho tới đầu con ngõ nhỏ rẽ về nhà mình, cuối cùng cô không kiềm chế được nữa, lên tiếng: “Anh muốn cười thì cứ việc cười”.

Hạ Thiên Lư đi trước cô hai bước, tay ôm thằng nhóc đang ngủ ngon lành. Cô dừng lại. Anh cũng dừng bước, quay lại nhìn cô. “Có gì đáng cười chứ?”

“Anh biết rõ... anh biết rõ, mụ tú bà đưa anh đến đó chỉ vì muốn chọc tức Trác Duy Mặc đúng không?” Cô đứng giữa đường, siết chặt chiếc mũ trong tay. Trác Duy Mặc đột xuất ngoan ngoãn gọi bố cô là “bác trai”, còn cùng cô đi xe bus và tặng cô chiếc mũ này, tất cả chỉ vì muốn chống đối mẹ anh ta mà thôi. Chẳng liên quan gì đến cô cả, chẳng liên quan chút nào cả.

Coi cô là kẻ ngốc sao? Vậy cô cũng không cần áy náy vì sự xui xẻo của anh ta nữa. Anh ta thích xui xẻo thì mặc cho anh ta xui xẻo. Nói cho cùng anh ta chẳng qua chỉ là bạn của một người bạn của cô. Nếu không phải vì chuyện hôn nhân chột đến chột đi này, nếu không phải vì anh ta đứng lúc đó gặp xui xẻo, có lẽ một lần nữa cô lại biến thành kẻ ngốc, rồi một lần nữa bị anh chế nhạo.

“Hai mẹ con họ đối đầu thì liên quan gì đến tôi? Tại sao lại kéo tôi vào cuộc?” Cô bĩu môi, dứt bàn tay lạnh cóng của mình vào túi. “Hại tôi suốt nữa lại tự đạ tình, suốt nữa cho mình là đúng, suốt nữa lại...”

“Muốn ngoại tình.”

“Tôi ‘lại’ muốn ngoại tình khi nào? Khốn kiếp!” Cô hét lên đòi lại công bằng cho mình. ;

“Không được bắt chước anh ta nói vậy!” Anh lạnh lùng quát lại cô.

Trái tim cô phút chốc chìm xuống, càng hét to hơn “Tôi nói cho anh biết, tôi không đau lòng, hoàn toàn không đau lòng. Ha ha, dù gì trên thế giới này cũng chẳng có kẻ nào đứng đắn, trong sáng, thuần khiết!” Bị gã Trác Duy Mặc chỉ số EQ bằng không đó đùa cợt sao? Xí, cô thà chết cũng không chịu thừa nhận.

“Chẳng phải là cô rất chung thủy sao? Hừ!” Anh vẫn chưa quên lời thề thốt của cô.

“Tôi... đó là tôi...”

“Yên tâm, tôi không định tin lời cô.” Anh tiến lên hai bước, lại gần cô, rồi từ từ nheo mắt, hơi khom người, con ngươi khẽ chuyển động, đưa một tay còn trống lên. “Bởi vì... người chung thủy, ở đây sẽ rất nhẹ nhàng. Nhìn thẳng vào tôi! Tim cô đập nhanh như vậy làm gì? Hừ?” Chung thủy? Hừ... cô còn cách từ này rất xa, cứ từ từ đi.

“...” Cô nắm chặt cái mũ giấu sau lưng, há hốc miệng vì bàn tay lại đang đặt trên ngực mình, ngẩng đầu nhìn thẳng nhóc vị thành niên vẫn ngủ say sưa trong lòng anh, vội định thần lại gạt tay anh ra. “Tránh xa tôi ra, ôm con của anh đứng xa một chút.” Cô còn chưa quên chuyện hôm nay mới gặp người phụ nữ trước đây của anh.

Thấy bàn tay mình bị gạt xuống, anh ngược mắt lên, nhìn cô mơ màng.

“Hôm nay anh đã thấy tôi bị mất thể diện rồi, chẳng lẽ chơi như vậy vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ phải thấy trái tim tôi tan nát anh mới hả lòng? Tha cho tôi một con đường sống, thì sau này anh mới có cái để chơi. Tha được thì nên tha đi>” Cô che chắn trước ngực mình, toan chạy về nhà, nhưng bị anh kéo lại.

“Không phải tôi đang chơi với cô.” Này, này, này, một câu nói rất đáng được nghiên cứu đây.

“À, anh đang lợi dụng tôi để điều chỉnh khẩu vị.” Lợi dụng cô để đánh tan cuộc sống vô vị? Cuộc sống của anh vẫn chưa đủ kích thích sao? Chẳng lẽ không thể chịu nổi hai ngày yên ả? Ép trái tim mình làm việc quá sức để rồi coi thường những người có trái tim yếu đuối như cô sao?

“...” Anh nắm môi nhưng vẫn nắm tay cô, nhìn cô.

Cô hít thật sâu, hai tay thả ra. “Được rồi! Vậy sư thúc đại nhân, anh rút cuộc muốn chơi như thế nào? Anh cứ nói tự nhiên, tôi sẽ chơi cùng anh, chơi xong cho tôi đi ngủ, tôi thực sự rất đáng thương!” Cả thân thể lẫn trái tim cô đều mệt mỏi rồi.

“Cùng tôi loạn luân!”

“Được! Hà... cái... cái... cái... cái gì?”

“Cùng tôi loạn luân!” Anh lặp lại lần nữa rõ ràng mạch. Nói với cô, rất xin lỗi, cô không nghe nhầm.

Đây là chuyện có thể tùy tiện nói được sao? Sao anh có thể nói ra chuyện ấy bình thản như thế “hôm nay cô ăn cơm chưa”? Sao anh có thể tùy tiện vừa ôm đứa con riêng của mình trong tay vừa nói với một cô gái trẻ mới nếm thử đá kích của cuộc đời những lời như thế?

“Tôi là con gái của sư huynh anh đó”, cô tự chỉ vào mình, nói.

“Ừ cho nên mới nói là loạn luân.”

“...” Đứng vậy, nếu không thì sao đủ kích thích. Cuộc sống của anh vô vị đến vậy sao? Nhưng mà...

“Tôi... tôi từng đùa cợt anh.”

“Ừ, còn là dùng tiền do tôi kiếm được nữa.”

“...” Chẳng phải anh không đề tâm chuyện tiền bạc sao? Bây giờ thế nào đây, anh đang uy hiếp cô sao? Nhưng quan trọng nhất là: “Tôi vừa bị người khác trả lại hàng mà. Và lại, tôi còn rất đa tình... nữa...”. Chữ ‘nữa’ cuối câu, cô lí nhí như bị hụt hơi.

“Ừ, tôi biết!”

“Những khuyết điểm tôi có thể nghĩ ra đều đã nói hết rồi, anh vẫn kiên quyết muốn chơi trò kích thích này sao?”

Anh liếc mắt nhìn bộ phận cô dùng tay che chắn, nhếch miệng cười. “Tuy chưa đạt tiêu chuẩn nhưng tôi không muốn đợi thêm nữa, cho nên... cùng tôi loạn luân, ngay bây giờ.” Anh nhấn mạnh những tiếng cuối cùng.

“Anh nhìn gì vậy?” Cô cúi nhìn ngực mình đang hứng chịu anh mất soi mói của anh. “Của tôi không đến nỗi nhỏ quá được chưa? Anh đã sờ hai lần rồi, đừng có nói những lời vô lương tâm như thế, được không?” Gì mà không đạt tiêu chuẩn, với không muốn đợi nữa? Cô đã dậy thì rồi! Chẳng lẽ loạn luân

còn phải thêm vào điều kiện là thiếu nữ trưởng thành sao?

“Tạch!”, ánh sáng của chiếc đèn pin chiếu vào hai người còn đang co kéo, vắn vương. Hồ Thuốc thò đầu ra ngoài. “Hai đứa đứng đó làm gì? Bất Động, con phải ở nhà Trác Duy Mặc ăn cơm cùng mẹ chồng tương lai mới đúng chứ, làm gì mà co co kéo kéo với sư thúc ở đây, còn ra cái thể thống gì nữa?”

“Chúng tôi đang>” Cô muốn giải thích, nhưng người bên cạnh đã nhanh hơn một bước, thốt ra một câu thành thật đến đáng sợ.

“Chẳng cần ra thể thống gì cả. Tôi đang hỏi cô ấy muốn cùng tôi loạn luân không.”

“Bụp!”

Chiếc đèn pin trong tay Hồ Thuốc rơi xuống đất, mặt kính vỡ tan. Khóe môi ông ta giật giật.

Ai dám chắc chắn tháng ngày sau này của cô có thể bình yên hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đa Tình

“Giúp cô sửa chữa những thói quen xấu.”

Chiếc đèn pin hỏng được dựng đứng trên bàn trà, mảnh thủy tinh vỡ thu thành đồng trên đó. Hồ Bất Động di chuyển cái cổ nhìn sang trái. Thật hiếm khi bố cô trưng ra bộ mặt nghiêm túc, đứng đắn như vậy, ông ta chau mày, ánh mắt khinh bỉ nhìn Hạ Thiên Lưu như nhìn một tên “ác bá địa chủ cường đoạt dân nữ nhà lành”, còn Hạ Thiên Lưu ánh mắt vô hồn hơi cúp xuống, nhấc tay rót một tách trà, rồi nhâm nhi thưởng thức. Chú ý, đây sư thúc đại nhân mới một phút trước còn dụ dỗ cô đi vào vực thăm loạn luân.

Hạ Thiên Lưu cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc sơ mi tối màu mà khuy áo chỉ mang tính chất tượng trưng, minh họa, để lộ vùng da trắng nõn từ cổ cho đến ngực. Chiếc quần vải được nhét vào trong đôi boots đen thấp cổ. Có vẻ anh không thích sự bó buộc, nên tháo hết dây của chiếc boots ra, dựa lưng vào sofa, giờ tay cởi nốt những khuy áo còn lại, cảnh xuân cứ thế hiện ra phơi phới.

Hồ Bất Động đau khổ gãi tay đập lên đầu mình. Đau khổ vì vị sư thúc đại nhân tùy tiện phát tán hooc-môn trước mặt người khác mà không thèm để ý đến hoàn cảnh, nơi chốn. Nguy hiểm thật! Cho dù không phải là loạn luân, nhưng với tính cách lăng lợ này, làm sao anh có thể thuyết phục bố cô tặng con gái bảo bối của mình cho anh. Vị khách mà hôm nay anh tiếp thích mẫu đàn ông “ăn xong chùi mép” sao?

“Khụ khụ! Thiên Lưu sư đệ, cậu cảm thấy sư huynh ngày thường đối xử với cậu thế nào?” Hồ Thuốc chớp chớp mắt, quyết định dùng tình nghĩa anh em để mở đầu câu chuyện, tiếp đó sẽ dùng đạo lý để giảng giải sao cho thật khúc chiết.

Hạ Thiên Lưu ngẩng lên nhưng chẳng thêm đề ý đến sư huynh mình, mà chăm chăm nhìn Hồ Bất Động này giờ cúi gầm dán mắt vào đôi boots anh đang đi, hững hờ>ời câu hỏi của Hồ Thuốc: “Chẳng ra sao cả”.

“...” Tiểu tử thôi, dám nói ông đối xử với mình không ra gì, đã vậy còn không thèm nhìn ông mà ngang nhiên trước mặt ông liếc mắt đưa tình, dụ dỗ con gái ông. Anh coi người làm bố như ông chết rồi sao? Không được làm hư đứa con gái ông ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn! Ông ta kích động ngăn cản ánh mắt của Hạ Thiên Lưu, ép anh chú ý đến sự tồn tại của mình.

“...” Anh bị một cánh tay bất ngờ thò ra chắn mắt tầm nhìn thì khó chịu nhăn nhó: “Bỏ tay ra, vướng quá!”. Cái người bị anh cảnh cáo “loạn trước bỏ sau” kia vẫn giả vờ vô tội, ăn sạch xóa sạch còn muốn người khác trả tiền, bị ôi vô sỉ còn muốn thăng cấp.

Bây giờ anh rất mệt, thật sự chỉ muốn leo lên giường mà ngủ một giấc như Phan Đoàn. Thử thách ý chí của anh lúc này không phải là lựa chọn sáng suốt. Cho nên, tốt nhất cô nên lập tức đưa ra một câu trả lời thông minh như “”, “đồng ý” hoặc là “người ta muốn cùng anh loạn luân”, để anh có thể lập tức lên giường ngủ đến sáng.

Trước ánh mắt bức bách của anh, đầu cô tê dại. Cô hít sâu rồi ngẩng lên nhìn trần nhà, làm bộ dửng dưng. Hừm, sao chiếc đèn treo trong phòng khách nhà cô lại bần như vậy nhỉ? Hôm nào phải lau chùi mới được.

“Hai người đừng có đầu mày cuối mắt lộ liễu như vậy trước mặt ta!” Hồ Thuốc đập bàn, khiến Hồ Bất Động được phen giật nảy. Nhưng Hạ Thiên Lưu vẫn tỉnh bơ như không, phút chốc nhiệt độ xung quanh ông ta giảm mạnh. Được rồi, ông thừa nhận ông đâu không lại cái máy làm lạnh của anh, chưa kể đến tiền bạc của ông cũng nằm trong tay chiếc máy làm lạnh đó. Cho nên, dù ông có muốn phản đối cũng cần khéo léo, uyển chuyển một chút. “Thiên Lưu sư đệ, cậu biết đó, số mệnh con bé này mang điềm xấu. Để động lòng với ai, người đó sẽ gặp xui xẻo. Tôi khuyên đệ...”, đừng nên làm đảo lộn vai

về, thứ bậc, đừng có dùng ánh mắt của Hoàng Thế Nhân [1] đó để nhìn ông, ông không quen biết gì Dương Bạch Phương [2] cả.

“Hừ!” Anh cười nhạt, nhiệt độ tiếp tục giảm xuống. Dám lòi cả chuyện mệnh xấu ra để thuyết phục anh sao? Hừ!

“...” Được rồi, có đó không phát huy tác dụng, ta sẽ nghĩ có khác. “Nó đã dính hôn với người khác rồi. Con gái gã chồng như bát nước đổ đi, nước đã đổ đi ai có thể thu về được!” Cứ coi như Hoàng Thế Nhân, cũng không thể cướp không rau của người khác chứ? “Gia đình nhà chồng của nó thế lực rất lớn, quen biết cả các quan chức lẫn bọn xã hội đen. Đắc tội với họ rất nguy hiểm!”

“Cô ấy bị trả hàng rồi!” Nhiệt độ dường như tăng lên một chút.

“Cái... cái gì?” Ông ta còn chưa kịp cảm nhận sự ám áp của tiết xuân thì những cơn gió bắc đã ập đến, lườm con gái mình một cái, khẽ hỏi: “Mày bị trả hàng khi nào? Sao tao không biết?”.

“Gia đình Trác Duy Mặc thế lực rất lớn sao? Sao tôi lại không biết?” Hồ Bất Động cũng trừng mắt đáp lại bố mình, không giấu được nỗi khinh bỉ với kẻ bán con gái cầu vinh. Được rồi, nhà người ta có thế lực, tiền đồ xán. Bởi vậy, ông ta mới đem con gái đẩy vào miệng cọp. May thay, cô không hợp khẩu vị của bà mẹ chồng độc ác kia nên bà ta mới dễ dàng buông tha cô. Nếu không, đời cô thế thảm rồi!

“Bố chưa nói với con, bố cậu ta là xã hội đen sao?” Hồ Thước chớp chớp mắt, cảm thấy kho tư liệu của mình đã thật phong phú.

“Ông cũng không nói với tôi, một đứa trẻ có bố làm xã hội đen và mẹ mở câu lạc bộ trai bao lại muốn trở thành cảnh sát.”

“Hả? Duy Mặc muốn làm cảnh sát?” Hồ Thước không nhận ra mình đang lạc đề. “Chẳng trách... haizz! Khoan đã, như vậy chẳng phải đối đầu với bố cậu ta sao?”

“Trả hàng rồi!” Ba tiếng u ám từ phía đối diện lại truyền đến, nhắc nhở bọn họ mau trở lại chuyện chính, chớ lãng phí thời gian vì chuyện của người khác.

Hai bố con đang mãi nói chuyện nghe vậy giật mình, liền im bật. Cô con gái tiếp tục nhìn lên trần nhà, còn ông bố thì vò đầu bứt tai nghĩ một có khác. Sau khoảng năm phút im lặng, ông đột nhiên lạnh lợi hẳn lên, vỗ đùi một cái: “Nó có qua lại với tiểu tử họ Huỳnh nhà hàng xóm! Tuy tiểu tử đó đáng về chường mắt, không được đáng yêu như Duy Mặc nhưng con gái thích rồi, tôi cũng không... Này... Bất Động, con không được bóp cổ bố”.

“Phì! Lão già chết tiệt! Ông chó ngồi đây mà nói nhăng nói cuội! Tôi qua lại với anh ấy khi nào? Tôi và anh ấy chỉ là hàng xóm thôi. Chúng tôi là bạn bè bình thường, có đi có lại, có vay có trả!”

“Rõ ràng bố thấy con gói miếng ngọc quan âm rồi lén lút nhét vào thùng thư nhà cậu ta. Như vậy chẳng phải là công khai qua lại sao? Công khai qua lại, con có hiểu không hả? Đáng lẽ bố nên dạy dỗ con tử tế, con gái không nên đa tình. Bệnh này của con và thói quen phun nước bọt bừa bãi phải sửa đi. Thành con dâu nhà người ta rồi sao có thể qua lại với người đàn ông khác nữa?” Ông ta vừa vùng vẫy khỏi bàn tay của con gái vừa phát biểu “tuyên ngôn chính nghĩa”.

“Đừng là thói quen xấu!” Hạ Thiên Lưu ngược mắt lên, giọng nói lạnh lùng của anh khiến những móng vuốt đang siết chặt trên cổ Hồ Thước run run. “Đã vậy để tôi dạy dỗ cô ấy.” Kể ra chuyện sư đệ thay người sư huynh vô dụng của mình dạy dỗ sư đệ diệt cũng là chuyện thường tình.

“Cái, cái, cái gì? Anh muốn dạy dỗ tôi cái gì?”

Dạy dỗ, từ này không thể tùy tiện sử dụng!

“Giúp cô sửa chữa những thói quen xấu.” Những thói quen xấu khiến người khác vô cùng khó chịu.

“Hả? Sư đệ, cậu cảm thấy nó còn cứu được sao? Tôi đã bó tay với nó từ lâu rồi, không cần làm phiền cậu nữa đâu!” Hồ Thước khó khăn lắm mới thoát khỏi móng vuốt của con gái. Ông ta đang nghĩ cách để chia rẽ cặp đôi loạn luân này, chứ không định tác thành cho bọn họ!

“Không sao! Tôi sẽ chữa tận gốc bệnh đa tình của cô ấy.” Nhờ sạch tận gốc rễ căn bệnh đó. Nói xong, anh đứng dậy, kết thúc cuộc nói chuyện nhạt nhẽo, ngáp dài và bò về phòng ngủ. Mặc cho hai bố con nhà kia vẫn ngồi ngây trên sô pha chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cửa phòng vừa đóng lại, trong bóng tối, anh nghe thấy có tiếng trẻ con cười khúc khích. Anh thản nhiên, cời đồ.

“Bố, đừng trách Phạm Đoàn không đứng về phía bố nhé. Anh Trác đó thật sự vô cùng xui xẻo. Hay là bố tính nhầm rồi, anh ta mới là ‘chân mệnh thiên tử’ của chị Hồ?”

“...”

“Nhưng bố không gặp cũng phải. Con người vô tâm như chị Hồ, thật ra chỉ muốn báo thù bố thôi. Chị ấy muốn bố ném thứ mùi vị xui xẻo nên mới cố ý đối tốt với bố. Chị ấy không thật lòng thích bố nên bố mới không gặp xui xẻo đúng không?”

“...”

“Con chỉ nói sự thật thôi mà. Đừng lườm con nữa! Nhưng bố cũng có thể thử xui xẻo một chút xem sao, con có thể giúp bố phóng hỏa. Muốn gì thì khó chứ muốn xui xẻo chẳng phải rất đơn giản sao?”

“...”

“Bố, chuyện số mệnh đó thực sự đáng tin sao?”

Trong bóng tối, anh quay lại nhìn Phan Đoàn, hai mắt mở to như đèn pin, chỉ tay về phía phòng khách nơi hai bố con cô vẫn đang cãi vã chưa thôi, lạnh lùng hỏi lại “Con cảm thấy thế nào?” Cứ coi như thật sự có số mệnh, thì cũng không khác chế nổi ngôi sao Hồng Loan xui xẻo còn dám đa tình này.

“Số mệnh của chị Hồ thực sự rất khó nói.” Phan Đoàn vờn vai “Nhưng bố định giúp chị ấy chữa bệnh đa tình thế nào? Con cảm thấy bệnh này của chị Hồ, đã là bệnh ngấm vào máu rồi, rất khó chữa trị”

“Bóc thuốc đúng bệnh.”

“Bố, con nghĩ lấy độc trị độc sẽ hiệu quả hơn.”

“...”

Lấy độc trị độc

Cô nghe thấy rồi!

Anh định dùng chiêu bô ỏi này để đối phó với một thiếu nữ sức trời gà không chặt sao?

Cô biết rõ, những lời anh nói đều phải qua lý giải vòng vo mới hiểu được ẩn ý thực sự. Lần này, bị cô nghe hết rồi nhé. Nói là muốn giúp cô sửa chữa thói quen xấu? Ha ha, hóa ra chính là âm mưu đưa cô đi gặp Thượng đế. Người chết rồi, thì thói quen xấu cũng không còn nữa! Anh làm việc không cần quá sạch sẽ dứt khoát đến như vậy đâu? Cho người ta một chút ảo tưởng không được sao?

Hồ Bất Động không hề nhận ra cả thân người mình giống như con cóc dính lên cửa phòng Hạ Thiên Lưu, chăm chú thám thính quân tình. Cô chẳng để bất cứ lời giáo huấn, dạy dỗ nào của bố mình vào tai, chỉ hận không thể xuyên qua lớp gỗ mà chui hẳn vào bên trong, tốt nhất là chui hẳn vào trong chăn của hai tên ma đầu một lớn một bé kia mà vạch trần toàn bộ kế hoạch độc ác của hai người họ.

“Này sư đệ của ông có nghiên cứu về độc dược không?” Cô vẫn dán tai lên cánh cửa, hơi nghiêng đầu về phía bố mình. Người ta đang vạch kế hoạch hạ độc thủ với cô, cô phòng vệ chính đáng cũng là điều đương nhiên.

“Hả? Sao con biết cậu ta rất thành thạo về thuốc?” Dù gì cũng là bố con, lợi dụng ông ta làm tình báo kẻ cũng là cách hay.

“...” Làm sao cô biết được. Cô chưa từng biết cái sự thật tàn nhẫn này.

“Con làm sao mà tự nhiên trông tuyệt vọng thế?”

“Anh ta thành thạo đến mức nào?” Cô từng bị anh ép uống thứ thuốc rất đắng, khi đó cô không hề có ý định tìm hiểu về y thuật của anh, nhưng bây giờ vì bảo vệ cái mạng nhỏ bé của mình, cô cảm thấy mình cần phải hiểu về anh trên mọi phương diện.

“Thành thạo đến mức nào à? Vấn đề này khó trả lời quá. Khi con còn nhỏ hề ốm đau, bố đều lên núi nhờ cậu ta bốc thuốc, tiết kiệm được tiền mua thuốc. Cái gì tiết kiệm được thì nên tiết kiệm”

“Đừng nói với tôi, số thuốc chuột tốt hơn hẳn những loại bán trên thị trường, khiến lũ chuột chỉ ngủ thôi đã lăn đùng ra chết mỗi lần xuống núi ông tiện tay mang về cũng là...” Cô run rẩy chỉ vào cửa phòng Hạ Thiên Lưu, chờ đợi một câu trả lời phủ định.

“Không màu, không mùi, giết chuột vô hình, lại rất dễ sử dụng. Lúc đầu không phải chính con cũng vỗ tay khen ngợi sao?” Hồ Thước nhướn mày, hết lời ca ngợi khả năng diệt chuột của sư đệ mình.

“Vậy anh ta giết người chắc cũng nhanh gọn như vậy nhỉ?” Lúc ấy cô khen ngợi là vì kẻ bị giết là chuột nhưng bây giờ đối tượng đổi thành cô, cô khen ngợi chẳng phải là tự sát sao? Tội lỗi! Không màu, không mùi... Vậy làm sao mà đề phòng được? Xem ra bây giờ chuyện thông minh nhất cô có thể làm chính là chọn cho mình một phần mộ. Nhưng nếu vậy đây có được coi là một vụ mưu sát người tình không?

Cô lo sợ cuộn tròn trong chăn. Từ ngày mai, cô bắt đầu ăn ở ngoài, tuyệt đối không ăn bất cứ thứ gì trước mặt anh. Cứ như thế, cô run bần bật rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong lúc mơ màng, cô nghe loáng thoáng có tiếng nói chuyện, phớt lờ khí lạnh bốc lên...

“Thiên Lưu à, cậu chắc chắn mình phải làm như vậy chứ?” Giọng nói âm áp pha chút ngữ khí cười cợt khiến cô nghe mà nổi cả da gà. Tuy biết là câu lạc bộ của mục tử bà kia tiếp cả khách nam, nhưng đây là lần đầu tiên cô chứng kiến hai người đàn ông tình tứ với nhau.

“Ừ!” Giọng anh lạnh buốt khiến cô cuộn chặt lấy tấm chăn thêm chút nữa. Tại sao từ khi cô chuyển ra ngủ dưới đất, anh dậy mỗi ngày một sớm vậy? Làm ơn đi, trả lại cô một Hạ Thiên Lưu thần thờ, hay ngủ nướng đi. Không ai yêu cầu anh ta tiên bộ như vậy đâu.

“He he, tôi chỉ cảm thấy, cô gái đó thật sự đáng thương.” Cô... cô... cô gái đó? Mắt cô bắt đầu máy liên tục, không phải có điềm chẳng lành gì chứ? Không... không phải bọn họ vừa nũng nịu nhau vừa thương lượng chuyện hạ độc cô chứ? Đừng có lấy cô mà tán tỉnh nhau.

“Vậy thì sao?” Tàn nhẫn, sắc lạnh, không có chút lòng trắc ẩn nào.

“Bị đối xử như vậy, chắc sẽ khóc chứ?” Khóc? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Còn khiến cô khóc nữa.

“...”

“Chắc không đâu. Anh muốn cô ấy khóc lóc đến cầu xin anh đúng không?” Đúng là bây giờ anh muốn khóc lóc cầu xin anh tha mạng.

“Hừ!” Anh cười nhạt...

“Thiên Lư à, có lúc tôi thấy cậu thật xấu xa. Bà chủ biết chuyện này không?”

“Hiện tại thì chưa biết.”

“Ý cậu là bảo tôi đừng nghe chuyện đúng không? Thiên Lư à, cậu nên thử nói thẳng với người ta. Tôi nghĩ rất ít người có khả năng lý giải được lời nói của cậu giống như tôi.”

“...”

“Cạch!”

Có tiếng đập điện thoại. Anh không hy vọng đối phương lý giải được lời của mình.

Mong sao đối phương vì thái độ nhờ cậy thô lỗ của anh mà từ chối trở thành tông phạm, giúp kẻ xấu hạ độc giết thiếu nữ vô tội. Nhưng kẻ vừa nói chuyện cùng anh, nghe chừng sẽ nghe theo quyết định của anh, không ngại vất vả giúp đỡ anh, còn thân mật gọi anh một điều “Thiên Lư” hai điều “Thiên Lư”, xem ra lời cầu khẩn của cô không thể linh nghiệm.

[1] Nhân vật nam chính trong bộ phim “Bạch Mao Nữ”, là tiêu biểu cho tầng lớp địa chủ phong kiến Trung Quốc thời kì trước Cách mạng

[2] Một nhân vật trong bộ phim “Bạch Mao Nữ”, ông chính là cha của Bạch Mao Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dù Gì

“Dù gì nếu không phải anh gặp xui xẻo tôi đã không để ý đến anh như vậy!”

Phải chọn môn học thêm, chọn môn học thêm rồi không học, đây là truyền thống “tốt đẹp” của trường dạy nghề không

mấy tên tuổi này. Đương nhiên, đây luôn là tôn chỉ giáo dục của Hồ Bất Động, mức độ học tập vừa phải, nhưng không để mình bị liệt vào hàng cá biệt.

Nhưng khi ngôi nhà ấm áp của cô rất có thể biến thành hiện trường đầu tiên của một vụ án mạng, cô không thể không từ bỏ truyền thống đã gắn bó lâu dài với mình đó. Đeo túi xách lên, lẹ chân, chuồn ra ngoài.

Hạ Thiên Lư thán nhiên nhìn chiếc túi xách căng phồng của cô, cười nhạt một tiếng. Kế hoạch tẩu thoát của cô diễn ra suôn sẻ, cô hơi quay đầu lại để chắc chắn rằng anh không có ý định ngăn cản mình.

Thế là, cô ngồi trong phòng học lạnh lẽo, nghiền ngẫm cuốn Bí kíp giải độc trên giang hồ của bố mà cô lén trộm được. Cô vừa xoa hai tay vào nhau, khịt khịt cái mũi sắp đông cứng vừa nghiền cứu phương pháp giải độc thuốc chuột. Liếc qua cái phòng học mới chỉ lác đác vài cô cậu đến. Cô lại chán nản gõ tay lên phương thuốc “Phong lưu tuyệt mệnh tán”, chống cằm nhìn góc bên trái, cậu bạn cùng lớp A rút tờ giấy ăn, giúp bạn gái lau vết dầu bánh dính trên miệng. Chướng mắt!

Ở góc bên phải, “cây vắn” của lớp đang cặm cụi với bức thư tình mình đã ấp ủ từ lâu. Tại sao cô biết? Xí, chẳng có học sinh nào ngồi làm bài tập toán mà mặt đỏ tía tai, chân tay run rẩy thế kia cả. Đã thế còn công khai để cuốn năm trăm bài thơ tình nổi tiếng ngay bên cạnh. Vô duyên!

Cô bạn ngồi bàn sau thì đang “xe chỉ luồn kim” để đan khăn cho bạn trai mình, có lẽ ở nhà sẽ dễ dàng bị phát hiện nên cô ta không thể không chuyển sang trận địa khác. Hai người trước mặt thì gọi điện thoại đặt vé xem phim cho buổi hẹn hò ngày mai... Khốn kiếp, cái thế giới này không còn ai độc

thần nữa sao? Mà tại sao tất cả đều chọn ngày hôm nay để phô diễn tình cảm trước mặt cô? Lẽ nào vì quá lâu cô không lên lớp học thêm nên không biết lớp học thêm đã biến thành đại bản doanh cho các cặp uyên ương sao?

Cô bịt tai lại, cúi đầu xuống, tập trung toàn bộ tinh thần vào bí kíp “Phong lưu tuyệt mệnh tán”. Có lẽ trước khi tìm cách giải độc cho thuốc chuột, cô cần suy nghĩ lại một chút. Vì sao Hạ Thiên Lưu còn chưa có động tĩnh gì mà đã dọa cô khổ sở thế này? Vì sao cô phải ngồi đây chịu đựng cái lạnh, còn phải chứng kiến những cảnh âu yếm, thăm thiết của những cặp đôi khác trong khi trái tim mình đang lạnh giá. Hừm, bọn họ thật chẳng chịu để ý cảm xúc của người khác.

“Rầm!”

Cánh cửa phòng học bị đập tung, tiếng “rầm” khó chịu truyền đến tai cô. Cô không ngẩng đầu lên, tiếp tục bịt chặt tai, nhấn máy, khẽ cầu nguyện: “Lại thêm một tên bỏ nhà ra lớp học để yêu đương, hẹn hò”.

Cô tiếp tục ép mình nghiền cứu từng câu từng chữ trong sách. Đột nhiên nhận ra không gian xung quanh im ắng lạ thường. Cô từ từ ngẩng đầu lên, cậu bạn trước mặt đang há hốc mồm nhìn về phía mới phát ra tiếng động. Dường như mọi người đang sợ hãi điều gì đó, vội vã quay đầu lại tiếp tục với công việc của mình, kể cả cậu bạn A lẳng từ kia.

Cô cảm thấy một loạt ánh mắt hình viên đạn đang chĩa vào lưng cô, đến mức xương sống cô cứng đờ. Cô nhát gan, cô không dám quay sang nhìn, chỉ tới khi một chiếc mũ tối màu rơi “bịch lên bàn cô với một sức nặng khủng khiếp mà chắc chắn không tự nó có được, cô mới chịu ngược nhìn lên rồi dừng lại trên chiếc áo sơ mi đen và áo khoác ngoài màu xám mờ phơn, mùi thuốc lá nồng nặc tỏa ra, khiến mũi cô tắc nghẹt.

“Cô có ý gì đây? Khốn kiếp!”

Trác Duy Mặc quát oang oang, nhìn đầu cô vẫn cúi gằm xuống. Anh nhẩn nại lắm mới có thể kiềm chế những câu bậy bạ và thay bằng những lời khiến người ta nghe có thể chấp nhận được. Sự yên tĩnh trong phòng học càng làm nổi bật tiếng nghiến răng hunh dữ của anh. Anh mặc kệ những ánh mắt ngỡ ngàng vì sự xuất hiện đột ngột của một học sinh mà điểm chuyên cần gần như bằng không, thậm chí còn lườm cho cậu bạn A vốn định mỉm cười chào hỏi anh vài câu phải bỏ ngay ý định đó, vội vã quay sang phía cô bạn gái đang run cầm cập trước mặt. Anh bước nhanh đến bàn cô, vứt trước mặt cô chiếc mũ mà chính cô đã nhét vào ngăn bàn anh trước khi anh đến. Cô còn giả bộ không biết gì sao?

Giải thích, giải thích, giải thích! Tại sao con gái cứ thích nghe người khác giải thích như vậy? Khốn kiếp lại còn có thời hạn hợp đồng nữa. Anh thà chết chứ không chịu lép vế trước lão thái bà kia, lẽ nào muốn anh đứng trước mặt lão thái bà và gãi sư thúc mặt lạnh như tiền, không biết từ đâu chui ra kia nói những lời sáo rỗng, nhu nhược? Xi... đừng hòng.

Chỉ mới một ngày thôi mà cô đã vội trả lại anh chiếc mũ, như vậy là ý gì? Cô không biết chiếc mũ đó đã bị nhét trong ngăn kéo bàn anh bao lâu rồi sao? Sao cô có thể nhẫn tâm vứt nó trở lại nơi tăm tối, không có ánh mặt trời ấy chứ? Cho nó mốc, cho nó hỏng, cho nó bị người ta ném vào thùng rác?

Cô lắp bắp, vẫn không dám ngẩng lên, chỉ dám mấp máy môi thử độ thánh của tai anh. “Tôi chẳng có ý gì cả. Khốn kiếp, tại... tôi qua lạnh quá nên cảm ơn anh cho tôi mượn dùng tạm, bây giờ trả...”

“Khốn kiếp, có giỏi cô nói tiếp xem nào!”

“Xem bản thiếu gia có đánh cho cô khóc lóc kêu trời, bới đất tìm răng không”. Những lời đe dọa đó tuy anh không nói ra miệng nhưng cô lại nghe thấy rất rõ. Chẳng phải là thần giao cách cảm mà là bất cứ ai có mặt tại hiện trường lúc đó đều đọc được những lời ấy trong ánh mắt anh. Hai tay anh buông thõng xuống hai bên siết lại mỗi lúc một chặt, tiếng xương khớp kêu lên: “Rắc, rắc!”.

Sự thực chứng minh, cô không dám, thực sự không dám. Thế là, cô chột im lặng để bảo đảm sự an toàn, chỉ dám bấu môi tỏ thái độ phản đối.

“Đi ra ngoài!” Anh đá nhẹ chiếc ghế trước mặt qua một bên. Không thể trở thành trò hề trước đám đông, chuyện ân oán riêng tư, người trong cuộc nên giải quyết riêng với nhau.

“Tôi không muốn!” Tiếng phản kháng vo ve như muỗi kêu, ánh mắt vẫn dán xuống gấu quần anh.

“Cô nói cái gì?” Giọng anh thấp xuống, kèm theo đó là những lời uy hiếp rìn rít bên tai: “Cô thử nói lại lần nữa xem!”.

“Sắp... sắp vào lớp rồi.” Học sinh đều đến đông đủ rồi, thực sự không có lý do để trốn tiết.

“Vào lớp?” m lượng được điều chỉnh to hơn một chút. Chẳng lẽ cô muốn vào học là bản thiếu gia sẽ để cô học sao?

“Những lời uy hiếp đó, anh có thể đừng nói to như vậy được không?” Đó là “ngầm” cơ mà, phải để nó giữ đúng giá trị của nó chứ. Cô thực sự không muốn nhìn những lời ấy hiện ra rõ mồn một thế kia.

“Đi ra ngoài!” Anh không nhẩn nại thêm được nữa, ném lại một mệnh lệnh rồi bỏ ra ngoài trước. Lời uy hiếp vẫn văng vẳng bên tai cô: “Đừng để bản thiếu gia phải nói đến lần thứ ba, nếu không thì...”.

Cô miễn cưỡng đứng dậy, cố làm ra vẻ bình thản kéo quần lên, chuyển động cái cổ và thắt lưng đã mỏi nhừ vì ngồi lâu. Cậu bạn A nãy giờ đã mấy lần định lên tiếng nhưng không dám, đột nhiên gọi cô lại.

“Này, sao cô lại dây dưa vào Trác Duy Mặc thế? Còn chọc anh ta tức giận đến thế. Cô chán sống rồi sao?”

Cô lắc đầu, thờ dài một cái, rồi chán nản ra khỏi lớp học.

“Huỳnh Nhất Nhị không ở đây, lần này không ai cứu nổi cô rồi.”

Cô trừng mắt lườm tên đáng ghét đang cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác đó, kéo cửa phòng học, trước khi đi còn ném lại một câu: “Bánh rán của bạn gái anh rơi xuống quần áo rồi kia, mau lau đi”. Lo chuyện của mình trước đi, chớ nhúng mũi vào chuyện

Trác Duy Mặc dựa lưng vào cột trụ đá ở đầu hành lang, khoanh tay trước ngực, bả vai chống vào cột đá. Mặt anh dài như cái bom nhìn Hồ Bất Động xắn tay áo lên ra khỏi lớp học, hết nhìn trái lại ngó phải, tuyệt không dám nhìn thẳng người trước mặt, đầu vẫn cúi gằm như thể muốn nói với anh: “Khuôn mặt đáng ghét của anh không đẹp bằng đôi giày đá bóng đầy bụi này”.

“Đứng ngây ra đó làm gì? Đưa tay nâng cằm cô ta lên là được rồi!” Tiếng nói vọng ra từ lớp học.

Anh chau mày, lướt qua vai cô nhìn về phía cửa lớp đang phát ra tiếng ồn ào. Một học sinh trong lớp kéo cửa phòng học, ló đầu ra xem trộm, vừa thấy bị phát hiện, bẹn họ lập tức thè lưỡi rụt cổ, trả lại an ninh, trật tự cho hiện trường. Lúc đó anh mới thu lại ánh mắt khủng bố của mình.

Xí, cằm của con gái, anh thường chỉ nắm lấy mà cắn, chứ ẽo là nâng lên, anh chưa làm bao giờ! Đó không phải là phong cách của anh. Nhưng không hiểu sao lúc này, anh lại đang cân nhắc đề nghị của lũ ngốc kia, làm cái việc mà anh luôn cho là rất ngu ngốc. Tóm lại, nhưng việc không thuộc sở trường của anh, lại chính là những thứ cô thích nhất. Quả thật là ngu dốt!

Cô nhìn nắm đấm của anh cứ nới lỏng ra lại siết chặt lại, mới nâng lên lại hạ xuống ngay, sau đó một tiếng thờ dài ngán ngấm lọt vào tai cô. “Khốn kiếp, tôi không làm được. Cô tự mình nâng đầu lên đi, bản thiếu gia không thích phải liếc xuống nói chuyện!”.

Nghe thế, cô dùng toàn bộ sức lực của cổ để hơi ngẩng lên nhưng lại lạnh nhạt nhìn đi chỗ khác.

“Rốt cuộc cô đang giận bản thiếu gia chuyện gì?” Đầu thì anh có thể không chế được nhưng ánh mắt thì biết làm sao đây?

“...” Cô không phản đối, con người chuyển từ trái qua phải, giữa đường có lướt qua thấy biểu hiện có chút ảo não của anh.

“Lão thái bà kia muốn bôi lông tìm vết, cố tình gây sự. Đầu óc cô có vấn đề hay sao mà không nhận ra?” Uông cho anh vẫn nghĩ rằng chỉ số EQ của cô cao hơn của anh, thế mà lại không nhận ra thủ đoạn khiêu khích bi ối này của bà ta.

“Dù gì tôi cũng bị trả hàng rồi, cần gì để tâm chuyện của một người qua đường như anh.” Con người của cô lại một lần chuyển từ phải qua trái, dùng trộm cái định nghĩa của sư thúc cô về người qua đường. Đúng, bọn họ chẳng qua chỉ là người qua đường. Cô đâu cần vô duyên vô cớ lại khiến trái tim yếu đuối của mình thêm một lần nữa tổn thương.

“Ai muốn trả hàng chứ?” Anh hơi kích động. Rốt cuộc là ai đang trả hàng? Rõ ràng người thấy chiếc mũ bị ném trả lại trong ngăn kéo là anh. Người bị chấn động đến mức chân tay lạnh cóng là anh. Thậm chí người tới qua sau khi đập cửa bỏ ra ngoài, đã ngồi trong quán rượu hút thuốc cả đêm cũng là anh. Bây giờ cô lại ở đây mà giận dỗi, tố cáo anh! Uất hiếp anh vì hình tượng không bằng cô, học hành cũng thua cô, lại không biết giả bộ đáng thương, giả bộ vô tội như cô, càng không biết làm ra vẻ không có chuyện gì như cô.

“Dù gì tôi cũng là nguyên nhân khiến mẹ con anh cãi nhau, chính tôi là kẻ châm ngòi nổ cho cuộc chiến tranh, khiến anh có cớ để đối đầu với bà ta!” Uông cho cô cảm thấy có lỗi vì đã hại anh gặp xui xẻo, áy náy trong lòng. Thật ra mọi người đều giống nhau, người tám lạng kẻ nửa cân.

“Đó là...” Chuyện anh muốn đối đầu với lão thái bà, không liên quan gì đến cô. Cô làm gì mà vội vã bỏ chạy vậy? Cho dù lúc đầu anh có chút động cơ không trong sáng, là cho kẻ lúc nào cũng thích can thiệp vào cuộc sống của anh kia một bài học nhưng chỉ là nhân tiện thôi. Lẽ nào thứ đáng ghét trong lòng ngực của anh là giả? Bộ phận nhảy nhót vui vẻ đó là thật chứ không phải tìm. Anh chau mày, hắng giọng, nói tiếp: “Khốn kiếp, cô không phân biệt được chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói sao?”.

Đúng là cô không phân biệt được chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói. Bởi vì cô cảm thấy chuyện gì cũng đều rắc rối. Cô ngây ra một lát rồi tiếp tục mở đầu với “dù gì”.

“Dù gì nếu không phải vì mẹ anh và bố tôi, chúng ta vẫn chỉ là người qua đường, cứ tiếp tục như vậy thì hơn. Sau này gặp nhau thì chào một câu, còn nếu không muốn phiền phức, không chào cũng không sao.” Cô cảm thấy tốt hơn nên quay lại như trước đây, anh phóng xe máy lướt qua cô, huýt một hồi sáo rồi đi tiếp, hoặc cô lẳng lặng lướt qua khi thấy anh có một số hành vi mờ ám với các cô gái khác.

“Ai muốn làm người qua đường của cô chứ? Khốn kiếp!” Chưa bao giờ anh coi cô là người qua đường, cùng lắm chỉ liệt cô vào danh sách những cô gái anh không thể đụng vào. Nhưng bây giờ anh lập một danh sách mới, trong danh sách đó chỉ có mình cô, anh chưa có dự định thay đổi hoặc thêm người khác. Hơn nữa đã lập danh sách mới rồi, anh không định để nó trống trơn cho nên cô phải ở nguyên đó cho anh, không cho phép cô tự động điều chỉnh.

“Dù gì tôi cũng không có hứng thú muốn biết ước mơ của anh là gì. Anh làm cảnh sát cũng được, làm lưu manh cũng chẳng sao. Dù gì ngay từ đầu anh đã không định cho tôi biết, chúng ta vốn dĩ không nên thân thiết. Dù gì nếu không phải anh gặp xui xẻo tôi đã không để ý đến anh như vậy!”

“...” Một tiếng cuối cùng của cô đánh thếp, sắc nhọn. anh không sao tiêu hóa được. Nó xoắn lấy tim gan anh, hòa lẫn với số khói thuốc mà tới qua anh hút, khiến anh trần trụi mãi không thôi. Anh chau mày, khế nhếch miệng, dường như không biết đáp lại ra sao, cuối cùng thốt ra một câu đầy ngây ngô: “Cô... nói cái gì?”.

Sau khi đã dùng cạn sự dũng cảm của mình, cô mệt lả, cổ gồng hất thờ, đưa ngón tay lên miệng cắn. Cô đã nói những gì, đến cô cũng đang phải nhớ lại. Hình như cô đã nói gì đó không nên nói, hình như những lời đó sẽ khiến anh tức giận. Hình như cô đã nói những lời rất thật lòng.

“Anh... nói cái gì? Lần này những lời thoại cô ngầm hiểu được không phải là: “Cô có gan thì nói lại lần nữa xem nào!”, mà là... “Tôi không muốn nghe lại nữa!”.

Thế là cô im re, lại tự dùng răng và môi giày vào ngón tay mình... Cô cắn rất chặt.

“Cho nên đây chính là nguyên nhân cô và cậu ấy kết thúc? Bởi vì cậu ấy không gặp xui xẻo nữa?” Hình như đây là lần đầu tiên, anh thẳng thắn nhắc đến Huỳnh Nhất Nhị trước mặt cô. Anh đã nghe nói về chuyện số mệnh vợ vắn của cô từ miệng Huỳnh Nhất Nhị, cũng ít nhiều biết một số chuyện của cô, nhưng chỉ là nghe phong thanh, bóng gió. Chỉ có lần này, anh chính tai nghe thấy. Chính tai nghe thấy từ miệng cô nói ra.

Nhưng không vui vẻ lên được.

Cho nên, cô chỉ cho rằng, anh xem cô như công cụ để anh đối đầu với mẹ mình. Bởi cô nghĩ anh vì cô mà gặp xui xẻo nên mới để mắt tới anh, nên mới không phản đối chuyện đính ước, mới kéo anh cùng đi xe bus, mới giúp anh dọn dẹp nhà cửa, mới nấu cơm cho anh; cho nên khi thấy anh gặp xui xẻo, cô mới cười nhạt kì quái; cho nên, cô lúc nào cũng hỏi anh: “Anh vẫn xui xẻo phải không?”.

Thực là lý do khiến người ta nổi giận.

Anh tự cười nhạo mình, đầu hơ đi chỗ khác, nhưng ánh mắt anh không có chốn “nuông thân”, cuối cùng đành trở về bên người mà anh không muốn nhìn nữa. Anh định bỏ đi, đi thật xa, để chuyện này chấm dứt ở đây, nhưng cô giữ vạt áo anh lại.

Anh quay đầu nhìn cô một lần nữa, phải kiềm chế lắm anh mới không hất văng tay cô đi, chỉ từ từ đưa tay gạt cánh tay đang giữ lấy áo mình ra, đẩy nhẹ vai cô, khiến cô hơi lảo đảo, rồi đứng sang một bên.

Anh dừng lại, yết hầu khẽ động đậy. “Chiếc mũ đó, nếu cô không cần thì vứt nó đi. Dù gì tôi cũng không cần nó nữa.”

“...”

Trác Duy Mặc lần đầu xuất hiện trong lớp học thêm nhưng vẫn không cải thiện được điểm không chuyên cần. Trác Duy Mặc lần đầu tiên muốn giải thích với ai đó nhưng đối phương lại không biết tốt xấu khiến anh phải giữ lại lần đầu tiên này.

Cô trở lại lớp học, bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán của cả lớp, nhìn chiếc mũ bị ép dưới cuốn sách, chợt phát hiện có gì đó làm ướt trang “Phong lưu tuyệt mệnh tán”. May mà chỉ có hai giọt.

Dù gì... nếu cô nói, cô chỉ ghét bị anh coi như người qua đường xa lạ, chỉ không muốn nghe những lời vòng vo tam quốc từ miệng người khác, chỉ trách anh tại sao không nói với cô chuyện anh muốn thi vào trường cảnh sát, một chuyện bình thường như thế đến bạn bè còn có thể chia sẻ với nhau, thì chắc anh cũng không tin.

Dù gì...

Sự thúc cô cũng nói rồi, cái số mệnh thối nát này sẽ theo cô cả đời!

Xi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lấy Độc Trị Độc (Thượng)

“Thực ra, cậu chỉ muốn báo thù thôi mà.”

“Làm rất tốt!

“Bộp!”

Một tiếng vỗ tay tán thưởng, biểu dương, khen ngợi nặng nề đập lên vai Hồ Bất Động. Cô nghi ngờ những lời tán thưởng của bà chủ câu lạc bộ. Cô thực sự làm được chuyện lớn đến mức khiến bà ta vỗ vai cô mạnh như vậy?

“Hình như tôi không nhớ tôi đã làm gì mà được bà khen ngợi đến như vậy.” Cô nghi ngờ gờ ngón tay tự chỉ vào khuôn mặt ngây thơ, thuần khiết của mình. Cô thề, cô không hề tiếp khách, không có khả năng khiến cho tiền trong túi bà chủ tăng lên.

“Cô đương nhiên làm rồi, còn làm rất triệt để là khác.” Bà chủ nhìn bộ mặt ngờ ngác của cô, gờ mấy móng tay sơn màu hồng nhạt lên. “Trác Duy Mặc, thằng tiểu tử chết tiệt đó cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn tiếp khách cho tôi rồi, hơn nữa còn mặc cho khách hàng giày vò, không nói tiếng nào.”

“...” Khóe miệng cô hơi nhếch lên, nở nụ cười gượng gạo. “Chúc mừng bà!”

“Đừng chúc mừng quá sớm. Tiểu tử nhà tôi làm sao có thể nghe lời dễ dàng như vậy, nó có điều kiện.” Bà ta nhếch đôi môi diễm lệ lên, nói tiếp: “Điều kiện tiên quyết là cô phải biến mất trước mắt nó”.

“...” Cô ngẩn ra, đứng như trời trồng hồi lâu mới định thần lại, thì ra không phải làn khí nóng tỏa ra từ chiếc điều hòa khiến đầu cô ong ong choáng váng. Cô bấu môi, bỗng nhiên cảm thấy mình vô duyên vô cớ phải chịu ảm ức, vội vàng mammals chặt môi. “Con trai bà thật không có phong độ.”

“Chẳng có cách nào khác. Chắc cô hiểu cảm giác một người đàn ông bị đá thì thế nào chứ. Lẽ nào còn muốn anh ta giữ phong độ nói với cô ‘không sao, từ nay chúng ta là bạn’?”

“Làm bạn không được sao?” Vậy kẻ mấy ngày trước còn nói với cô muốn làm bạn với cô, là sao chứ? Bị vật gì đập trúng đầu rồi sao?

“Ha ha! Chỉ có đồ ngốc mới kết bạn với loại con gái vô lương tâm”

“Bà định khiến tôi biến mất như thế nào?” Giết chết? Chôn sống? Giam cầm cả đời? Hay là hủy dung nhan của cô, hủy diệt đường sống?

“M không cần tái mét đi vậy đâu. Tuy cô ức hiếp con trai tôi nhưng nể mặt ông bố chẳng ra gì của cô, cũng nể tình cô đã kích thích được tổ chất trai bao của nó, tôi sẽ không xử tệ cô.”

“Thật ra tất cả là gian kế của bà.” Để lừa con trai mình vào tròng, bà ta ép cô làm một kẻ xấu, dồn kẻ đáng thương chỉ số EQ bằng không đó đến mức căm ghét hồng trần, sau đó lợi dụng đúng thời điểm anh ta mâu thuẫn nhất. Lần này, co sáng tạo ra một tội ác mới rồi.

“Cũng là nhờ cô phối hợp tốt. Chẳng qua tôi chỉ khiến cô nói ra những lời tự đáy lòng thôi, giữ trong lòng quá lâu không tốt cho tim cô đâu, nói ra rồi thấy thoải mái hơn nhiều đúng không?”

“Tôi thích giữ bao lâu thì sẽ giữ bấy lâu, dù có bị mốc cũng không liên quan đến bà.”

“Cũng được!” Bà ta nhún vai. Ngoài nhân viên của mình, bà ta cũng không rảnh để quan tâm đến chuyện của người khác. Bà ta chỉ ra ngoài cửa, nói: “Tôi đã đồng ý với tiểu tử chết tiệt kia để cô biến mất trước mặt nó. Cô chỉ cần ra khỏi câu lạc bộ này là được. Cô đã bị liệt vào danh sách những khách hàng không được đến. Cảm ơn đã quan tâm, tiện tay đóng cửa giúp”.

“Bà như vậy có coi là qua cầu rút ván không?”

“Sai, tôi thông thường thích qua cầu đốt ván, đến tro bụi cũng không để lại cho người khác.”

“Tốt nhất bà nuốt hết cả đồng tro bụi đó đi, cẩn thận chết vì tro lại bùng cháy!” Cô tức tối nguyên rủa, quay ngoắt người bỏ đi. Thấy bà chủ đó hoàn toàn không có ý giữ mình lại, cô càng tức giận hất mạnh cửa, đi vào thang máy, ấn loạn xạ các nút điều khiển.

Ai thêm chứ!

Cô đâu có quyền luyên gi cái nơi sực nức mùi thuốc lá này, lần nào đến đây đều chẳng có gì tốt đẹp. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không nhớ nổi một kỉ niệm nào vui vẻ. Mỹ nam rất nhiều nhưng chưa ai phục vụ cô. Cô cũng chưa bao giờ bước chân lên sân nhảy xa xi kia. Rồi còn phải đứng ở bến xe bus mà thêm thường nhìn những chiếc xe hơi sang trọng. Còn nữa, còn bị mẹ con mụ tú bà xoay như chong chóng.

Nhưng...

Cô lại cảm thấy ở nơi này rất hiện thực, lẽ nào trong mịt có sẵn có tổ chất phong trần gì đó nên mới nảy sinh sự cộng hưởng quái dị đối với phong thủy nơi này?

Cô tự cười nhạo mình, nhấc chân đá vào cái chậu cây ở cửa thang máy, mấy đầu mẫu thuốc lá hút dở còn vút đầy tòng đó, đưa ánh nhìn nhanh chóng chuyển lên chỗ bảng điều khiển ánh sáng đèn của thang máy.

Cô vẫn nên về nhà sớm một chút làm người vợ đảm đang thì hơn.

“Tĩnh toang!”

Cửa thang máy mở ra, cô định bước vào thì thấy một người đàn ông vẻ mặt tươi cười nhìn cô. Cô hơi sững lại, nhướn mày lên.

“Hóa ra cô ở đây!”

Cô mơ màng chớp mắt, nhìn bộ âu phục trên người anh ta, biết ngay là nhân viên phục vụ ở đây, giọng nói dịu dàng như có điện, khiến não cô tê tê. Nhưng giọng nói đó, khuôn mặt đó và cả nụ cười đó cô đều thấy rất quen, hình như cô đã nghe, đã gặp ở đâu rồi. “Anh... là ai vậy?”

“Đã kích lớn nha! Cô không nhớ tôi sao?” Anh ta khẽ mỉm cười và coi sự đã kích của cô nhẹ nhàng giống như mạng nhện vậy.

“Tôi nên nhớ anh sao?” Cô chưa từng chọn anh ta, cần gì phải nhớ một người qua đường.

“Ừ... theo nguyên tắc, cô nên nhớ tôi mới đúng, bởi vì căn cứ theo tin tình báo của Thiên Lư, mẫu đàn ông như tôi rất hợp khẩu vị của cô, không phải sao?”

“Mẫu người như anh... hả??? Anh chính là người đó...” Người đàn ông gọi điện tán tỉnh sư thúc cô, chính là kẻ có giọng nói lạnh lốt như nhân vật hoạt hình, còn nói sẽ chơi cho cô khóc!

“Cô nhớ ra rồi chứ?” Ánh mắt Tần Vĩnh Thi bỗng nhiên chuyển thành khinh bỉ, hoài nghi không biết rốt cuộc cô nhớ lại tình tiết nào. Anh ta có nên nhắc nhở cô một chút, chính anh là người đầu tiên dụ dỗ cô sa vào câu lạc bộ tổn tiền này, tuy công việc sau đó đều do thực tập sinh Trác Duy Mặc phụ trách nhưng cô cũng không nên quên anh luôn như thế. Mà thôi, thật ra hai bên đều giống nhau, nếu không phải Thiên Lư nhắc lại có lẽ anh ta cũng không nhớ nổi cô từ đâu chui ra nữa.

“Anh... anh... anh... đừng tưởng tôi không biết anh và kẻ vô lương tâm kia có gian tình và âm mưu với nhau. Anh muốn làm gì tôi?” Tốt xấu gì anh cũng là sư thúc của cô, cũng coi như người một nhà, sao có thể dùng chiêu mượn dao giết người tàn nhẫn này với cô?

Tần Vĩnh Thi trưng ra một nụ cười nham hiểm. “Không làm gì cả, tôi chỉ muốn giúp Thiên Lư một tay mà thôi.”

“Anh cũng có thể giúp tôi...” Tha cho cô? Cô đang mừng thầm vì mình bị hút ra khỏi cửa, bận về nhà xem ti vi.

“Không được!” Tần Vĩnh Thi lắc đầu, từ chối thẳng thừng.

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi với cô không thân.”

“...” Bây giờ thân cũng chưa muộn mà.

“Bởi vì tôi không có hứng thú với cô.”

“...” Không có hứng thú thì tha cho cô đi đi, như vậy cả hai đều được thoải mái.

“Quan trọng nhất là vì cô không phải Thiên Lư.”

“...” Hiểu theo cách khác, trừ Thiên Lư ra, anh ta không phục bất cứ ai. “Vậy anh ta muốn anh giúp cái gì?”

“Cũng không có gì, giúp cô chữa bệnh đa tình. Để nó đa tình thêm một lần rồi đến già không dám tái phát.”

“Anh ta coi tôi là yêu quái sao? Tưởng tôi có thể ném trái tim đi mấy vòng rồi nuốt trở lại vào bụng chắc?” Cô còn chưa thành thạo việc sai khiến trái tim của mình. Cô mới chỉ nghe chuyện há miệng nuốt bảo kiếm, đập đá lớn trên lồng ngực, chứ chưa nghe thấy ai bị móc mất tim mà vẫn còn sống.

“He he, theo như Thiên Lư thấy, cô đích xác chẳng phải là loại tốt đẹp cho nên mới đến đây, lần này cậu ấy sẽ thanh toán cho cô.”

“Thanh... thanh... thanh toán? Thanh toán cái gì?”

“Tìm đàn ông cho cô.”

“Phụt!”

“Cô muốn mẫu người như thế nào cũng được, muốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Cô thích mẫu mỉm cười dịu dàng, tôi giúp cô tìm một người.”

“Phụt!”

“Thiên Lư hiếm khi hào phóng như vậy nhưng cậu ấy đã nói rất nghiêm túc. Đây là lần duy nhất, sau này không còn cơ hội nữa đâu cho nên cô cố gắng mà nắm bắt.”

“Khụ... khụ... khụ...”

“Thế gọi là lấy độc trị độc. Cho cô đa tình một lần đến nỗi muốn ói, chắc chắn sau này cô sẽ không dám đa tình nữa đâu.”

“...”

“Làm gì mà trông cô như sắp ngất xỉu vậy?”

“...”

“Vậy chúng ta đi luôn nhé?”

Tần Vĩnh Thi kéo tay cô nàng đang trực ngã nhào xuống hôn mê bất tỉnh vào trong thang máy, không biết rằng cô đang nghẹn thở và liên tục trừng mắt lườm mình.

Đây chính là cách lấy độc trị độc mà anh nói? Loại độc này còn hơn cả thuốc chuột, giết người vô hình? Cứu tôi với!

Nơi quý quái gì vậy? Cô không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa. Hãy tống cổ cô hay đá cô ra ngoài đều được. Luôn và ngay! NOW!!!

...

“Bất Động, uống thêm một ly đi.” Một gã đàn ông dịu dàng gọi tên cô, cô không rõ anh chàng tươi cười niềm nở, đầy nhiệt tình và tinh thần trách nhiệm với công việc trước mặt mình là ai. Anh ta lịch sự đưa ly rượu nho đến gần miệng cô, cô giật khोक mỗi muốn cự tuyệt khiến rượu trong ly lắc lư, sóng sánh rồi rót xuống quần bò.

Một tờ giấy ăn được đưa đến trước mặt cô, cô đưa tay đón lấy theo phản xạ, rồi ngẩng đầu lên, lại thêm một người đàn ông lạ hoắc. Anh này sở hữu một gương mặt u buồn và nụ cười miễn cưỡng. “Em cần anh lau giúp không?”

Cô lắc mạnh đầu, giật lấy tờ giấy tự chà lên quần mình, đồng thời lướt qua một lượt những mẩu đàn ông đang ở bên cạnh. Nào dịu dàng tao nhã, nào ốm yếu sầu muộn, có kẻ vừa đến đã thương lượng với cô về phí qua đêm, đàm phán thất bại, anh ta nhướn mày trừng mắt lên nhìn cô vẻ khinh khỉnh, rồi bỏ ra ngoài cửa hút thuốc. Còn một gã đẹp trai kiêu kì, từ khi vào phòng bao đến giờ chỉ chăm chú phấn son cho gương mặt “yêu kiều” nhưng thiếu chút đoan chính của mình, chỉnh trang lại mái tóc dài chấm vai, thỉnh thoảng nhìn cô chớp mắt một cái, rồi quay sang chỗ khác làm như không có chuyện gì. Chắc đây chính là cách giả cự tuyệt để dụ dỗ con mồi sao?

Cô chợt cảm thấy sự thúc mình có thể giữ vững lập trường trong môi trường như thế này thực sự là phi thường. Bỗng nhiên, cô khâm phục anh vô cùng.

Cho nên có thể nể tình cô kính phục anh như vậy mà tha cho cô lần này được không? Bị vây giữa lớp lớp mỹ nam thế này cô tiêu hóa sao nổi. Anh muốn cô giúp anh tiêu tiền cũng được thôi nhưng cô không chịu nổi những gã đàn ông này nữa. Ông Trời ơi, có cách trị bệnh đa tình như thế này sao? Nếu anh hại cô mắc chứng sợ đàn ông, cô tuyệt đối sẽ không tha cho anh!

Hu hu... cô rất muốn khóc...

Vẻ mặt sắp khóc của Hồ Bất Động hiện ra trên màn hình tinh thể lỏng to oạch. Tần Vĩnh Thi liếc sang phía Hạ Thiên Lư, thấy anh vẫn dựa lưng vào sofa ngủ ngon lành. “Này, bị anh làm cho phát khóc rồi kia.”

Đáp lại anh ta là tràng thở đều đặn của Hạ Thiên Lư, hít vào thở ra nhịp nhàng.

“Thực ra, cậu chỉ muốn báo thù thôi mà, giờ cũng tóm được cơ hội chinh người ta rồi đó. Tiểu Thiên Lư, thật không ngờ cậu không có phong độ thế này, bị lừa giỡn thì thẳng thắn thừa nhận không được sao?”

Anh hé mắt, thần nhiên di chuyển cặp đồng tử sáng đẹp, còn đôi chút ngái ngủ, liếc cô nàng đang vò đầu bứt tai nhìn ngó xung quanh tìm đường chạy trốn trên màn hình.

“Nhưng tôi cũng chưa từng thấy ai muốn trị đối phương mà vẫn lo lắng cho sự an toàn của người ta.” Tần Vĩnh Thi trêu ghẹo cười một tiếng: “Này, hôm nay cậu bỏ mặc công việc mà ngồi đây cùng cô ta thế này, bà chủ trách nặng, cậu tự chịu nhé. Tôi chỉ nhận sự nhờ vả của cậu thôi, hậu quả tôi không gánh giúp cậu đâu.”

Anh hơi chau mày, ưỡn thẳng lưng, sửa sang lại bộ âu phục hơi nhăn nhúm trên người, cài lại hai chiếc khuy tay áo màu bạc, anh vẫn không thích đóng khuy áo, thật phiền phức.

“Người tôi chọn cậu còn không yên tâm sao? Bọn họ biết điểm dừng, không động vào tiểu điệt của cậu đâu.”

Anh mỉm cười, đứng dậy tiện tay vỗ lên bộ âu phục đen trên người.

“Nhưng tôi giúp cậu thế này mà cậu không cần nhắc chuyện hẹn hò với tôi một lần sao? Tôi chỉ cần tới nơi 18+ một lát rồi đi luôn mà.” Tần Vĩnh Thi vừa nói vừa đưa tay chỉnh lại chiếc cà vạt hơi nói lỏng bị kéo lệch ra phía sau của Hạ Thiên Lư, mà không thêm để ý đến ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ của anh. “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đáng sợ như vậy mà.”

“Anh thử thò tay vào bên trong xem!” Anh cụp mắt xuống, nhìn bàn tay đang muốn luồn qua cổ áo vest lần mò vào ngực anh.

“Ý, cánh tay tôi không cẩn thận bị trượt xuống một chút rồi, hi hi.” Thực sự là “không cẩn thận” mà.

“Bỏ tay ra! Ai cho phép anh sờ ra phía sau.” Anh không cử động, chỉ nhìn bàn tay không chịu tính ngọ kia bắt đầu tùy tiện lướt thành một đường vòng ra sau lưng anh.

“Thật hung dữ đó!” Tần Vinh Thi hậm hực thu tay lại. “Tôi chỉ muốn xoa dịu cậu một chút thôi, nhìn cậu bị bắt nạt đến đáng thương như vậy, Thiên Lư sinh ra nên được người khác thương hoa tiếc ngọc mới đúng chứ.”

“Bỏ bàn tay đang sờ dưới cằm tôi ra!” Anh bị một bàn tay uốn éo nâng cằm mình lên, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh buốt phóng ra, khiến mọi thứ trong phạm vi ánh nhìn bắt đầu đóng băng, chẳng mấy chốc đã biến bàn tay định vờn đùa chiếc cằm anh kia thành giò heo đông lạnh.

“He he! Xem ra đúng là cậu cảm kích sự giúp đỡ của tôi nên mới đồng ý cho tôi chạm vào cậu.” Đột lại là ngày thường, anh ta sớm đã bị anh kéo cổ áo mà ném vào góc tường cho âm thầm khóc lóc rồi.

Anh ta được đăng chân lên đầu trang, đang muốn sờ mó cái cằm hấp dẫn của mỹ nam, chợt một tiếng “rầm” vang lên, cánh cửa phía sau lưng họ bị ai đó thô lỗ đập tung ra, Tần Vinh Thi vẫn tóm chặt cằm của mỹ nam không chịu buông, chỉ khẽ nhăn mày, quay đầu lại nhìn xem là kẻ nào dám đến phá hoại chuyện của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Lấy Độc Trị Độc (Trung)

“Cậu cần bản đầu không lại bà ấy mà.”

“Khốn kiếp! Tần Vinh Thi, bảo kẻ đang quần lấy bản thiếu gia kia tránh xa ra một chút, bản thiếu gia đồng ý phục vụ phụ nữ, chứ không muốn phục vụ gã ẻo là Mạn Đồn Đồn!” Tiếng đập cửa bạo lực

c không át nổi giọng nói oang oang của Trác Duy Mặc, thậm chí còn đang thể hiện tác dụng tích cực làm nền cho giọng nói ấy.

“Hu hu... Anh sao có thể như vậy? Tôi nhẫn nhục chịu đựng, không tiếc hy sinh thân mình, chạy đến đây tìm anh chỉ để học lấy chút nam tính. Bà chủ đã đồng ý với tiểu thư Nguyên Ly để anh dạy tôi. Thực ra tuy tôi thích phong cách đàn ông của VIP Hạ Thiên Lư hơn, nhưng anh biết đấy anh ấy cương nhu kết hợp, có thể khiến cả đàn ông lẫn phụ nữ đều khó kiềm chế, cam tâm tình nguyện sa ngã vì anh ấy.”

Những tiếng ồn ào đó phát ra từ một người mặc bộ âu phục không vừa vặn cho lắm, tay áo và ống quần đều dài hơn người rõ rệt, cách ăn vận thì chính xác là một trai bao nhưng biểu hiện lại giống như vào nhầm chỗ vậy. Đôi mắt to, thuần khiết, ướt sũng nước liên tục hấp háy, vừa nhìn đã biết là thư sinh, một sách. Đây là hộp đêm, mẫu thư sinh không có cơ bắp, không nhận được sự ủng hộ của phụ nữ như cậu ta nên đến trường học mới đúng, cậu ta nên nhầm vào mấy em nữ sinh nhõng nhẽo, suốt ngày khóc mếu mà dụ dỗ. Nhầm chỗ rồi, còn dám đứng đó mà khoa chân múa tay trước mặt bản thiếu gia?

“Khốn kiếp, cậu thích gã thần kinh, não ngắn đó thì đi mà tìm hắn ta. Nhìn thấy chưa? Hắn ta đang đứng ở đó, cậu tự qua đó với hắn đi, chớ có quanh quẩn bên cạnh bản thiếu gia.” Trác Duy Mặc chẳng chút khách khí giơ chân, đá Mạn Đồn Đồn lao dúi về phía Hạ Thiên Lư.

“Hạ... Hạ đại nhân...” Gặp được thần tượng của mình, Mạn Đồn Đồn rút cổ lại, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Thiên Lư cao hơn hẳn mình. Nhìn chiếc cằm đang bị trêu ghẹo nhưng vẫn thanh cao lạnh lùng, khiến người khác ngưỡng mộ kia bằng ánh mắt “tôn sư trọng đạo” khác hẳn

Chẳng trách Trác Duy Mặc không tìm thấy Tần Vinh Thi, dù gì cũng là trai bao xếp thứ hai kiêm giám đốc tiền sảnh, thế mà hắn dám trốn riêng trong một quầy bao với VIP để làm chuyện mờ ám. Ngày đầu tiên tiểu thư vút Mạn Đồn Đồn ở lại câu lạc bộ trai bao học tập nam tính, cậu ta đã ngạc nhiên trước sự thay đổi đến chóng mặt của Hạ Thiên Lư. Trước đó một giây anh còn mỉm cười đầy dịu dàng, khả ái, một giây sau đã khiến người ta đông cứng đến mức phải hô hấp nhân tạo vì ánh mắt băng giá. Anh có thể thoáng cúp mắt về nhu mì, nữ tính, lại có thể thoáng cau mày đầy uy nghiêm, thỉnh thoảng theo yêu cầu của khách hàng còn có thể nở nụ cười mỉm thuần khiết không lẫn chút tạp chất của nữ sinh ngây thơ. Ngay từ hôm đó cậu đã rập mình bái phục Hạ Thiên Lư. Hu hu, vì sao tiểu thư không tìm cho cậu một người thầy hoàn hảo như vậy chứ?

Hạ Thiên Lư thân nhiên liếc nhìn anh chàng ẻo là vừa bị Trác Duy Mặc đá qua, đang muốn quỳ rạp xuống chân mình hành đại lễ, dò lại trong bộ não, hình như không có sự tồn tại của người này, anh lại chuyển sự chú ý trở lại Tần Vinh Thi vẫn chưa biết tự giác bỏ tay xuống, liền chẳng nói chẳng rằng, gạt phăng bàn tay vẫn “đóng đô” trên cằm mình, còn lấy tay áo vest lau cằm như thể sợ nó bị làm bẩn vì bàn tay kia động chạm quá lâu, tiếp tục liếc qua ánh mắt đầy khinh bỉ của Trác Duy Mặc, cuối cùng mở cửa phòng bao, bỏ ra ngoài.

“Rầm!”

Nhìn cánh cửa lớn phòng bao khép chặt, Trác Duy Mặc bật tiếng cười khinh bỉ, quay lại thấy Tần Vinh Thi đang miễn cưỡng nhìn bàn tay vừa được chạm vào mỹ nam của mình, còn Mạn Đồn Đồn thì càng sung sướng.

“Anh ấy đã nhìn tôi, anh ấy đã chịu nhìn tôi... Thật mãn nguyện!”

“Khốn kiếp, hắn ta đã đi rồi, các người còn ở đó mà ngây ngất cái gì?”

Tần Vĩnh Thi nhìn Trác Duy Mặc dường như đang ghen tỵ, cười thần nhiên. “Tôi ngây ngất mặc tôi, cậu không ở bên ngoài chăm chỉ làm việc, chạy vào đây làm gián đoạn chuyện tốt của tôi làm gì? Còn kéo cả thằng con riêng này đến nữa.” Thằng con riêng đó có con mắt thâm mỹ khá hợp anh ta.

“Khốn kiếp, thằng con riêng này là do các người nhét cho tôi, dù gì người cậu ta ngưỡng mộ cũng là tên khốn kia, cho cậu ta đi theo hẳn học hỏi có lẽ thích hợp hơn đây.” Tương lai về một cuộc sống tự do tự tại của anh mờ mịt đến như vậy, chẳng lẽ không ai nhận ra điều

Nhìn Mạn Đồn Đồn còn chưa kịp lấy lại hồn phách, Tần Vĩnh Thi xua tay. “Đây là do người trả tiền đã chỉ đích danh cậu làm sư phụ dạy dỗ cậu ta. Có lẽ vì cậu đã từng phục vụ cô tiểu thư kia nên người ta xem trọng cậu, không tốt sao?” Tương anh nhàn rỗi không có việc gì làm chắc? Anh chàng éo lá này tuy không đủ sức sát thương nhưng ai ai cũng biết cậu ta tôn thờ Hạ Thiên Lưu như thế nào. Tốt nhất nên để họ duy trì khoảng cách, không để cậu ta tiếp xúc với Thiên Lưu.

“Ai thêm sự coi trọng của cô ta.” Trác Duy Mặc thọc hai tay vào túi quần, bật tiếng cười nhạt.

“Nhưng tiểu thư không thích vẻ nam tính của Thiên Lưu! Cô ấy nói về nam tính của cậu ấy nguy hiểm quá, hệ số hooc môn phức tạp, hơn nữa không phân nam nữ, nếu tôi học được, sẽ trở thành người lẳng lơ mất. Còn anh, tuy chỉ số hooc-môn cũng tăng cao không ngừng nhưng hệ số tương đối đơn giản, thuần túy, dễ nắm bắt, như vậy cô ấy sẽ không cần lo lắng tôi làm gì có lỗi với cô ấy.” Mạn Đồn Đồn nghiêng đầu giải thích, chứng minh mình đi theo anh ta cũng không phải cam tâm tình nguyện.

“Hi hi...” Tần Vĩnh Thi đứng bên cạnh mỉm cười chêm vào một cách vô duyên. “Phân tích chuẩn xác quá!”

“...” Khốn kiếp, tương anh không hiểu anh ta đang vòng vo mắng anh ngu ngốc, chỉ số EQ cần nâng cao sao?

Anh khó chịu nhấc chân đá cho Mạn Đồn Đồn tỉnh mộng. “Này, quả lễ mềm kia tại sao bỗng nhiên bắt cậu học nam tính?” Cái thứ khí chất đàn ông cao thâm này cả đời cũng không có duyên với cậu ta đâu, tại sao tiểu thư nhà cậu không chịu hiểu?

“Đây là bí mật làm ăn, tôi không nói cho anh được!” Mạn Đồn Đồn bĩu môi, bộ dạng không chút sợ hãi trước cường quyền.

“Bí mật làm ăn phải không?” Trác Duy Mặc nheo mắt, tay trái bọc lấy nắm đấm tay phải, khớp xương phát ra tiếng “rắc rắc” nho nhỏ, anh có sở trường nhất là sử dụng nắm đấm để trao đổi những bí mật. Cứ thử cho cậu ta vài quả thì đến chữ “bí mật” viết thế nào cậu ta cũng chẳng biết nữa đâu.

“Anh... anh... anh...” Mạn Đồn Đồn sợ hãi hai chân khụy xuống đất. “Tôi là đến học hỏi, anh không thể...”

“Thì bây giờ tôi dạy cậu khí chất đàn ông chân chính.” Trác Duy Mặc giơ nắm đấm lên hừ hừ, “Khốn kiếp, đầu tiên phải đánh cho cậu lệch mồm vì tội lần trước dám can bản thiếu gia!”

“Anh... anh... anh...”, lại lấy danh nghĩa thầy giáo để giờ trò bạo lực.

“Bản thiếu gia dạy cậu một điều, đàn ông nói không được lấp bắp! Đánh cho cậu lệch mồm, để sau này cậu giống gã thần tượng câm của mình, cả ngày cạy răng không được nửa chữ, già bộ cả đời! Hừ!” Cũng nhân tiện giữ luôn cái bí mật làm ăn kia nữa.

“Tôi... tôi... tôi... tôi nói là...” Mạn Đồn Đồn ôm đầu, núp phía sau Tần Vĩnh Thi đang chống mắt bàng quan, coi như người ngoài cuộc, rồi thò đầu ra, buồn bã giải thích. “Bởi vì nếu tôi không nam tính, tiểu thư sẽ phải đính hôn với người khác.”

“Đính hôn?” Trác Duy Mặc thu hồi nắm đấm lại, cười khẩy cậu ngốc mê muội vì tình này, chắc chắn ba mẹ thiên kim tiểu thư kia muốn kén một chàng rể môn đăng hộ đối, còn Mạn Đồn Đồn này không tiền, không địa vị, thậm chí còn chẳng ra dáng một người đàn ông, làm sao đạt yêu cầu nhà họ để ra... Tiền và địa vị, cho cậu ta thời gian hai mươi năm phấn đấu chưa biết chừng có thể đạt được, nhưng nam tính thì... xem anh phải bồi dưỡng ngay từ giờ.

Chắc cậu ta xem quá nhiều phim thần tượng... Khốn kiếp, còn kéo anh làm diễn viên quần chúng cho cậu ta, anh trước giờ ghét nhất thể loại phim tình cảm sướt mướt này.

Trác Duy Mặc không có hứng thú với tình tiết tiếp theo của câu chuyện nhưng Mạn Đồn Đồn vẫn tiếp tục kể. “Đều trách gã thiếu gia họ Huỳnh kia, công ty nhà anh ta sắp bị nuốt chửng thì liên quan gì đến tiểu thư chứ, lại muốn lấy tiểu thư để hợp tác làm ăn. Nếu không phải vì ông chủ từng nợ tình cảm nhà họ thì tuyệt đối không chấp nhận chuyện hôn nhân này. Còn chưa biết Huỳnh thiếu gia là con người như thế nào, tiểu thư thuê người đi điều tra, ai ai cũng nói anh ta là kẻ phá gia chi tử, không chịu khó học hành, chỉ học một trường hạng xoàng, mà còn chưa chắc lấy được bằng, ngày thường thì chơi bời qua lại với đám thanh niên hư đốn, lêu lổng, tụ tập đua xe, đánh nhau, lừa gạt tình cảm của phụ nữ, bắt cá hai tay.”

“...” Trác Duy Mặc nghi ngờ chau mày, người mà Mạn Đồn Đồn tả, anh thấy rất quen. Đến khi nghe câu “bắt cá hai tay” anh mới run run khóe miệng, trong lòng có chút khâm phục tin tình báo của quả lễ mềm kia, không bỏ dù chỉ một tin xấu. “Huỳnh thiếu gia mà cậu nói... có phải tên là...”

“Huỳnh Nhất Nhị! Cái tên kì quái như người! anh rể cũ của anh ta đã tâm thôn tính công ty ấy, tiểu thư mà gả vào nhà đó chắc chắn sẽ phải chịu khổ!”

“...” Rất tốt, quả nhiên gã hư đốn, lêu lổng, chơi bời trác táng đó chính là cậu ta!

“Nhưng tiểu thư nói, cô ấy đã có cách, thà chết cũng phải chủ động từ hôn với thiếu gia nhà họ Huỳnh!” Mạn Đồn Đồn nắm chặt tay, thốt ra một câu chắc nịch.

“Cách gì?” Trác Duy Mặc sực tỉnh hỏi tiếp, nhưng lại xua tay ngay. “Bỏ đi, bản thiếu gia không muốn biết.” Anh không muốn làm người qua đường đến cấp độ ba, bây giờ anh cảm ghét vai trò này, dù gì cái vận xui xẻo không lâu nữa cũng sẽ biến mất.

Nghĩ đến đây, anh hơi ngược mắt lên, nhìn chiếc màn hình giám sát mà anh cố gắng không nhìn từ lúc bắt đầu vào cửa đến giờ, nhìn cô nàng vẫn đang ngó nghiêng tứ phía tìm đường chạy trốn kia, lúc nào cũng trưng ra cái nụ cười không nhạt cũng chẳng đậm, nhưng có thể trong thời khắc then chốt nhất, phát huy sức sát thương ngoài sức tưởng tượng của con người.

Tần Vĩnh Thi thuận theo ánh mắt của Trác Duy Mặc, nhìn hệ thống giám sát vẫn đang bật, tiện tay tóm lấy chiếc điều khiển từ xa, ấn nút tắt màn hình, rồi vờ lộ vẻ xin lỗi. “Xin lỗi, xin lỗi! Cậu đã nói không muốn nhìn thấy cô ta nữa mà, vừa rồi là do Thiên Lưu lo lắng sợ mình bị bắt nạt, nên mới mở như vậy.”

“...” Anh vẫn mắt vì sự quan tâm không đúng lúc của Tần Vĩnh Thi.

“Cậu chắc sẽ không anh hùng cứu mỹ nhân chứ? Tôi đã nghe cậu nói chắc như đinh đóng cột trong phòng làm việc của bà chủ hôm đó rồi, ‘Nếu bà muốn tôi tiếp tục ở lại chỗ đỡ hơi này thì phải bảo cô ta cắt đi khâu mắt bán thiếu gia, bán thiếu gia không muốn cô ta lớn vồn quanh đây’. Nghe mới hùng hồn làm sao!” Nhưng miệng thì nói cứng mà trái tim lại mềm nhũn.

“...”

“Này, cậu biết không, Duy Mặc? Tôi cứ tưởng lần này cậu nhìn rõ gian kế của mẹ mình rồi, sẽ không mắc bẫy nữa. Sự thực chứng minh, cậu căn bản đâu không lại bà ấy mà.” Tần Vĩnh Thi ghé sát vào tai anh thì thầm. “Đều tại cậu, hại tôi đánh cược với bà chủ, lại thua rồi, cái giá phải trả là kí hợp đồng thêm ba năm, thời thanh xuân của tôi đều bị cậu làm tiêu tan sạch rồi. Cậu ấy à, khi nào có thể tranh đấu thay cho thời gian đẹp như hoa của tôi chút đây

“...”

“Ngoan ngoãn đợi thừa kế câu lạc bộ này nhé.” Tần Vĩnh Thi xua tay, rồi mở cửa phòng, ngáp một cái, chuẩn bị bắt tay vào làm việc. Nhờ kẻ EQ đàn độn kia mà anh ta phải đợi thêm ba năm dài đằng đẳng nữa. Đúng là muốn chết cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lấy Độc Trị Độc (Hạ)

“Nhìn cho rõ đi, đây không phải là tiếp khách mà là loạn luân!”

“Lấy độc trị độc” từ cổ chí kim đều là một nước cờ hiểm, nếu làm không tốt, hai lần độc sẽ tấn công vào tim, gây phản tác dụng, bởi vậy chưa đến lúc vạn vật bất đắc dĩ, thường không vị thầy thuốc

nào chọn cách này. Nhưng chỉ cần mọi người đọc hết khoảng một trăm trang tiểu thuyết võ hiệp sẽ phát hiện ra một điều rất kì lạ, vào những thời khắc quan trọng nhất thì phương pháp nguy hiểm “lấy độc trị độc” sẽ mang đến kì tích, cây khô lại đâm chồi, người trúng độc không những không bị thất khour chảy máu mà từ đó về sau trăm độc không xâm phạm, nghìn độc không nhiễm, vạn độc cũng như không...

Đáng tiếc đây không phải tiểu thuyết võ hiệp, bởi vì trong tiểu thuyết võ hiệp làm gì có chuyện nhân vật nam chính lại làm công việc thiếu đứng đắn trong mấy khoang trai bao thế này.

Mà Hồ Bất Động cũng không phải mẫu nhân vật nữ chính tuy chẳng có ưu điểm nào vượt trội nhưng vẫn hấp dẫn vô số mỹ nam.

Vì vậy, hiệu quả của việc “lấy độc trị độc” trên người cô không đạt được hiệu quả như ý, trái lại bởi vì hiệu quả giải độc vừa kéo dài vừa đau khổ, hai luồng “chân khí” là “sự đa tình” và “lương tâm” trong cơ thể không ngừng giằng co.

Cô nên thuận theo sự đa tình của mình, đưa tay ra trêu ghẹo những mỹ nam trước mặt, hiếm khi có người đứng ra trả tiền, nên nắm bắt cơ hội này chơi cho thoải mái. Hay là nghe theo sự mách bảo của lương tâm, rời xa bờ vực nguy hiểm này, thậm chí nói một trăm lần: “Sư thúc, tôi sai rồi, tôi thực sự biết sai rồi, tha cho tôi nhé...” loạn luân với sư thúc cũng đâu phải chuyện hợp luân thường đạo lý.

Chắc chuyện không phải như vậy chứ?

Thế là, phần “chân khí” mơ hồ thứ ba thâm nhập vào cái đầu đã bị chuyện “lấy độc trị độc” giằng co cho tê dại một nửa của Hồ Bất Động, cùng với “lương tâm” và “sự phong lưu” đè nặng đầu cô.

Cuối cùng, hệ thần kinh của cô đưa ra một phản ứng trực tiếp nhất “muốn đi vệ sinh”.

“Tôi muốn đi vệ sinh.” Cô ôm bụng đứng phắt dậy, lướt như bay qua chiếc bàn trước mặt mình, mỹ nam bên cạnh hơi lùi lại phía sau nhường đường. Cô kéo cửa phòng bao hoang loạn chạy đi, nhưng đó không phải phòng vệ sinh mà là cửa lớn.

“Cô ta định chạy ra cửa lớn đi vệ sinh sao?” Một mỹ nam mỉm cười chớp mắt, nhìn đáng vẻ cuống quýt chạy về phía cửa lớn của cô mà thắc mắc không hiểu.

“He he, chẳng trách cậu không hiểu phản ứng của cô ta. Chắc đây là lần đầu tiên cậu thấy một phụ nữ ngồi trong phòng bao mà muốn đi vệ sinh hả?” Một gã khác vừa rút một điều thuốc ra vừa giải thích, có vẻ anh ta rất không hài lòng vì việc mình bị vứt bỏ.

“Ồ, thì ra cô ta muốn mượn cơ hội bỏ trốn sao? Nhìn cô ta chạy loạn lên vậy, tôi còn tưởng cô ta vội đi vệ sinh để nhanh chóng quay lại cùng chúng ta chứ.”

“Chẳng phải Tần Vinh Thi nói cô ta rất đa tình sao? Thế mà hỏi cô ta có muốn qua đêm không, lại sợ đến mức chân tay run lấy bầy thế kia.” Nhát gan vậy sao? Thật chẳng ra làm sao.

“Đúng vậy, cô ta thậm chí không dám chạm vào tay tôi, Thiên Lưu mất oan món tiền này rồi.” Tiền bao của mình, anh ta tuyệt đối không chịu thiếu nửa đồng.

“Cô ta mà chạm rồi thì cậu đợi mà chịu oan uổng.”

“Vậy mà cậu còn dám hỏi cô ta có muốn qua đêm không.”

“Hừ, cả cái phòng bao này, ai không muốn dạy cho Hạ Thiên Lưu kia một bài học?” Giúp đỡ? Dây thần kinh giúp đỡ người khác của cậu ta vốn dĩ không có, mà có khi còn lo lắng thiên hạ quá thái bình sẽ nhàm chán.

“Phải đó, tên khốn bằng thanh ngọc khiết kia đúng là khiến người ta thấy chướng mắt.”

“Nhất là khuôn mặt lửa tình của hắn ta thật là lạnh lùng đến phát ghét.” Anh ta ném phăng điều thuốc trong tay đi.

“Này, này, này, hắn ta lúc nào chẳng vậy đâu được tính là lửa chứ?”

“...”

“Tôi còn nhớ lần đầu tiên hắn đến đây làm việc, chưa đến mười một giờ đã lăn ra ngủ, ngoẻo hẳn đầu vào sofa, khoe chiếc cổ nõn nà.” Anh ta vừa nói vừa chỉ vào cổ mình, “Khuy áo thì cởi đến đây”, lại chỉ tiếp vào khuy áo thứ hai của mình, “cậu có còn nhớ có bao nhiêu khách hàng đứng trong phòng khách nhìn đáng ngủ mơ màng, thuần khiết, trong sáng của hắn ta không? Đó là lần đầu tiên câu lạc bộ yên tĩnh như vậy từ khi tôi bắt đầu làm, không có bất cứ ai dám làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của hắn ta. Vậy cũng không coi là lửa sao?”.

“Tôi chỉ nhớ cậu đứng ngây ra đó nhìn liền bị bà chủ phạt lương.”

“Yên tâm, đội Duy Mặc thừa kế câu lạc bộ này, sẽ không còn bị bà chủ ức hiếp nữa.”

“Trác Duy Mặc? Cậu rất thân với cậu ta sao?”

“Bây giờ không thân nhưng có thể kết thân mà!” Anh ta khẽ nở nụ cười mỉa mai. “Thực ra cậu ta vừa hay là mẫu người tôi thích, cậu xem bộ dạng tiếp khách vừa ngốc nghếch vừa bá đạo của cậu ta thật đáng yêu!”

“Thực ra, tôi luôn cảm thấy cậu tiếp khách nam thì thích hợp hơn.”

“Bà chủ cũng thường nói như vậy, tôi đang cân nhắc.”

“...”

Hồ Bất Động chống tay vào cột trụ đá trước cửa lớn, gắng sức hít thở. Cô lại muốn đi vệ sinh rồi...

Không thể phủ nhận lương tâm của cô đột nhiên bình tĩnh lại khá nhiều, tim không còn muốn nhảy khỏi lồng ngực nữa. Nhưng sợi dây thần kinh “phong lưu” của cô lại đang rạo rực vì lãng phí một miễn phí, lại rất có khả năng là cơ hội cuối cùng được mặc sức vẫy vùng giữa vô số mỹ nam.

Chẳng phải cô rất đa tình sao? Cô muối mặt tự thừa nhận, nhưng tại sao cô không có phản ứng? Bọn họ đều cười rất đẹp, rất chuyên nghiệp, lại chính là kiểu cười cô thích nhất, cũng không giống người nào đó mới được mấy phút liền nói tan làm rồi, ném cho cô bộ mặt lạnh lùng tức giận.

Có lẽ bởi vì bọn họ không xui xẻo... Nếu bọn họ xui xẻo như Trác Duy Mặc, trái tim nhỏ bé của cô có lẽ sẽ lập tức rất day dứt, đập loạn lên rồi.

Hay cô không cẩn thận bị lây truyền sự lãnh cảm của sư thúc rồi? Đừng mà...

Cô đứng giữa những cơn gió đêm lạnh buốt, dựa lưng vào cột đá, vừa liếc mắt qua bên phải liền bắt gặp ngay một bộ âu phục được may vừa in người, tóc bay bay theo chiều gió, thân hình cao to đứng cạnh một chiếc xe hơi cao cấp, tay phải đặt nhẹ lên cửa xe, mở ra đến một góc độ phù hợp, bước chân nhịp nhàng di chuyển, nhường chỗ cho cô gái đứng bên cạnh đang bận rộn trang điểm lại cho gương mặt mỹ miều, tay anh còn giơ lên, đặt lên thành

cửa xe, sợ khi cô gái ngồi vào xe sẽ bị đụng đầu, cả một loạt các động tác quan tâm đầy chuyên nghiệp của một trai bao hàng đầu khiến cho cô gái nép phía sau lên cười híp mắt.

Khốn kiếp, cái lưng đó là sư thúc của cô...

“Thiên Lư!” Cô gái kia khom người xuống định chui vào xe nhưng nghĩ ra điều gì đó lại thẳng người lên hỏi: “Anh sắp tan làm chưa?”.

Chắc chắn là khách quen nên nắm được cả nguyên tắc làm việc của anh và còn vô cùng thấu hiểu anh... Khốn... khốn kiếp!

Anh gơ tay lên nhìn đồng hồ, thản nhiên nói: “Còn hơn hai mươi giây nữa”.

“Vậy được, trong hợp đồng.” Cô gái kia khẽ nở nụ cười, đột nhiên đổi chân vồn đi giày cao gót kiểng hắt lên, tay phải đặt lên vai anh, động tác còn lại...

Cô không nhìn thấy! Khốn kiếp, khốn kiếp!

Cái lưng cao lớn, to bản của anh che mất cả khuôn mặt cô gái kia. Ai thèm nhìn cái lưng ngốc nghếch của anh chứ, giả như anh có thể tự nhìn thấy đáng về lẳng lơ của mình! Căn cứ theo của cô, chắc chắn cô ta đang dừng lại tại vị trí trên chiếc cằm và dưới mũi của anh, đó chính là...

Cô tự chỉ vào miệng mình... dạ dày bắt đầu trào lên một cảm giác khác thường... Cô nheo mắt quan sát cô gái kia, cô ta lợi dụng xong rồi liền thu người chui vào xe, hạ cửa kính xuống gơ tay “bai bai” với anh, mới yên tâm lái xe đi.

Anh đứng ngây tại chỗ, đột nhiên chiếc đồng hồ kêu lên “Tút tut!”, anh mới sực tỉnh quay người lại, vừa định bỏ đi, chợt cảm thấy lưng mình có một luồng khí hắc ám, anh nghi ngờ cúi đầu nhìn, một người đang run lẩy bẩy, vẻ mặt lo lắng, ức chế đang ở phía sau anh.

Cô đứng như trời trồng sau lưng anh từ lúc nào? Lại còn mang bộ mặt kì quái.

“Cô đa tình xong rồi sao?” Một câu hỏi ngắn gọn, súc tích.

Không hiểu vì sao, sau khi nghe xong câu hỏi của anh, cô càng thêm run rẩy, anh hơi thắc mắc liền chau mày, nheo mắt.

“Anh nghĩ mình có tư cách hỏi tôi câu này sao?” Giọng nói của cô lúc run cũng được đẩy chứ nhưng vì sao mỗi lần vào phòng karaoke thì không ai muốn đưa mic cho cô?

“Có!” Bởi vì anh là người trả tiền, đương nhiên anh có tư cách hỏi.

“Anh nghĩ một gã trên miệng còn hiện rõ dấu son môi của cô gái khác mà còn có tư cách hỏi ‘cô đa tình xong rồi sao’ như thể một góa phụ bất hạnh vậy sao?”

“...” Anh chau mày càng lúc càng chặt, nhấc tay áo chùi vết son trên miệng mà chẳng cần biết bộ âu phục sang trọng sẽ vì thế mà hỏng mất. Lau xong, anh lại hùng hục khí thế, nói: “Được!”.

“Vẫn chưa sạch kia!”

Cô ngẩng đầu lên, vết son môi trên mặt anh càng lau càng lan rộng, không sao kiềm chế được nổi chua xót trong lòng, cô quên bém mắt mình đang trong địa bàn của bà chủ câu lạc bộ, liền kéo tay áo, kiễng chân rồi hướng đến khốe miệng hồng hào, mềm mại của anh mà giầy vò.

Anh không nói tiếng nào cứ mặc cho cô giúp mình xử lý dấu vết sót lại trên mặt, hơi chau mày vì người cô áp lại mỗi lúc một gần, lại còn phun nước miếng tung tóe lên người a

“Anh không biết tránh sao? Nghiêng đầu đi một chút hoặc chìa tay ra chắn cũng được mà. Khốn kiếp, mặc cho người ta cắn không một cái. Thường ngày thì một mực tuân thủ thời gian tan làm, thế mà hôm nay lại đứng trơ ra đó cho người ta làm gì thì làm, anh lư luyển mùi vị của cô ta thế sao? Bỏ tôi nói anh dùng độc giới lắm cơ mà, sao không biết bôi chút thuốc chuột lên miệng mình? Nào là ‘Phong lưu đoạt mệnh tán’, rồi là ‘Nụ hôn táng mệnh tán’... Cô ta trả anh thêm tiền sao? Hay cô ta hợp khẩu vị của anh? Hay ngày nào anh cũng bị cắn đi cắn lại thế này, vậy chẳng phải tôi đã gián tiếp hôn rất nhiều phụ nữ sao? Cứ coi như anh không để ý đến sự trong sạch của mình, cũng nên để ý đến cảm nhận của người phải tiếp nhận nụ hôn gián tiếp từ mấy trăm cô gái chứ!”

“...” Anh mơ màng nhướn mày lên, rù mí xuống, nhìn cô.

“Anh thích cái bồn tắm kia đến thế sao? Vì nó mà phải lăn lộn chôn phong trần? Kì thực trong lòng anh rất thoải mái đúng không? Đàn ông mà, ai chẳng giống nhau, cuộc sống này đối với đàn ông đúng là thiên đường, vừa có tiền vừa có phụ nữ ôm. À không, là bị phụ nữ ôm! Nhưng anh đâu có thiếu tiền, chỗ bố tôi...”

“Bụp!”, bịt miệng, ngược mắt lên, rụt lưỡi lại. May mà cô vẫn chưa nói ra chuyện bố cô ngậm nuốt hết số tiền của anh.

“Hà?” Anh nhìn cô đột nhiên im bặt, lông mày nhú lại. “Nói tiếp đi.”

“Tôi... tôi nói xong rồi, không còn gì nữa.”

“VẬY TIẾP TỤC LAU ĐI.” Anh khó chịu tóm lấy tay áo cô, ra hiệu cô tiếp tục chà xát khoe môi mình.

“SẠCH RỒI, TUY NHIÊN KHÔNG THỂ THAY ĐỔI SỰ THẬT ĐÃ BỊ NGƯỜI KHÁC CHẠM VÀO.” Cô đột nhiên đầy tâm trạng hướng về phía xa xăm, sự thúc của cô không còn là một anh chàng trong trắng nữa rồi.

Nhìn biểu hiện của cô, anh mồm môi, ngoảnh đi chỗ khác, đột nhiên nói: “Tôi không cho cô ta tiến vào”.

“HẢ?” Câu này... vì sao nghe có vẻ vừa ngây thơ vừa ủy mị vậy?

“Tôi không cho cô ta tiến vào.” Anh nhìn cô lặp lại một lần nữa. Cứ như thể bị đứt mất dây thần kinh xấu hổ, anh lạnh lùng, bình tĩnh, lạnh cảm nói với cô một câu đầy chế giễu, còn sợ cô không hiểu, liền thêm vào hai tiếng chú thích đầy kích thích: “Đầu lưỡi”.

“...” Anh nói như vậy để chứng minh với cô sự trong sáng của mình sao? Bởi vì miệng của anh cô đã từng tiến vào, thậm chí còn đại náo thỏa thích trong đó... đầu đầu cũng để lại chứng cứ “đã từng đến đây”.

Có đi phải có lại, cô cúi đầu thốt ra một câu: “Đầu phải tôi nhìn thấy ai cười cũng tùy tiện động lòng đầu. Bọn họ, tôi không thích”.

“VÌ SAO KHÔNG THÍCH?” Lòng mảy của anh giãn ra, vẻ lạnh lùng vẫn không thay đổi nhưng cánh tay kéo cô bắt đầu hướng ra ngoài, tan làm rồi, đương nhiên phải về nhà, chẳng có lý do gì phải chờ đợi một phút nào nữa.

“Tôi không thích!” Cô ưỡn thẳng người lên, theo anh về nhà, lại đảo mắt một lượt, hy vọng anh hiểu được ý cô muốn nói.

“Tôi không thích họ cười.” Anh liếc mắt ra phía sau thản nhiên nhìn cô một cái, có phải ý cô là cô thích anh? Hay chỉ là thích nụ cười của anh, chỉ là thích Hạ Thiên Lưu mà bà chủ thiết kế ra kia?

“RÕ RÀNG LÚC NÀO ANH CƯỜI THÌ ĐỀU RẤT VUI VẺ MÀ?” Cô mơ màng chớp mắt nhưng thấy lòng mảy của anh vừa mới thả lỏng ra lại nhúu chặt lại, “Không cười thì không cười”. Hơn nữa, cô không thể không thừa nhận, vừa rồi cô chỉ đứng từ phía sau nhìn anh bị cắn, trong lòng đã chua xót, làm sao mà biết được có phải anh chỉ đang mỉm cười tiếp khách hay không.

“KHÔNG CƯỜI CŨNG ĐƯỢC, NHƯNG TÔI MUỐN ĂN BÁNH RÁN HÀNH!” Cô không dễ bị làm cho hồ đồ đến thế đâu, kiểu gì cũng phải tìm lấy một cái lợi cho mình. Cô nhớ lại bộ dạng lau miệng cho bạn gái của cậu bạn cùng lớp mà ghen tỵ muốn chết đi được. Cô chính là thích kiểu yêu đương lãng mạn như thế, được bạn trai chiều chuộng, cưng chiều hết ý, thật tốt biết bao!

“...” Đó là thứ gì? Bánh rán hành... nghe chẳng có gì ngon miệng cả.

“Còn phải giúp tôi lau miệng nữa.” Tốt nhất là kết hợp thêm ánh mắt dịu dàng như nước, tình ý dạt dào nhìn cô!

“...” Thế là thế nào? Hóa ra cô giúp anh lau vết son trên miệng không phải là giống như anh nghĩ mà là bây giờ đang thịnh hành một mọi người giúp nhau lau miệng?

“Tốt nhất là tôi ăn đến mức dầm dề đầy miệng, anh nhúm lấy miếng bánh dính trên miệng tôi bỏ vào miệng mình...”, và nhâm nhi dư vị của nó!

“...” Cô đang muốn làm gì đây? Thiết kế giúp anh hình thức tiếp khách mới sao? Anh đối với cô... chẳng lẽ cô vẫn coi anh như một trai bao đang tiếp khách sao?

“Hoặc là anh...”

Giận dữ... rất giận dữ!

Anh mồm chặt môi lại, neho mắt, kéo lấy cổ áo sau của cô, ấn sát vào tường, đánh vè vô cùng lưu manh, rồi một tay nâng giữ cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình, nhìn thẳng vào khuôn mặt của cô, gương mặt đáng lẽ nên bị anh vứt bỏ. Tại sao ở bên cạnh cô anh cứ phải diễn kịch, cứ phải giả bộ, tại sao không thuận theo tự nhiên? Vì sao trước mặt cô, anh cứ phải nguy trang thành một người hoàn toàn xa lạ? Anh làm Hạ Thiên Lưu không được sao?

“HẢ MIỆNG RA CHO TÔI!”

“HẢ? Ở ĐÂY SAO?” Giữa phố xá đông người? Như vậy không hay đâu. Dù gì cũng nên tìm một con ngõ nhỏ kín đáo chứ, ngoài đường phố bao nhiêu người nhìn vào, anh có nhất thiết phải gấp gáp như vậy không? Anh không phải vừa rồi còn...

“Này, mau nhìn bên kia kia, có trai bao đẹp đang tiếp khách kia!”

“Ồ, ĐỘNG TÁC THẬT MAN, TÔI RẤT THÍCH ĐỘNG TÁC NHƯ THẾ, ÉP CÔ GÁI VÀO TƯỜNG, GIỮ LẤY CẪM CÔ ẤY, RỒI HÔN.”

“CÔ GÁI KIA THẬT BIẾT HƯƠNG THỤ, CHẠY ĐẾN ĐÂY DIỄN PHIM THẦN TƯỢNG!”

“...” Anh nhúu mày, đột nhiên mất hứng.

Bị anh ấn vào tường không thể nhúc nhích, cô vẫn cố rướn cổ, hét mấy người qua đường suýt nữa được xem phim “hot” miễn phí kia: “Ai đang tiếp

khách, nhìn cho rõ đi, đây không phải là tiếp khách mà là loạn luân!”.

“...” Giây phút đó anh hơi sững lại, nhìn cô khó hiểu một lát, khóe miệng hơi nhếch lên, trưng ra nụ cười nhạt thếch. A giờ tay ve vuốt chiếc miệng mới nói ra những câu đầy bản lĩnh khiến anh vui mừng kia. Đột nhiên hứng thú lại quay trở lại... thế là, hôn!

“Hôn... hôn rồi

“Rõ ràng là đang tiếp khách mà... Gì mà loạn luân chứ? Chúng ta chẳng biết bọn họ có quan hệ gì, chẳng hiểu gì...”

Lâu sau, Hồ Bất Động thu lại cái lưỡi vừa một lần nữa xông thẳng vào “vân tiêu bảo điện” của mình, cô thở hồng hộc, hai má còn cảm thấy nóng nóng. Sự thúc của cô dường như rất có hứng thú với chuyện loạn luân này, liền đề nghị.

“Muốn đi xem phim không?”

“Hả? Đi xem phim?” Câu mời này nghe sao quen quen? Cô cảnh giác ngẩng đầu lên quan sát thái độ của anh. Anh không cười, nét mặt vẫn lạnh lùng vô cùng, nghe giọng anh hỏi, cô thật không thể tin hai người vừa hôn nhau, nếu không phải vì cái miệng còn chút hồng hồng, cô sẽ hoài nghi, vừa mới gắng sức cắn, làm loạn bữa bãi trong miệng cô, không phải là lưỡi của anh, mà chỉ là một con cá sống quẫy động lung tung trong miệng mình mà thôi...

“Đi hay không?” Lần này anh không có ý định dần dần mỉm cười nữa, nét mặt không giống muốn mời cô xem phim mà là muốn nói, hai bố con cô còn thiếu anh một khoản nợ rất lớn.

“Đi chứ, nhưng trước khi đi phải nói rõ, tôi không xem phim ma.” Cô nói xong, không kiên trì chờ đợi nụ cười của anh nữa, cứ thế cất bước đi theo anh, giữ lấy vạt áo anh.

“Được!” Lần này giọng anh dịu dàng hơn, im lặng một lát, rồi hỏi tiếp: “Bánh rán hành, bán ở đâu?”.

“...” Cô sững người, ngẩng đầu lên nhìn anh, cuối cùng kiềm chế không nổi, khóe miệng hơi nhoen cười, nắm lấy bàn tay anh. “Chúng ta đi mua bánh trước rồi đi xem phim sau, nhét vào trong túi áo, lên mang vào rạp chiếu phim!”

“...”

“Này, sao nhìn anh như hồi hận rồi vậy?”

“...”

Hồ Bất Động không thể không thừa nhận, thực ra có lúc, phương pháp “lấy độc trị độc” trong tiểu thuyết ngôn tình cũng có hiệu quả không kém trong tiểu thuyết võ hiệp... khụ khụ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Làm Loạn

“Cô thích là được rồi.”

Hồ Bất Động luôn cho rằng triết học tình yêu của mình có chút khác thường, quái dị lại hơi biến thái, nhưng không ngờ rằng núi cao còn có núi cao hơn, nhà cao cũng có nhà cao hơn, so với sự thúc của mình, cô rút cuộc cũng tìm thấy chút cảm giác tự hào mình giống mọi người bình thường.

Theo Hồ Bất Động thấy, có lẽ bởi Hạ Thiên Lưu sống trên núi quá lâu, hít thở không khí quá trong sạch, khiến bộ não anh có chút vấn đề. Cho nên, anh không thích cười, thích vẻ mặt lạnh lùng, yêu ngủ như mạng sống, không phân biệt được đường đi, là người có nhân duyên tốt, chỉ số phán đoán hoặc môn cao, thậm chí còn có đứa con trai vai vế còn cao hơn cả cô, những chuyện này đều có thể nhẫn nhịn.

Nhưng điều mà cô không nhẫn nhịn được là...

“Anh có hiểu thế nào là lãng mạn không?” Giọng nói của cô vì bóng tối trong rạp chiếu phim mà không thể không nén thấp xuống được.

“...” Anh chau mày, từ từ di chuyển ánh nhìn.

Rất tốt, biểu hiện tương đối mơ màng, ngây ngô, thuần khiết, cô hiểu ngay, trong cái đầu được cung cấp oxy quá đầy đủ của anh hoàn toàn không có

khoảng trống cho hai chữ “lãng mạn” du dương uyển chuyển, dịu dàng như nước này.

Nếu không anh đã không mua một lúc hơn ba mươi chiếc bánh rán, sau đó nhìn cô cả đoạn đường từ cửa hàng bán bánh đến rạp chiếu phim, còn vô cùng nghiêm túc từ chối lời mời ăn cùng cô một cái, cô vốn dĩ định chu miệng lên giận dữ nhưng trước ánh mắt dịu dàng của anh, cô lập tức bỏ ngay ý định đó, chỉ cầm cùi ăn bánh một mình.

Á! Anh có thể nào không nhìn cô như muốn nói, “ăn nhiều thêm chút nữa đi, không cần khách khí với anh” không? Cô biết anh chỉ muốn thể hiện mình đang rất vui vẻ, nhưng phương thức thể hiện sự vui vẻ của anh không thể bình thường một chút sao? Sao lại dùng bánh đập chết cô? Có thể coi là anh hùng hảo hán gì chứ, chẳng qua chỉ là món bánh bán ngoài vỉa hè thôi mà

Cô ăn đến mức muốn khóc mà không có nước mắt, hy vọng nhân viên rạp chiếu phim từ chối không cho mang đồ ăn bên ngoài vào, để cô danh chính ngôn thuận quẳng hết số bánh này vào thùng rác.

Nhưng anh chỉ cần cười với chị nhân viên rạp chiếu phim một cái, kết quả... vô cùng tàn khốc.

Thấy chị bán vé xem nhẹ nhiệm vụ, mắt nhắm mắt mở bỏ qua đồng bánh nhìn mà muốn nôn của mình, cô chẳng cảm thấy cái bánh ngay này “lãng mạn” ở điểm nào.

Nhưng nhân tố lãng mạn của cô lại phát huy đến cực điểm trong đêm tối, không từ bỏ cái hy vọng có thể nũng nịu anh một chút.

Cô khịt khịt chiếc mũi đáng thương cắn miếng bánh rán, nhìn nam nữ nhân vật chính trên màn hình đang bị đàn chó săn đuổi chạy khắp nơi, liên bừa môi. “Nếu tôi bị đàn chó săn đuổi như vậy, anh có liều thân đến cứu tôi không?”

“...” Anh nghe vậy hơi bất ngờ, quay sang nhìn cô, nét mặt càng kì dị.

“...” Cô hiểu ngay ý của anh. “Không phải tôi muốn lấy chó ra để thử anh, chỉ là từ việc nhỏ có thể thấy được chuyện lớn. Từ việc nhỏ thấy được chuyện lớn, anh có hiểu gì không? Cũng giống như tôi hỏi anh, nếu tôi bị rơi xuống nước, anh có nhảy xuống cứu tôi không, hay tôi bị bắt cóc, anh có chịu đem hết tiền bạc ra chuộc tôi về không?” Những vấn đề thường thức cơ bản này, cô chắc chắn bà chủ câu lạc bộ đã dạy anh phải trả lời thế nào mới khiến phụ nữ vui lòng!

“Bắt cóc cô? Hừ!” Cười nhạt... phản ứng chẳng giống một trai bao chuyên nghiệp chút nào.

Cô hiểu rồi, anh yêu cô quá vụng về, anh không thấy mình như vậy là quá lộ liễu, không cho cô cảm giác an toàn, càng không cho cô cảm nhận được sự lãng mạn, mơ màng?

“Bây giờ tôi có được coi là bạn gái anh không?” Cô hỏi hặn một chút được không?

“Tôi không cần thứ đó.”

“Hả? Thứ gì?”

“Bạn gái.”

“Phụt! Vậy tôi là gì?” Cô thờ ơ, cái gì... cái gì... cái gì? Cô còn chưa kịp hỏi hặn, anh đã nhanh hơn cô một bước đá cô vậy sao? Không được, cứ coi như bây giờ anh ghét cô phiền phức, quan niệm về lãng mạn kì lạ, quan niệm tình yêu biến thái, muốn chia tay với cô, cô cũng không thể để anh chiếm thế chủ động. “Vậy tôi cũng không muốn cùng anh...”

“Cô là người phụ nữ của tôi.” Bạn gái nghe chẳng có chút uy lực nào, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể chạy mất, đổi cái mới, một cách gọi không ràng buộc. Anh ghét cách xưng hô “bạn gái” đó, trực tiếp thay bằng cách gọi mà mình thấy hài lòng, sau đó quay đầu một cái, nhìn cô ngây ra như gỗ cấn nửa miếng bánh rán.

“Cô nói cô không muốn cùng tôi cái gì?” Anh nhú mày, không quên thắc mắc về câu nói còn bỏ dở nửa chừng của cô.

“Tôi... cái đó...” Cô ngẩn ra, cố lấy lại bình tĩnh, nhìn anh vừa chờ đợi câu trả lời của mình vừa tháo chiếc đồng hồ đeo tay mà anh chưa bao giờ thiếu khi tiếp khách ra. Trước đây ngay cả khi tiếp cô, anh cũng luôn đeo nó, nhưng hôm nay, anh tháo ra nhét nó vào túi áo khoác ngoài, dường như tuyên bố đoạn tuyệt mối quan hệ trước đây của họ. Cô không còn là khách trong hàng và anh cũng không phải trai bao nữa. Cho nên yêu cầu của cô, anh chỉ cần dùng cách mình thích mà chiều lòng cô là được, không cần thiết phải sắm vai một người xa lạ.

Anh không cười, không lấy lòng cô, chỉ chiều theo những yêu cầu của cô và dành cho cô nhiều hơn so với cô cần. Bất luận là cô muốn thứ gì, “bánh rán”, sự “lãng mạn” hay “tình cảm”, anh đều nhiều hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng.

Nhưng mà, rất kì quái...

Cô thực sự không cảm thấy mình có chỗ nào khiến anh đặc biệt quan tâm. Từ ngày đầu tiên gặp cô anh đã không lấy gì làm ngạc nhiên, trái lại chính cô mới là người tự đa tình đến chảy nước miếng, sau đó, cô đối xử với anh cũng không có gì đặc biệt để khiến anh cảm động, thậm chí thỉnh thoảng còn kéo anh vào cuộc sống tình cảm phức tạp, rối rắm của mình, trong quan niệm của anh, cô nên bị loại khỏi danh sách những cô gái sinh ra trong gia đình gia giáo chứ. Lẽ nào anh quá để ý chuyện danh tiết, nhắm trúng người đầu tiên nhìn thấy anh khóa thân? Chính là cô. Hồi ấy không hiểu sao cô lại chạy đến bên suối gội đầu? Đừng nói với cô anh trúng phải tiếng sét ái tình, một gã đầu óc không tinh táo trúng tiếng sét ái tình với một ni cô đầu cạo trọc lóc. Cho

nên, anh chắc chắn là quá dễ ý chuyện trình tiê

“Không phải anh thực lòng thích tôi đấy chứ?” Bản thân cô cũng muốn thuyết phục mình rằng cô là một tiểu ni cô đáng yêu, ai thấy cũng mến. Nhưng lật tung cả mớ kí ức mà đáng tiếc cô không thể tìm được điểm đáng yêu của mình.

“Thích!”

“Ồ!” Cô thuận miệng ồ lên một tiếng, lập tức sững lại, giờ mới kịp phản ứng lại câu trả ời của anh: “Hả?!”.

Tha lỗi cho cô vì phản ứng quá chậm chạp. Bất cứ ai khi nghe một anh chàng nói thích mình mà dừng dừng như hỏi “em ăn cơm chưa”, cho dù tình cảm của anh ta có là chân thành đi chăng nữa thì cũng sẽ phản ứng như Hồ Bất Động lúc này... Anh có thể dùng ngữ khí dừng dừng như không đó để nói với cô một điều mà đối với cô vô cùng quan trọng không?

“Chuyện từ khi... khi nào?” Cô kinh ngạc mở trừng mắt, nhìn anh như thể nhìn thấy chuyện lạ nhất thế giới.

Anh nhướn mày, lục lọi kĩ từng đoạn kí ức, lông mày dần dần nhú lại, có vẻ như đang nghĩ chuyện gì rất phức tạp vậy. Được rồi, thích cô, đúng là chuyện rất đau đầu nhưng mà...

“Tôi đâu có hỏi anh mặt trắng cách trái đất bao nhiêu milimet, cũng không hỏi anh trên đầu có bao nhiêu sợi tóc, chẳng lẽ cũng khó trả lời vậy sao?”

“Không biết!” Bị cô thúc giục, anh ném ra một đáp án vô trách nhiệm.

“Này!”

“Hết phim rồi! Về thôi!” Anh nhìn mấy ngọn đèn mới được bật đèn, đứng dậy, quay người đi, không quên dặn dò: “Ăn hết, không được bỏ đi!”.

Cô chu miệng, chán nản tiếp tục xách túi bánh đứng cạnh anh, vừa giơ tay lên chợt thấy anh chìa tay tới, dường như rất tự nhiên, có thể chứ, đó là chuyện hiển nhiên mà, cô ngược nhìn những ngón tay hơi cử động của anh dưới ánh đèn, không nấn nại được nữa, lập tức mặt dày vô sỉ, dùng bàn tay đầy dầu của mình bôi bẩn bàn tay nõn nà, sạch sẽ của anh.

Bị mấy lớp dầu ngăn cách, hai bàn tay không nắm thật chặt được. Càng siết chặt càng dễ bị tuột ra, thế mà dường như anh chẳng hiểu gì, gắng sức kéo cô ra ngoài, mấy lần khiến cô tuột khỏi tay anh, đến khi anh rất không thoải mái quay đầu lại, cô mới thè lưỡi ra, dùng ngón tay ngoan ngoãn ngoắc vào kẽ ngón tay của anh, anh mới hài lòng khẽ than một tiếng.

Cô xoay người, cùng anh rời khỏi hàng ghế giữa, cúi nhìn sàn nhà, anh không hỏi cô có thích anh như thế này không, vì điều đó không quan trọng. Có thể anh đã biết, cô chắc chắn muốn lấp liếm vấn đề này, trốn tránh nó, cô chỉ vì một câu nói: “Tôi cũng không muốn ở bên cô”, mà suýt hết lên, so với cách trả lời thẳng thắn của anh thì thực sự kém rất xa.

“Bánh rán rất ngon!” Cô ở phía sau, nói nho nhỏ, dường như định ám chỉ điều gì đó.

Anh quay đầu lại mỉm cười với cô. Nụ cười không rạng rỡ như gấn bạch kim, chỉ hơi cong đôi môi mềm mại, quyến rũ của mình. “Ồ! Tôi thấy cô như sắp nôn ra rồi.”

“Anh cho ăn một lần nhiều quá.” Cô nhanh chóng thừa nhận.

“Muốn trả lại tôi sao?” Muốn anh cân nhắc thu hồi lại một chút sao?

“Không cần! Tôi... tôi có thể ăn hết!”

“Toàn bộ?”

“Toàn bộ!”

“Một chút cũng không thừa lại?”

“Ừ, ừ!”

“Thích không?”

Cô chỉ chiếc túi trên tay mình, anh là muốn nói đến bánh rán, không phải là thứ gì khác sao?

Anh nhướn mày, không khẳng định cũng chẳng phủ định, im lặng không lên tiếng.

“Thích... thích.”

So với sự thẳng thắn của anh, cô dường như uyển chuyển quá mức khiến người ta khinh bỉ nhưng cô bây giờ chỉ mới tu luyện đến trình độ này mà thôi, chấp nhận.

“Cô thích là được rồi.”

Anh không nói gì thêm nữa, tiếp tục nắm tay cô đi ra khỏi

“Anh chưa bao giờ yêu ai sao?” Cô nghi ngờ hỏi một câu.

“Thì đã sao?” Nghi ngờ sự trong sạch của anh, vào lúc này?

“Không, chỉ là cảm thấy... có lúc anh quan tâm đến mức khiến tôi nổi da gà.” Không phải công việc của anh là “tư vấn tâm lý phụ nữ sao”? Trái tim nhỏ bé của cô chắc chắn anh hiểu như lòng bàn tay. Đúng là anh từng chạm vào rồi có khác. Sự đụng chạm thân thể hóa ra thần kì như vậy.

“Cô thích là được rồi.”

“...” Anh nói thích cô sao? Nhưng đúng là cô rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kiếp Đào Hoa (Thượng)

“Chẹp chẹp chẹp, kiếp đào hoa, cũng là kiếp số mà bố không có cách nào hóa giải.”

Quan hệ giữa người với người có trăm nghìn chủng loại, thay đổi không ngừng và vô cùng nhanh chóng, thực sự là môn khoa học rất phức tạp.

Lấy ngay Hồ Bất Động cô làm ví dụ, mấy

ngày trước cô và sư thúc của mình còn như lửa với nước, chiến tranh lạnh gay gắt, nhìn nhau như kẻ thù. Hừ, đương nhiên, chỉ mình cô hần học, sư thúc cô lúc nào cũng chỉ lướt qua cô một cái rồi quay luôn đi chỗ khác. Quan trọng nhất là, trước mặt bố mình, cô luôn duy trì khoảng cách với anh, để chứng minh quan hệ hai người hoàn toàn trong sáng.

Nhưng sau buổi đi xem phim hôm đó, cô trần trọc bán khoán, trước mặt Phạn Đoàn và bố mình, cô luôn tỏ ra đạo mạo, khuôn phép, nhưng sau lưng, cô không bỏ qua một cơ hội nào được đùa nghịch khuôn mặt bánh bao và làn môi quyến rũ của sư thúc mình.

Dư vị kích thích của cảm giác yêu đương lên lút, cô đã ném trái đầy đủ, hơn nữa còn mẫn nguyện đến khác thường. Nhưng sư thúc cô lại luôn chau mày, không hài lòng với cuộc tình vụng trộm này. Thấy vẻ thỏa mãn của cô chẳng khác gì một tên vô lại, ăn no rồi thì đá anh sang một bên, đối với địa vị người tình vụng trộm của mình chỉ để trong lòng chứ không muốn nói ra. Bởi vậy, anh không hy vọng một ngày lương tâm cô đột nhiên thức tỉnh, tự giác nâng cao thân phận của anh.

Thế là, cuộc sống của Hồ Bất Động bắt đầu bước vào thời kì “sáng chín chiều năm [1]”, lên lớp học, đi làm thêm và về nhà yêu đương vụng trộm. Từ đó, mỗi đêm cô trải thảm ngủ dưới đất, nửa đêm đều sẽ có một bàn tay ấm áp giúp cô kéo chăn, chuẩn bị đồ ăn đêm, sau đó bàn tay đó sẽ chống cằm, chăm chú nhìn cô ăn và nghe cô kể vài mẩu chuyện linh tinh.

Cô dường như vui vẻ quên đi rất nhiều chuyện, không tới câu lạc bộ trai bao nữa, cô còn có công việc làm thêm ở hiệu sách để kiếm thêm tiền. Mỗi lần đến lớp, cô không còn ngồi ngây ra nhìn cái bàn học trống không phía sau mình, cũng không nghĩ về anh bạn học đầu tiên bắt chuyện với cô ngày trước nữa. Mấy hôm sau, chẳng còn có ai nhớ đến chuyện cô bị thiếu niên hư hỏng bá đạo nhất trường Trác Duy Mặc gọi đi cảnh cáo, ngay đến người bạn học từng hỏi cô “Huỳnh Nhất Nhị gần đây tung hoành ở đâu vậy?” cũng rất lâu không nhắc đến sự tồn tại của anh.

Cuộc sống của cô được làm mới lên từng ngày và cô hài lòng vì sự thay đổi đó.

Nhưng... sáng hôm ấy đã xảy ra một chuyện.

Hạ Thiên Lưu quả không Hồ là cơ thể tu tiên hít nhiều dưỡng khí thuần khiết trên đỉnh núi, dự cảm và linh tính đều chuẩn xác một trăm phần trăm. Buổi sáng hôm ấy, trước khi ra khỏi cửa, anh nhìn cô một cái đầy tình tứ, lát sau, anh quay người đi giày, thấp giọng hỏi: “Em có chuyện gì giấu anh phải không?”

“Hả?” Cô ngây ra, cánh tay đang mặc áo đột nhiên khựng lại, làm như thể có chuyện gì nghiêm trọng lắm, hỏi lại: “Lẽ nào số mệnh của em hôm nay không tốt sao?”

“...” Anh nheo mắt.

“Là vận hạn gì vậy? Sao trông nét mặt anh nghiêm trọng như thế? Là tai nạn đổ máu sao?”

“...” Anh chau mày.

“Hay mất tiền, phá sản?”

“...” Anh nắm môi.

“Nhìn anh như vậy, chẳng lẽ hôm nay, em sẽ rơi xuống nước hay ngã vào thùng rác sao?”

“...” Anh nghiêm mặt lườm cô, rồi quay đi, vịn tay nắm cửa, bước ra ngoài.

“Rầm!”, tiếng cánh cửa đập mạnh vì tức giận.

“Này! Anh đừng đi vội, anh vẫn chưa nói em sẽ gặp kiếp nạn gì. Em mà bị rơi xuống nước thì có chỗ nào tốt cho anh chứ?” Thấy anh bỏ đi chẳng có chút trách nhiệm, cô muốn mở cửa lôi anh lại nhưng nghe thấy giọng nói ác ý của tiểu quỷ Hạ Phạn Đoàn vang lên: “Chệch chệch chệch, kiếp đào hoa, cũng là kiếp số mà bố không có cách nào hóa giải”.

Kiếp đào... đào hoa? Ai cơ? Chẳng lẽ lại là cô sao?

Hồ Bất Động nằm mơ cũng không nghĩ đến, cuộc đời mình vẫn còn liên quan đến kiếp số đào hoa, càng không ngờ rằng, người mang đến đào hoa cho mình lại chính là đại tiểu thư mới gặp đúng một lần, Nguyễn Ly. Nhưng điều cô không ngờ tới nhất là quan hệ giữa người với người lại kì diệu đến như vậy.

Thay đổi khó lường, nhanh chóng, rồi rầm.

“Cô nói cái gì?” Cô không kịp tiêu hóa những lời của Nguyễn Ly, chỉ thấy chiếc xe hơi sang trọng của cô ta đỗ trước khu nhà mình. Nói thật lòng thì cô và cô ta không thân lắm, hơn nữa đáng lẽ ra bây giờ, cô ta phải đang hạnh phúc, ân ái cùng anh chàng thanh mai trúc mã của mình mới phải chứ. Cuộc sống của cô hoàn toàn không còn khoảng trống dành cho hai người bọn họ, hãy trở về thế giới của mình mà làm nhân vật chính.

“Bản tiểu thư hỏi cô có bán thời gian của mình hay không?” Nguyễn Ly thiếu nhẫn nại gõ mũi chân xuống đất, dựa lưng vào cửa xe, trên người khoác bộ đồng phục trường quý tộc chẳng hợp chút nào với cách nói chuyện của cô ta.

“...” Chắc đây không phải chính là số kiếp đào hoa mà sư thúc cô nói chứ? Tại sao vận đào hoa của cô lại là một cô gái? Còn là một cô gái ngang tàng, bất chấp lý lẽ nữa.

Cô nhìn Nguyễn Ly không nói gì, lại tò mò liệu mình đáng giá bao nhiêu. Dù gì bên cạnh cũng có một chàng VIP giá cao cắt cổ, áp lực rất lớn, biết đâu cô lại đáng tiền hơn mình tưởng. “Tôi được trả bao nhiêu

“Muốn bản tiểu thư nói ư? Cô không đáng một xu! Hừ, nằm mơ cũng không ngờ lại chính là cô!”

“Này, cô có thái độ gì vậy? Thế nào lại chính là tôi?” Điểm cuối cùng của chuyện mua bán này, còn chưa biết là ai đang loạn lên đặt hàng sao? Tưởng cô chưa chơi trò này hay sao? Nghiệp vụ của cô rất thành thạo đó!

Nguyễn Ly dùng hai ngón tay kẹp một tờ giấy ghi chú, đưa đến trước mặt cô, cô nghi ngờ đón lấy, trên tờ giấy chỉ viết địa chỉ nhà mình. “Ai đưa cho cô tờ giấy này?”

“Bà chủ câu lạc bộ đó.”

“Hà? Là bà ta sao?” Là nữ ma đầu xã hội đen đó? Chẳng phải bà ta đã đá cô ra khỏi câu lạc bộ đó rồi sao? Lần này không biết bà ta lại muốn giờ trò gì đây?

“Bà ta nói, người trên địa chỉ này có thể giúp được tôi.”

“Bà ta nói tôi có thể giúp được cô?” Bà ta trước giờ chưa từng nói tốt về cô lấy một lần, vậy mà hôm nay lại nói cô có thể giúp Nguyễn Ly sao? Ủ, lòng hư vinh trong thoáng chốc đã được cổ vũ. Nhưng trước mắt cô kiếp đào hoa, cô không nên mạo hiểm làm bừa thì hơn, những ngày bình lặng của cô đang bắt đầu nổi sóng. “Này... tôi thấy tôi vẫn là...”

“Bà ta còn nói, nếu cô cự tuyệt, thì bảo cô quay lại câu lạc bộ làm nhân viên vệ sinh.”

“Khốn kiếp, bà ta có hiểu lý lẽ không vậy? Chính miệng bà ta kêu tôi biến mất trước mặt bà ta, bây giờ lại muốn lấy cái hợp đồng dờ hơi kia ra bắt tôi làm nô dịch!” Cô đã rửa tay gác kiếm, cáo lão hồi hương rồi, không muốn chơi bời nữa, chẳng lẽ không thể cho cô một cơ hội làm lại từ đầu? Cô đứng là đã rơi vào chốn hồng trần sâu như biển lớn, để cô quay lại bờ đi! Cầu xin đó!

“Bà ta nói, muốn cô biến mất trước mắt con trai bà ta nhưng cô vẫn phải trả nợ, một xu cũng không thể thiếu.”

“Gian thương độc ác!”

“Bà ta còn nói, món nợ hai cha con cô thua bà ta, cả đời này cũng chẳng trả hết được!”...” Vậy tìm bố cô đến mà bồi thường cho bà ta đi.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, lên xe đi.” Nguyễn Ly chỉ vào ghế sau chiếc xe của mình, ngang ngược như thể mọi chuyện là đương nhiên. Hồ Bất Động hơi lo sợ, sao cô có cảm giác như mình nhìn thấy bộ dạng khi còn trẻ của bà chủ câu lạc bộ đã thất lạc nhiều năm trước nhỉ. Cứu !

Bị ép leo lên chiếc xe cao cấp, cô âm ức nhìn gương mặt hiền lành, thật thà của anh lái xe, nghi ngờ liệu anh ta có muốn đưa mình đến xưởng giết mổ nào đó để làm thịt hay không. “Được rồi, cô nói đi, lần này lại muốn dạy dỗ cậu bạn trai nhỏ của cô như thế nào?”

“Cậu ấy không cần cô quan tâm, tôi đã tìm được người dạy dỗ cậu ấy rồi, còn cô thì phải đi giúp bản tiểu thư dạy dỗ người khác.” Khi Nguyễn Ly nói đến hai chữ “người khác” bỗng nhiên nghiêng răng ken két.

“Hóa ra cô còn có người khác?” Cô tròn mắt ngạc nhiên. Hóa ra, đa tình không phải bản quyền phát minh của một mình cô, mà là phản ứng tâm lý chung của con gái bây giờ! Hơn nữa cậu bạn trai nhỏ Mạn Đồn Đồn của cô ta chắc chắn không có năng lực phản kháng, điểm này cô ta may mắn hơn cô, không giống đám động vật kì lạ bên cạnh cô, mỗi con đều nhe răng giơ vuốt, hung mãnh vô cùng, con nào cũng khó xử lý.

“Tuy là bà chủ câu lạc bộ tiền cử nhưng tôi rất nghi ngờ, cô thực sự có thể thu phục người đó sao?” Nguyễn Ly ném cho cô một ánh mắt khinh khỉnh, cần môi đường như có ẩn ý gì đó. “Hay là tôi tìm thêm mấy loại hình khác nhau, có lẽ sẽ khiến anh ta thích, phòng trường hợp, thú tính đại phát.”

“Này, rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?” Tại sao càng nói càng khiến cô cảm thấy mơ hồ và nguy hiểm thế?

“Tôi chưa nói với cô sao?” Nguyễn Ly chớp mắt. “Bảo cô đi dụ dỗ vị hôn phu của bản đại tiểu thư.”

“Phụt!”

“Cô làm cái gì mà phun nước bọt bừa bãi thế?”

“Cô... cô... đầu óc cô có vấn đề rồi sao?”

“Bản tiểu thư không muốn đính hôn với anh ta, công ty nhà anh ta bị phá sản là việc của nhà anh ta, liên quan gì đến bản tiểu thư chứ

“Càng chẳng liên quan gì đến tôi... thả người vô tội là tôi xuống xe đi.”

“Cho nên cô chỉ cần dụ dỗ được anh ta đến hôn xiêu phách đảo, sau đó để tôi bắt gian tại trận, tôi có thể lấy lý do đó mà vĩnh biệt anh ta!”

“Xin cô, bây giờ làm ơn vĩnh biệt tôi trước đi, để tôi xuống xe nhé.”

“Thế nào, bản tiểu thư sẽ chạy thoát khỏi kế hoạch hôn nhân này một cách hoàn mỹ chứ?”

“Cô sung sướng đến mức không thèm nghe tôi nói gì sao?”

“Nhưng...” Nguyễn Ly quan sát cô gái đang phun nước bọt trước mặt mình, “... Bản tiểu thư thực sự không cảm thấy cô có thể thu phục tên đại ma đầu kia”.

“Đúng rồi, đúng rồi, đúng rồi! Tôi cũng nghĩ như vậy đây, hiếm khi chúng ta có cùng quan điểm, cô thả tôi xuống xe nhé, xin cô đó!” Cô như chết đuối vớ được phao vội gập đầu tán thành rồi xua tay lia lịa.

“Nhưng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt anh ta, tôi không muốn đi! Cô giúp tôi đi xem mặt, sau đó tôi sẽ tìm cô gái khác!” Nguyễn Ly nghiêng đầu, liếc nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. lát sau, xe dừng trước một quán cà phê khá lịch sự. “Này, cứ coi như vì giao tình trước đây, giúp bản tiểu thư một lần chắc không có vấn đề gì chứ?”

Gặp một lần đương nhiên không phải vấn đề quá lớn nhưng quan trọng là hôm nay cô có kiếp đào hoa!

“Anh ta ngồi trên một chiếc ghế sofa phía bên trái cửa ra vào. Cô vào đi, cứ nói là bản tiểu thư hôm nay không rảnh để đến chào hỏi anh ta, bảo anh ta rút xa chút là được rồi!” Nguyễn Ly mở cửa, phũ phàng đá cô xuống xe, sau đó sai anh tài xế của mình đỗ xe ở bên đường đối diện, vừa nhìn là biết cô ta muốn giám sát cô.

Cô trừng mắt lườm cô ta một cái, nhìn quán cà phê lịch sự, trang trọng mà bị kẻ khác lôi ra làm địa điểm xem mặt vợ vãn, vô tội giống như cô, đồng bệnh tương liên.

Đẩy cửa ra, cô bước vào căn phòng lớn mở điều hòa mát lạnh. Mình chẳng qua chỉ đến để chuyển lời thôi mà, Nguyễn Ly không hy vọng gì ở cô, cô không có nghĩa vụ phải dụ dỗ, cứ trực tiếp nói cho anh ta biết tình hình của anh ta, thậm chí có thể không cần đến khuôn mặt cau có, đau khổ của anh ta, hoàn thành nhiệm vụ này rồi cô sẽ lập tức bỏ đi. Này, anh chồng chưa cưới đó của cô ta chắc sẽ không giận cá chém thớt mà đánh cô một trận chứ?

Nếu cô bị đánh, đây có coi là kiếp đào hoa không? Đào hoa vẫn là đào hoa, chẳng qua chỉ là đào hoa đối với người khác thôi, chỉ để lại cho cô vận xui xẻo, kiếp đào hoa của cô chắc không phải giải thích như vậy chứ?

“Vào cửa chính rồi rẽ phải... anh ta ngồi dựa lưng vào sofa!” Cô lăm nhăm trong miệng, tìm một người đàn ông hoặc là vô cùng đáng thương, hoặc là

lo lắng bồn chồn ngồi đợi người khác. Nhưng phát hiện ra, hình như không có ai phù hợp với yêu cầu tìm kiếm của cô.

Không có sao? Chắc không phải anh ta biết mình bị cự tuyệt nên vội vã trốn trước rồi chứ? Người đàn ông biết trước cục diện, mang đến sự thoải mái cho tất cả mọi người.

Mở rộng phạm vi tìm kiếm, vậy chỉ cần đó là một người đàn ông là được, một người đàn ông, một người... A! Có rồi.

Một người...

Một người... đàn ông nằm bò trên bàn ngủ gật?

Cô cắn chặt môi, cảm thấy người kia rất quen, ngay đến dáng vẻ nằm bò lên bàn ngủ ấy cũng thân thuộc vô cùng, nhìn chẳng giống đang đợi người khác chút nào, đến ngủ nướng thì đúng hơn. Cô nhìn ngó xung quanh, muốn tìm một người đàn ông khác phù hợp với tiêu chuẩn hơn nhưng khu vực này chỉ có một mình anh ta. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, một tay đặt lên bàn để gối đầu.

Cô nheo mày, bước về phía trước hai bước, vẫn không dám chắc chắn người đó rốt cuộc là ai. Anh ta khẽ động đậy, quay mặt ra phía cửa sổ, khiến cô không sao nhìn rõ được. Nhưng động tác này lại làm lộ ra một miếng ngọc màu xanh biếc trên cổ anh.

Màu xanh thật chói mắt.

Sắc xanh quá mức, thiếu tự nhiên, hơi giả tạo, vừa nhìn đã biết là ngọc giả.

Tượng hình Quan m!

Bị những giọt mồ hôi nhỏ nhỏ bám l

Thì ra, nhiệt độ của điều hòa trong quán cà phê này mở hơi cao, chẳng trách cô cảm thấy hơi khó thở.

Hôm đó cô nhét món đồ này vào trong thùng thư nhà anh, không lưu lại lời nào. Thì ra anh vẫn dùng thứ đồ chơi này, thật không ngờ anh vẫn dùng nó.

Tình cờ gặp Huỳnh Nhất Nhị ở đây có coi là kiếp đào hoa không?

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, không biết nên dùng ánh mắt như thế nào để nhìn người đang ngủ say sưa kia. Nhìn anh ngủ thật thoải mái, còn chà chà cô lên cái mặt dây chuyền. Hình như anh lấy lại miếng ngọc Quan m đó chỉ vì muốn ngủ ngon vậy.

Cô muốn cầu bình an cát tường cho anh, chứ không phải muốn chúc anh ngủ ngon!

Cô bấu môi, định lay gọi anh dậy, giúp Nguyễn Ly chuyển lời đến anh, xong đầu đấy sẽ bỏ đi luôn. Nhưng tay cô vừa chạm đến phạm vi thể lực của anh, lại bị hơi ấm do anh tạo ra xung quanh hất ngược lại, cô bấu môi cái nữa, quyết định hạ độc thủ, đẩy thật mạnh.

Anh khẽ động đậy cái đầu, tóc mái từ trên trán rủ xuống do cử động nhỏ của cánh tay. “Hừm... Để tôi ngủ thêm một chút nữa, một chút thôi.”

“...” Cô vội vàng thu tay lại, chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ. May mà, người đến là cô, chứ nếu là Nguyễn Ly, xem ra đầu của Huỳnh Nhất Nhị sớm đã bị đá bay khỏi ghế rồi.

Anh cũng biết chạy đến đây xem mặt cơ à? Lại còn ăn mặc luộm thuộm, trạng thái mơ màng không tỉnh táo, ngủ đến mức đầu óc mờ mịt.

“...” Cô nhếch khóe môi lên, quyết định hoàn thành nhiệm vụ của mình trước. “Tiểu thư xem mặt với anh nói, hôm nay không rảnh để tiếp anh, anh về nhà ngủ đi.”

Cô nói xong, chuẩn bị kéo ghế đứng dậy, lại thấy người nằm bò trên chiếc ghế đối diện từ từ ngẩng đầu lên, qua một lớp tóc mái, mơ màng nhìn cô.

Nhìn anh còn rất ngái ngủ, nửa mơ nửa tỉnh, đầu hơi nghiêng, tóc mái rủ trước mặt cũng hơi nghiêng theo động tác của anh, cái tay đặt trên bàn từ từ giờ lên, chậm chậm hướng đến trước mặt cô, đầu ngón tay gần chạm đến

“Anh... anh cá là anh đang nằm mơ, một lát nữa... sẽ lập tức tỉnh lại, lập tức... lập tức...”

Ngón tay giữa dài nhất khẽ chạm vào gò má đang nóng dần lên của cô, tuy chỉ chạm rất nhẹ nhưng lòng mày anh lập tức nhíu lại, tay anh cũng cứng đờ tại đó. Động tác của cô cũng cứng đờ theo. Cô nhìn bàn tay phải của anh không có bất kì hành động nào nữa, cứ treo trên gò má cô. Đầu ngón tay anh bắt đầu khẽ di chuyển trên khuôn mặt cô. Cô cắn môi, không biết phải nhìn anh bằng biểu cảm như thế nào, chợt nghe thấy từ trong kẽ răng của anh phát ra một câu rửa khế, câu rửa đặc trưng và quen thuộc của Huỳnh Nhất Nhị.

“Chết rồi, lại không phải là mơ, đau chết anh rồi!” Anh nghiêng răng, cảm thấy nhói đau.

“Hà?” Cô bặm miệng, ngậy ra nhìn về mặt đỏ khóc đỏ cười của anh.

“Tay anh... bị đè lâu quá, tê hết rồi, đau quá!” Cảm giác tê dại kết hợp với lạnh giá lan truyền khắp cánh tay anh.

“...”

“Cho nên tạm thời để anh giữ nguyên tư thế này được không?” Tay anh sẽ rất khuôn phép đặt trên gò má cô, nếu có cái gì không giữ khuôn phép thì chỉ là đầu ngón tay thôi.

“...”

[1] Sáng chín chiều năm: sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan làm, tượng trưng công việc tốt, ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Kiếp Đào Hoa (Trung)

“Thực ra anh vẫn rất xui xẻo, không phải sao?”

Sự tình có

Nguyễn Ly thực sự không ngờ tiêu chuẩn của Huỳnh Nhất Nhị lại thực sự không có tiền đồ như bà chủ câu lạc bộ nói. Cô ta tùy tiện đưa đến một “miếng bánh”, ấy vậy mà lại hợp khẩu vị với anh.

Những gì quan sát được từ chiếc

ống nhòm chất lượng cao của bọn săn tin, khiến Nguyễn Ly dần nheo bên mắt vốn dĩ mờ to, cuối cùng nheo thành một đường nhỏ như sợi chỉ, thuận tiện để tăng cường sự chú ý của mình vào đôi gian phu dâm phụ lén lút trong quán kia, đầu áp vào kính ô tô càng lúc càng sát, cơ thể ngồi nghiêng trên ghế xe đã biến thành trạng thái nửa quỳ.

“Này, này, này! Tuy bản tiểu thư ân chuẩn để bọn họ làm loạn, nhưng bọn họ cũng quá đáng quá cơ. Hoàn toàn không coi bản tiểu thư ra gì, dám câu kết với nhau trước mặt bản tiểu thư”. Cô sớm đã biết Huỳnh Nhất Nhị kia chẳng phải kẻ tử tế gì, ngay tầm hình làm mỗi đã lộ dáng vẻ phong trần. Lúc chụp hình anh nhìn vào ống kính rất khó chịu, mắt liếc sang một bên, hơi rù xuống thành một đường cong, cứ như thể cảm thấy chụp hình là một chuyện rất nực cười vậy.

“Nhưng mà... bọn họ không một sao? Bọn họ đã duy trì tư thế đó lâu lắm rồi”. Một người giơ cao cánh tay đặt lên gò má của người kia, bộ dạng muốn sờ mà không dám sờ, người còn lại cứng đờ cổ, coi bộ như nửa lùi nửa tiến, mặc cho đôi phương chạm vào má mình, bọn họ đang chơi trò người gỗ, ai động đập người đó thua cuộc sao?

Chẳng lẽ nước cờ này lại quan trọng như vậy? Nếu không, tại sao bọn họ giống như ai di chuyển trước một bước thì sẽ thua cả ván. Gì chứ? Bọn họ đang xem mặt chữ có phải đang giao chiến đâu.

Trò chơi miễn cưỡng chào đón này vui lắm sao? Rõ ràng cả hai đều muốn tiêu diệt đối phương thật nhanh, thế mà lại làm ra vẻ bình thản, hòa bình. Huỳnh Nhất Nhị khẽ nhếch khóe miệng lên, hình như đang hàn huyên gì đó chứ không phải bàn đến vấn đề chính, Hồ Bất Động cũng gượng gạo trả lời, lúc lúc lại ngoảnh về phía Nguyễn Ly, vẻ như đang muốn hỏi, cô ấy có thể quang minh chính đại bỏ cuộc không.

Bỏ cuộc?

Không, không, không! Kịch hay vẫn còn ở phía trước mà.

Nguyễn Ly bỏ ống nhòm xuống, hươu tay, cử động cái cổ. Xem màn kịch nhảm chán đó quá lâu khiến cô ta mất hết cả kiên nhẫn, nếu không phải phát hiện ra kế hoạch của mình, cô ta chỉ muốn gọi điện cho Hồ Bất Động, hỏi có phải bọn họ cùng lúc đều hết pin, chết máy hay không mà mãi vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì hết?

Hít một hơi thật sâu, cô ta lại nhắc ống nhòm lên, quan sát phía trước. Bỗng thấy trước mắt là một khối tuyết trắng xóa, cô ta nghi ngờ chớp chớp mắt, lại tập trung nhìn kỹ lần nữa...

Một sợi tơ chất lượng cao màu trắng chắn phía trước được phóng đại lên.

Thứ gì vậy? Chẳng lẽ ống nhòm của cô ta bị hỏng rồi sao?

Cô ta đưa mắt của mình ra khỏi cái ống nhòm, lúc này mới cảm nhận được bóng đen của ai đó đang đổ xuống đỉnh đầu mình.

Ngẩng đầu.

Hít thở.

Nhoèn cười gượng gạo.

“Nguyễn tiểu thư?” Giọng nói của Huỳnh Nhất Nhị không rõ đang vui hay buồn, cúi đầu nhìn chiếc ống nhòm trong tay Nguyễn Ly. Cánh tay phải đã duy trì một động tác suốt cả buổi chiều của anh lúc này lại được nhét trong túi quần, có vẻ rất khó rút nó ra.

“Anh... anh...” Huỳnh Nhất Nhị bay đến trước mặt cô ta khi nào vậy? Anh ta biết công phu “Lăng ba di bộ” sao? Đáng chết mà, cô ta lờ cô nàng đang cúi gầm mặt, núp phía sau Huỳnh Nhất Nhị. Hồ Bất Động kia không đánh động cô ta lấy một tiếng, hại cô ta còn chưa kịp chuẩn bị đường tháo thân.

“Cô đang tìm ai sao?” Anh chỉ vào cái ống nhòm sắp muốn rơi tuột khỏi tay Nguyễn Ly.

“Tôi... tôi, chuyện này...” Hồ Bất Động đáng chết kia không phải đã nuốt lời và bán đứng cô ta rồi chứ? Đây... bán đứng, thực sự chuyện này cô ta cũng có thể làm được sao, thật là thuê phải người không tốt.

“Có vẻ như hôm nay cô thực sự rất bận?” Anh hơi điều chỉnh giọng nói, không muốn giấu giếm nụ cười khinh bỉ của mình nữa.

Nhìn chiếc ống nhòm rơi dưới chân mình, anh nhắc cánh tay trái buông thõng bên mép quần, khom người, nhặt chiếc ống nhòm vừa rơi vờ tan tành lên, trả lại, lúc ấy cô ta vẫn há hốc mồm chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. “Thật trùng hợp, hôm nay tôi cũng không rảnh lắm, hiếm khi gặp được người bạn cũ, muốn ôn lại chuyện xưa”.

“...” Ý... ý gì vậy? Cô nhìn chiếc ống nhòm được đưa đến trước mặt mình, chỉ có thể cứng đờ ra nhận nó lại.

“Cho nên chuyện xem mặt, chúng ta chuyển sang ngày khác nhé”. Anh thu tay về.

“Hai... hai người quen nhau sao?” Nguyễn Ly chỉ vào cặp nam nữ trước mặt, “Chắc... chắc không trùng hợp đến thế chứ? Cô ta không phải bạn gái cũ của anh chứ?”. Vứt bỏ cô ta lại để hàn huyên, tâm sự cùng bạn gái cũ, tuy không phải tội quá lớn nhưng cũng đủ để từ hôn rồi!

“Bạn gái cũ?” Anh quay lại nhìn Hồ Bất Động đang có ý ngó qua chỗ khác, cười buồn bã, rồi nói: “Này, người ta hỏi anh, em là gì của anh, anh nên trả lời thế nào?”.

“...” Cô ném cho anh một cái lườm kiêu “tại sao hỏi em”.

“Muốn anh tự trả lời sao?” Câu trả lời của anh có lẽ sẽ hoàn toàn không như cô tưởng tượng cho nên anh rất tâm lý để cô quyết định mối quan hệ giữa bọn họ. Nhưng nếu cô đã để anh làm chủ thì...

“Bạn học kiêm hàng xóm!” Cô nhanh chóng định nghĩa quan hệ của bọn họ.

“...” Khóe môi anh nhếch lên, quay người lại nhìn Nguyễn Ly. “Cô thấy chưa? Quan hệ của chúng tôi rất trong sáng. Thật khiến cô thất vọng rồi”.

“Đúng là rất khiến người ta thất vọng. Tôi... tôi... tôi... bản tiểu thư việc gì phải thất vọng?” Miệng Nguyễn Ly lấp bắp, con ngươi đảo loạn lên, khó khăn nói: “Hai người muốn ôn lại chuyện cũ, được thôi, nhưng bản tiểu thư muốn đi cùng!”.

“Đi cùng?” Anh nhướn mày lên. “Tiểu thư không yên tâm tôi hay không yên tâm cô ấy?” Anh không cố ý vạch trần hai kẻ đang trao đổi tin tức tình báo phi pháp ngay trước mắt mình.

“Chẳng lẽ anh cho rằng bản tiểu thư sẽ dễ dàng để chồng chưa cưới của mình ôn lại chuyện cũ với một cô gái lai lịch không rõ ràng sao? Bản tiểu thư nhất quyết muốn đi cùng!” Hừ, phải để anh thấy được cái gọi là khí chất của một thiên kim tiểu thư. Đàn ông mà, không người nào có thể chịu được sự giám sát của phụ nữ suốt hai mươi tư giờ một ngày.

Diễn viên quần chúng Hồ Bất Động được diễn vai “hồ ly tinh”, trùng mắt lườm đạo diễn Nguyễn - người tự biên tự diễn ra cái kịch bản tiểu thuyết tình yêu tay ba này.

Nhưng nam nhân vật chính rõ ràng khá hứng thú với kịch bản vợ vẫn này, liền gật đầu, bĩu môi, đồng ý luôn.

“Anh để cô ta đi cùng thật sao?” Hồ Bất Động nhét hai tay vào túi áo khoác, chậm chậm bước theo anh, lúc lúc lại quay đầu nhìn chiếc xe bám theo phía sau họ, giữ một khoảng cách không gần cũng chẳng xa. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang từ trong xe chăm chăm dán trên người mình của Nguyễn Ly, cúi đầu lo lắng cho đôi giày của mình, sợ chúng sẽ bị chiếc bánh xe kia nghiền nát bất cứ lúc nào. “Anh không cảm thấy rất mất mặt sao?” Một nam một nữ đi bộ trên đường, phía sau lại có chiếc ô tô của một thiên kim tiểu thư giám sát.

“Em có bạn trai chưa?”

“Hả?” Câu đối thoại của họ chẳng ăn khớp với nhau gì cả, cô nghiêng đầu, quay sang phía Huỳnh Nhất Nhị bên cạnh, rất muốn biết anh đưa ra câu hỏi

chẳng hợp thiên thời địa lợi nhân hòa này bằng biểu cảm như thế nào.

Anh trông cứ như thể vừa cho cô nuốt cả một con ba ba, chẳng có chút đau lòng, còn quyết định trước khi cô tiêu hóa hết, để cô nuốt thêm con thứ hai. “Có người nói với anh, em đi xem mặt rồi”.

“Vậy có ai nói với anh, anh biến thành một người rất kì lạ rồi không?” Cô nhìn cái tai đang vênh cao hết cỡ của Nguyễn Ly, không thể không nhắc nhở anh, tuy quan hệ hai người rất trong sáng nhưng tình ngay lý gian, khó có thể thuyết phục người khác tin tưởng được.

“Anh có từ chối nghe nhưng người ta không chịu”. Anh nhún vai, chẳng có chút thành ý nào để chứng minh là mình vô tội cả. “Bởi vì họ nói, anh nghe thấy mấy chuyện này xong thì về mặt rất thú vị. Em thấy trông anh có thú vị không?”

“Vậy tên lăm mồm đó có nhân tiện nói với anh chuyện em xem mặt thất bại, còn bị người ta trả hàng không?”

“...” Anh im lặng một lát, rồi lại lên tiếng. “Có phải vì anh ta vẫn chưa đủ xui xẻo không?”

Câu hỏi này khiến cô sững lại, cảm giác như miệng vết thương cũ vừa bị xé toạc một mảng lớn. Cô chau mày, không muốn thừa nhận mấy vết thương đã gần liền sẹo kia lại vì một câu hỏi đơn giản của anh mà nhói đau. Cô cười nhạt: “Không phải đâu, anh ta cũng rất xui xẻo mà”.

“Ừ, sau đó thì sao?”

Giọng nói của anh thật sự giống một người bạn cũ đơn thuần ôn lại chuyện xưa, khiến cô khó tránh cảm giác khó chịu. Ngẩng đầu lên thấy anh đang nghiêng người đứng trước mặt mình, cô mới sực nhận ra mình đã đứng lại từ lúc nào. Thế là, cô lại cất bước đi nhanh về phía trước, thuận miệng buông ra một câu: “Tính cách không hợp”.

“Thật khó tưởng tượng người nào mà lại không hợp với em?” Anh mỉm cười, chăm chọc cô một chút nhưng không có ý định vạch trần sự lấp liếm của cô.

“Làm gì vậy? Em đâu phải cái vung nôi vạn năng, cái nôi nào cũng úp vừa”. Cô khinh bỉ trước sự cười nhạo của anh.

Anh thu lại nụ cười của mình nhưng không giấu giếm được khóe môi nhếch lên, hạ thấp giọng: “Vậy mà anh cứ tưởng em chỉ cần điều kiện “xui xẻo” là được”.

“Anh... nói cái gì?” Cô nhất thời không thích ứng với cách thấp giọng nói chuyện của anh, không nhận ra một câu cần nhẫn nại bị anh nén lại trong cổ họng.

“Gần đây em vẫn ổn cả chứ?” Anh cứng nhắc chuyển đề tài bằng một câu hỏi khách sáo.

“Ổn đến mức không thể ổn hơn”. Để xem ai giả vờ là bạn cũ giống hơn?

“Ừ, anh có thể nhận ra”.

“...” Khốn kiếp, nhận ra rồi còn hỏi cô làm gì. “Gần đây anh không ổn sao?”

Anh lờm cô một cái. “Em không nhận ra sao?”

“...” Một câu nói khiến cổ họng cô nghẹn ứ, những chủ đề vừa được chuẩn bị sẵn cũng bị nghẹn lại trong cuống họng. “Làm sao em biết được dạo này anh có ổn hay

Anh thu ánh nhìn lại, tiếp tục nhìn con đường trước mặt. “Cũng may anh không bị mất ngủ nữa”.

“Công ty nhà anh thế nào rồi?” Cô thuyết phục bản thân mình chỉ quan tâm mang tính tượng trưng thôi, dù gì cũng là hàng xóm, cô sợ anh sẽ phải ra đường ăn mày, tính cách của anh không thích hợp để làm nghề tự do này.

“Sắp phá sản rồi!” Tốc độ tiếp lời của anh không nhanh cũng không chậm, không căng thẳng quá cũng không có gì hối tiếc, chỉ là đơn giản giải bày một sự thực to lớn. “Chúng cứ đang ở phía sau em”. Anh chỉ vào đối tượng xem mặt đang bám sát phía sau - Nguyễn Ly.

Lấy hạnh phúc của anh ra để trao đổi, cô ít nhiều cũng đoán được tình hình tài chính không mấy lạc quan của nhà anh. Câu chuyện về đại thiếu gia nhà giàu sa sút đang bày ra thực tế trước mắt cô.

“Nếu một ngày, anh hỏi mượn tiền em, tuyệt đối không được cho anh mượn, biết không?” Anh đột nhiên giơ ngón tay giữa ra trước mặt cô. “Bởi vì anh chắc chắn không thể trả nổi”.

“...” Cô cắn chặt môi, im lặng rất lâu. “Nhưng mà tiền trước đây anh mượn em cũng vẫn chưa trả...”

“Hà?” Anh chớp mắt, lông mày nhíu lại. “Có sao?”

“Tiền giúp anh thuê đĩa phim, còn cả tiền ăn sáng mấy lần, tiền lần trước anh sửa xe máy, ông chủ nói phải thay linh kiện, trên người anh không đủ tiền, liền đem ví của em ra lục, dốc hết không bớt lại một đồng nào”. Cô lúc nào cũng tính toán chi li như vậy đấy, cái gì cũng có thể gạt sang một bên nhưng những ký ức dính liú đến tiền thì luôn lưu lại trong đầu.

“Vì sao lúc nào em cũng nhớ những chuyện anh không hy vọng em nhớ vậy?”

“Nên nói là, anh vì sao luôn thích làm những việc mà em không muốn nhớ đó?”

“Nhân lúc ví của anh còn tiền, mời em ăn gì nhé”. Anh móc ví da trong túi áo ra, dáng vẻ thiếu gia khua khua trước mặt cô. “Muốn ăn gì nào?”

“Ý...” Vừa nghe được đi ăn miễn phí, đầu óc, dạ dày và vị giác của cô liền làm việc hết công suất. Đang định đòi một bữa ăn Pháp cao c để bồi thường những tổn thất trước đây, lại nghe thấy đề nghị mất hứng của anh..

“Ăn bánh rán nhé!” Anh hào phóng mỉm cười, kéo lấy cánh tay cô. “Quán bánh rán đầu phố trước cổng trường nhé. Chẳng phải lúc nào em cũng chảy nước miếng nhìn qua đó sao?”

“...” Cô ngậy ra, bị anh lôi xềnh xệch đi mấy bước, lúc này mới ý thức được anh vừa nói gì.

Cô đứng khựng lại, cứng đờ kéo cả anh đứng lại.

“Sao vậy?” Anh quay đầu nhìn cô.

“Em không muốn đi”.

Cô thích bánh rán là bởi cậu bạn A cùng lớp ngày nào cũng mua bánh đó cho bạn gái, lần nào cũng giúp cô ta lau miệng, cô chảy nước miếng nhìn chỗ bánh đó là bởi vì cô cũng muốn được đối đãi như vậy. Không cần ngày nào cũng như ngày nào, chỉ cần một tuần một lần là mãn nguyện lắm rồi. Nhưng số buổi anh đi học còn không bằng số buổi cô nhìn thấy cô bán bánh rán, lần nào kéo anh đến tiệm bánh thì hoặc đã quá muộn hoặc không có người. Lúc đó, cô giải thích bởi vì anh xui xẻo, lúc đó, cô còn chưa muốn thừa nhận cái số mệnh hẩm hiu của mình.

“...” Anh quay lại phía trước, không muốn nhìn cô nữa. “Thực sự em không muốn sao?”

“Ừ, em không muốn”.

“Vì sao không muốn nữa?”

“Bởi vì, bây giờ, em rất no”.

“...”

“Lúc nào cũng no căng”.

“...”

“Vậy sau này đừng nói anh thiếu tiền em nữa nhé”.

“Ừ, em cũng không có ý định cho anh mượn tiền nữa”.

“Nhìn thấy anh bị phá sản mà cũng không thông cảm với anh sao?”

“bảo em đừng cho anh mượn tiền mà”.

“Thực ra anh vẫn rất xui xẻo, không phải sao?”

“...”

“Đùng đoàng!”

“Ùm ùm!”

Tiếng sấm u uất vang lên từ bốn phía, cơn mưa lớn trút xuống không báo trước như thể muốn bênh vực Huỳnh Nhất Nhị, chứng minh những lời anh nói là đúng. Khóe môi cô giật giật, không thể tin nổi trước sự phối hợp quá ăn ý của ông Trời.

Trong giây phút Huỳnh Nhất Nhị chưa chắc nói với cô, anh vẫn rất xui xẻo, cô biết anh đang ngầm ám chỉ điều gì đó nhưng cô không biết đáp lại ra sao, đúng lúc định mượn cái đề tài cũ rích “thời tiết hôm nay thật đẹp” để đánh trống lảng thì ông Trời lại tuyệt tình cướp đi cơ hội đó của cô. Đường như ông ta muốn dùng những giọt mưa kia để nói với cô rằng, chớ có hơi một chút là lấy ông ta ra làm lá chắn, ông ta còn bận làm mưa làm gió, gieo nắng thổi mây, còn bao thiên tai địch họa cần ông ta lo liệu, nên không có thời gian giúp cô giải quyết họa do cô gây ra.

“Này! Hai người còn đứng ngây ra ở trên đường làm gì?” Tiếng của Nguyễn Ly từ phía sau vọng đến. “Muốn ngắm trời ngắm đất sao? Chưa từng nhìn thấy trời mưa to sao? Còn không mau cút vào xe của bản tiểu thư!”

Cô vẫn chưa kịp thu lại ánh nhìn khinh bỉ với ông Trời bội tín thì đã bị một bàn tay ấm áp kéo đi, bước chân cô bắt đầu không khống chế được nữa, đập

trên những giọt nước mưa chạy đi phẳng phẳng. Chiếc sơ mi trắng ướt nước mưa dính sát vào lưng anh, làm hiện lên những đường cong mạnh mẽ. Cô tự biết mình không có khả năng miễn dịch với mỹ nam, vội vàng quay đầu đi, khôn nổi đầu cô không hiểu sao bỗng nặng thêm mấy cân, nặng đến mức cô không sao cử động nổi.

Một chiếc áo khoác ngoài màu xám không biết trùm lên đầu cô từ lúc nào, sau khi bị ngấm nước mưa, trọng lượng của nó đã tăng lên đáng kể, một mùi hương quen thuộc thôi thúc cô chấp nhận. Lúc này cô mới chú ý, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu xám khá đơn giản, bên ngoài không có túi, chiếc túi duy nhất được thiết kế ở ngực trái phía bên trong, áo sơ mi trắng có lẽ mới giặt hôm qua, vẫn thoang thoảng mùi bột giặt dễ chịu nhưng tay áo đã lem luốc vết bẩn.

Anh cúi đầu, mở cửa xui nói gì đó với Nguyễn Ly, chẳng chút ý tứ giữ mái tóc đầy nước mưa của mình, giống như là một chú chó nhỏ giữ mạnh nước mưa trên người, tiện thể ấn mình vào một chỗ, ngược mắt lên, chợt phát hiện cô đã nhìn mình lâu lắm rồi.

“Em thích nhìn bộ dạng sa sút của anh đến vậy sao?” Anh giờ mu bàn tay gạt giọt nước mưa đã sắp chảy xuống cằm, cười cợt, “Nhìn anh đáng thương lắm hả?”

“Vi áo của anh nặng quá, ép đầu em không ngọ nguyệt nổi thôi”. Cô giải thích cho ánh mắt nham hiểm của mình.

“Thật không? Thật xin lỗi em”. Anh chẳng chút để ý giờ tay vỗ vỗ vào chiếc áo của mình và cái đầu bị đè nén của cô. “Lên xe thôi, bảo Nguyễn đại tiểu thư chờ chúng ta một đoạn. May mà chúng ta cùng đường”.

“Huỳnh Nhất Nhị, anh cũng thật xui xẻo đó! Công ty sắp phá sản, vừa thò đầu ra ngoài thì mưa to. Nay, để anh ngồi xe của bạn tiểu thư, không biết liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không?” Nguyễn Ly về khó chịu hơi xê dịch người nhường ghế cho hai cái kẻ đã ướt sũng ngồi.

Thấy Hồ Bất Động vừa nghe đến hai chữ “xui xẻo” đã run bắn, anh nhún vai. “Cũng chưa chắc, nếu cầu mưa được mưa, cầu xui được xui, theo cô đây là xui xẻo hay là may mắn?”

“Hả? Anh đang nói linh tinh, vớ vẩn gì vậy?” Nguyễn Ly chớp mắt, chẳng hiểu gì về đạo lý cao thâm mà Huỳnh Nhất Nhị vừa nói.

Anh nhắm chặt môi, không nói gì nữa, nhìn mưa rơi ngoài cửa vẻ đầy tâm trạng.

Nếu một người luôn hy vọng vận xui bám lấy mình, vậy khi nguyện vọng thành hiện thực nên coi là xui xẻo hay may mắn đây?

“Chỉ có kẻ điên điên thì mới hy vọng bản thân mình xui xẻo!” Đây là câu đầu tiên cũng là câu cuối cùng Hồ Bất Động nói sau khi lên xe. Cô vừa lăm lăm bám trong miệng vừa bỏ chiếc áo khoác ngoài cứ ép chặt đầu cô nẩy giờ xuống, chợt bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Nguyễn Ly cùng tiếng cười nhạt ẩn chứa thâm ý của Huỳnh Nhất Nhị..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Kiếp Đào Hoa (Hạ)

“Anh phải xui xẻo thêm chút nữa, em mới thấy vui đúng không?”

“Tôi về nhà rồi!” Hồ Bất Động tiện tay đóng cửa lại, lao như bay vào nhà, muốn thay hết đồng đồ ướt sũng, đang phát từng đợt khí lạnh trên người ra, cô giẫm chân trái lên chân phải để cởi giày, rồi run rẩy khoanh tay ôm trước ngực, đi chân trần vào phòng khách, đang định bay thẳng vào phòng tắm để ngâm mình trong nước lạnh, chợt nghe tiếng Hạ Phan Đoàn.

“Chị Hồ, chị về rồi ạ?” Thần

g nhóc thò đầu khỏi sô pha, nhìn bộ dạng ướt sũng như chuột lột của cô, nó cứ ngóng mãi phía sau cô. “Sao chỉ có mình chị? Bố em đâu rồi?”

Cô đang đà chạy vào phòng tắm nghe vậy liền đứng khựng lại. “Hả? Ai cơ?”

“Bố em?”

“Bố em chẳng phải đang làm việc sao?” Tai của cô vẫn vang lên tiếng đập cửa đánh rầm rầm sáng nay, đập mạnh đến nỗi mấy mảng xi măng trên tường văng hẳn ra ngoài, bay đến đầu lên mũi cô.

“Hôm nay ông ấy về nhà từ rất sớm, lúc em đi học về, đã thấy ông ngồi trên sô pha ngủ gật, còn phát ra không khí áp bức khắp toàn thân, khiến em

không dám nói chuyện với ông ấy”.

“Ngủ gật mà còn phát ra không khí áp bức, khổ cho em rồi! Phạn Đoàn, em nhất quyết đừng thừa hưởng gene đó của bố mình, áp bức tâm lý quá mức rất dễ biến thành méo mó”. Cô sợ hãi phát run lên, may mà lúc mình về nhà, không bị khí chất áp bức cao độ của sư thúc ngấm đến. “Có phải là anh ấy lại nhận được điện thoại rồi đi làm việc không?”

“Không phải đâu, hình như tiếng mưa bên ngoài ồn quá khiến ông ấy tỉnh giấc, ông đứng dậy, cầm ô bỏ ra ngoài”.

“Cầm.. ô đi ra ngoài rồi?” Cô quay đầu nhìn chiếc thùng đựng ô trong góc nhà, hình như không thiếu chiếc ô nào, ngoại trừ một chiếc... đó là chiếc ô giấy cũ rích đã ngả vàng. “Bao nhiêu ô anh ấy không cầm sao lại rút đúng chiếc ô giấy đó? Anh ấy thích tỏ ra siêu nhiên thoát tục đến vậy sao? Khốn kiếp!”

“Vậy sao chị lại thích học kiểu nói chuyện của anh xem tạp chí khiêu dâm kia đến vậy?”

“Này... đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng bây giờ là... bố em cầm chiếc ô giấy đó đi đâu rồi? Tại sao anh ấy lại không an phận như thế, đã mù đường thì phải ngoan ngoãn ở nhà chứ”.

“Chị cảm thấy chị có tư cách nói bố em những lời này sao?” Phạn Đoàn chống tay lên cằm, thò mặt qua thành ghế sofa nhìn cô.

“Sao chị lại không có tư cách? Chị..”

“Chị cởi chiếc áo khoác chường mắt không biết do người đàn ông dịu dàng, quan tâm nào khoác cho chị xuống trước đi rồi nói chuyện tiếp”.

“...” Cô ngẩn ra một lát, lúc này mới để ý khi mình xuống xe, đã vội vã khoác cả chiếc áo khoác ngoài màu xám, bằng chứng vững chắc như núi này mà chạy vào nhà.

Nhất thời không có tư cách lớn tiếng, cô ảm ức run rẩy khước miệng, rồi đứng sang một bên.

“Kiếp đào hoa ơi là kiếp đào hoa! Quả nhiên vẫn là không thể chạy thoát được”. Phạn Đoàn ra về bị trắng lác đầu, lờm Bật Động đang giống đứa trẻ biết mình sai nên cúi đầu nhận lỗi. “Này, chị còn đứng ngây ra đó nữa à? Chị thực sự không biết sao? Bỏ ra ngoài để đón kẻ không có lương tâm là chị về nhà đó!”.

“Hả?!”

“Còn đứng đấy nữa!”

“Ừ, ừ, ừ, chị đi đây!” Cô quay người, lập tức xông ra cửa, cuống quýt xỏ giày, chực chạy ra ngoài trời.

“Này!” Phạn Đoàn vội kéo cô lại.

“Làm gì vậy?” Cô quay đầu nhìn thẳng nhóc đang nắm lấy áo mình.

“Nếu chị nhất định phải mặc cái áo khoác này đi tìm bố em thì em khuyên chị nên mua bảo hiểm trước đã. Bởi vì, em nghĩ những gì đang chờ đón chị sau đây thực sự là thảm kịch đó”

“...” Cô nhìn chiếc áo vẫn khoác trên người mình, tay phải cởi nó ra, khom người xuống. “Coi như chị nợ em một lần, giúp chị giữ bí mật, em muốn cái gì chị đều đồng ý hết”.

“Vâng! Chị sợ em tiết lộ với bố em chuyện không đúng đắn chị làm sau lưng ông ấy, cho nên muốn hỏi lộ em sao?”

“Em đừng nói khó nghe như vậy được không?”

“Được!” Phạn Đoàn đón lấy cái áo khoác ướt sũng. “Nhớ nhé, chị nợ em một lần nhưng không có lần sau đâu nhé!”

“Chị biết rồi mà!” Nghe hai người họ nói chuyện thật khó mà phân biệt ai là trẻ em, ai là người lớn. Cô bỏ chiếc áo ướt sũng cho Phạn Đoàn, chạy hộc tốc xuống nhà, không ngần ngại lao vào màn mưa.

Cô thực sự còn ngốc nghếch hơn cả anh chàng khờ luôn mong mình gặp xui xẻo kia, trời đang mưa như trút nước mà cô chạy ra ngoài tìm người, còn bỏ lại chiếc áo khoác vừa dày vừa ấm kia ở nhà, đến ô cũng quên mang, cứ đi như vậy trong màn mưa mà hoàn toàn không biết mình nên đi đâu tìm anh. Nhìn những giọt nước mưa bắn tung tóe dưới chân, đầu óc cô vang lên những tiếng ong ong không dứt, đáng lẽ lúc này cô nên được ngâm mình trong làn nước ấm dễ chịu ở phòng tắm, chứ không phải đang thương tắm trong làn mưa lạnh giá này; cô nên được hưởng thụ kiếp đào hoa, chứ không phải hốt hải chứng minh mình thực sự không làm gì có lỗi với anh; cô nên ngồi xuống mà suy nghĩ cái vận số xui xẻo của mình tại sao không ứng nghiệm trên người anh, chứ không phải lo lắng chiếc ô giấy đó không thể ngăn mưa chấn gió, làm ướt làn da hồng hào của anh.

Cô thích anh, nếu không tại sao mỗi lần về nhà mà không thấy anh đâu, cô lại lo lắng cuống quýt chạy đi tìm, lúc ấy cô mới ý thức được mình quan tâm anh đến thế nào. Cô thích anh như vậy nhưng tại sao anh không gặp xui xẻo?

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

“Bì bõm, bì bõm!”, tiếng bước chân vội vã truyền vào tai, Hạ Thiên Lưu hơi nghiêng chiếc ô cầm trong tay, rồi từ từ quay người lại phía sau.

Khung cảnh đầy tâm trạng lọt vào mắt Hồ Bất Động, anh một tay buông thõng, tay còn lại chống lên chiếc ô giấy hơi nghiêng nghiêng theo động tác xoay người của anh. Anh nhìn thẳng vào cô, vẻ thản nhiên, lông mày cũng chẳng buồn động đậy, nhìn cô đang thở hồng hộc, chầm chậm tiến lại gần mình.

“Anh đi đón em sao?” Câu hỏi của cô lách qua màn mưa xuyên đến trước mặt anh.

“Ừ!” Anh không giải thích gì nhiều, rất tự nhiên thừa nhận.

“Làm gì có ai đến đón bạn gái như anh chứ”. Cô phản nản.

“Sao?” Anh không hiểu liền nhướn mày lên.

“Người đến đón thì toàn thân không dính một giọt nước mưa, trong khi người được đón thì ướt như chuột lột! Anh có biết anh đã đi sai phương hướng rồi không? Anh định đi đâu đây? Nếu còn tiếp tục đi về phía trước, thì sẽ gặp ngõ cụt đấy, anh đập vào tường rồi định tiếp tục đi, hay là quay lại tìm đường khác?” Cô hết nhìn anh lại ngó chiếc ô trong tay anh, vô duyên vô cớ nổi đóa lên với anh. Nhưng anh dừng dưng như không có chuyện gì, như thể chỉ tiện đường đến đón cô, chứ không phải sợ cô bị mưa ướt, sợ cô bị lạnh, càng không phải quan tâm đến cô. Cho nên, khi thấy cô đến tìm mình, nét mặt anh vẫn không có chút nào biến đổi, cũng không lập tức kéo cô vào trong chiếc ô của mình. “Anh muốn chạy ra ngoài tìm em gì chứ? Anh không thấy như thế rất phiền phức sao? Chẳng lẽ em không biết tự về nhà mình? Trước đây không có anh, không có ai mang ô đến đón em, em vẫn đi đến nơi về đến chốn. Anh chỉ cần ở nhà ngoan ngoãn đợi em quay về là em hạnh phúc lắm rồi, không cần gây thêm phiền phức cho em vậy đâu!”

Đầu óc cô đang rối tung lên vì hết chuyện này đến chuyện khác liên tiếp kéo đến. Ý tốt của người khác, thời tiết tồi tệ, cả số mệnh xui xẻo của mình nữa, cô đều không có cách nào cự tuyệt. Anh đừng khiến cảm giác tội lỗi trong cô tăng lên nữa được không? Bởi vậy, tất cả đều là lỗi của anh.

“...” Anh cúi nhìn đôi giày cô xỏ ngược đã biến thành thuyền nước, cảm thấy hơi buồn cười nhưng lại mồm chặt môi lại.

“Cho dù anh muốn ra ngoài đón em, lẽ nào không biết gọi cho em một cuộc điện thoại báo trước sao?”

“Em chưa cho anh!”

“Ngay đến mình ở đâu mà cũng không biết... Em... em chưa từng cho anh?”

“

“Em chưa từng cho anh... số điện thoại của em?” Cô hơi sững lại chớp mắt, cô lại chưa từng cho anh số điện thoại của mình sao?

Anh dừng dừng nhìn đi chỗ khác, có vẻ như không muốn lời thôi chuyện này nữa, rồi nhét chiếc ô trong tay mình vào lòng bàn tay cứ ngậy ra tại chỗ của cô, tóc mái mềm mại đã bị nước mưa phủ lên một lớp bóng bạc.

Lúc chiếc ô được nhét vào tay, cô sực tỉnh muốn cự tuyệt. “Em đã ướt sũng hết rồi, cầm ô làm gì nữa, anh tự mình...”

“Chỉ cần anh không chạy lung tung, em sẽ không ghét anh phiền phức nữa, đúng không?” Anh bồng tiếp lời câu nói hoàn toàn vô trách nhiệm vừa rồi của cô, kéo lại sự chú ý của cô.

Cô ghét mối quan hệ phiền phức giữa cô và anh cho nên muốn trốn tránh, trước mặt bố cô, trước mặt bà chủ, hay trước mặt bất cứ người nào cũng thế.

Thế là, ngay cả việc anh đến đưa ô cho cô cũng thành phiền phức.

“...” Một câu nói chọc trúng vấn đề, thậm chí còn nặng hơn so với chiếc áo khoác của Huỳnh Nhất Nhị, ép cô đến mức cô không dám ngẩng đầu lên nữa.

“Có phải chỉ có thuận theo ý em, em mới đồng ý tiếp tục ở bên anh?” Anh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, đợi cô quay sang nhìn anh một cái, sau đó vô tư cười đùa, trêu ghẹo anh vài câu, cuối cùng muốn anh tiếp tục đợi lần đùa tiếp theo của cô.

“...”

“Anh phải xui xẻo thêm chút nữa, em mới thấy vui đúng không?”

“Em... em cho anh số điện thoại của em, số của em là...” Cô gượng gạo chuyển chủ đề.

“Anh không muốn!” Cho anh số điện thoại rồi chắc cô sẽ càng ghét anh phiền phức?

“Số điện thoại của em là...”

“Anh không cần!” Anh không bảo đảm liệu mình có ngày càng phiền phức không, phiền phức theo cách mà cô nói.

“Số điện thoại của em là...”

“...”

Lần này anh không trả lời nữa, chỉ đáp lại cô bằng tiếng bước chân bỏ đi.

Cô khịt mũi, kìm nén nỗi chua xót trong lòng, rồi vội vã đuổi theo nắm lấy tay áo anh. Anh phủ phàng gạt ra, dường như nói với cô, mối quan hệ giữa họ sẽ không làm phiền cô nữa cho nên cô tránh xa anh một chút thì hơn.

Cô cố gắng không bật khóc, vẫn cố gắng kiên trì nói nốt câu còn dang dở. “Anh không cho em chạm vào anh cũng được... nhưng anh đi nhầm đường rồi! Bên đó không phải đường về nhà đâu!” Cô lo lắng đến mức nói năng cũng không được rõ ràng nữa.

“...” Đứng rồi! Thật xin lỗi, lại làm phiền cô rồi.

Lần sau sẽ không như vậy nữa. Lần sau, anh sẽ không vì kiếp đào hoa của cô mà cảm thấy khắp người bứt rứt, khó chịu, anh sẽ yên trí ở nhà đợi cô phạm xong kiếp đào hoa đó rồi quay về bên anh. Lần sau, anh sẽ không miễn cưỡng rũ bỏ giấc ngủ trên ghế sofa êm ái để bắt cháp trời mưa, nhất quyết ra ngoài mang ô cho cô. Lần sau, anh cũng không đợi đến lúc bản thân phát hiện không tìm được đường mới chợt nhận ra, lại để cô chạy đôn đáo khắp nơi tìm mình.

Lần sau càng không có chuyện, nhìn thấy cô đi ngược giày, quên cầm ô, hốt hải chạy đi tìm mà trái tim anh đột nhiên ảm áp, quên mất mình đang làm phiền cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cây Dù

“Trả lại cho anh!”

Tình cảm giữa hai người gián đoạn một thời gian.

Trong lòng Hồ Bất Động dự tính như vậy, tính khí của sư thúc khá thất thường, trong lúc này cô không cần thiết phải phí sức bắt chuyện với anh. Dù gì người ta vẫn nói “nhất cự lý” mà, cho dù anh không muốn gặp mặt cô, cho dù anh ghét cô thì anh vẫn phải sống chung với cô dưới một mái nhà, vẫn phải ra vào chạm mặt, đợi anh hết giận rồi, hết ghét cô rồi, cô mua hai đĩa phim A cho anh, cũng coi như vạ sự đại cát,

công đức viên mãn, mọi người lại vui vẻ.

Thực ra, cô phải thừa nhận, sư thúc của cô tuy tính khí có chút nắng mưa, trái khoáy nhưng rất dễ dỗ dành, ngay đến người kỹ năng dỗ dành người khác kém như cô mà lần nào cũng thuận lợi suôn sẻ, thỉnh thoảng còn có thể nhận được một ánh mắt tuy không đến mức cuồng nhiệt, chói bóng nhưng rất dịu dàng, ảm áp. Chỉ có điều cô rất ít khi dỗ dành anh.

Làm nũng, cô chưa thử bao giờ, giả vờ giận dỗi càng không phải sở trường của cô. Số lần hai người nắm tay nhau ít vô cùng, lần nào cũng không phải kéo thì là lỗi, rồi còn vô tình nói câu gì đó làm mất đi không khí, ngay cả số điện thoại cũng...

Tình cảm hai người thực ra chỉ có thế, anh làm sao mà gặp xui xẻo được. Anh xui xẻo mới lạ đó. Thực ra nguyên nhân chính nằm ở cô, rõ ràng cô vừa ăn cướp vừa la làng, vậy mà còn ngang ngược, hùng hổ là thật to.

Càng nghĩ càng cảm thấy mình xấu xa. Cô ngược nhìn cả nhà đang ngồi quây quần quanh bàn ăn, bố cô dường như không để ý lắm đến không khí yên tĩnh khác thường trong bữa cơm hôm nay, vừa cắn dưa vừa cảm điều khiển từ xa chuyển kênh tivi, Phan Đoàn liên tục nháy mắt ra hiệu với cô, còn anh từ khi về đến nhà không nói tiếng nào chỉ gấp mấy món ăn trước mặt mình như thể sợ những món ăn trước mặt cô đều bị sự xấu xa của cô làm mất đi hương vị, khiến anh ăn mất ngon.

Thế là cô quyết định dỗ dành anh.

Cô gấp một miếng rau trước mặt mình, lần này cô không cần gương gao hay giả bộ nữ tính như hôm có hai chị em nhà họ Nguyễn, cũng không gấp món cá tím mà anh ghét, đặc biệt cô gấp thức ăn cho anh ngay trước mặt bố mình. Ngần ấy đủ thể hiện thành ý và quyết tâm cầu hòa của cô rồi chứ? Lần này không phải cô tùy tiện dỗ dành cho qua chuyện, mà cô hối cải thực sự.

Cho nên giữ thể diện cho cô một chút, chuyện này rất hợp tình hợp lý, phải lẽ vẹn tình mà, đúng không?

“Anh thích ăn món này, đúng không?” Cô thêm vào một nụ cười xu nịnh, chìa tay bỏ chỗ thức ăn trên đĩa của mình vào trong bát của anh, chẳng quan tâm đến ánh mắt trợn trừng và cái miệng sắp méo xệch đi của bố mình, chỉ chăm chú quan sát biểu hiện của người cô muốn lấy lòng.

Mau, mau lộ ra biểu hiện “coi như em còn có chút lương tâm, tha thứ cho em lần này”. Mau, mau đi.

“Này, Bất Động, gấp cá cho bố, bố muốn ăn!” Hồ Thước lập tức chia bát trước mặt cô, còn vui vẻ vỗ vai sư đệ mình. “Sư đệ, cậu đừng suy nghĩ nhiều nhé, Bất Động nhà tôi từ bé đã ngoan ngoãn, biết phân lớn nhỏ, kính trọng người trên, yêu trẻ kính già, nó chỉ tiện tay gấp thức ăn cho cậu thôi, chứ không phải có ý gì với cậu đâu. Những chuyện khó khăn như loạn luân, nó không làm được đâu, phải không, Bất Động?”

Loạn luân là chuyện rất khó khăn. Không sai! Nhưng cô luôn có quyết tâm ném thứ! Ngọn lửa quyết tâm hùng hực cháy trong mắt cô, nhìn thấy rồi chứ, sư thúc đại nhân?!

“Bất Động, con trừng mắt nhìn sư thúc như vậy làm gì? Con nguoi sắp lòi hủ ra ngoài rồi kìa!”

“Ai mượn ông nhìn con nguoi của tôi chứ, tôi muốn để anh ấy nhìn vào mắt tôi”.

“Cách, cheng!”

Tiếng bát đĩa cùng lúc bị đặt xuống bàn thu hút toàn bộ sự chú ý của Hồ Bất Động, cô nhìn anh thần nhiên buông bát đĩa xuống, tiện tay bưng cốc trà bên cạnh, nhấp một ngụm, chẳng thèm nhìn vật thể đáng ghét đột nhiên xuất hiện trong bát mình lấy một cái.

“Anh... anh ăn no rồi sao?” Nhìn miếng thức ăn mình gấp bị anh “ruồng rẫy”, cô vẫn cố trung ra một nụ cười lúng túng.

“Vẫn chưa ăn no!” Anh u ám buông ra một câu, tay khê đẩy cái bát sang bên cạnh, lông mày nhíu chặt lại. “Nhưng tôi không ăn món ăn có mùi khó”.

“Món nào có mùi khó?” Cô không hiểu chớp chớp mắt. Dưới gầm bàn, Hạ Phạn Đoàn đá chân loạn xạ, cô khó hiểu nhìn nó, thấy thằng nhóc chỉ chỉ vào phòng cô, tay kéo kéo chiếc áo khoác của mình, ngẫm nhắc nhở lại chuyện tốt mà cô làm.

Đáng ghét! Thằng nhóc đã đồng ý giúp cô giữ kín bí mật, hơn nữa còn cẩn thận giấu chiếc áo khoác kia xuống gầm giường phòng cô. Nhưng mùi thuốc lá nồng nặc thì làm sao qua được “mùi” anh. EQ của anh không cao nhưng khứu giác lại cực kỳ nhạy cảm, trước giờ anh đều dựa vào nó để nhận biết phương hướng, trong nhà cô giấu một chiếc áo đầy “mùi đàn ông” như vậy, chẳng phải khiêu khích quyền uy của anh sao? Hu hu, chẳng trách từ lúc về nhà đến giờ, anh không cho cô chạm vào mình, sắc mặt càng lúc càng sa sầm. Chắc anh giận lây cả thằng nhóc Phạn Đoàn dám che giấu, tiếp tay cho tội ác, nó biết ngay không thể giờ trò trước mặt bố mình mà. Chết rồi, chắc chắn bố cho rằng nó là phản đồ, là đồng đảng của chị Hồ, lần này nó bị chị ấy hại chết rồi.

Lúc này cô mới chợt nhớ ra, trong phòng mình đang cất giấu một tội chứng không thể chối cãi về vận đào hoa. Mùi thuốc lá đáng chết, cô đã bị chiếc áo khoác này bọc lấy thân thể cả buổi chiều, cho dù đã tắm rửa sạch sẽ, dùng xà phòng chà xát hai lần, nhưng anh vẫn ngửi ra mùi đó.

Hóa ra, anh giận vì cô khắp người toàn mùi thuốc lá mà dám đứng trước mặt anh câu gât. Nhưng vì sao lúc đó anh không vạch trần cô, còn mặc cho cô vô lý câu gât? Hóa ra, anh đã phát hiện ra mùi thuốc lá, thế mà cô còn đang mừng thầm vì chuyện ám muội cô làm không bị anh phát hiện, kì thực anh chỉ mất nhầm mắt mở cho qua thôi. Hóa ra, không phải anh cố tình không muốn giữ thể diện cho cô, không phải không cần cô đối tốt, mà là anh đã cho cô quá nhiều cơ hội để thay đổi mình rồi. Đến lần này, anh không dự định cho cô cơ hội nữa.

Thật tội tệ...

Cô không nghe lời Phạn Đoàn, đúng là cô luôn bất nạt anh. Chỉ vì anh trêu đùa, bóc mẽ cô một lần, mà cô ác ý báo thù anh.

Thật nhỏ mọn!

Cô không phải người đại nhân đại lượng, thật ra cô vẫn đang trả thù anh. Nhưng anh không muốn vạch trần cô.

Trong hoàn cảnh này, đôi tai của cô vẫn không vì sự nhỏ mọn, ích kỉ mà ngừng làm việc, nó thông báo cho cô một tin động trời.

“Tôi muốn dọn ra ngoài sống!” Hạ Thiên Lưu tuyên bố.

Giọng nói của Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không dịu dàng, không dễ chịu, êm ái như suối chảy, càng chẳng ấm áp như nước chảy dưới cầu, anh nói từng tiếng rõ ràng mạch lạc.

“Bố...” Hạ Phạn Đoàn là người đầu tiên có phản ứng, cho dù com trong miệng thằng nhóc còn chưa kịp nuốt. Lần này gay go rồi, chẳng trách bố vừa về nhà liền đi thẳng vào phòng gọi điện thoại, chắc chắn để tìm chỗ ở mới. Ý... Không phải bố vẫn dùng chiêu cũ lấy độc trị độc, lấy bạo trị bạo, để trả thù tính đào hoa của chị Hồ mà chạy đến nhà một người phụ nữ xa lạ sống đây chứ. Đều là chị ấy sai, chiếc áo khoác dính đầy bùn đất và nước mưa đó, cứ ném đi chẳng phải là xong chuyện sao, mang về nhà làm gì chứ?

“Chuyển nhà? Cậu muốn chuyển đến đâu chứ?” Hồ Thước chớp chớp mắt, cắn đũa hỏi. “Nhưng cậu muốn chuyển nhà tôi cũng không ngăn cản cậu. Đàn ông cũng không thể sống dựa vào người khác mãi được, phải tự lực cánh sinh chứ. Rất có tiền đồ! Sư huynh kính phục cậu! Nhưng cậu đừng tự làm mất mình nhé, ngày lễ tết thì qua đây ăn com với chúng tôi”. Ông ta nói xong, cũng chẳng buồn quan tâm mình đã hoàn toàn đảo lộn quan hệ người làm việc kẻ ăn bám, trong lòng mừng thầm vì chuyện loạn luân này cuối cùng cũng kết thúc. Ông ta chia bát com đến trước mặt con gái. “Bất Động, xoi com cho bố”.

Cô cũng rất nghe lời, ngồi nguyên tại chỗ không động đậy, chỉ ngẩng đầu nhìn chằm chằm sự thức mình trước mặt, môi mấp máy một lát, rồi cắn thật chặt. Anh dứt lời ung dung đứng dậy bỏ về phòng mình.

“Chị còn ngồi đó làm gì, mau đi xin lỗi đi, chị Hồ”. Phan Đoàn vút dừa xuống, đẩy đẩy cô nàng đang rơi vào trạng thái ngây dại.

Cô ngồi ngây ra, lấy lại bình tĩnh, vò vò mái tóc còn hơi ướt, không biết mình nên làm gì mới phải, đành đơ đơ bụng bát dừa lên và com vào miệng.

“Phan Đoàn à, bố cháu chuyển ra ngoài cũng rất tốt mà. Như vậy, Bất Động không cần trải thảm xuống sàn nhà ngủ nữa, phải không, Bất Động?”

Cô không trả lời, tiếp tục nhồi com vào miệng. Đến khi miệng đã quá tải, com cứ thế vãi hết ra ngoài.

“Tốt gì mà tốt! Cháu không muốn ngủ cùng sư bá, cháu muốn ôm cơ thể thơm mát, mềm mại của bố cháu ngủ! Chị Hồ, chị còn tâm trạng ăn com sao? Bố em đã thu dọn đồ đạc rồi!”

Ăn hết một bát com, sao cô vẫn cảm thấy rất đói? Cô chép chép miệng.

“Thiên Lư, cậu không gấp gấp đến mức phải dọn đi ngay trong hôm nay chứ?” Hồ Thước nhìn Hạ Thiên Lư xách tay nải đi từ trong phòng ra.

Đồ đạc của anh không nhiều, ngoài mấy chiếc áo dài thảnh thoàng mặc ở nhà, còn lại toàn là đồng sách chẳng ai biết bên trong viết gì. Anh qua quýt gói lại đóng đồ, chẳng buồn sửa sang cho chỉnh tề đã khoác tay nải bỏ ra ngoài.

Cô nhìn chỗ hành lý được gói ghém sơ sài của anh, lông mày nhíu thật chặt. “Cạch, roạt!”, cô đứng bật dậy, dáng vẻ hùng hực khí thế, trông rất đáng sợ, khiến Phan Đoàn nắm chặt tay, còn Hồ Thước nuốt nước bọt ừng ực. Anh thần nhiên liếc nhìn cô một cái, dường như không hy vọng cô sẽ níu kéo mình ở lại.

Cô sẽ cướp lấy tay nải anh đang cầm trên tay, đẩy anh vào một góc tường. Sau đó cô sẽ gác một chân lên tường, dùng thứ gì đó áp đảo nhất, hung hăng nhất, đâm vào ngực anh mà hét lên: “Khốn kiếp! Tức giận với em cái gì chứ, làm loạn lên rồi bỏ nhà đi thì rất có thể diện sao? Chẳng phải em đang đồ dành anh đấy thôi? Anh chạy ra ngoài ở làm gì chứ, chẳng phải chỉ vì ghét mùi thuốc lá kia sao, ngày mai em sẽ mua nước xịt phòng về xịt, xịt thật nhiều, xịt đến khi nào anh cảm thấy hài lòng cũng không được sao? Anh ra ngoài ở rồi, em phải tới đâu để đồ dành anh? Anh không được đi, ở lại cho em. Đợi đến lúc em đồ dành cho anh vui về mới thôi! Quyết định thế đi!”.

Kế hoạch của cô rất hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ khiến anh không thể không ngưỡng mộ. Anh sẽ phải vừa cầm chiếc tay nải, vừa dùng ánh mắt kinh ngạc đang tổn thương mà nhìn cô, sau đó sẽ co rúm vào góc tường thẫn thờ. Nhưng... vì sao anh chỉ cần đưa mắt liếc qua một cái, cô đã tê dại hết cả người. Kết quả là, cô vẫn chưa hề tới trước mặt anh, đến vạt áo của anh cũng chưa hề chạm tới, cái gác chân trên tường cũng đã trượt mất, đành quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cầm bát com chuồn vào trong bếp, chỉ lưu lại một câu yếu ớt: “Đói bụng quá, tôi phải ăn com!”.

“Cạch!”

Đáp lại lời của cô, là một tiếng mở cửa.

Cô mở nồi com ra, xúc một thìa com trắng, nhét thẳng vào miệng mình, sau đó gắng sức nhai.

“Bố, bố muốn chuyển đi đâu ở, con muốn đi cùng bố”.

“Con không được đi”.

“Vì sao con không được đi? Đừng mà, con biết con sai rồi, sau này con sẽ không giúp đỡ chị Hồ che giấu... Ý! Đó là cái gì. Bố thật sự muốn chuyển đến nhà của một người phụ nữ xa lạ sống ư?”

“Đừng mà, bố, cuộc sống còn có nhiều hy vọng bố đừng tự hủy hoại mình mà”.

“Ở trong nhà người phụ nữ khác có gì mà không tốt chứ, Thiên Lư sư đệ, ta ủng hộ đệ, khụ khụ... Tuy nói những thói dung tục là không tốt, nhưng kiêng cử thì cũng phải có mức độ thôi. Đúng chứ! Cậu chính là hơi kiêng cử quá đà rồi. Thế nên những người khác vừa nhìn thấy cậu, đều cảm thấy cậu có lực căn trong sạch, không hề xuất gia, mà lại không phạm vào mấy cái tứ đại giai không, đúng chứ?”

“...”

“Ai ya, cậu đừng có lúc nào cũng mặt lạnh te nhìn tôi như thế, ở trên núi lâu khiến đầu óc cậu cũng mụ mị đi rồi. Đã sớm bảo cậu học theo tôi, xuống núi tìm người nào đó mà kết hôn, sinh con đẻ cái, thật tốt biết bao. Cậu xem Bất Động nhà tôi ngoại trừ số mệnh có chút quái dị ra, thì vẫn là rất đáng...”

“Rầm!” Tiếng đập cửa vang lên.

“... Yêu... Đây! Tôi còn chưa nói xong, cậu đập cửa mà đi như vậy sao, thật là không nể mặt người sư huynh như tôi mà, cậu chính là cái người như vậy, từ trước đến nay đều không chịu nghe hết những lời tôi nói, thật là không biết điều mà!”

“Con gái của bác mới là cái người không đáng yêu, không biết điều đấy. Chị Hồ, chị còn trốn trong bếp làm gì nữa, bố em đã đi rồi!”

Bước chân của Phan Đoàn tiến gần đến từ phía sau cô, cô ậm ờ đáp lại mấy tiếng, rồi ôm luôn nôi cơm điện chạy ra ngoài, trong miệng vẫn còn đang nhai cơm, nhưng cảm thấy ăn thế nào cũng không no. Lúc này, không biết tại sao cô đột nhiên lại rất muốn, rất muốn ăn bánh rán, muốn ăn đến mức dù cho có ăn nhiều cơm hơn nữa cũng không làm dạ dày cô no được.

Cô lướt mắt qua chõng đĩa đặt bên cạnh ti vi, quyết định ngày mai sẽ mang toàn bộ đi trả, dù gì cũng không có người xem nữa rồi. Nâng chân đá nhẹ một cái vào chiếc lò hương trong góc, cô quyết định ngày mai sẽ thu dọn hết mọi thứ, dù gì cũng không có người dùng nữa. Chiếc ô giấy được cô cầm về đặt trong chiếc thùng đựng ô bên cửa, quyết định ngày mai sẽ vứt đi, dù gì cũng không còn ai...

“Anh ấy quên không mang ô rồi, mình phải cầm ô đưa cho anh ấy

Cô không muốn suy nghĩ chuyện ngày mai nữa, lập tức cầm lấy chiếc ô trong thùng, đi giày vào xong liền chạy xuống lầu.

“Chị Hồ, động tác của chị như vậy vẫn hơi chậm đó!”

“Ta cược bố cháu sẽ không quay lại!”

“Không cược gì hết! Muốn cháu cược bố mình sẽ quay lại ư? Như vậy khác nào cháu cầm chắc phần thua rồi. Hừ!”

“Đợi một chút!”

Cô vừa chạy vừa hét gọi, thấy bóng người kia đã dừng bước trên bậc thềm trước khu nhà nhưng không quay người lại. Cô không còn thời gian để tiếp tục suy xét, lại chống tay vào mạng sườn mà chạy. Sau đó cô giảm dần tốc độ, chạy gần đến phía lưng anh, đưa chiếc ô giấy đến trước mặt anh: “Ô của anh!”

Anh liếc mắt xuống, nhìn chiếc ô cô đang giơ trước mặt, không nói gì.

Chiếc ô không được anh chấp nhận, mặc cho cô cứ giơ giơ nó trên cao. Cô từng chút, từng chút hạ cánh tay đã tê mỏi xuống, cuối cùng buông thõng xuống bên quần.

Tại thời điểm đó, con ngõ bỗng nhiên được chiếu sáng bởi hai chiếc đèn công suất lớn như đang chống chọi với bóng tối bao quanh. Cô sực tỉnh, quay đầu nhìn chiếc xe hơi trông rất quen mắt đang đậu dưới lầu nhà mình. Cửa xe bật mở, bà chủ câu lạc bộ vừa kết thúc cuộc điện thoại, bước xuống xe, lướt mắt một cái, nhìn dáng vẻ có chút quái dị của bọn họ: “Thiên Lư, hôm nay cậu tan làm sớm chính là vì muốn chuyển nhà sao?”

“Bà có chỗ nào ở được không?” Anh hỏi rất tùy tiện, dường như không hề để ý đến chuyện tối nay có phải ngủ ở đâu đường hay không.

“Đương nhiên là có chứ! Tôi sớm đã bảo cậu dọn ra ngoài mà, ở đây hàng ngày đi đi về về rất không tiện, đứa con gái này cuối cùng cũng chịu thả người rồi sao? Vậy là tuyệt quá rồi, tôi đã bảo người sắp xếp chỗ ở cho cậu, chắc chắn thoải mái hơn ở đây nhiều. Cái nhà khó chịu như vậy làm sao có thể cho người ở được chứ! Này, nha đầu thối, cô làm gì mà cầm cái ô hồng đứng như trời trồng ở đây thế?”

Từ trước đến nay cô luôn biết, anh không phải là không có người cần, có cả đám người tình nguyện xếp hàng để có được anh, vì vậy cô không nên làm những việc không biết tốt xấu như vậy.

“Đúng rồi, đúng rồi! Hôm nay Nguyễn đại tiểu thư có đến tìm cô nhờ giúp đỡ phải không? Cậu chàng hàng xóm nhà cô đã bị cô thu phục rồi chứ? Tôi nghe nói công ty nhà cậu ta sắp phá sản rồi, chính tôi đã cố ý cho cô một cơ hội để trả thù cậu ta, giúp cô có thể cười trên sự bất hạnh của cậu ta một lần... Này! Lão nương đang nói chuyện với cô, sao cô lại ngây ra như vậy chứ?” Bà chủ câu lạc bộ giơ tay lên cốc cốc vào cái đầu ngu muội kia, khi quay người lại thì mới phát hiện VIP của mình đang cất bước bỏ đi, “Haizz! Thiên Lư à, cậu đi nhanh như vậy làm gì chứ?”

“Tôi muốn đi ngủ!”

“Sớm thế này mà đã buồn ngủ rồi sao? Cậu mệt đến thế thật sao?” Bà chủ câu lạc bộ lẩm bẩm một câu rồi quay người cúi đầu nhìn, Hồ Bất Động giờ đã ôm lấy đầu gối bà ta, rúm ró quỳ dưới đất, “Lần này cô thực sự khiến cậu ấy bị tổn thương rồi! Lại còn tổn thương đến nỗi chịu đến chỗ của lão nương để mà lần tránh. Cậu ấy tốt xấu gì cũng là VIP của tôi, kiếp trước cậu ấy có nợ gì cô, mà phải bị cô giày vò như thế này? Nha đầu chết tiệt nhà cô, có phải là muốn tôi dạy dỗ cô một trận thì mới biết nghe lời không hả! Gây ra một mớ hỗn độn rồi bắt lão nương giúp cô thu dọn mà được à!”

Cô mặc cho cái đầu bị “dậy dỗ” bởi mấy phát cốc nặng tay, không phản kháng cũng không đáp lại, sau đó liếc mắt nhìn bà chủ câu lạc bộ đang giẫm trên chiếc giày cao gót ngồi lại vào trong xe và khởi động máy. Bỗng cô lại thấy anh ngồi ở phía sau đang đẩy cửa xuống xe, đi về phía mình. Cô ưỡn thẳng lưng lên mong chờ, thân người đã nghiêng về phía anh. Anh nhìn cô, không chớp mắt, duỗi bàn tay đưa đến trước mặt cô, môi hơi mím lại, buông ta một chữ.

“Ô!”

“...” Cô cúi đầu nhìn lại lần nữa chiếc ô giấy bị mình ôm chặt trong lòng, sau đó ngẩng lên nhìn anh, ôm chiếc ô vào lòng chặt hơn nữa.

“...” Bàn tay anh vẫn giơ trước mặt cô, không hạ xuống, cố chấp muốn thu hồi lại món đồ của mình.

“...” Cô cắn chặt môi, gắng sức lắc đầu.

“Trả anh!” Anh mở miệng, kiên trì khiến cô không có đường lui.

“... Em... tạm thời anh để lại nó ở chỗ em được không?”

“...”

“Em sẽ trông nom nó thật tốt, sẽ không vứt nó đi, sẽ không làm hỏng, sẽ không làm bẩn”. Sẽ không ghét bỏ nói nó là thứ rách nát, cũng sẽ không ghét bỏ nói nó là thứ phiền phức nữa.

“Em không dùng được nó đâu”. Bàn tay anh hạ thấp xuống một chút, rồi lại đưa đến trước mặt cô, “Trả lại cho anh!”.

“...” Cô dần thả lỏng chiếc ô trong lòng, cảm thấy anh đang nhẹ nhàng rút lấy nó, rút đi hơi ẩm còn lại trong lòng cô, lấy đi sạch sẽ, lấy đi hết tất cả, lấy đi sạch sẽ đến mức dường như từ trước tới nay chúng chưa hề tồn tại.

Làm thế nào đây? Đột nhiên cảm thấy bụng càng đói hơn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thất Tình (Thượng)

“Hãy thôi lấy những quy định của nhà em mà áp lên người anh đi!”

“Ting toong!”

Chuông cửa nhà họ Huỳnh vang lên.

Huỳnh Nhất Nhị thò đầu ra khỏi phòng tắm, nhìn về phía cửa nhà, khẽ nhăn mày lại, chiếc bàn chải đánh răng trong tay vẫn chưa dừng động tác chải răng, bọt kem đầy miệng khiến anh phải đưa ra một lựa chọn bất buộc, mở cửa hay là tiếp tục đánh răng cho xong. Người trong nhà đã ra ngoài

ì hết, chỉ còn lại mình anh cả đêm qua thức xem giấy tờ, dẫn tới sáng nay có kẻ không bỏ dậy nổi, đành xin với cấp trên nghỉ ở nhà ngủ nướng. Mà bà chị của anh mãi mãi là người yêu thương anh số một trong gia đình, không những phê chuẩn cho anh nghỉ, mà còn để anh ngủ nướng đến khi mặt trời đã lên tận ngọn tre.

Thật muốn chết quá! Mấy lão già trong công ty kia nhất định lại đang nói xấu sau lưng rằng anh là kẻ làm ăn theo chế độ gia đình lý, là loại thiếu gia phá gia chi tử.

“Ting toong, ting toong, ting toong!!!”

Người đứng ngoài cửa kia hình như đang cảm thấy mình bị đối xử lạnh nhạt mà không cam tâm, gắng sức ấn liên hồi, bắt nạt cái chuông cửa nhà anh. Anh bị thúc giục đến mức không còn đủ nhẫn nại, liền hít sâu một hơi, nhét bàn chải đánh răng vào trong miệng chải qua loa, lười nhác nhò đám bọt kem đầy trong miệng ra, phòng mồm tròn mắt chạy tới trước cánh cửa, chẳng buồn xác định người bên ngoài là ai, liền vịn tay nắm, đẩy cửa ra.

“Ai vậy!” Hai âm tiết không rõ ràng rít qua kẽ răng, cánh tay phải của anh vẫn đang tiếp tục chải răng hai hàm trên dưới, khi thấy người đứng ngoài cửa thì lập tức ngừng lại.

Anh ngửa cái miệng chứa đầy bọt kem đánh răng, tay trái cuống quýt gạt lại mớ tóc rối do vừa mới ngủ dậy, ngón chân lười biếng xò ra để kẹp lấy quai đôi dép đi trong nhà, chiếc tất chỗ ngón chân cái còn bị thùng một lỗ rõ to, cái thất lưng da được nói lỏng từ bao giờ đang hồ hững treo lại trên eo, áo sơ mi thì phanh cả ra, nửa kín nửa hở khiến con thỏ trên ngực lộ cả nửa cái tai ra ngoài, phần dưới của áo nhét qua quýt vào trong quần, một nửa bên trong, một nửa thò ra ngoài.

Bộ dạng của anh thật nhếch nhác.

Bên ngoài cửa, khóe môi của Hồ Bất Động khẽ run lên, khó chịu nhìn người bên trong, dường như cô đến... rất không đúng lúc?

Miệng Huỳnh Nhất Nhị khẽ động đậy, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cười khổ của Hồ Bất Động, đột nhiên anh như phát hiện ra điều gì, vội vàng cúi đầu xuống, nhìn một lượt bộ dạng của mình. Lúc này mới yên tâm thở phào một cái, ngón chân khẽ cong lên, gờ tay rút chiếc bàn chải trong miệng ra, chẳng thèm để ý bọt kem đánh răng đang chảy trào qua khóe miệng: “Còn may, ít nhất chỗ này đã kéo lên rồi”, anh chỉ chỉ vào khóa quần, biểu thị sự kiêu ngạo vì đã sống chết cố thủ thành công phòng tuyến cuối cùng.

Cô trừng mắt lườm anh một cái ngay trước cửa nhà. Cái lườm đó sắc lạnh tới nỗi một lỗ kim nhỏ nó cũng có thể xuyên qua được. Nhưng cô cũng chẳng muốn so đo nhiều với anh, liền cầm chiếc áo khoác ngoài màu xám vẫn còn ẩm mùi khói thuốc trong tay đưa đến trước mặt anh, miệng đều đều nói một câu như đang gửi điện báo: “Trà anh! Hôm qua, cảm ơn anh!”.

Anh nhìn chiếc áo bị nhét cứng đờ trong tay cô, không nói lời nào, cũng không đưa tay nhận lấy chiếc áo đã bị cô tùy tiện vo thành một cục. Lúng búng một mồm đầy bọt kem đánh răng, anh sững lại một hồi lâu rồi mới lảm rảm nói một câu không rõ ràng: “Này, chẳng phải sau khi giặt xong, con gái thường là cho phẳng lý đẹp để mới trả lại sao? Tại sao đến lượt em lại làm cầu thả như vậy?”.

“Bởi vì em không phải là đứa con gái bình thường, em là loại quái dị!”

Cô bị anh mĩa mai liên bừa môi, nhìn chiếc áo khoác trong tay. Vì thay cô chắn gió ngăn mưa mà nó trở nên nhăn nhúm phong trần, bản thủ nhếch nhác. Màu xám trên áo sau khi bị nước mưa thấm ướt, đã tạo thành những vệt nước loang lổ, loang ra như hình mấy đóa hoa cầu bân. Nước trên tay áo vẫn chưa khô hết, rỏ xuống mặt đất, bị cô kéo men theo con đường đến trước nhà anh.

Anh khẽ cười một tiếng, chẳng để ý tới câu nói của cô, đưa tay nhận lấy chiếc áo khoác. Và vào đúng cái lúc cô quay người muốn đi, anh lại buông ra một câu chào hỏi tự nhiên thái quá.

“Ăn sáng chưa? Muốn vào nhà chút không?”

Đôi dép đi trong nhà của anh lùi lại phía sau, chừa ra một khoảng cửa chờ đợi cô.

Cô nhìn anh đang quay người đi vào trong nhà. Phòng giặt đồ nhà anh ở bên phải cửa ra vào tầng một, anh kéo chiếc áo khoác ngoài bị đem trả lại kia, tiện tay ném thẳng nó vào chiếc giỏ đựng quần áo bên cạnh máy giặt, không thèm liếc nhìn nó thêm dù chỉ một cái, cất bước đi thẳng vào phòng tắm, xử lý nốt đám bọt kem đánh răng còn đầy trong miệng.

Cô nhìn anh một cách thờ ơ, đột nhiên lại thấy đáng thương cho chiếc áo khoác ngoài kia. Nó được lôi ra từ gầm giường nhà cô rồi được chuyển đến chiếc giỏ đựng đồ trong phòng giặt nhà anh. Sự đối đãi mà nó nhận được khi quay trở về với chủ nhân của mình cũng chẳng tốt hơn là bao, thậm chí còn tồi tệ hơn.

Cô không muốn cởi giày nhưng cũng không muốn giẫm giày bẩn lên thảm trải sàn nhà anh, thế là cô dùng đầu gối để di chuyển, bò trên tứ chi về phía chiếc giỏ đựng quần áo, cầm chiếc áo khoác lên và bỏ vào trong máy giặt, tiện tay đồ bọt giặt vào, cài đặt chương trình, rồi dứt khoát ấn nút khởi động, một tràng tiếng nước chảy vào trong máy, cô lại nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau đang truyền tới.

“Ai bảo em giúp anh giặt nó!”

Cô thề rằng, đây là lần đầu tiên trong đời cô nghe thấy, Huỳnh Nhất Nhị nói chuyện với âm lượng mức decibel[1] to đến như vậy. Cứ coi như câu giận dỗi “tùy anh” kia vang lên bao nhiêu lần đi nữa, cô cũng chưa từng nghe anh dùng cái âm decibel cao như vậy để nói chuyện bao giờ.

Anh nhìn chiếc máy giặt đã bắt đầu vận hành, không biết làm thế nào để khiến nó dừng lại, chỉ đành lùi lại, rút cái phích cắm máy giặt ở trong góc tường. Nhìn chiếc máy giặt bị ngắt điện không thể chuyển động linh tinh được nữa, anh thở phào một hơi, nâng mu bàn tay lau bọt kem đánh răng dính bên miệng, tiện thể ném luôn chiếc phích cắm trong tay xuống nền nhà.

Cô bị tiếng chiếc phích cắm rơi xuống thu hút sự chú ý, liền nhăn mày lại.

“Anh đã vứt vào trong giỏ đựng đồ rồi, không giặt thì để làm gì!” Giọng của cô bắt gặp bị anh kéo cao lên đến mấy decibel, vô thức trở thành một dạng tiếng ồn.

“Ném vào trong giỏ quần áo thì phải giặt sao? Ai bảo em như thế?”, anh nhìn lướt qua cô một cái, khom người xuống nhìn chiếc thùng máy giặt đã đầy nước, cân nhắc làm sao để cứu vớt chiếc áo khoác của anh ra khỏi nước lũ.

“Vậy à! Quy định của nhà anh em không biết, cũng không hy vọng biết. Nhưng quy định nhà em là, quần áo vứt trong giỏ quần áo là phải giặt! Làm sao nào?” Giọng nói của cô vì đáp lại câu trả lời ương bướng của anh mà lại tăng cao hơn mấy phần. Không hiểu vì sao cô cứ phải tóm lấy cái chủ đề vốn chẳng có gì bàn cãi này để mà cãi nhau với anh.

“Hãy thôi lấy những quy định của nhà em mà áp lên người anh đi!”

“...” Cô hơi sững lại, tiếp đó cắn chặt răng, “Làm gì vậy! Nói to hơn người khác thì giỏi lắm sao! Anh đang muốn cãi nhau, có phải không!”.

Anh không nói tiếng nào nữa, quỳ trước thùng máy giặt đầy nước kia, neho mắt lại, đơn giản chỉ muốn ấn chiếc nút mở cửa trên máy kia.

“Anh lên con thần kinh đấy à? Nước đã đầy rồi, bây giờ anh mở ra, chẳng phải muốn nước ngập cả chỗ này hay sao!”

Anh nảo nề lấy tay cào tó sức đập một cái vào chiếc cửa rồi đứng dậy. Nhưng dường như lại không biết làm cách nào cho tốt, anh quay người nhìn chiếc cửa kính kia mà đá thêm một cái. Quay đầu lại, ánh mắt anh trách cứ nhìn cô đang bò trên mặt đất.

“Nhìn cái gì!” Cô ngửa mặt lên, đem theo ánh mắt đã đổi thành vẻ hung ác mà cô muốn: “Chiếc áo hôi như vậy mà không cho giặt sao? Anh rút cuộc đã hút hết bao nhiêu bao thuốc mới khiến nó hôi thành ra như thế? Em còn chưa trách anh, anh hét cái gì với em chứ! Đều tại chiếc áo khoác dờ hơi của anh hại em bị ghét bỏ, hại em không được ăn no, hại em phải đi mua bình xịt phòng, hại em bị thất tình! Em đã không còn hại anh xui xẻo nữa rồi, anh bây giờ

còn quay lại bắt nạt em làm gì!”.

Cô cố nói thật to, hét thật to, nhưng trong tầm mắt của cô từ này tới giờ chỉ có một chiếc tất rách. Không sai, cô không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhờ giọng nói mạnh mẽ kia giúp cô tìm lại được khí thế, tìm lại lý lẽ để bảo vệ chính nghĩa.

“Em thất tình rồi! Đều là do anh hại em, đều là chiếc áo khoác của anh hại em, đều là anh hút thuốc nhiều như vậy hại em... Anh là cái quái gì mà lại hại em như vậy chứ! Anh trả thù em sao!”

Đôi dép của anh khẽ chuyển động, bước về phía cô hai bước.

“Không có ai giúp em đưa ô nữa. Không có ai mua bánh rán, đắp chăn cho em nữa rồi... Đều là do anh hại đó!”

Chiếc dép của anh dừng lại cách mặt cô không xa, không tiến lại gần thêm nữa.

“Anh ấy sẽ không tiếp người khách như em, em cũng không được vào câu lạc bộ trai bao nữa. Em mặc kệ! Đều là do anh hại đó!”

Cô giạng hai chân ra ngồi thụp xuống đất, đập loạn lên bàn chân với chiếc tất rách của anh. Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn bông sạch sẽ, cô ngược nhìn lên theo cánh tay của anh, nhưng nhìn tới cổ tay anh thì không dám ngẩng lên nữa. Con thỏ trước ngực anh kia đang thò ra nhìn cô, cô phải trốn đi!

“Cầm lấy!” Anh cầm chiếc khăn trong tay đưa đưa về phía trước, ép cô nhận lấy. “Thất tình thôi mà, có gì đáng khóc chứ!”

Cô nghe lời anh nói, lời nói thật vớ vẩn nhưng lại giống như an ủi vậy. Một giây sau, lại thấy cái đôi chân xỏ dép kia đi ra khỏi phòng giặt đồ, tiếp đó tiện tay đóng cửa vào. Tiếng anh không cao không thấp, truyền đến qua lớp cửa: “Phòng đó nhường lại cho em. Muốn khóc, muốn đá, muốn chửi ai thì tùy em. Trút giận xong thì bảo anh một tiếng, anh ở trong thư phòng tầng trên đọc tài liệu”.

Lời nói của anh buông ra, kèm theo là một tràng tiếng bước chân lên cầu thang, tiếp đó bốn bề trở nên yên tĩnh. Cô cầm lấy chiếc khăn bông anh đưa, lau nước mắt nước mũi không chút khách sáo, chỉ vào trần nhà anh mà kể lể những điều anh không đúng. Anh là kẻ xấu xa, anh không biết đúng sai, đến đạo lý tiếp khách cơ bản nhất cũng không có. Chính anh bảo cô vào nhà, rồi lại đem nhốt cô ở đây để cô một mình khóc là ý gì chứ.

Hành động của người thất tình thật giống như hành động của một đứa trẻ xấu xa. Chẳng có ai muốn xem mình diễn trò làm loạn, càng chẳng có ai hứng thú muốn tranh cướp để được làm diễn viên. Cô xoay người lồm cồm bò dậy. Cũng không định làm người khách lịch sự, cô chẳng buồn chào hỏi chủ nhà trước khi ra về. Chiếc khăn trong tay kia cô cũng tiện thể liệng đi, rồi ngửi ngửi lại cánh tay của mình, sợ có bị dính thêm mùi gì đó. Kiểm tra hoàn tất, cô đẩy cánh cửa đang khép ra, ngẩng đầu nhìn về phía chiếc cầu thang. Chiếc cầu thang này cô đã lên xuống không biết bao nhiêu lần, cô không nhớ nữa. Cô nhớ dáng mình chạy chạy nhảy nhảy trên đó, rồi nhớ mình đã quỳ ở đó mà lén khóc, thậm chí còn nhớ có một lần bước hụt chân mà lăn từ trên xuống.

“Em đừng có chơi mấy trò ‘mất đi kí ức’ hay là ‘linh hồn xuyên thời gian’ với anh nữa đi.” Đây là câu đầu tiên anh nói sau khi diu cô dậy, anh biết những gì cô đọc được trong đồng sách kia, thường chẳng dạy được điều gì tốt. Khi đó cô còn đang thấy sao bay lòn vòn trước mắt, giờ tay đỡ lấy cái đầu đau điếng, miệng rên rỉ ảo não, mạnh chân đá đá mấy cái vào cầu thang.

Nhưng đáng tiếc, cô không bị mất đi kí ức, càng không có linh hồn xuyên thời gian, chỉ là cô đã mất đi lý do và cái cớ để lại được leo lên chiếc cầu thang này. Vì bọn họ là bạn bè, nên anh đã hỏi cô có muốn đòi lại miếng ngọc phi thúy hình phạt Quan m kia không. Giữa bọn họ cần phải vạch ranh giới bạn bè rõ ràng, cô chỉ giúp anh giặt chiếc áo khoác ngoài kia mà thôi. Như thế cũng tốt, ít nhất cô cũng không còn bị nguy hiểm khi trèo lên đến nửa cái cầu thang lại bị lăn xuống, đầu của cô cũng sẽ không đập đau tới mức không còn phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa.

Bây giờ chuyện cấp bách mà cô nên nghĩ đó là, cô phải làm thế nào đi tìm một người mà đến số điện thoại của anh cô cũng không có. Nói cho anh biết, cô đã dùng nước thơm xịt khắp phòng máy có thể nào xin anh chiếu cố, hạ mình mà dọn về không.

Cô chán nản đẩy cánh cửa nhà Huỳnh Nhất Nhị, đang muốn đi ra ngoài, lại cảm thấy có một bóng đen được ánh mặt trời kéo dài chiếu đến người mình, cô chưa kịp ngẩng đầu lên xác nhận, thì đã nghe thấy giọng nữ giới ngạo mạn quá mức kia vang lên.

“Này, nghe nói cậu thất tình rồi? Đang cần người an ủi hả?”

“...” Cô sững lại một hồi, cái giọng nói này đã mất tích khá lâu, sao giờ lại lần nữa vang lên, thổi bay một chút đám bụi trong kí ức của cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đang mặc bộ váy đồng phục dài màu đen, tóc xõa dài, “Lăng?”.

Tà Gian Lăng gạt những sợi tóc đen xõa trước ngực ra sau, nhếch môi: “Có chuyện này mình phải nói trước, mình không biết an ủi người khác, nhưng lần này miễn cưỡng thử chút xem sao. Cậu đứng ngay ra đó làm gì, vào đi!”.

“Ai... ai... ai nói với cậu mình thất tình?” Cô nhìn Tà Gian Lăng đang nhớn nhọc quá mức, kéo mình đi vào phòng khách nhà họ Huỳnh. Trong chốc lát, cô cảm thấy đầu mình đang tê dại.

“Đương nhiên là cái người ở trên lầu kia, Huỳnh Nhất Nhị đó, ngoài anh ấy ra thì còn ai vào đây nữa?” Tà Gian Lăng giờ ngón trở lên, chỉ lên trên lầu. “Hừ! Anh ấy hóa tốc lôi mình đến đây chỉ bằng một cuộc điện thoại. Anh ấy nói không biết an ủi cậu thế nào, nói giữa con gái với nhau dễ nói chuyện hơn, anh ấy có lo gì chuyện của mình đâu chứ!” Cô ấy neho mắt nhìn lên trên lầu, “Từ khi chúng mình chia tay, anh ấy không hề gọi điện cho mình, giờ lại bảo mình đến an ủi cậu thất tình. Khi mình thất tình hai người đều đang làm gì chứ? Cậu cảm thấy mình có nên chửi cho cậu một trận không? Bắt Động?”.

“... Đâu phải là mình gọi cậu đến chứ!”

“VẬY CẬU CẢM THẤY MÌNH CÓ THỂ ĐẾN CHỈ ĐỂ NÓI CHUYỆN VỚI CÁI TÊN TRÊN LẦU KIA KHÔNG?”

“... Hai người... chia tay rồi?”

“Nếu như cậu coi việc chia tay lần trước của cậu với anh ấy là thất tình thì mình lại cảm thấy lần này không phải là thất tình. Có thể gọi đó là ‘cuộc sống sau chiến tranh’. Cái kẻ đó hoàn toàn chẳng biết làm thế nào để trở thành người bạn trai thực sự. Mình cũng thử qua rồi, không đủ tiêu chuẩn

“...”

“Không phải anh ấy lại làm cậu thất tình đấy chứ?”

“Không phải!”

“ĐƯỢC RỒI!” Tà Gian Lãng đặt móng xuống sô pha, đưa tay lên xem đồng hồ, “TRƯỚC KHI ĐẾN GIỜ HẸN, MÌNH CÓ CHÚT THỜI GIAN ĐỂ LẮNG NGHE NHỮNG LỜI THỪA THẢI CỦA CẬU, CẬU THẤT TÌNH THẾ NÀO? NÓI ĐI!”.

Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà một cái, lại cúi đầu nhìn Tà Gian Lãng đã lâu không gặp ngồi trên sô pha, nếu như nói, thứ cô bây giờ muốn biết chính là chuyện linh tinh của bọn họ, mà không phải là vấn đề tình cảm của mình, không biết có bị ném ra ngoài hay không?

[1] Decibel là đơn vị đo lường âm thanh dựa trên tính chất của tai người. m thanh tương đương mức không nghe thấy gì sẽ là 0dB, mức đau tai không chịu được sẽ là khoảng 140dB. Tuy nhiên khi ta ở cách nguồn âm 10m thì âm thanh không lớn như khi ta ở ngay cạnh, cỡ 1m.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thất Tình (Hạ)

“Nếu như anh nói, anh không để ý nữa?”

Hồ Bất Động thắc mắc không biết có phải đầu óc Huỳnh Nhất Nhị bị đồng bảng biểu báo cáo tài vụ khiến cho mụ mị rồi hay không. Nếu không thì sao anh lại không tỉnh táo tới mức gọi Tà Gian Lãng đến khai sáng, an ủi cô. Ba người bọn họ tốt xấu gì cũng là “thanh mai trúc mã[1]” từ nhỏ. Nhưng chưa cần kể đến những quan hệ vô cùng rắc rối giữa ba người khiến họ phải cắt đứt liên lạc với nhau dài ngày, thì ba người bọn họ ngồi cùng trong một căn nhà, đều là những kẻ bắt cả hai tay điển hình, không chịu giữ gìn tiết tháo hay cảm xúc. Họ khai sáng cho

nhau thì có thể có kết quả tốt đẹp gì chứ?

Dạy dỗ đối phương làm thế nào để giữ cá trong tay sao cho thật chắc, thậm chí mở rộng phạm vi bức xạ, tranh thủ bắt thêm nhiều cá hơn nữa sao? Ha ha, nếu như anh ta lấy khứu giác làm tiêu chuẩn chọn người an ủi cô, vậy anh đã chọn đúng rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở trước mặt “thanh mai trúc mã” của mình cũng có một điểm tốt. Đó chính là có thể tự do giải tỏa mọi vấn đề tâm lý. Những chuyện như không cần thể diện, mặt dày vô sỉ, ý đồ bần thủ, nói bóng nói gió..., cô đều dám kể ra. Thế là, cô nhảy qua đoạn sự tích vớ vẩn của Huỳnh Nhất Nhị kia, bắt đầu kể thẳng tới đoạn vô duyên vô cớ đi xem mặt cùng Trác Duy Mặc.

Tà Gian Lãng thư thái vừa mở hộp thư đến trong chiếc điện thoại, vừa nghe người bên cạnh cô ta huyền thuyên kể tội Trác Duy Mặc. Nào là người con trai kia ngang ngược thế nào, vô vị thế nào, không hiểu tình cảm như thế nào, nào là tính khí trẻ con, vừa bạo lực lại vừa không nhẫn nại... Thêm vào đó là cuộc sống riêng tư phức tạp rối rắm, cuối cùng là anh ta bi ôi vô sỉ lợi dụng cô để đối đầu với mẹ mình, không chịu dùng trái tim để mà suy nghĩ, đối với tiền đồ của mình thì một chữ cũng không nhắc đến, căn bản chỉ là trêu đùa cô.

“Trác Duy Mặc? Chính là cái kẻ thường cùng tên đàn ông tăng trên phóng xe máy khắp nơi gây rối loạn trị an đấy hả?” Mắt Tà Gian Lãng vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại, “LÀ CÁI NGƯỜI THÍCH NHÚ MÀY ĐÁNH GIÁ NGƯỜI KHÁC, PHỤ NỮ BÊN CẠNH THÌ THAY NHƯ THAY ÁO ĐẤY HẢ?”.

“Chẳng lẽ cậu chưa từng gặp anh ta sao?” Hồ Bất Động chớp chớp mắt, ngơ ngác trước câu hỏi của Tà Gian Lãng.

“Không quen!” Tà Gian Lãng hừ một tiếng lạnh lùng bằng giọng mũi, bắt chéo chân, vẻ khinh bỉ: “Hừ! Dù gì thì mình cũng quen với sự thiên vị của cái người trên lầu kia rồi”.

“Thiên vị cái gì?”

“Bạn tốt của anh ấy cậu đều gặp qua rồi phải không?”

“Gần... gần như vậy. Cậu chưa gặp mặt bọn họ sao?” Cái đám đua xe ấy cứ coi như không quen lắm, nhưng anh thường không quên kéo cô đi chơi cùng. Khi đó cô cảm thấy anh có khuynh hướng trở thành một kẻ biến thái thì phải. Anh đặc biệt thích nhìn cô dùng chiếc xe cà tàng chậm rề rề đuổi theo sau xe của mình. Tuy anh đã giảm tốc độ để phối hợp với cô, nhưng Trác Duy Mặc kia lúc nào cũng chạy đầu tiên mà mỗi lần chạy qua cô đều trừng mắt nói cô vướng chân. Khốn kiếp! Cô đâu có đòi đi theo bọn họ chứ.

“Trừ phi là bắt gặp một cách ngẫu nhiên, chứ anh ấy thì từ trước đến nay chưa từng đưa mình tới gặp đám bạn chó má của anh ấy.” Tả Gian Lăng trừng mắt lườm người trên lầu.

“... Đây...”

“Cậu lại định dùng mấy lời lẽ tâm lý dở hơi trong đồng tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn kia an ủi mình đấy à. Nói cái gì mà mong muốn được độc chiếm người mình yêu, cảm thấy người đó quá tuyệt vời, mang ra ngoài sợ bị người khác cướp mất... Cái người trên tầng kia ấy à, không có cái sợi dây thần kinh đó đâu, từ nhỏ đã không có rồi.” Tả Gian Lăng khoanh hai tay trước ngực, tiếp tục trừng mắt lườm, sau đó dường như nhớ ra chuyện gì, nhướn mày lên, nhìn đáng vẻ bối rối của Hồ Bất Động: “Anh ta có thường gặp xui xẻo không?”

Vấn đề này chính là vấn đề trọng tâm, vấn đề nòng cốt.

“À?”

“Trác Duy Mặc.”

“Có!” Chỉ là không biết anh ta bây giờ có còn xui xẻo nữa không.

“Ồ, chẳng trách!” Tả Gian Lăng thốt lên thứ ngữ điệu mang ý nghĩa sâu xa.

“Ý cậu là gì vậy?”

“Không có gì, đây chính là sự tích thất tình của cậu?” Tả Gian Lăng chống cằm, trông như đang thèm ngáp một cái, “Đúng là cậu chẳng khác gì trước đây, vẫn không có trình độ gì cả”.

“...” Cô mím chặt môi, im lặng một hồi, đứng dậy khỏi sô pha, đi đến bên máy nước một cách tự nhiên như ở nhà mình vậy. Cô lấy hai chiếc cốc giấy rót nước rồi đặt lên bàn, sau đó ngồi lại xuống sô pha, cời giấy ra rồi khoanh chân nhìn Tả Gian Lăng đang không ngừng nhấp tin. “Mình vẫn chưa được ăn thứ bánh rán ngọt ngào mà mình muốn.”

“Chính là cái thứ bánh rán mà cậu thề nhất định phải tìm bạn trai mua cho chứ gì?” Lời nói của Hồ Bất Động đã khiến ngón tay trái của Tả Gian Lăng hơi dừng lại. Tả Gian Lăng quay đầu, nhìn cô chăm chú: “Mình thật không hiểu vì sao cậu luôn khẳng định chỉ muốn ăn bánh rán, Trác Duy Mặc có mua cho cậu ăn chưa?”.

Cô lắc lắc đầu, nhướn mày nghi hoặc: “Nhưng mà, rất kì lạ, anh ấy hoàn toàn không xui xẻo. Dù cho trái tim mình có đập nhanh hơn nữa, anh ấy cũng sẽ không gặp xui xẻo. Cậu nói xem có phải trái tim của mình có vấn đề không?”. Cô chỉ chỉ vào trái tim nhỏ bé của mình, lông mày nhướn lại càng lúc càng chặt.

Tả Gian Lăng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gấp điện thoại lại, uống một ngụm nước từ chiếc cốc trên bàn rồi tiếp tục nghe cô kể lể.

“Có phải là mình căn bản không thích anh ấy không? Hay là vẫn chưa đủ thích, hay là anh ấy thật sự sống ở trên núi lâu quá rồi, không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá? Nhưng mà, bỏ mình cũng từng ở trên núi mà, chẳng phải là vẫn sống như những người bình thường đó sao. Ăn uống, chơi bời, nói năng linh tinh, cảm cúm, ốm đau... chẳng có gì không bình thường cả.”

“Cho nên mình mới nói, cậu vẫn là kẻ không có trình độ.” Tả Gian Lăng lại chống cằm, nhìn ánh mặt trời đang chiếu xiên vào qua cửa sổ, “Cậu rốt cuộc là thích anh ta, hay là thích sự xui xẻo của anh ta?”.

“Mình chẳng nguyên rủa ai xui xẻo, chỉ là bởi vì số mệnh của mình vừa hay...”

“Số mệnh? Cậu chỉ cần có một người xui xẻo là được rồi, đúng không?” Tả Gian Lăng khinh bỉ lắc đầu, không nén lại được tiếng “hừ” lạnh lùng từ mũi phát ra: “Mình sớm đã muốn hỏi cậu câu này. Loại người như cậu, chỉ muốn tìm một người xui xẻo là được rồi, phải không? Đó chính là tiêu chuẩn của cậu. Dù là người thế nào đi nữa, chỉ cần khoác lên cái vỏ xui xẻo thôi, ai cậu cũng đều có thể chấp nhận. Người đó là ai đối với cậu mà nói căn bản không quan trọng, cậu chỉ cần một người xui xẻo mà thôi, dù người đó là Huỳnh Nhất Nhị hay Trác Duy Mặc cũng được, thậm chí cũng có thể là một người nào đó không phù hợp với tính cách vô vị của cậu, đối với cậu mà nói, cũng đều không quan trọng. Đúng không?”.

“...”

“Làm gì mà phải trợn mắt nhìn mình như vậy, có người nhìn thấu tâm lý của cậu khiến cậu không thoải mái hay sao?” Tả Gian Lăng đặt chiếc cốc giấy trong tay xuống: “Mình nói thật, chỉ có quỷ mới muốn đi an ủi cậu. Huỳnh Nhất Nhị ở trên lầu kia đã phối hợp cùng cậu diễn cái vở kịch ngớ ngẩn này lâu như vậy, lẽ nào anh ấy không biết tính cách quý quái của cậu hay sao. Xui xẻo ư? Vậy mà cậu cũng tin anh ấy sao? Anh ấy không hề xui xẻo, nhưng nếu

anh ấy không phối hợp với cái tiêu chuẩn vợ vắn của cậu, cậu căn bản sẽ chẳng thèm nhìn anh ấy thêm một cái. Cậu cho rằng anh ấy đột nhiên muốn qua lại với mình là vì cái gì? Chính là vì mình cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán, vì mình bị ối muốn ép anh ấy qua lại với mình, mình sợ bị hai người các cậu ném qua một bên, không có bạn bè. Cho nên, mình đã dọa anh ấy, nếu như anh ấy không ở cạnh mình, mình sẽ đem điểm yếu của anh ấy mà nói cho cậu”.

“...”

“Anh ấy cho rằng, qua nhiều năm như vậy rồi, cậu ít nhiều cũng sẽ có tiến bộ, sẽ không còn lúc nào cũng tin vào cái số mệnh quý quái kia. Nhưng anh ấy đâu có ngờ, cậu cũng thật có bản lĩnh. Thời gian qua lâu như vậy, nhưng trong lòng cậu, anh ấy vẫn chỉ là một Huỳnh Nhất Nhị biết đón nhận xui xẻo. Ngoại trừ xui xẻo ra, anh ấy còn để lại được gì trong lòng cậu không?”

“Mình, mình không hiểu cậu đang nói cái gì, mình không muốn thảo luận về Huỳnh Nhất Nhị, bây giờ mình chỉ muốn nói với cậu về...”

“Nói tới ai cũng đều như nhau cả, dù sao thì cậu cũng chỉ cần một người xui xẻo. Người cậu đang để ý kia không gặp xui xẻo, thì cậu liền nghi thần ngờ quỷ, liền cảm thấy cậu không thích anh ta đủ nhiều, liền cảm thấy anh ta cũng không phải là người cậu thực sự muốn có. Mình thường thấy người ta tìm người có tiền, tìm người đẹp trai, chứ thực sự chưa bao giờ thấy người nào như cậu, chỉ muốn tìm người xui xẻo. Hơn nữa còn vô trách nhiệm tới mức chỉ cần là người xui xẻo, bất luận là ai cũng đều chấp nhận, đúng không! Còn cái kẻ ở trên lầu kia”, Tà Gian Lăng chỉ tay lên trần nhà, “cái gì cũng chiều theo cậu, đến trò chơi vô vị như thế này cũng chịu chơi cùng cậu. Lần này thì tốt rồi, chơi đến phát hỏa rồi, không chơi nổi nữa, cậu đã thấy vui chưa? Chơi đến mức chán ghét cả chính bản thân mình, đáng đời! Nhìn thấy hai người các cậu, mình chỉ muốn lên sao hỏa luôn cho khuất mắt. Công ty nhà anh ấy sắp phá sản rồi, bây giờ anh ấy cũng coi như rất xui xẻo, cậu có phải đang rất động lòng không? Bây giờ anh ấy thực sự rất xui xẻo đó, hoàn toàn không phải là giả vờ. Anh ấy không hề giống như trước đây vì không muốn kế thừa công ty nên mới có ý chạy ra ngoài gây tai nạn xe. Anh ấy cũng không phải đang diễn trò để chơi cùng với cậu. Giờ cậu có thể thoải mái mà động lòng rồi đấy”.

Cô cắn chặt môi dưới, siết chặt hơn chiếc gối ôm trên sofa, ngón tay bắt đầu vô thức cào nghịch những sợi ren rủ hai bên đệm gối. Chẳng trách sự thúc dục nhân phải dùng ngữ khí châm biếm để nói với cô, muốn cô ôm cái số mệnh vợ vắn của mình đi mà sống cả đời. Chẳng trách anh cũng cảm ghét khi phải nghe cô hỏi anh có xui xẻo hay không. Chẳng trách anh mãi mãi không muốn chiều theo mà phối hợp với cô để cùng xui xẻo.

Câu nói của anh có thâm ý như vậy, trước đó cô cứ mơ hồ không hiểu, vậy mà bây giờ anh không nói thì cô lại bất chợt hiểu ra...

Huỳnh Nhất Nhị vừa nói, muốn cô đừng lấy những quy định của cô mà áp đặt lên anh ấy.

Còn sự thúc dục của cô cũng đã từng nói, có phải nếu anh xui xẻo thêm mấy phần, cô sẽ vui hơn chút không.

Rồi chính cô đã từng nói với Trác Duy Mặc, nếu không phải vì anh ta xui xẻo đến vậy, cô cũng sẽ không để ý đến anh ta.

Ông bố ăn nói linh tinh của cô bảo rằng, người ta sống trên đời, có đến tám, chín phần là không được như ý. Cho nên, người ta luôn quy mọi việc thành xui xẻo. Nhưng cô không chịu nghe đến nơi đến chốn. Bố của cô còn nói qua nhiều thứ khác, nói về số mệnh, trong hư có ảo, trong ảo có thực, nhưng cô nghe không hiểu. Cô chỉ nhớ cái câu đầu tiên mà thôi. Người cô thích sẽ phải gặp nhiều xui xẻo. Cho nên, cái người kia mới luôn nhạo báng cô, nói số mệnh của cô cả đời cũng không thể khá hơn được, nói cô hết thuốc chữa. Không sai, cô đúng là hết thuốc chữa rồi. Cái bệnh của cô mãi mãi sẽ không khỏi được. Lúc đầu cô muốn tìm một người có nụ cười dịu dàng, sau này, cô lại thích một người gặp nhiều xui xẻo, cô thật hết thuốc chữa. Thôi thì cứ để cô chết mục trong đầm lầy của cô là được rồi, anh sao lại muốn kéo cô lên làm gì. Cô không muốn anh tự làm vậy bản thân mình, không muốn anh cũng không có tiền đồ giống như cô. Anh cứ tiếp tục chuyện phiêu diêu tu tiên của anh đi, cô hoàn toàn có thể xa rời anh, không đeo bám, dựa dẫm vào anh nữa.

Cô tin tưởng vào khế ước nhân duyên hư ảo kia, cho nên mới khiến Nhất Nhị nổi giận đến như vậy. Cho nên, anh mới chỉ nói với cô một câu “tùy em”, rồi cúi đầu đi luôn. Bởi vì anh cũng cảm thấy, với cô, ai cũng đều có thể chấp nhận, chỉ cần người đó xui xẻo mà thôi. Cô đúng là loại người như vậy sao?

Đúng như vậy sao?

“Ting tang tang..”, một hồi nhạc chuông uyển chuyển như nước chảy phát ra từ chiếc điện thoại di động trong tay Tà Gian Lăng. Tà Gian Lăng không muốn nhận điện thoại, liền ấn ngay vào nút từ chối, không để ý đến Bất Động đang ngáy ra nhìn sàn nhà. Tà Gian Lăng đứng dậy khỏi sofa, đi ra phòng khách, bước đến cầu thang lên lầu hai, cũng không gõ cửa, một tay đẩy thẳng cánh cửa thư phòng.

“Này, anh vẫn còn số

Huỳnh Nhất Nhị hơi ngược đời mắt đang nhìn những biểu đồ giá cả trong máy tính về phía cửa, sau đó lại quay trở về màn hình. Anh chỉ khẽ nhếch môi: “Hai người nói xong rồi sao?”.

“Coi như nói xong rồi, có lẽ cô ấy cũng không muốn nói thêm với em nữa.”

“Ừ, cảm ơn em!” Anh thần nhiên buông ra một câu cảm ơn, “Mấy chuyện an ủi người thất tình này, anh làm không tốt lắm”.

“Nếu không phải là anh dùng cái giọng nói đáng thương như vậy gọi điện cầu cứu em, em cũng sẽ không tới để an ủi người ta đâu.” Tà Gian Lăng lườm anh một cái, thật sự nên đem cái giọng nói khàn khàn yếu đuối đó ghi âm lại, mở lại để nghe, tránh việc lúc nào cũng phải nghe cái giọng nói bất cần muốn ăn đánh của anh. “Thất tình? Hừ, thực sự là không biết anh muốn phối hợp với cô ấy đến khi nào nữa. Này, em còn có hẹn, đi trước nhé!”

“Được, cô ấy còn ngồi dưới nhà đúng không?” Anh cho rằng đã tới lúc cô nên đi.

“Không biết! Có lẽ đang muốn tìm cái hồ nào đó để chui xuống.” Cô nói như có ý ám chỉ gì đó.

“Thất tình thôi mà, không đến nỗi phải chui xuống hồ chứ, chẳng phải như vậy rất mất mặt sao?” Anh không hiểu ý Tà Gian Lăng nên hỏi lại.

“Hừ hừ! Cũng chỉ mất mặt giống như anh thôi.”

Anh chẳng muốn so đo thêm, lại tiếp tục cúi đầu, nhìn đồng giấy tờ trước mặt, khe khẽ buông ra một câu: “Nói với cô ấy khi nào đi giúp anh đóng cửa lại là được”.

“Anh không xuống nhà sao?”

“Xuống làm gì?”

“Không muốn nhìn thấy người ta sao?”

“...”

“Nhưng mà, nói thật lòng, bây giờ bộ mặt của cô ấy trông rất dễ ghét. Được rồi, em đi trước đây.”

“Ừ!” Anh đáp lại một tiếng

“Còn nữa, hiệu quả cách âm của tường nhà anh rất tốt đấy.” Cô gian xảo cười một tiếng, sau đó khép cửa lại.

Anh nhúm mày lại, không hiểu cô nói gì, mặc cho cánh cửa thư phòng khép lại, cũng không suy nghĩ gì nhiều, rút ra một bản báo cáo tài chính, chống tay lên cầm tiếp tục nghiên cứu. Cô phiêu nhà anh đang sứt gĩa rất thê thảm, thê thảm đến mức khiến gia đình anh có chút mất mặt. Nhưng lần này, anh một chút cũng không muốn tiếp tục cái xui xẻo theo mệnh trời như vậy nữa.

Nếu như trước đây có kẻ nào đó dám nói với Huỳnh Nhất Nhị rằng, sẽ có một ngày anh phải ngồi trước bàn làm việc mà đọc tài liệu, đọc đến tối tăm mặt mũi, quên ăn quên ngủ, hoa mắt chóng mặt... Anh chắc chắn sẽ mỉm cười mà buông ra một câu “Cút đi, khốn kiếp!” để đáp trả lại kẻ kia. Nhưng giờ khi anh nâng đồng hồ lên, phát hiện mình đã rúc ở cái bàn làm việc này cả một ngày rồi, câu “Cút đi, khốn kiếp!” kia cũng bị anh nuốt xuống toàn bộ. Anh chỉ buông một tiếng cười nhạt, tự cười chính mình. Thực chỉ dám trách người anh rể cũ của anh đã không nể mặt bố mình mà thôn tính đồng cổ phiếu giống như một thần thực tử. Bức chị anh đến mức ngày ngày phải chỉ vào hình ảnh ta trong phòng làm việc mà chửi rủa.

Anh không thể không thừa nhận, gian thương, thực sự là nghề nghiệp cần có trình độ rất cao. Anh rể cũ của anh thật xứng với chức danh đó. Còn anh thì... tương đối kém! Vẫn là anh có sở trường hơn với nghề thiếu gia phá gia chi tử không cần có chút trình độ gì. Đột nhiên anh cảm thấy mình thật đáng cười. Trước đây ít nhiều gì anh vẫn cho rằng mình cũng có mấy phần cá tính. Có ý mang bộ dạng của một kẻ chẳng có chút tiền đồ, chính vì không muốn tranh giành quyền kế thừa tài sản vợ vẫn gì đó với chị mình. Cho đến bây giờ anh mới hiểu, anh thật ngu ngốc, muốn làm một tên phá gia chi tử đơn giản hơn làm một gian thương. Ai cần cái sự nhường nhịn vợ vẫn của anh chứ? Anh căn bản chẳng có năng lực để nắm giữ cả gia nghiệp, anh luôn chỉ lựa chọn những con đường quá đơn giản cho mình, để hòng mong sẽ đường hoàng được làm quán quân.

Xui xẻo cũng được, phá gia cũng tốt... ừ... thật không có tiền đồ. Khốn kiếp!

Uể oải vươn vai một cái, anh rướn cái cổ có chút tê mỏi, đứng dậy khỏi ghế, muốn đi xuống nhà bếp pha bát mì. Cũng vì việc dự đoán xu thế của thị trường cổ phiếu, hôm nay chị gái anh lại phải ở phòng làm việc thấp đèn chiến đấu thâu đêm. Anh xoa bụng đi xuống nhà, vào phòng khách, liếc nhìn bầu trời đã sẫm tối ngoài cửa sổ, bật đèn l

Một tiếng rên rì do bị ánh đèn làm chói mắt vang lên từ chiếc ghế sofa. Anh hơi sững lại, nhìn cái người lờ ra sau khi trả xong áo khoác phải ngay lập tức trốn anh đi thật xa rồi. Cô dụi đôi mắt mọng đỏ, thò đầu ra khỏi sofa, dùng mu bàn tay che chắn thứ ánh sáng chói lòa đang chiếu thẳng vào mắt. Đường như cô đã ngủ hơi lâu, cổ họng khàn khàn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Anh như vừa kéo lại được hòn phách: “Gần sáu giờ rồi!”

“Muộn như vậy rồi sao!”

“Ừ, em ngủ quên à?”

“Ừm, em không cẩn thận ngủ quên mất. Lăng đâu rồi? Đi rồi à?”

“Ừ, đi lâu rồi.”

“Ồ... anh đang muốn ra ngoài sao?” Cô nhìn anh đang tiện tay cầm cái áo khoác ngoài để sẵn trong phòng khách, một chiếc áo khoác sạch sẽ.

Anh đi ra phía cửa, nhẹ nhàng hỏi cô: “Bụng em không đói sao, anh đưa em đi kiếm gì ăn nhé”.

Anh hủy kế hoạch ăn mì, mặc áo khoác vào, khởi động xe và bật đèn pha. Nhìn chiếc xe đồ của cô nằm gọn trong kính chiếu hậu, một tay chỉnh vô lăng, anh hỏi cô đang ngồi bên ghế lái: “Muốn ăn gì? Nhưng chó có làm bộ dạng sư tử há to miệng với anh, anh không phải tỏ đâu”.

Cô không nói gì, nhìn ra ngoài xe.

Anh đáp ga, khẽ cười một tiếng: “Xem ra Lăng thực sự còn không biết an ủi người khác bằng anh, được cô ấy an ủi khó chịu như vậy sao?”.

“Công ty nhà anh vẫn tốt chứ?” Cô mở miệng hỏi nhưng lại là hỏi cái vấn đề chẳng phù hợp chút nào.

Anh chẳng thèm để ý, đáp bằng quơ: “Là sống là chết, bây giờ chắc chỉ phụ thuộc vào một câu nói của lão anh rể mà thôi. Thực ra, anh đột nhiên cảm thấy, như vậy cũng chẳng có gì không tốt. Chính ra cái công ty này đã là của anh ta. Bản thân mình là người như thế nào, trong lòng anh ta có đáp án. Anh ta là người như vậy, thứ đưa đến tận tay thì anh ta không thèm, lại cứ muốn phải tự mình cướp lấy

Cô im lặng nghe. Anh dường như muốn tìm một chủ đề để phá vỡ bầu không khí trầm lắng giữa hai người. Nhưng chủ đề đó lại từng là điều cấm kỵ mà trước đây anh luôn cố gắng không đụng đến.

“Ít nhất, chị của anh bây giờ, mỗi khi nghe nhắc đến anh ta liền cảm thấy bối rối, muốn quên cũng không quên nổi. Hai người bọn họ dường như cũng rất thích hợp với loại quan hệ suốt ngày cãi cọ thế này.” Anh bật xi nhan xin đường, ánh nhìn vẫn hướng thẳng về phía trước, cảm thấy cô đang nhủ mảy mĩu nhìn mình chăm chú, anh nói: “Làm gì vậy? Gia đình không hòa hợp có được coi là rất xui xẻo không?”.

“...”

“Này, anh cho em biết thêm một tin xấu nữa, anh quên đồ xăng rồi. Hy vọng xăng trong bình còn đủ để đến được quán ăn phía trước. Nếu không thì, đây mới thực sự gọi là xui xẻo.”

“Làm gì mà anh cứ liên tục nhắc đến xui xẻo với em thế! Em biết em rất quá đáng, rất vô vị, rất không có tiền đồ. Đúng vậy, em chính là người như thế, chính là một kẻ biến thái đây. Ai cũng được, em chỉ muốn nhìn thấy người ta xui xẻo, được chưa nào! Dù vô si rồi chứ? Có bản lĩnh thì anh hãy đá em một cái văng xuống xe đi, đừng có vòng vo bóng gió chửi em nữa!” Cô thở hồng hộc, găm thét một tràng với người lái xe bên cạnh. Là cô lấy lòng tiểu nhân mà hoài nghi anh lợi dụng số mệnh xui xẻo của mình để chuộc lỗi với chị anh. Là cô nghi thần ngờ quỷ lấy cái thứ xui xẻo đó để gán cho bản thân mình và tình cảm của người khác. Rõ ràng là cô không đúng, nhưng không biết vì sao cô vẫn có thể hùng hổ đến thế này. Là cô, là cô, đều là cô!

Anh nghe cô cao giọng quát ở bên cạnh, im lặng điều khiển tay lái. Đột nhiên anh hít một hơi thật sâu, quay ngoắt tay lái về bên trái, tấp cả chiếc xe vào vệ đường. Cô không kịp phản ứng với sự chuyển hướng đột ngột, cả người đổ nhào khỏi ghế, đầu cũng bổ đến phía trước. Cô xoa đầu, dựng người dậy, miệng đang há ra, muốn tiếp tục nói, lại nghe thấy giọng anh buồn buồn: “Nếu như anh nói, anh không để ý nữa?”. Anh nắm chặt vô lăng, nhưng không nhìn sang cô, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, miêng ngọc phi thúy trên cổ vì sự chuyển hướng đột ngột vừa rồi vẫn còn đang lắc lư.

“...”

“Cứ coi như những gì em muốn chỉ là đáp ứng được cái tiêu chuẩn kia, cứ coi như em chỉ muốn có một người xui xẻo. Có lẽ, anh làm được!” Dung túng c xấu của cô ư, dù gì đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên, anh cứ cố gắng tiếp tục như vậy, có thể sẽ dễ dàng hơn chẳng?

“...”

“Anh không muốn giận dữ nữa.” Bởi vì, tự mình giận dữ với chính mình, tự mình không vượt qua được chính mình là điều rất đau khổ.

[1] Thanh mai trúc mã: tức nghĩa là chân, trong tiếng Trung, túc và trúc âm đọc gần giống nhau, tác giả cố ý chơi chữ nên dùng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Kí Túc Xá Trai Bao

“Còn về phòng 312 bên phải phòng cậu, tôi nghĩ không lâu nữa sẽ có người muốn vào ở thôi.”

Kí túc xá nhân viên của câu lạc bộ trai bao là một nơi trong mấy trăm dặm vuông xua phụ nữ như xua vịt. Chỉ bởi chỗ này là nơi cất giấu các loại cực phẩm mà bà chủ câu lạc bộ tình anh đã lựa chọn cẩn thận. Gọi nó là hậu cung của tổ hợp đàn ông cũng không có gì là quá đáng.

Thực ra, bà chủ của câu lạc bộ vốn không có tư tưởng vĩ đại để làm nên cái hậu cung hoa mỹ này. Nhưng vì muốn bảo vệ tốt hơn cho các cực phẩm của mình, tránh để đám phụ nữ vớ vẩn

đến làm phiền, nên đối với bà việc xây dựng một hậu cung thực sự trở nên rất cần thiết. Và thế là, kí túc xá nhân viên này được dựng lên với một hệ thống an toàn tối tân.

Đã là hậu cung của phụ nữ thì không thể có động vật đực nào xuất hiện, khu hậu cung của đàn ông này đương nhiên cũng từ chối tất cả sự phiền nhiễu từ những động vật giống cái. Ngay đến con mèo cái Tần Vĩnh Thi nuôi trước khi dọn đến, cũng bị bà chủ câu lạc bộ đá văng ra ngoài. Trong kí túc xá này, trên dưới, trái phải tốt nhất chỉ nên có bà ta là động vật giống cái duy nhất tồn tại mà thôi.

Nhưng mà, cũng giống như hậu cung của phụ nữ cần có thái giám, khu hậu cung của đàn ông kia cũng cần có ai đó dọn dẹp. Những mỹ nam có ngoại hình hoa lệ ở đây, ngoại trừ mấy người có bệnh sạch sẽ, số còn lại đều là đàn ông đích thực với thói lười nhác, thể hiện tới đa thái độ không thích sạch sẽ. Muốn bọn họ tự dọn dẹp vệ sinh, tự giải quyết vấn đề của cái dạ dày? Chuyện này căn bản là không có khả năng.

Thế là...

“Khốn kiếp! Đây là cái kí túc xá chó má gì vậy?” Trác Duy Mặc đánh giá một lượt tòa nhà có thể coi là xa hoa lộng lẫy. Nhưng khung cảnh lộng lẫy này kết hợp với một đồng quần áo bẩn, hộp mỳ ăn liền, đầu mẩu thuốc lá, thì cũng chẳng khác mấy so với bãi rác. Nhiều nhất cũng chỉ là một bãi rác tương đối hoa lệ mà thôi. Mà một bãi rác có hoa lệ hơn nữa vẫn chẳng có gì khác so với bản chất của một bãi rác cả.

Trác Duy Mặc nheo nheo mắt, xách hành lý của mình lên, quay người chuẩn bị cắt đứt quan hệ với cái bãi rác: “So với cái ổ chó của bản thiếu gia có khác nhau gì chứ?”. Có câu “Ổ vàng ổ bạc không bằng cái ổ chó của mình”, vậy còn đem ổ chó của người khác và ổ chó của mình ra so sánh làm gì, thật chẳng có chút thuyết phục nào cả. Huống hồ, cái ổ chó của anh đã từng được kẻ khốn nạn nào đó dọn dẹp, bây giờ cũng có thể cho người ở được. Cứ coi như có bóng dáng của người nào đó cứ dật dờ trong phòng anh giống như u hồn lẫn khuất, không siêu thoát, anh cũng không đến nỗi vì tránh “tà” mà nghìn dặm xa xôi chuyển đến cái chỗ dơ hơi này.

“Mày chẳng phải đã nói rằng, nếu tao đuổi nha đầu kia ra khỏi câu lạc bộ, thì mày sẽ nghe theo mọi sự sắp xếp của tao hay sao?” Bà chủ câu lạc bộ kiễng chân lên, kéo cổ áo sau của con trai mình, thất vọng nhìn mớ hỗn độn trước mặt. Ngay cả bản thân bà ta cũng rất khó thuyết phục con trai mình ở lại cái chỗ bừa bộn, bẩn thỉu như thế này. Liếc mắt nhìn Tần Vĩnh Thi đang cười giễu cợt: “Này! Thế này là thế nào? Các cậu gây bão ở đây đấy à?”.

Tần Vĩnh Thi ấn nút thang máy, nhún nhún vai: “Chẳng còn cách nào, bà thím dọn dẹp vệ sinh trước đây nằm viện rồi, đã mấy ngày chỗ này không có người quét dọn. Bà nên thấy may mắn, là bà còn có thể chen vào được, chứ không phải là bị đồng rác tống ra ngoài mới phải”.

“... Các, các, các cậu toàn là lũ phá gia chi tử, tôi giúp các cậu tìm bao nhiêu thím quét dọn rồi, các cậu đến phụ nữ già năm sáu mươi tuổi cũng không tha hay sao? Không khiến cho người ta tăng huyết áp, nhịp tim tăng cao thì không được à?”

“Bà chủ, nói chuyện phải dựa vào lương tâm chứ.” Tần Vĩnh Thi lờ mờ mắt nhìn bà ta một cái, “Chúng tôi cũng chỉ là được sự chăm sóc của thì mỉm cười một cái, cảm ơn một câu thôi mà, có gì không đúng chứ?”.

“... Cậu cho rằng cái mỉm cười của các cậu có thể tùy tiện để người khác nhìn hay sao? Cái đó phải dùng tiền mua, các cậu cười bừa bãi dẫn đến người ta phải nằm viện đấy, ví dụ cũng đã có cả đồng rồi!!!” Bà chủ câu lạc bộ trừng mắt lờ mờ Tần Vĩnh Thi một cái dữ dội rồi bước vào thang máy. Tiếp đó lại kéo lấy cổ áo cậu con trai đang sống chết đòi chạy trốn, lôi vào trong thang máy, nhìn cánh cửa từ từ khép lại: “Vay lần này là vì chuyện gì? Lão nương còn nhớ, đại thẩm quét dọn lần này đã làm tạp vụ đến mấy năm rồi, tim mạch rất khỏe, có khả năng miễn dịch với khuôn mặt của đám các cậu cơ mà?”.

“He!” Tần Vĩnh Thi cười nhạt một tiếng, “Bà quên mất mấy ngày trước mới đưa ai đến đây sao?”.

“... Thiên... Thiên Lưu?”

“Cái gì? Tên đó cũng sống ở đây? Khốn kiếp, buông tay tôi ra, đúng là cái loại âm hồn bất tán mà.” Trác Duy Mặc vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, giờ lại nghe thấy sự tồn tại của người nào đó khiến anh càng không vui, rút một điếu thuốc ra muốn châm lửa.

“Này, tiểu tử thối! Mày không nhìn thấy tám biển cấm hút thuốc trong thang máy hay sao?”

“Lão thái bà, bà không nhìn thấy đồng đầu mẩu thuốc dưới đất sao?”, anh chỉ vào đồng đầu mẩu thuốc lá chất lên như ngọn núi nhỏ trong thang máy, ngón tay dài kẹp điếu thuốc, hút một hơi dài. Cảm thấy điều tốt đẹp duy nhất ở đây, chính là “thuốc lá”, ở bất kì chỗ nào cũng đều có thể khiến anh khơi lên điều mình mong muốn.

“...” Bà chủ nhìn xuống dưới chân mình một cái, tự cảm thấy không còn quyền phát ngôn, quay thẳng sang Tần Vĩnh Thi: “Thiên Lưu vào ở có quen không?”.

“Cậu ta? Cậu ta có gì mà không quen, ngược lại là bọn tôi rất không quen đấy.”

“Các cậu có gì không quen chứ?” Chẳng phải là sống ở đây mấy năm rồi sao?

“Ngày đầu tiên Thiên Lưu dọn vào, bà biết rồi đó, đáng thương lắm lắm, chẳng mang theo cái gì cả, ngoại trừ đồng sách chẳng ai đọc hiểu, thì là một chiếc ô hồng. Đường như cậu ta rất ghét cái mùi thuốc lá ngập ngụa ở đây, cứ cau mày lại ngồi trong phòng khách, ai cũng chẳng thèm ý. Thím kia vừa nhìn thấy cậu ta tìm đã mềm nhũn ra, sợ cậu ta đối bụng, hỏi cậu ta muốn ăn gì.”

“Này, cậu ta tốt xấu gì cũng là VIP của tôi, cậu đem cậu ấy miêu tả giống như con chó nhỏ không có người nào muốn nuôi vậy à?” Bà chủ trừng mắt lờ mờ một cái, “Sau đó thì sao?”.

“Bánh rán!”

“Hả?”

“VIP nhà bà, chính xác là đã đòi một thứ đồ ăn chẳng có giá trị như vậy đấy.”

“...” Khẩu vị của cậu ta so với khuôn mặt chênh lệch nhiều quá, bà ta đưa ra một nhận xét sâu sắc.

“Đây vẫn chưa phải điều bất ngờ nhất đâu, bất ngờ hơn là, cậu ta nhìn thấy cái bánh rán trong tay thím kia...” Tần Vĩnh Thi hơi dừng lại một chút.

“Thì sao?”

“Cười khô một cái.”

“... Khô... cười khô à?”

“Ừ! Cậu ta chính xác là đã nhếch miệng thế này cười khô một cái, khiến cho thím kia liền huyết áp tăng cao, căng thẳng đến mức phải vào viện. Chúng tôi phải ăn mỳ gói liên tục ba ngày nay rồi, quần áo bẩn cũng không có người giặt. Máy cung cấp bao cao su tự động trong phòng khách hết bao cao su rồi cũng không có người thay.”

“...” Trác Duy Mặc nhìn đèn thang máy bật sáng, lấy chân đi cái đầu mẩu thuốc mới ném xuống đất. Chẳng trách từ lúc bước vào cửa, đã có không ít người quen anh, kéo anh lại một bên mà hỏi mượn đồ, mượn mấy loại hàng phục vụ sinh lý. Hóa ra là tại cái máy cung cấp kia hết bao cao su rồi. Khốn kiếp! Mượn đi, mượn đi! Anh cũng đang buồn chán vì gần đây tiêu thụ cái thứ đó với tốc độ quá chậm. So với tốc độ một tháng một hộp như trước kia, bây giờ đối với anh mà nói không thể bắt kịp nữa rồi. Khốn nạn! Cơ thể của anh rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào?

Một tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy mở ra, Trác Duy Mặc nhặt hành lý lên, bước ra khỏi thang máy, nhìn cái số viết trong lòng bàn tay mà cứ thế đi thẳng tới cánh cửa phòng mình. Nghe thấy hai người phía sau vẫn đang thảo luận, phải đi đâu tìm một thím quét dọn có trái tim giống như hỗn hợp xi măng sắt thép để về dọn dẹp trước khi cái kí túc xá này biến thành địa bàn cư trú của một đám cầm thú, trước khi cái ổ này biến thành một bãi rác.

“Không phải có một người rất thích hợp làm công việc này hay sao?” Thu dọn đồ đạc nhanh vô địch, đến thùng rác cũng cuốn đăng ten xung quanh. Hơn nữa anh phát hiện phàm là những thứ được cô ta thu dọn đều không cánh mà bay, lúc nào cần đến cũng không thấy xuất hiện, khi không cần nữa thì tự nhiên trung ra trước mắt. Phàm là những chỗ bị cô chạm vào, đều trở thành không còn thuộc về anh nữa. Xí! Nếu không vì thế, anh đâu phải nghe theo lời lão thái bà dọn đến đây sống chứ.

“Ai vậy?” Bà chủ câu lạc bộ đang sầu sã cùng với Tần Vĩnh Thi, thấy con trai mình có người muốn tiến cử, liền quay đầu nhìn anh.

Anh cũng không ngờ rằng mình lại đem những suy nghĩ trong lòng mà buột miệng nói ra, càng không ngờ rằng đã ở nơi đây rồi mà mình còn nghĩ đến người ấy, thật là mất mặt...

Anh cau mày, thấp giọng quát: “Ai cái gì! Cái việc vợ vẫn này ai làm mà chẳng được, bản thiếu gia không quan tâm!”

“... Lão nương giờ chỉ muốn chọn một người dọn dẹp, không phải là chọn một người để lên giường với mày. Ai cần biết mày có quan tâm hay không chứ!” Bà chủ lườm anh một cái, nhìn cái bộ dạng khó chịu cầm hành lý xông ra khỏi thang máy của anh rồi cũng cùng bước ra phía ngoài. Bà ta liếc nhìn Tần Vĩnh Thi đang đứng trong thang máy: “Cậu đi làm trước đi, chọn ai là người thu dọn phòng, trong lòng tôi đã có đáp án rồi. Thực ra tiểu tử thói nhà tôi nhiều lúc cũng có những chủ ý không tồi”.

“Bà lại nghĩ ra chuyện xấu nào rồi? Duy Mặc không thể chịu đựng nổi sự dằn vặt của bà giành cho cậu ta nữa đâu.”

“Nó ấy à, luôn tự cho mình là đúng, cho rằng bất cứ thứ gì cũng đều ở trong tay mình, mỗi con đường đều ở dưới chân mình, vậy làm sao mà được chứ? Đối với tính cách ngang tàng của những đứa trẻ như nó, tôi muốn làm giảm bớt một chút bản tính thiếu gia, có gì không đúng?”

“...”

“Để nó biết được rằng, trên thế giới này, có những thứ không phải cứ nỗ lực là có thể đạt được, có những con đường không phải nó muốn là có thể đi qua, không phải ai cũng đều bụng dạ thẳng tuột giống như nó. Trên đời này toàn những kẻ đạo đức giả, những kẻ lừa dối người khác, dùng thủ đoạn để ức hiếp người khác. Toàn những kẻ bên ngoài thì đối tốt với nó, nhưng bên trong lại cố tình làm nó bị tổn thương, khiến cho nó đau đớn đến phát điên phát cuồng, khiến cho nó phải lần trốn. Cậu cảm thấy nó cứ mãi như thế này liệu có ổn không?”

“...”

“Lão nương ta dạy cho nó, chỉ là một bài học đơn giản nhất, nếu nó cứ tiếp tục như vậy, sau này nó sẽ chỉ nhận được đau khổ mà thôi.” Bà chủ câu lạc bộ khoanh tay trước ngực, nhìn Tần Vĩnh Thi chỉ cười mà không lên tiếng, ấn nút điều khiển thang máy, biến mất trước mắt bà ta. Bà ta quay người lại, nhìn chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng cầu thang, thân hình nghiêng nghiêng nằm ngủ ở đó hình như là của Hạ Thiên Lưu. Cuốn sách trên tay đã được lật đến một nửa rồi được kẹp lại bởi một ngón tay, phủ lên hai chiếc đầu gối đang xếp lên nhau. Một khuôn mặt thuần khiết đến chết người, ngay đến cặp lông mày thường xuyên nhíu lại giữa trán cũng rất khó có thể bỏ qua, khóe miệng hơi hé mở, hơi thở thoát ra cũng mang mùi vị rất hấp dẫn. Đây chẳng phải là mấy tiểu trai bao trong câu lạc bộ của bà ta hay sao? Họ bị mê hoặc đến nỗi chỉ biết ngồi xung quanh khuôn mặt đang ngủ kia mà ngây dại.

Bà hắng giọng một tiếng tỏ vẻ không hài lòng, coi như để cảnh cáo mấy kẻ làm công kia, để bọn họ biết rằng bà chủ của họ đã đến rồi, đừng có để bà ta thấy bọn họ ngồi chảy nước miếng như thế. Thật chẳng chuyên nghiệp chút nào, chẳng có chút thẩm mỹ gì cả. Bọn họ là dùng để khiến cho người khác chảy nước miếng, chứ không phải chính họ là những kẻ phải chảy nước miếng thế kia. Cho dù là chảy nước miếng với VIP của bà cũng không được!

Mấy cậu kia nhận được sự cảnh cáo, liền nhún vai, đáng vẻ lưu luyến khó rời, liếc nhìn sắc đẹp của chàng VIP vừa mới chuyển đến đã chinh phục hơn một nửa số nhân khẩu, vội vàng tản mát ra.

Bà chủ khom người, chẳng chút ý tứ, ngồi xuống bên cạnh anh. Anh cảm thấy phần ghế sofa bên cạnh mình lún xuống, mấy sợi tóc rủ xuống trước mặt hơi rung rung. Anh thả lỏng đôi lông mày vốn quen nhúu lại, nhưng ừ ời không muốn mở mắt ra.

“Sao vậy? Tôi qua ngủ không ngon sao? Lại giường à?” Giọng điệu đùa cợt của bà chủ câu lạc bộ xuyên vào tai anh.

Anh hơi nín thở.

“Thực ra không phải cậu là kẻ luôn luôn xui xẻo sao. Lại giường này, lại phòng này, tóc tai thì rối như tổ quạ, lão nương hạ lệnh một tiếng thì liền bị ‘tạch tạch’ cắt đi. Lúc mới bắt đầu tiếp khách thì luôn bị khách hàng bắt nạt, đi giày da cũng không quen khiến cho chân sưng phồng cả lên, đến cả vạt cũng bị thất tới mức đỏ hồng cả cổ. Tôi còn nhớ lúc mới đầu khi cậu mặc vest, cậu vẫn còn tưởng sẽ mặc cùng cái váy như trên núi kia, thường quên không đóng cửa, bị tôi và Tần Vinh Thi chế giễu. Những điều đó đều là chuyện xui xẻo mà? Tại sao không cho cô ta biết?” Những chuyện vừa kể ra đó đều là những chuyện rất xui xẻo, rất cực nhọc, đến bà ta nói ra cũng cảm thấy rất đau lòng. Nha đầu chết tiệt kia làm sao có thể không chút cảm động? Vì muốn phối hợp với cô ta, vì muốn cô ta được vui vẻ, VIP của bà đã chịu thỏa hiệp đến bước này rồi!

Ngón tay kẹp trong cuốn sách của anh mon tron trên bìa da của cuốn sách một lượt, nhưng mắt vẫn không chịu mở ra.

“Hay là cậu coi những thứ đó đều là chuyện may mắn? Tuy tôi không biết là vì sao, nhưng khi cậu bắt đầu chịu vào câu lạc bộ trai bao cùng tôi, chẳng phải chính là nhờ cô ta để mắt trông chừng nên tôi mới có thể từ từ dấy dỗ cậu hay sao? Mấy sợi dây thần kinh trong não của cậu sao lại không biết linh hoạt thêm một chút? Dù gì cũng đã vòng vo đến bước này rồi, may mắn cũng tốt, xui xẻo cũng tốt, cứ thuận theo ý cô ta, kiểu gì cũng tốt hơn so với việc đáng thương ngồi ở đây phải không? Cậu cảm thấy bây giờ cô ta có đau lòng vì cậu không?” Nha đầu thói đồ đã tu luyện đến mức không có lòng dạ rồi, đến bước tẩu hỏa nhập ma rồi!

Anh im lặng rất lâu, nhắm mắt khẽ hé môi: “Tiếng khóc của cô ấy rất phiền người khác”. Anh đã lĩnh giáo cái tiếng khóc rên rỉ đó mấy lần. Rõ ràng là cô luôn trông đợi người khác xui xẻo, tại làm sao mà sau khi người đó xui xẻo cô lại khóc đến xé ruột xé gan như vậy. Anh sớm đã nói với cô, đã muốn ích kỉ, vì sao không ích kỉ triệt để một chút. Cái tiếng khóc khó nghe đó, anh không bao giờ muốn nghe lại lần nữa.

“Cậu đau lòng ư? Cho nên, cậu cứ để cho cô ta đoán già đoán non cũng không chịu xui xẻo một lần cho cô ta xem đúng không? Sợ cô ta nhìn thấy như vậy lại muốn tự trách mình? Haizzz, rốt cuộc nha đầu này yêu cái gì vậy. Phải nhìn thấy người khác xui xẻo mới cảm thấy đó là tình yêu thực sự, nhìn thấy người khác xui xẻo rồi, thì lại buồn khổ, lại muốn rời bỏ người đó thật xa. Chẳng trách, bỏ cô ta nói cô ta là Thiên Sát Cô Tinh, đúng là rất chuẩn, hơn nữa lại là chính cô ta tự mình chuốc lấy!”

Anh nâng cuốn sách che lên mắt, ngăn ánh mặt trời bên ngoài đang chiếu xuyên qua cửa sổ, khẽ rọi tới khuôn mặt của anh

“Tôi nói này Thiên Lư, chiêu thức lùi để tiến mà cậu đang đi này cũng có chút nguy hiểm đấy.” Bà chủ câu lạc bộ gấp một cái, lấy mấy tấm hình trong túi xách tay ra: “Cậu muốn để nha đầu thói kia hiểu ra tất cả, muốn xóa bỏ thói quen tin vào số mệnh của cô ta, muốn cô ta đem cái cảm giác không an toàn, muốn chạy trốn, muốn đa tình mà xóa bỏ hết ư? Nhưng vạn nhất, lại có một người luôn tự nguyện dung túng cho những thói quen xấu đó của cô ta thì sao?”

Mắt anh hơi nheo lại, nâng tay bỏ cuốn sách ra, nhìn những tấm hình xòe ra như chiếc quạt trong tay của bà chủ, thần nhiên không nói.

“Bằng chứng sắt đá thiếu gia nhà họ Huỳnh yêu thương người khác, hẹn hò trai gái, chụp không tôi phải không? Nguyễn tiểu thư tìm người chụp đó, nhờ vào những tấm hình này, hôn ước của cô ta và thiếu gia nhà họ Huỳnh sẽ không thể tiến hành nữa. Cũng nhờ nha đầu thói đó, chuyện đính hôn của Nguyễn đại tiểu thư cô ta cũng có cơ hội để hủy bỏ rồi. Tài chính của tập đoàn nhà họ Huỳnh chính thức tuyên bố bị người ta thu mua, thiếu gia nhà họ Huỳnh sắp không có nhà để về nữa rồi, thật là họa vô đơn chí. Như vậy đã coi là đủ xui xẻo chưa? Để cô ta ôm cái mệnh đồ hơi của mình mà tiếp tục sống là được rồi, cậu còn muốn quản nữa hay không?”

“... Tôi rất mệt, muốn ngủ!” Anh bỏ tay ra, khiến cho cuốn sách trên trán lại rơi xuống chắn lên mắt anh.

“Ồ, đúng rồi! Thiên Lư à, thằng tiểu tử thói nhà tôi ở bên trái phòng của cậu nhé, còn về phòng 312 bên phải phòng cậu, tôi nghĩ không lâu nữa sẽ có người muốn vào ở thôi. He he!”

“...”

“Tìm ai đến dọn dẹp vệ sinh đây? Hừ hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phong Lưu Hạ Lưu

“Em muốn hạ lưu không?”

Tục ngữ nói rất hay, “thà phá mười ngôi miếu còn hơn hủy một cuộc hôn

Đạo lí này Hồ Bất Động cô hiểu, hơn nữa còn hiểu rất sâu sắc, và cô cũng nghiêm túc tán đồng bằng cả hai chân hai tay. Cứ coi như đem phá bỏ hết toàn bộ chùa, miếu trên thế giới này, cô cũng sẽ tuyệt đối không cau mày lấy một cái. Đối với cái nơi đã chôn vùi những tháng năm niên thiếu đẹp đẽ của cô, cô cũng luôn ý thức sâu sắc cái được gọi là “vì đại nghĩa diệt thân”.

Tục ngữ nói r

ất đúng, “đàn ông đa tình là phong lưu, còn phụ nữ đa tình là hạ lưu”.

Đạo lí này Hồ Bất Động cô cũng hiểu, hơn nữa cũng hiểu rất sâu sắc, và cô cũng vô cùng nghiêm túc... Ý! Được thôi, cô đành miễn cưỡng chấp nhận và tuân thủ theo quy tắc này. Cứ coi như da mặt cô đủ dày đi nữa thì cô cũng phải chú ý đến thể diện của đồng bào nữ giới nữa chứ. Nhưng nói thật lòng, đối với khái niệm “phong lưu” và “hạ lưu” cô vẫn còn rất mơ hồ. Nếu có một ai đó chỉ vào mũi cô mà chửi là “hạ lưu”, rồi lại sờ vào đầu mình mà khoác lác với cô “tôi là kẻ phong lưu”, cô cũng không có ý kiến. Bản thân cô chỉ cần nghe mấy lời nói kiểu dạng như câu thổ lộ của Huỳnh Nhất Nhị thôi, thì trái tim bỏ đi kia đã lại nhảy dựng lên rồi. Con người dù có là “phong lưu” hay “hạ lưu” thì cũng đều có chữ “lưu” ở phía sau, đối với cô mà nói chẳng vấn đề gì cả, chỉ cần không phải là “Thiên Lưu”, cô sẽ không chột dạ.

Thế là, cô ôm lấy hai câu tục ngữ này và chút lương tâm còn sót lại. Cô không định dùng lý luận xui xẻo của mình để tiếp tục hại mình, hại người, cũng không muốn tiếp tục giúp Nguyễn Ly kia giải quyết cái hôn ước bị ép buộc của cô ta. Sử dụng toàn bộ lòng quyết tâm mà ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy nhỏ bé, cô bước xuống khỏi xe của Huỳnh Nhất Nhị, lau bầu một câu: “Sau này tránh xa em ra một chút”. Cô tự cho rằng đó là một câu kết vĩ đại, đến mặt đối phương cũng chẳng dám nhìn một cái, liền chạy thẳng về nhà.

Cắm chìa khóa vào ổ, cô vặn cửa ra, nhìn chiếc đồng hồ treo ở phòng khách đã chỉ sang mười một giờ đêm. Đang chuẩn bị tắm rửa để leo lên giường ngủ, cô lại nghe thấy tiếng cánh cửa phòng Phạn Đoàn đột nhiên bị ai đó mở ra từ bên trong.

Trái tim của cô cảm thấy rất bất ngờ.

“Con về rồi à?”

“...Xì!” Trái tim của cô khôi phục lại bình tĩnh, nhìn người đi từ trong ra một cái. “Cảm giác được nữ nam đối cửa và bố cửa quả nhiên khác nhau một trời một vực.” Dọa cô giật thót tim, trong chốc lát, còn cho rằng cái người từng đối cửa cô mấy lần kia đã hết giận dỗi mà quay về rồi. Cô còn đang định khinh bỉ nhìn anh, chế giễu anh không có nguyên tắc hơn cả cô, thật là đồ không có khí chất, không có tiết tháo, không biết tự lượng sức mình.

“Ai thêm quan tâm nha đầu con sống hay chết chứ, lớn như thế này rồi chẳng lẽ còn bị người khác gạt đi được hay sao.” Hồ Thuốc thể hiện rõ ràng sự bất mãn đối với việc mình không sánh được với sự dẽ, thờ đầu hướng đến phía cô nhìn nhìn, nhưng phát hiện xung quanh chẳng có ai, mới cau mày lại: “Nha đầu, con về nhà một mình sao?”

“Làm gì vậy, nửa đêm rồi còn nói chuyện ma quỷ dọa tôi? Lẽ nào ông cảm thấy sau lưng tôi nên có một người nữa sao?” Cô đi thẳng tới cái bàn, tu đầy nước vào miệng, áp chế đi cái cảm giác khát cháy cổ vừa rồi khi ở trên xe cứ phải căng tai ra nghe những từ ngữ tràn đầy dục niệm, cô rút cuộc đã phong lưu đến cảnh giới nào rồi.

“Ai nói chuyện ma quỷ với con chứ, bố tưởng tiểu quỷ Phạn Đoàn kia chơi ở bên ngoài cùng con, nó không đi cùng con sao?”

“Hả? Ai? Phạn Đoàn?” Lúc này cô mới cảm thấy kì quặc, vội vàng bỏ cốc nước xuống, mở cửa phòng Phạn Đoàn, bật đèn lên thò đầu vào trong nhòm: “Nó chưa về nhà sao?”

“Chưa về, qua giờ tan học lâu rồi mà vẫn chưa thấy về, ta lại tưởng nó đi cùng con...”

“Chết tôi mất!!!” Tiểu quỷ chết tiệt kia không phải là di truyền cái gene mù đường của bố nó để hành hạ cô chứ? Cô oán thán than lên một tiếng rồi bùng tình, lập tức quay người lại xô ghế. Cô vừa mới hơi chệch quỹ đạo một chút, liền bị trừng phạt độc ác thế này? Ông Trời rốt cuộc có bao nhiêu con mắt, cứ như luôn dành một con mắt để chuyên nhìn cô, theo dõi cô, tóm lấy điểm yếu của cô vậy?

“Con gái à, con đừng nói cho sư thúc biết con trai bảo bối của cậu ta đi mất rồi. Cậu ta yêu thương thằng tiểu tử Phạn Đoàn đến chết đi được, cậu ta mới đi một ngày con trai đã không thấy đâu, hai người chúng ta rất khó trả lời đó, cẩn thận cậu ta nổi giận sẽ ném chúng ta ra đường đấy!”

Bàn tay xỏ giày của cô hơi ngừng lại, ngẩng đầu lườm bố mình một cái: “Tôi muốn nói cũng không có cách nào để nói, tôi không có số điện thoại của anh ấy

“Con không có số điện thoại của cậu ta sao? Con ngày ngày đầu mày cuối mắt với sư thúc trước mặt ta, mà con lại nói với ta là không có số điện thoại của cậu ta ư? Con cho rằng người làm bố như ta đây đã quá hồ đồ rồi phải không?”

“Người làm bố như ông cũng nên nhắc nhở con gái ông một lần, để cô ta biết cô ta khốn nạn như thế nào, là kẻ biến thái như thế nào. Ông có biết cô ta đang đùa giỡn trái tim của một thiếu niên thuần khiết hay không?”

“Cái... cái gì? Con đùa giỡn à?”

“Sự dè của ông! Sự thúc của tôi!”

“Hả?”

“Râm!”

Cô sắp cửa một cái, bước kếp hai ba bậc một, chạy xuống cầu thang, lại thấy chiếc xe vừa mới chở cô về kia vẫn chưa rời đi. Vị tài xế đại nhân kia còn đang nhún vai, đút tay vào túi quần, nhàn nhả dựa vào cửa xe mà hút thuốc. Bộ dạng thong thả nhìn cô chạy từ trên lầu xuống, ngay đến độ cong nơi khoe miệng cũng cong thêm mấy phần lộ ra về chàm biếm. Này, này, này, đây chính là cô gái mấy phút trước mới hùng hổ đưa ra quyết định với anh, vì muốn tốt cho anh mà yêu cầu anh “tránh xa em ra một chút” sao? Anh chỉ vừa mới châm một điếu thuốc, chuẩn bị tiêu sầu, cô đã tắt tươi xuất hiện trước mặt. Lời nói ra từ miệng cô rõ cuộc không một câu nào đáng tin sáo.

“Đã muộn thế này rồi, đừng nói với anh là em muốn đi dạo mát nhé?” Anh cầm điếu thuốc mới hút được mấy hơi, vút xuống đất, rồi giẫm chân lên.

Cô nhìn điếu thuốc bị anh dụi tắt, đã quen với việc không thích hút thuốc trước mặt mình của anh. Nói thực lòng, thói quen này thật sự là một cử chỉ thừa thãi, mùi thuốc lá trên người anh còn nồng nặc kinh khủng, không cần phải có cái mũi quá thính giống như sự thúc, cô chỉ cần ngửi qua cũng cảm nhận được anh đã hút bao nhiêu cái thứ độc hại như đề tự sát từ từ này. Lẽ nào cô không biết anh chẳng phải đứa trẻ ngoan ngoãn gì sao? Giả vờ là thiếu niên tốt trước mặt cô để làm gì, những việc chiều theo sở thích của cô, anh thực sự thành thạo như vậy sao?

“Phạm Đoàn, tiểu quỷ nhà em không thấy đâu cả! Muộn thế này vẫn chưa về nhà, chết rồi

“Chính là cái thằng tiểu quỷ khẩu vị gần giống em đó sao?”

“Khẩu vị cái gì?”

“Là anh nói, khẩu vị đọc sách!” Anh cười khẩy một cái, liên tưởng tới đồng sách cô thích đọc kia, không biết là loại tiểu thuyết ngôn tình hay tiểu thuyết khiêu dâm nữa. Nhưng cũng không muốn so đo thêm, anh liền móc chìa khóa trong túi ra, mở cửa một cách thành thạo, hạ cửa kính xuống: “Lên xe đi chứ!”.

“Cái gì, em vừa mới nói...”

“Tránh xa em ra một chút đúng không? Thái độ của em vẫn rất kiên quyết nhỉ. Cho nên...” Anh nhướn mày lên, chẳng chút do dự chiều theo ý cô lần này: “Em ngồi xuống ghế sau đi”.

“...” Cô nhìn ngón tay cái của anh đang chỉ về phía ghế sau, mở nắp điện thoại của mình ra, nhìn thấy kim đồng hồ đã sắp chỉ qua mốc mười hai giờ. Cô cố gắng thả lỏng nhịp tim, lẩm nhẩm khẩu hiệu “Phong lưu nhưng không hạ lưu, hạ lưu nhưng không hạ tiện”, rồi trèo vào ghế sau.

“Đi đâu tìm đây?” Ạm quay đầu lại hỏi cô.

“Khi bảy tuổi anh đưa bạn gái tới đâu để phong lưu?” Cô cân nhắc đến tính cách cổ quái của Phạm Đoàn, cô hoàn toàn không lo cậu ta bị lừa bắt mất, ngược lại, cô thực sự rất lo cậu ra sẽ đi dụ dỗ người khác...

“...Cảnh giới của anh vẫn chưa cao được như vậy.” Khi bảy tuổi, anh đang bận làm mối cho chị gái và cậu mình, không có thời gian để đi quán việc của các cô gái khác.

“Em cũng không có”, cô vò đầu, “ai biết được tiểu quỷ mới bảy tuổi, có thể hẹn hò ở đâu vào mười hai giờ đêm cơ chứ! Lại còn bắt cá hai tay nữa!”.

“Tiểu quỷ nhà em sớm đã thành thạo như vậy sao?” Trình độ thật cao như vậy thật ư?

“...Cũng có thứ nó rất vụng về.” Cô đưa ra ví dụ. “Thằng nhóc Phạm Đoàn đó không chỉ chậm phản ứng, mà rõ ràng đến ‘đạp chân hai thuyền’[1] cũng không biết làm thế nào. Chỉ mới bắt đầu có ý đồ không tốt, đã liền bị đám ‘thuyền’ kia cách mạng lật đổ, khiến cho bị ngã xuống hồ m một bụng nước.”

“Vậy thì cứ kìm nén đau thương mà thuận theo biến cố thôi!” Câu an ủi của anh xem ra thật là vô cùng nhẫn tâm

“Này! Anh muốn lái đi đâu?” Cô ưỡn lưng lên, quán triệt tư tưởng: “Đi đến trường học xem trước đi, trong tiểu thuyết chẳng phải viết như vậy sao, một nam một nữ sau khi tan học bị giáo viên không cẩn thận nhốt lại trong phòng học, sau đó thiên thời địa lợi, thiên lôi địa hỏa...”. Anh hơi nhếch khóe môi lên, điều khiển thành thạo chiếc xe: “Anh cảm thấy rất buồn đấy, tại sao những chuyện như vậy lại không xảy ra với anh nhỉ”.

“...Bởi vì căn bản anh chẳng bao giờ học mấy cái tiết đó.” Cô quay lại vị trí của mình lườm anh một cái, cảm thấy việc cô từng đem sách của mình cho anh xem, là một quyết định thật không sáng suốt. Thầy giáo lên lớp, thấy anh xuất hiện trong phòng học liền bị sốc ngay, vậy mà một vật thể khổng lồ như anh còn muốn bị người ta không cẩn thận khóa lại trong phòng học ư? Anh không nháy qua cửa sổ trốn học đã là tốt rồi!

“Sai!” Tay trái của anh giờ lên phía sau, khua khua trước mắt cô: “Đó là bởi vì chúng ta không học cùng một phòng học”.

“Động cơ lên lớp của anh chẳng lẽ không thể là cái gì khác ngoài...”

“Dục vọng?”

“...”

“Đàn ông mà!” Anh không thèm để ý nét mặt cô, nhún nhún vai.

“Đúng vậy, đàn ông mà, cho nên, bắt cá hai tay cũng được, đa tình cũng được, tự gán cho mình là phong lưu, và gán cho em là hạ lưu.”

“Em muốn hạ lưu không?” Anh nhìn liếc về phía sau một cái.

“Anh có ý đồ gì sao, em muốn đấy, sao nào?” Hừ hừ! Cứ giữ lấy ý đồ đó đi, cái đồ dám nghĩ không dám làm.

“Em không có cái ‘tố chất’ này đâu, yên tâm đi.” Anh lý luận: “Một người vừa mới bảo anh tránh xa cô ấy một chút lại nói với anh cô ấy muốn hạ lưu, em cảm thấy thế nào?”

“Đó là chút lương cuối cùng của em còn sót lại đang đấu tranh mà thôi!”

“Trái tim ngốc nghếch đến cực điểm kia của em, chỉ cần được người ta tùy tiện khơi gợi một chút liền đập vui vẻ như vậy, em cảm thấy em có thể hạ lưu nổi không?” Mang thêm mấy vỉ thuốc trợ tim đi, em nhất định sẽ cần dùng đến.

“Huỳnh Nhất Nhị, anh đừng có ép em...” Định dùng chiêu khích tướng ư? Đây có phải chính là chiêu khích tướng trong truyền thuyết không?

“Ép em thì làm sai?”

“...Hình như là đến trường rồi đúng không?” Ép cô, cô liền... nhận thua, được chưa nào?

Anh cười mĩa mai, đẩy cửa và xuống xe. Thấy cánh cổng lớn của trường đã khóa chặt, anh gọi anh bảo vệ qua cửa sổ nhỏ, nói vài câu với anh ta rồi quay lại xe.

“Thế nào?” Cô vội vàng nhảy xuống xe, chuẩn bị mạo hiểm đi vào trường học lúc nửa đêm. Tuy trường học là cái nơi có nhiều chuyện đen tối lúc nửa đêm nhất, nhưng vì cứu vớt tiểu quý kia, cô cũng chẳng cần đề ý nhiều như vậy.

Huỳnh Nhất Nhị lắc lắc đầu, ngăn bước chân đang muốn thử thăm dò của cô: “Bảo vệ nói, mỗi ngày sau khi tan học anh ta đều đi xác nhận một lượt các phòng học xem có người hay không, xem ra cái loại chuyện thiên thời địa lợi như thế này, vẫn cần phải có nhân hòa mới được, đây chính là nguyên nhân anh không muốn đi học.”

“Không ở trường học, vậy thì ở đâu nhỉ?”

“Công viên giải trí?”

“Nửa đêm ai đến công viên giải trí chơi chứ!” Cô khẳng khái phủ định.

“Cũng chỉ có một lý do thôi.” Anh mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Anh muốn nói, cái gì mà một nam một nữ quên mất thời gian công viên đóng cửa, lại không bị nhân viên quản lý phát hiện, sau đó liền bị nhốt ở bên trong. Cũng là thiên thời địa lợi, thiên lợi địa hòa...” Xem ra tiểu thuyết ngôn tình quả nhiên chỉ thích hợp với con gái, còn con trai thì chỉ biết chú ý đến hai thành ngữ phía sau mà thôi. “Anh nói thẳng ra đi, còn có bao nhiêu địa điểm có thể hợp với thiên thời địa lợi, thiên lợi địa hòa”

Anh khởi động xe, nhướn mày lên cô làm ra vẻ cao thâm: “Đích xác là có không ít, trong thang máy, trong công ty, trong bách hóa...”

“...” Không, không phải chứ? Còn nhiều nơi như vậy phải tìm sao?

Phạm Đoàn, tiểu quý chết tiệt, rốt cuộc cậu ta chạy đi đâu làm trò ma quỷ rồi. Nếu để cho cô bắt được cậu ta ở những chỗ khốn nạn mà Huỳnh Nhất Nhị nói kia, cô chắc chắn sẽ tận dụng ưu thế chiều cao của mình, tạt quần cậu ta ra mà đánh một trận vào cái mông trắng nõn của cậu ta. Bây giờ không có bố cậu ta đứng ra bảo vệ, cứ coi như để bà mẹ kế vừa bị vứt bỏ này ngược đãi cậu ta một trận!!! Hừ!!!

Nhưng kết quả đã chứng minh, sự khác nhau của những con người không cùng một thế hệ thực sự là một điều bí ẩn. Tuy mỗi người đều được trải qua những năm tháng khi ta bảy, tám tuổi, nhưng ai có thể đoán được rằng những người sinh sau mình cách mấy năm lại có thể trải qua thời gian bảy, tám tuổi như thế nào.

Khi bảy, tám tuổi, Hồ Bất Động buồn bã lo lắng sống qua ngày vì cái số mệnh Thiên Sát Cô Tinh của mình. Quãng thời gian bảy, tám tuổi đã phải gánh vác nỗi phiền muộn to lớn là đến bảy tám mười tuổi mình sẽ vẫn chưa gả đi được. Huỳnh Nhất Nhị bảy, tám tuổi vẫn còn đang dùng khuôn mặt thuần khiết để lừa được kẹo rồi hồn nhiên tự hào về mình. Còn việc đối với phụ nữ - cái loại mà trước ngực không có cơ thịt thì cũng có cả đồng mờ, cái giống mà đã không có lý thì lại càng lớn tiếng hơn người có lý - cậu tuyệt đối không lùi bước, giữ nguyên chính kiến ban đầu.

Bọn họ tự cho rằng mình đạo hạnh đã rất uyên thâm, đi tìm kiếm ở những nơi “thiên thời địa lợi, thiên lộc địa hòa”, nhưng tới khi chẳng thu hoạch được gì, thì họ không thể không tâm phục khẩu phục đối với cái tuổi bảy, tám “ngây thơ” của cậu bạn nhỏ Hạ Phạn Đoàn. Đèn trong công viên giải trí tối om, loại bỏ luôn cái ý đồ nửa đêm vượt tường treo vào của mấy kẻ biến thái, lãng mạn tới mức không cần quan tâm giờ này người ta đã ngủ hết rồi. Tấm bảng gỗ treo trên cửa lắc lư trong gió. Có điều mấy chữ viết trên tấm bảng gỗ lại khiến người ta đọc xong thì làm thế nào cũng lắc lư không nổi: “Sau khi công viên đóng cửa, những người theo chủ nghĩa yêu đương chí thượng hoặc cầu nam nữ tuyệt đối không được vào trong! Nếu không thì, hậu quả tự chịu!”.

Nuốt nước bọt một cách khó khăn, ý đồ vượt tường của bọn họ cũng vì mấy tiếng chó sủa từ bên trong công mà tiêu tan hoàn toàn. Căn cứ theo những gì nghe thấy, mấy con chó này có lẽ đã bị bỏ đói đến mấy ngày, chỉ đợi những kẻ “theo chủ nghĩa yêu đương chí thượng” như bọn họ bắt chập sống chết treo vào là có được một bữa no.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, bọn họ nhanh chóng rời khỏi công viên giải trí để “lo trước nỗi lo của thiên hạ”, liền đi thẳng tới rạp chiếu phim đêm. Vừa mới tới cửa, cô liền cảm thấy suy luận của Huỳnh Nhất Nhị thật quá đơn giản và ngu ngốc.

“Bây giờ là nửa đêm, các phim được chiếu đều là phim trên 18+, cứ coi như có một bộ phim mẫu mực thì cũng là phim ma, ai sẽ để cho mấy đứa tiểu quỷ còn chưa cao bằng thanh chắn cửa soát vé vào chứ?”

Huỳnh Nhất Nhị không nói gì, chỉ nhướn nhướn mày lên, khinh khinh nhìn cái kẻ hoàn toàn không có kinh nghiệm trải qua cuộc sống ban đêm, ánh mắt từ từ nhìn sang phía cửa, cô cũng thuận theo ánh nhìn của anh dời mắt về hướng đó. Chỉ nhìn thấy một đám thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi còn mặc đồng phục học sinh, tụ tập thành nhóm, nam nam nữ nữ quàng vai bá cổ nhau đi ra.

“...Chúng, chúng ta đang đi tìm người, chứ không phải đang điều tra những góc tối trong xã hội. Anh nói rõ xem ta tới đây để làm gì?” Nói thật lòng, đối với việc giáo dục trẻ con nhà người khác cô chẳng có hứng thú chút nào, nhưng bây giờ cô càng lúc càng lo lắng cho Phạn Đoàn, sợ nó sẽ bị những thứ hỗn tạp này nuốt chửng mất!

Đoàn quần hừ hống không giữ luân lý, đạo đức kia từ từ đi hết, đèn trước cửa rạp cũng tắt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hạ Phạn Đoàn đâu.

Huỳnh Nhất Nhị cau mày lại, chậm chậm ngẩng đầu, nhìn công trình kiến trúc trước mắt một cái như rất thú vị.

“Anh nhìn cái gì vậy? Nhìn cái khách sạn bên đó làm gì! Sao anh nhìn cái khách sạn đó với ánh mắt giống như đang hoài nghi sự trong sáng của thằng tiểu quỷ nhà em vậy chứ?”

“Anh mắt của anh là đang nghi ngờ những điều nói trong sách sinh vật khi học Trung học phổ thông.” Anh đẩy cửa xe ra, nhét cô vào ghế sau, tay tì vào cái cửa xe đang mở một nửa, “Bảy, tám tuổi, có chắc là không làm ‘chuyện đó’ được không?”.

“Em... em... em chẳng phải là con trai, làm sao mà biết được!” Thật không thể trách bọn họ hoài nghi tiết tháo của Phạn Đoàn như vậy, biểu hiện của cậu ta thực sự phải chờ được khảo chứng mới hiểu rõ được. Chẳng lẽ là do tiết tháo của bố cậu ta vững chắc tới mức lãnh cảm, nên tất cả những nhân tố cảm tính sinh lý đều được truyền hết lên người cậu con trai, khiến cho cậu ta phát dục trước tuổi?

“...Cứ coi như nó có thể thì cũng không xảy ra chuyện đó được! Nhà em không thừa tiền đến mức có thể cho riêng một thằng tiểu quỷ đi thuê phòng!”

Anh cười buồn một tiếng: “Cũng đúng, dù cho là tuổi trẻ thì cũng không phải cái gì cũng thuận lợi”.

“...” Lời nói thật nhiều tà ý.

Cứ như vậy, xe của Huỳnh Nhất Nhị chạy qua chạy lại trong thành phố rất lâu, tuy chẳng thu hoạch được gì, nhưng cũng khiến cho kim xăng giảm dần và đã chỉ tới vạch báo động. Anh bật xi nhan, quay vô lăng, cho xe tạt vào một cây xăng. Anh xuống xe, đóng cửa lại, mở bình xăng, để nhân viên phục vụ bơm xăng vào bình, bắt đầu bổ sung năng lượng cho cái xe rỗng không của anh. Nhân viên trạm xăng nửa đêm bị đánh thức, ngáp dài ngáp ngắn, vừa làm việc vừa bắt chuyện với anh.

“Nửa đêm đưa bạn gái đi hóng gió à?”

Anh đứng một bên xe vừa nghịch bật lửa, vừa cười đáp lại một câu: “Anh nhìn kĩ xem, có bạn gái của ai lại ngồi ghế sau không?”.

Nói xong, cách qua lớp kính xe, anh nhìn ai kia đã không chút lịch sự trải nghiệm cuộc sống về đêm, không thích ứng nỗi sự chênh lệch thời gian mà đã ngủ như chết ở ghế sau. Anh mở cửa xe, cởi áo khoác ngoài ném vào ghế sau, rất không may lại đập vào người cô. Cô vừa mới trả lại anh một cái áo khoác, anh lại vội vàng như vậy hi sinh thêm một cái khác, thật là xui xẻo.

Cô bị một chiếc áo khoác ngoài phủ mạnh lên đầu liền động đậy xoay người, vừa ngủ rất là ngon vừa gạt chiếc áo xuống, không để nó cản trở việc hô hấp của mình, đập chiếc áo rơi xuống sàn xe, rồi cuộn người lại úp mặt vào chỗ ngồi băng da.

Cô đứng là luôn có khả năng phá hỏng sự quan tâm không mấy nhẹ nhàng của anh, phải khiến anh khó chịu mới được sao? Anh cúi tay nhặt chiếc áo khoác dưới sàn, hơi dựng người cô dậy, nhét cả người cô vào trong chiếc áo khoác, tiện tay gạt luôn mấy sợi tóc xòa xuống trước mặt cô, chống cằm nhìn cô thật lâu. Đường như quen nhau lâu như vậy rồi, anh vẫn chưa nhìn cô đủ kĩ, ai bảo cô lúc nào cũng cúi đầu trước mặt anh, dùng ngữ điệu đáng ghét mà nói những điều không có trong lòng.

Anh khẽ ho một tiếng, cúi thấp người xuống, đến khi chỉ còn cách gò má cô không phải mấy milimet mới khẽ gọi: “Không muốn xảy ra những điều ở trên, thì lập tức tỉnh dậy là tốt nhất, nếu không thì... anh cùng lắm cũng chỉ mang tiếng phong lưu mà thôi, chẳng sao cả, còn em thì thật sự sẽ phải hạ lưu một lần đấy”. Thiếu gia nhà giàu đang trong thời gian xem mặt tìm hiểu, lại nhân lúc đêm khuya lén hẹn hò với thanh mai trúc mã, nhìn thế nào cũng đều là

một đề tài rất khiêu khích.

“Mm... đừng ồn, tránh ra!” Cô đưa tay tóm tóc chiếc áo khoác ngoài của anh đang làm cô ngứa ngáy. Những lời thuyết phục của anh, lại chỉ đổi được một câu ghét bỏ chẳng rõ lý lẽ.

“Tách, tách, tách, tách!”

Mấy tiếng động ngoài cửa vang lên, anh không quay người lại, cũng chẳng buồn để ý là kẻ nào đang liên tục bấm máy. Đáng vẻ anh giống như một người đàn ông đang trầm tư nhìn người nào đó vẫn còn trong địa bàn hoạt động của mình mà công khai ngo ngoáy.

“Anh đã nhắc nhở em rồi, là em không biết tốt xấu. Lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng thể gột sạch được.”

[1] Đạp chân hai thuyền: Người Trung Quốc dùng cụm từ này với ý nghĩa tương đương với cụm từ “bắt cả hai tay” của người Việt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Phạn Đoàn (Thượng)

“Ai muốn quản chuyện vợ vẫn nhà cô chứ, tôi muốn đến đưa Phạn Đoàn về, chẳng hiểu gì cả!”

Sự thể rất nghiêm trọng.

Còn nghiêm trọng hơn so với việc Phạn Đoàn li kì mất tích mấy ngày, bởi vì việc này liên quan đến sự trong sạch của Hồ Bất Động.

Cô tự cho rằng mình chưa nổi tiếng đến mức bị đám chó săn theo đuổi, cũng không cảm thấy đám cuồng nghe trộm biến thái kia sẽ xuống tay với thứ quá không hợp khẩu vị như cô làm gì. Thêm nữa, qua một lớp kính xe, cô chắc cũng được liệt vào loại thể chất

dị thường, dung nhan bị hủy hoại. Khuôn mặt không ăn hình đó thực sự chẳng có lý do gì để xuất hiện trên mấy trang báo ảnh phẳng lý.

“Chụp không tồi phải không?” Nguyễn Ly vừa nói vừa đắc ý xoa cằm, nhìn kiệt tác của mình đẩy đến trên bàn uống nước trong phòng khách nhà Hồ Bất Động.

“Không tồi cái con khi ý!” Đúng là loại con gái xấu xa, bất chấp thủ đoạn, lợi dụng lương tri và tình yêu đối với trẻ nhỏ của cô để đạt được mục đích đen tối của mình là rũ bỏ chuyện đính ước.

Cô giằng lấy mấy tấm hình xem xét cẩn thận, khốn kiếp, dám chụp cô xấu như thế này, lại còn huyên hoang nói với cô là chụp cũng không tồi, hừ hừ hừ! Nhưng đó không phải là điểm quan trọng! Điểm quan trọng là...

Tấm hình đầu tiên, trước cửa công viên giải trí, cô còn nhớ rất rõ, bọn họ rõ ràng là chỉ trùng mắt nhìn nhau, nhưng mà...

“Tôi lúc nào lại lộ ra cái vẻ mặt đa tình, lại còn tràn đầy tình yêu thầm lặng thế này? Trên tấm hình này, cái kẻ thần kinh nháy mắt đưa tình kia là ai chứ?”

Tấm hình thứ hai, chụp trước cửa rạp chiếu phim, cô còn nhớ rõ rằng cô rút hai tay trong túi quần, từ đầu đến cuối đều không bỏ ra, nhưng mà...

“Tôi làm cái động tác buồn nôn thế này khi nào chứ? Người con gái rút tay trong túi áo khoác ngoài của người con trai kia là ai chứ?”

Đồng hình còn lại không cần xem nữa, xem rồi chỉ càng khiến cô thêm kích động mà càng nhanh chạy vào bếp tìm dao!

“Cô chụp hình tôi mấy ngày vẫn không đủ hả, lại còn dám PS[1] tôi?”

Nguyễn Ly đứng đưa cái chân, thờ ơ nói: “Tăng thêm tính chân thực và độ minh bạch mà, tôi chỉ là bảo người khác đem những cảm nhận nội tâm của cô mà PS ra bên ngoài mà thôi, cô cảm thấy tà rất thực đúng không?”

“Ai bảo cô lôi cái nội tâm của tôi ra mà nhào nê mấy cái cử chỉ trong hình chứ, tôi nắm tay anh ấy khi nào chứ, giữ vai anh ấy nữa? Khốn kiếp! Tấm này càng quá đáng, cứ coi như tôi coi đối khát hơn nữa cùng sẽ không treo người lên cổ anh ấy như vậy, rốt cuộc là kẻ đàn độn nào PS hả!”

“Là bạn trai Mạn Đồn Đồn của bạn tiểu thư, rất lợi hại nhỉ?” Cô ta nhướn mày lên, lướt qua mấy tấm hình Bất Động vừa vò mạnh, cảm thấy vẫn cần thiết phải nhắc nhở cô một tiếng. “Đúng rồi, tấm hình cô cầm ở trên tay, là bức duy nhất không bị PS, cũng là công thần trực tiếp là hồng chuyện của tôi và

Huỳnh Nhất Nhị! Chúc mừng, chúc mừng!”

“Cô... Cô nói cái gì?” Cô liếc mắt nhìn tấm hình duy nhất không bị PS trong tay, tấm hình chụp cô trông còn khá giống người. Rồi thì cô lại trừng mắt lên kinh ngạc, gí sát tấm hình vào mắt mà nhìn chăm chú.

“Đúng! Chính là tấm này. Tấm hình chụp khi cô đang ngủ, tận dụng lúc người ta có lòng tốt đắp áo khoác cho cô, cô đã choàng một tay lên cổ người ta, còn dấm mặt dày vô sỉ cười rất thỏa mãn. Bỏ tôi nói, ông không muốn thấy tôi nhả tâm cướp đi tình yêu của người khác, bảo tôi phải cách xa thiếu gia nhà họ Huỳnh một chút, cô hài lòng rồi chứ?”

“...Tôi là vì muốn đi tìm...”

“Tìm tiểu quý kia nhà cô?” Nguyễn Ly nâng ngón trỏ điểm điểm vào môi nói: “Tên... Hạ Phan Đoàn? Đúng chứ?”.

“Làm sao mà cô biết được?”

“Bởi vì tôi đã gặp cậu ta.”

“Cô? Cô nhìn thấy Phan Đoàn?” Cô ta và Phan Đoàn lại có mối quan hệ vớ vẩn gì hay sao?

“Dựa vào việc cô giúp bản tiểu thư giải quyết một vấn đề khó khăn, cũng có thể chiếu cố bán cho cô tin tức này. Nhưng mà, cô đừng nói cho ai là tôi nói đó.” Nguyễn Ly chớp chớp mắt.

“Chắc không phải... chắc không phải hai cô bạn gái nhỏ của Phan Đoàn nhà tôi... là..., cô...”

“Nguyễn Di Phấn và Nguyễn Di Tô? Là em họ của tôi!”

“Tôi đã biết họ Nguyễn chẳng phải là thứ tốt đẹp gì mà.” Cô bĩu môi, hỏi thẳng vào vấn đề trọng tâm: “Tiểu quý kia ở đâu? Cậu ta đã mấy ngày không về nhà, tôi đã định đi báo cảnh sát rồi”.

“Ở bệnh viện!”

“Cái gì? Bệnh viện?”

“Không phải là cậu ta có chuyện gì, cậu ta đang ở với cô của tôi, chính là mẹ của Di Phấn và Di Tô, mẹ vợ tương lai của cậu ta. Sức khỏe của bà ấy vốn cũng không tốt. Khi còn nhỏ, tôi thấy bà ấy hầu như ở bệnh viện sống qua ngày. Nhưng mà tiểu quý nhà cô cũng quá đáng quá cơ? Bảo cậu ta chọn trúng một người rồi hãy hành động chứ, lại dám bắt cả hai tay với cả hai đứa em họ tôi, hừ! Đúng thật là trên bất chính thì dưới ắt làm loạn!”

“Này! Trên của cậu ta không phải là tôi! Tôi có chính hay không chính cũng chẳng liên quan gì, được chưa nào!”

“Sao lại không liên quan? Tiếp xúc nhiều thì lối sống sẽ thấm vào tai, thấm vào mắt chứ sao. Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ở cùng với cô lâu ngày như vậy, cơ hội để cậu ta học hỏi cái sự đa tình của cô cũng giống như cơm bữa hàng ngày vậy!” Nguyễn Ly không quên tặng thêm cho cô cái lườm “kính diễn” của dòng họ Nguyễn.

“Thấm vào tai, thấm vào mắt à, câu nói này đúng là sự thật, tôi phát hiện ra cô nói chuyện càng lúc càng giống một người.”

“Ai chứ?”

“Bà chủ câu lạc bộ!” Giống đến mức khiến người ta phát sợ.

“Nói đến bà chủ câu lạc bộ, bà ấy đã thể hiện sự hài lòng sâu sắc đối với mấy tấm hình của cô, còn bảo tôi nói với cô một tiếng, yên tâm, bà ta sẽ nhanh chóng lo liệu ổn thỏa, giúp cô giải quyết ‘phiền phức’, để cô lại được tiếp tục ăn no ngủ kĩ.”

“...” Cô ngây người, dường như đã hiểu tất cả những ám chỉ trong câu nói của bà chủ câu lạc bộ, liền giật giật khóe môi.

“Nghe bà chủ nói, cô cũng tin cái thứ đồ chơi số mệnh đó?” Nguyễn Ly nheo nheo mắt nhìn cô chẳng có vẻ gì tốt đẹp: “Nói thật lòng, bản tiểu thư thật sự rất ghét cái gọi là số mệnh. Thứ đồ chơi vớ vẩn đó, tại sao tất cả những người xung quanh tôi đều tin vào nó cơ chứ. Mạn Đồn Đồn cũng coi như bỏ đi, ngay đến người nhà tôi cũng tin vào nó, tin một cách quá đáng”.

“Hừ, chẳng phải rất tốt sao? Như vậy chúng tôi mới có cơ hội để gặp gỡ nhau một chút.” Cô tiện miệng đáp một câu, vội đem những tấm hình xếp thành một đồng, vo viên hết lại để hủy hoại chứng cứ.

“Cô có tin cái thứ đồ chơi vớ vẩn đó đến mức, có thể đem cả con trai ruột của mình giao cho người khác nuôi không?” Nguyễn Ly cất lên một tiếng cười khinh bỉ.

Cô chợt dừng những động tác trên tay, quay đầu nhìn vị đại tiểu thư từ trước đến nay không tin tưởng vào số mệnh này. Thực ra, rất kì lạ, một cô gái mới có mười mấy tuổi như cô ta, ít nhiều cũng phải thích chơi cái trò xem chòm sao đoán số mệnh gì đó, hoặc là những thứ như trắc nghiệm tâm lý chứ. Vậy tại sao cô ta lại chẳng buồn nhìn lấy một cái những thứ đồ chơi này, khinh bỉ nó đến mức như vậy? Có lúc cô cảm thấy, thực ra Nguyễn Ly còn thích hợp với cái chốn thanh tu lục căn trong sạch kia hơn cả cô.

“Đưa trẻ vừa mới được sinh ra, liền bị phán cho số mệnh cái gì mà khác cha, khác mẹ, khác gia tộc. Còn chưa bập bễ nói được lời nào, đã liền bị đem cho người khác mang lên núi, lại nói là mời người tiêu trừ nghiệp chướng rồi mới có thể về với gia đình. Cô còn muốn cùng nhóm với đám người này không? Nhưng mà, bạn trai của tôi đầu sao cũng không thể để các người khinh nhờn, cậu ấy vẫn có thể coi là còn cứu được.”

Khắc cha, khắc mẹ... luận điệu này khá quen thuộc, cô nghe những lời nói của Nguyễn Ly, đôi mày nhíu lại, càng lúc càng sâu, dần dần nhớ ra chuyện gì đó...

“Cứ coi như ‘Hồ Thuyết’ là bố của tôi, tôi cũng chẳng thân thiết gì với ông ta. Tôi không biết ông ta đã làm những chuyện tồi tệ gì với cha con các cậu, đại khái nói cha cậu khắc vợ, nói cậu khắc mẹ, sau đó khiến gia đình cậu li tán. Xong chuyện, ông ta phui mông bỏ đi, những chuyện thất đức như thế, chẳng có gì bất ngờ cả!”

Lần đầu tiên gặp mặt, cô đang ở trong hiệu sách đã hết lên như vậy với Phan Đoàn.

“Mẹ em vẫn còn sống rất khỏe mạnh, chị đừng nguyên rủa bà ấy nhé, lần này em xuống núi chính là để tìm người nhà của bà ấy.”

Cậu ta cười đáp lại, mắt còn chớp chớp với cô.

“Phan Đoàn vốn mang họ ‘Nguyễn’ không?”

“Nguyễn[2]? Sao con có thể họ Nguyễn được, vậy chẳng phải thành Nguyễn Phan Đoàn[3] sao, hehe.”

Phan Đoàn và bố của cô vô tình đã đối thoại với nhau hai câu này, lúc đó cô nghe cảm thấy có chút hồ đồ, nhưng vào giờ phút này, cô đột nhiên hiểu ra điều gì...

“Bệnh viện nào!” Cô nhảy dựng lên khỏi sô pha, “phập” một tiếng, căn môi, rít ra mấy chữ từ kẽ răng.

“Hà? Cô làm gì mà đột nhiên trông như muốn giết người vậy?” Nguyễn Ly chẳng thèm để ý, xua xua tay: “Muốn đến nhà tôi giúp thằng nhỏ đó đòi lại chính nghĩa hay sao? Làm vậy liệu có được không, đã cho đi nhiều năm như vậy rồi, ai còn nhớ đến nó chứ. Nó là điều tối kỵ trong nhà tôi, ở nhà không ai được tùy tiện nhắc đến, nếu không chắc chắn sẽ bị bố tôi mắng chết”.

“Tôi hỏi cô là bệnh viện nào!”

“... Cô... làm gì vậy???”

“Ai muốn quản chuyện vợ vẫn nhà cô chứ, tôi muốn đến đưa Phan Đoàn về, chẳng hiểu gì cả!”

“... Chính là... tầng chín... chín khu Điều trị, bệnh viện Số Ba thành phố...” Nguyễn Ly dường như bị thứ âm lượng vừa đột nhiên tăng cao của cô hù dọa, ngậy ra, liền đem địa chỉ kia báo cáo rõ ràng đầy đủ.

Cô nghe xong liền xỏ giày, hất cửa mà đi ra ngoài, chẳng buồn để ý rằng Nguyễn Ly vẫn còn ở trong nhà mình.

Hóa ra là như vậy. Cô luôn cảm thấy rất kì lạ. Vì sao với tính cách lạnh băng, sự thúc đại nhân lại vẫn quan tâm đến mấy chuyện rối rai của cô; vì sao với cái đạo hạnh chẳng thèm nhìn người đến một cái, anh vẫn đối với cô vẫn phải “lau mắt mà nhìn” như vậy. Cứ luôn phải để ý tới cô, cái kẻ trên núi đã nấp trong đám cỏ, nhìn trộm anh tắm, cái kẻ đối xử với anh hoàn toàn chẳng ra làm sao, cái kẻ coi anh là “phiên phức”, cái kẻ lúc nào cũng mong anh xui xẻo? Đã vậy, anh lại còn muốn thay cô rồi đổi số mệnh nữa?

Xế bò cái khế ước vớ vẩn của cô, cười nhạo cái mê tín cổ hủ của cô, anh làm vậy để cho ai xem chứ? Vì muốn vứt bỏ cái gọi là số mệnh, anh đã không chịu làm kẻ xui xẻo, không muốn phối hợp với cô, không muốn hiểu những sở thích của cô. Hay là vì anh không để ý, anh đã không để ý cô nhìn anh như thế nào. Thực ra mục đích của anh rất đơn giản, chỉ là anh muốn bảo cho “con trai” của anh, xem cái chuyện cực ngu ngốc này thì liền biết rằng, số mệnh là cái thứ không thể tin tưởng được, đó chỉ là cái rắm thối mà thôi!

Hay cho một sự giáo dục sâu sắc, hay cho một tình yêu thương sâu đậm, dám đem cô ra làm tài liệu giáo dục phản diện. Hóa ra, không phải chỉ có cô đang trêu đùa anh, hai người bọn họ, kẻ tâm lạng người nỡ cân, nhiều nhất cũng chỉ là trêu đùa nhau mà thôi.

Vậy cô sao còn phải dằn vặt áy náy trong lòng rồi lại phải hối lỗi làm gì, sao phải vì sự ảo tưởng của mình mà vội chạy đi tìm thằng nhóc đó, sao lại phải chạy đến cái bệnh viện kia làm gì. Cô nên rất tức giận mới phải, nên ích kỉ mà đóng cửa lại, chuyện của hai bố con bọn họ, một chút xíu cũng chẳng có quan hệ gì với cô. Cô chính là thích ôm cái số mệnh thối nát của mình mà sống cả đời đấy, ai cần anh đến quản chuyện rối rai chứ. Anh muốn dạy dỗ con anh, thì cứ tìm ai đó giúp anh là được. Đứng rồi, tìm luôn cái cô gái biết ba chữ “Hạ Thiên Lưu” kia đi, cô ta là tài liệu chính diện, không phải là tốt hơn rất nhiều so với cái tài liệu phản diện không hợp tác là cô đây sao?

Thích?

Bánh rán?

Toàn bộ đều đem ném hết vào thùng rác đi, kĩ năng diễn kịch tồi tệ của anh, ai muốn tin anh chứ!

Cô chỉ cảm thấy rất áy náy mà thôi, chắc chắn là những lời nói rắm thối của ông bố kia đã hại Phan Đoàn, cho nên, cô tới bệnh viện, đưa thằng nhóc về

nhà, vậy thôi!

[1] PS: photoshop

[2] Nhuyễn: nghĩa là mềm, trong tiếng Trung từ này đồng âm đọc với họ Nguyễn.

[3] Corn nắm nát

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Phạn Đoàn (Hạ)

“Bố em đúng là một ông bố tốt!”

Lần đầu tiên Hồ Bất Động phải hối hận vì đã đem bán chiếc xe cà tàng của mình đi, là khi cô đang trên đường đến bệnh viện Số Ba thành phố. Đúng vào lúc cao điểm của giờ tan tầm, dòng xe hơi nối nhau dài như cả con rồng vậy. Trên xe bus, cô không tìm được chỗ ngồi, đành đứng ở giữa, không dựa được vào cửa chính, cũng chẳng dựa được vào cửa sổ, ngẩng đầu kéo cái tay nắm đã bị người ta chiếm hữu tập thể, rồi lại cúi đầu nhìn chiếc giày của mình đã bị người khác giẫm cho mấy cái. Chén nhau trên xe bus, hóa ra lại khó chịu đến thế này, hôm nay đúng là lần đầu tiên cô được lĩnh giáo.

Lần đầu tiên H

Bất Động nghĩ lại mà thấy sợ thang máy của bệnh viện, là khi thấy một người đang ngồi thang lên tầng chín. Số lần cô đến bệnh viện không nhiều, nếu không phải bởi vì người nào đó thường xuyên chạy ra ngoài đánh nhau, có lẽ số lần ít ỏi cô đến bệnh viện kia có thể cũng chẳng cần tính nữa.

“Em không cảm thấy thang máy bệnh viện rất chật sao?” Huỳnh Nhất Nhị thường khó chịu nói.

“Đâu có chật đâu! Chẳng phải chỉ có hai người chúng ta sao?”

“Không phải chứ, còn có rất nhiều người, rất ồn ào, em không nhìn thấy sao?”

“Này, anh không phải vào cái lúc thiên thời địa lợi như thế này muốn kể chuyện ma chứ?”

Nhớ lại câu nói của người nào đó, cô chuyên chú, không ngừng nhát vào nút tầng chín, đến đâu cũng không dám quay lại, chỉ cầu khẩn có thể nhanh chóng đến được nơi cần đến. Chỉ có vào lúc này, cô mới đặc biệt hận mình sao lại mê tín như vậy, những việc tội lỗi cô làm cũng hơi nhiều rồi, thực sự không dám đảm bảo sẽ không bị những con ma chính nghĩa đuổi đánh như kẻ thù.

“Ting!”

Tiếng chuông báo truyền vào, cô khẽ than một tiếng “A di đà phật!”, đầu vẫn không dám quay lại, chuồn ra khỏi thang máy, một hơi chạy thẳng đến chỗ quầy y tá của tầng chín. Vừa há miệng định hỏi, cô lại phát hiện mình chẳng biết phải hỏi cái gì. Người nằm viện không phải là Phạn Đoàn, chẳng lẽ lại hỏi cô y tá là nhà người ta có cậu nhóc nào tên là Phạn Đoàn không à? Mà người tới thăm bệnh như Phạn Đoàn lại đâu có thuốc phạm vi chăm sóc của bọn họ.

Ngoại trừ một vài manh mối ngắt quãng không rõ ràng mà cô có thể đoán được, những hiểu biết của cô về đứa trẻ này, chỉ là sự ngang bướng và sớm phát triển của cậu ta, cũng giống như những hiểu biết về bố của cậu ta, chỉ còn lại là đầu óc có vấn đề và anh ta là sư thúc đại nhân mà thôi. Từ trước đến nay cô chưa hề quan tâm tới việc cậu ta xuống núi làm gì, cái gọi là tìm mẹ, có lẽ cũng chỉ là truyện cười mà thôi. Thứ mà cô để ý, chỉ là phần của chính mình...

Mặt dày vô sỉ bảo người ta giúp mình thay đổi số mệnh, thay đổi không được thì liền giở trò xấu xa, chẳng trách bị người ta đem ra làm tài liệu giáo dục phản diện, cô cũng chẳng có mặt mũi để biện minh cho mình điều gì.

“Xin hỏi, có một bà họ Nguyễn nào đó đang nằm ở tầng này phải không?” Cô hỏi cô y tá, ngữ điệu không chắc chắn cho lắm, ngẫm nghĩ rồi lại thấy không đúng, “Hoặc có lẽ là chồng bà ấy họ Nguyễn”.

“Họ Nguyễn à?” Một cô y tá lật tư liệu bệnh nhân, nhưng lại bị một cô y tá khác ngăn lại.

“Chính là cái phòng mà Phạn Đoàn ở đó mà.”

“Ồ, phòng Phan Đoàn ở, phòng 905. Nói đến Phan Đoàn, hôm nay cậu ấy không ăn đồ ăn mà chúng ta làm, gọi cũng chẳng thèm để ý. Lẽ nào kĩ thuật làm đồ ăn của chúng ta lại giảm sút rồi sao?”

“Một món ăn để lừa một cái hôn, cậu đến trẻ con cũng không bỏ qua.”

“Ai ya! Cậu biết gì chứ, môi Phan Đoàn mềm mềm mịn mịn, chạm lên miệng thật là mát hôn.”

Cô nghe hai cô y tá bàn luận, hơi có chút yên tâm, tiểu quý chết tiệt này ở bệnh viện còn không quên gạ gẫm y tá, nhưng mà cũng tốt, kế thừa được khả năng chân truyền của bố cậu ta, biết dùng sắc đẹp để lừa cái ăn, không bị đối bụng.

Cô rảo bước dọc hành lang, nhìn số trên cửa phòng, bắt đầu tìm phòng bệnh 905, thuận theo số phòng đang giảm dần, bước tới chỗ rẽ phải, chỉ còn lại mấy phòng cô đang chuẩn bị quay người rồi đi...

“Sau này mày đừng có đến đây nữa!” Một giọng đàn ông trầm, có lực bay đến, trong âm lượng vừa phát, có thái độ bài xích cực kì nghiêm túc, khiến cô phải ý thức mà đứng dãn vào tường, không dám đi qua.

Cô đang định thò đầu vào thám thính, muốn ngó chút rồi đi qua, nhưng lại nghe thấy một giọng nói rất quen vang lên.

“Tôi không thể đến thăm mẹ sao?”

Đó là thứ ngữ khí mà cô chưa từng nghe thấy Phan Đoàn nói bao giờ. Giọng nói non nớt mang một chút khàn khàn không tự nhiên, còn có chút gì đó không giống như khi cậu ta làm nũng bố mình, không giống như khi cậu ta giờ trò xấu, gây sự với cô.

“Mày cảm thấy thế nào?” Giọng đàn ông kia lại vang lên lần nữa.

“Tôi muốn đợi cho mẹ khỏi bệnh rồi mới...”

“Mới làm gì nữa? Nhận mặt nhau à? Không cần thiết! Bây giờ, trong cái nhà này đã không có chỗ của mày nữa rồi, dù mày có cố tình tiếp cận Di Tô cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

“...Tôi không phải cố ý tiếp cận, bởi vì đó là em gái của tôi, cho nên tôi mới...”

“Di Tô là con gái của tao, tao không muốn nó vì mày mà xảy ra chuyện gì.”

“Không phải vậy đâu. Di Tô em ấy...”

“Vậy vì sao nó lại bị ốm?” Người đàn ông có chút kích động cắt lời Phan Đoàn, rõ ràng không có hứng thú nghe cậu ta dài dòng thêm: “Sức khỏe của Di Tô vốn đã được điều trị tốt rồi, vì sao khi mày xuất hiện lại liên bị ốm? Bố của mày vì sao khi mày mới sinh ra chưa được bao lâu đã gặp tai nạn mà mất? Bệnh của mẹ mày tuy có lúc khỏe lúc yếu, nhưng khi bà ấy kết hôn lần nữa và sinh ra Di Tô liền không còn phát bệnh. Tao không phải bố của mày, không có nhiều sự nhẫn nại với mày như vậy, tao chỉ muốn nói với mày một câu, bảo mày biến mất trước mặt vợ của tao và con gái của tao, ngay bây giờ!”

“...”

Cô nghe thấy một tràng tiếng khịt mũi yếu ớt, dùng sức chặt môi dưới lại.

Người đàn ông im lặng một hồi, lại tiếp tục nói: “Mẹ của mày... bà ấy không phải là người ác độc, mày đừng có hận bà ấy. Lúc đầu không phải là bà ấy muốn vứt bỏ mày, mà là người trong nhà này nhân lúc bà ấy bị bệnh nặng mà bắt mày đem đi. Bà ấy sa sút mất một thời gian dài, cho đến khi nhận nuôi Di Phấn cùng tuổi với mày. Mày hà tất phải quay về để khơi lại vết thương cũ của bà ấy. Để bà ấy quen đi chẳng phải càng tốt sao? Chúng ta bây giờ có một gia đình rất hoàn chỉnh, có được hai đứa con gái, như thế đối với bà ấy cũng đủ rồi”.

“... Bố tôi nói, tôi không phải là nghiệp chướng, là các người làm sai mà thôi. Bố tôi nói, tôi sẽ không hại người, bố tôi nói...”

“Thế thì đã sao? Mày cảm thấy bà ấy sẽ vui vẻ khi nhìn thấy mày ư?”

“...”

“Được rồi, mày về đi, nếu như muốn tiền hoặc là thứ gì khác, mày cứ bảo người nuôi mày đến nói chuyện với tao. Tóm lại, tao không muốn nhìn thấy mày xuất hiện trước mặt vợ và con gái tao nữa.”

Một tiếng đồng cửa vang đến, cô nghe thấy những tiếng thút thít yếu ớt, tiếng khóc rất nhỏ nhưng vẫn có thể cảm nhận được do phòng bệnh quá yên tĩnh.

Cậu ta khóc âm ức như vậy, khiến cho hàm răng đang cắn chặt môi của cô lại cắn sâu vào da thịt thêm mấy phần. Từ đầu tới giờ, chân cô vẫn không bước nổi. Đột nhiên cô cảm thấy mình rất mất mặt, ai bảo cô là một tấm gương phản diện cơ chứ. Làm cho cô không dám kích động xông vào, chỉ thẳng mặt người đàn ông kia, mà chửi tỏ tông mui tám đời nhà ông ta. Bệnh thần kinh, mê tín dị đoan gì chứ, tội nghiệt cái đầu ông ta đó. Ông ta mới là nghiệp chướng, ông ta đã gặp qua nghiệt chướng nào đáng yêu như vậy chưa? Mất to, mũi thẳng, môi mọng... Tự đi mà khắc cha khắc mẹ của ông ta, đi mà hại người nhà của ông ta, đi mà lo cái số mệnh của ông ta đi...

Những lời này, cô đều không có tư cách nói, cô cũng giống như cái người kia, suốt ngày nghi thần ngờ quỷ, lúc nào cũng hoang mang sợ hãi. Nếu như nói, những người thế này là những kẻ phạm pháp, có lẽ cô là người đầu tiên nên bị bắt đi xử bắn rồi.

Cô như vậy, căn bản không có tư cách đi nói giúp Phan Đoàn... một câu cũng nói không được

“Chị Hồ?” Giọng nói hơi khàn khàn vang lên, kèm theo đó là tiếng sục sục: “Chị ngồi xổm ở đây làm gì vậy?”.

“...” Cô đang ngồi xổm, cúi đầu xuống, lắc lắc, không dám nhìn cậu ta.

“Ồ, chắc chắn là do em đã lâu chưa về nhà, chị đến tìm em đúng không?”

“...”

“Thật may, vẫn có người đến đón Phan Đoàn về nhà. Em không phải là đứa trẻ không có ai cần, bọn họ không cần em, bọn họ sẽ hối hận.”

“...” Cô từ từ đưa mắt lên nhìn thẳng nhóc, đã khóc nhom nhem cả mặt, lại đột nhiên nở một nụ cười: “Đương nhiên phải hối hận chứ, em lớn lên rồi, chắc chắn sẽ nghiêng nước nghiêng thành”.

“Nhưng mà làm thế nào đây, em vẫn rất muốn khóc, vì sao lại không cần em, vì sao lại quên em, vì sao lại tìm người khác thay thế vị trí của em? Sự bá lẫn nào cũng đều nói với em, mẹ rất là nhớ em, đang đợi em xuống núi để cùng gia đình đoàn viên, nói em không phải là đứa trẻ không ai có ai cần, chỉ cần em với bố tu luyện thật trong sạch, đem những nghiệp chướng tiêu trừ đi hết, thì sẽ có thể xuống núi.”

Cô không biết phải giải thích như thế nào với một đứa trẻ mà chuyện đời của nó còn phức tạp hơn cả số mệnh. Số mệnh là hư ảo, nhưng cảm giác của con người lại là thực. Thứ bọn họ không cần, không phải là cậu, thứ bọn họ phải quên đi, cũng chẳng phải là cậu. Thứ mà họ không cần, họ phải quên chỉ là cái hồi ức khi cậu vừa mới xuất hiện. Đó mới là thứ khiến người ta không mong muốn, khiến người ta muốn gạt bỏ, muốn quên đi. Thế nên, bọn họ đã đem toàn bộ những thứ không vui liên quan đến cậu mà xóa sạch đi. Cậu không phải là nguyên nhân, không phải là kết quả, chỉ là một thứ đã tồn tại trong đó. Mẹ cậu cần một khởi đầu mới, cần quên đi người chồng quá cố, cần quên đi đứa con đã mất. Cho nên, cậu mới bị người khác thay thế, không có bất cứ quyền lựa chọn nào khác.

An ủi một đứa trẻ mới bảy tuổi đầu, cô cũng làm không được. Cô chẳng hề biết, sự thúc đại nhân an ủi đứa trẻ này như thế nào. Cô chỉ mới gặp tình huống này một ngày, còn anh thì đã có cả mấy năm để thực hành. Cô choàng tay lên bờ vai nhỏ bé của cậu ta, kéo cậu ta vào trong lòng, đưa tay lau khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi của cậu ta: “Chị không có mùi thơm như bố ngực cũng không phẳng, không tiện để cho em dựa. Nhưng em cứ cố gắng, cứ cố gắng dựa vào chị, được không nào?”.

Thằng nhóc dựa vào ngực cô, hơi ngáy ra, ghì sát hơn nữa, ôm chặt lấy cô: “Chị Hồ!”.

“Ừ?”

“Bố không phải là cố ý.”

“Chuyện gì?”

“Bố không phải là cố ý không xui xẻo cho chị em.”

“...”

“Bố chính là vì Phan Đoàn nên mới...”

“Chị biết rồi!” Cô vội vàng cắt lời, không muốn nghe cậu nói tiếp.

“Bố cũng rất muốn xui xẻo, nhưng ông không muốn để cho Phan Đoàn nhìn thấy.” Nếu như ông thuận theo yêu cầu của chị Hồ, có lẽ sẽ khiến cho Phan Đoàn nhớ lại cái số mệnh vớ vẩn gì đó, cái lời lẽ quỷ quái nghiệp chướng gì đó.

“Bố em đúng là một ông bố tốt!” Đối với cậu ta mà nói.

“Vâng!”

“...” Nhưng không phải là một sự thúc tốt, đối với cô mà nói.

Cổng Phan Đoàn khóc mệt rồi ngủ mất, cô đem những lời cảnh cáo của bà chủ câu lạc bộ mà chuyển qua não sau, đứng trước cửa câu lạc bộ trai bao, cúi đầu giải phóng bớt chút áp lực. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như thấy người ngoài hành tinh để nhìn cô. Ngay đến cả Tần Vinh Thi ra ngoài tiếp khách mấy lần cũng thấy không vừa mắt, chỉ đành cười bắt chuyện với cô: “Tiểu thư à, cô công một đứa trẻ, cứ như thần giữ cửa đứng ở đây đã rất lâu rồi, bắt luận người cô đang đợi là ai, đều rất dễ ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh ta đấy”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, mím chặt môi, không muốn thừa lời.

“Cô chẳng thèm để ý đến tôi ư? Vậy là Thiên Lưu lại cho rằng cô thích loại hình như tôi cơ đấy. Hại tôi lần nào cũng đều bị cậu ta nhìn thật lạnh lùng, thật oan uổng.”

Tần Vinh Thi nhún nhún vai, quyết định không hỏi thăm cô có cần người phục vụ không nữa. Chẳng có người phụ nữ nào sau khi khóc lợ lem mặt mũi, cồng theo một đứa trẻ, lại chạy tìm đến hoan lạc cả.

Một chiếc xe màu bạc hào hoa lái đến bãi đỗ xe của câu lạc bộ trai bao. Chiếc xe dừng trước cửa lớn của câu lạc bộ. Cô từ từ quay đầu, nhìn cái người cô đã đợi cả buổi tối kia ra khỏi chiếc xe. Anh nâng tay nhìn đồng hồ, rõ ràng đang kiểm tra thời gian tan làm của mình, mà người khách kia rõ ràng ăn “đậu phụ”[1] của anh vẫn còn chưa đủ, từ chỗ ghế lái bước tới, đang định lợi dụng chút thời gian thân thiết cuối cùng.

Bức tranh này cô nhìn có chút quen thuộc. Điểm không giống đó là, lần trước, cô trốn ở phía sau nhìn, lần này thì cô cồng một đứa trẻ trên lưng, đi vòng lên phía trước, một tay kéo cô gái kia ra.

“Cô làm cái gì vậy?” Có người rõ ràng không thoải mái vì việc truy hoan của mình bị gián đoạn. Chiếc giày cao gót lùi về phía sau hai bước, phát ra tiếng “Loẹt quẹt!”.

“Trà con cho anh ấy!” Cô nghiêng người một chút, lộ ra đứa trẻ đang mút ngón tay ngủ trên lưng mình.

“Thiên Lư, anh... anh có con rồi sao?”

“Đã bảy tuổi rồi.” Cô trừng mắt với cô nàng khách hàng ít thấy chuyện lạ kia một cái, không thèm nhìn cái người vẫn im lặng đứng đối diện kia, chỉ chìa lưng, ra hiệu cho anh đón lấy.

Anh đón lấy tiểu quỷ đang bám trên lưng cô, ôm vào lòng mình, để cậu ta tìm được một vị trí thoải mái, theo thói quen dụi dụi vào ngực anh mà tiếp tục ngủ ngon lành.

“Em biết quý tắc của anh, anh vẫn đang trong giờ làm, không thể nói chuyện với em, anh nghe em nói là được rồi.” Cô cúi đầu, nói với anh.

Anh không nói gì, sự im lặng tối tăm trời đất đang phủ đến.

“Nó khóc lâu rồi, mệt quá nên ngủ mất.” Cô vẫn cúi đầu nói.

Anh cũng vẫn im lặng.

“Em không biết an ủi nó thế nào, chỉ đành đến tìm anh.” Cô nhìn đôi giày đen sáng bóng của anh, khoảng cách từ đó tới chỗ cô cũng không coi là xa lắm. Cô hít một hơi thật sâu: “Được rồi, em đi đây!”. Cô nói xong liền quay người, dửng dưng nhìn người khách nữ đang há miệng kinh ngạc nhìn Thiên Lư. Khuôn mặt đó méo mó khủng khiếp, khiến cô thực sự hiểu kì không biết sau lưng mình có kì quan thế giới gì.

Kết quả, cô còn chưa kịp phản ứng, thì nghe thấy một tiếng nói yếu ớt từ phía sau bay đến.

“Em không dám nhìn anh?”

Cô như bị mấy tiếng ai oán và khinh bỉ này giữ chôn chân tại chỗ, cắn chặt răng và chuẩn bị bỏ đi.

“Em đã làm việc gì đó sao? Sao lại không dám nhìn anh?”

“Em sợ bà chủ câu lạc bộ sẽ sai người tới đuổi em.” Cô rụt rè trả lời anh.

“Anh muốn em quay lại nhìn anh.”

“Em không muốn nhìn anh! Nhìn thấy anh rồi em sẽ muốn đập cho anh một trận, đập cho anh một trận cũng chính là cái cơ để bà chủ sẽ không bỏ qua cho em. Em không muốn không vượt qua được chính mình nữa!” Cô quay lưng về phía anh, uỳnh thẳng người, cao giọng nói. “Dù gì em đã từng là tài liệu giáo dục phản diện rồi, đã là kẻ hết thuốc chữa, chuẩn bị ôm cái số mệnh thối nát kia sống cả đời rồi. Thay em rồi đổi cái số mệnh, khiến em phải động lòng, đều là việc anh sắp xếp rồi đúng không? Vì muốn bà chủ câu lạc bộ giúp anh trở thành mẫu người mà em thích, cho nên, anh mới vào đây, đúng chứ?”

“...”

“...Anh tại sao lại không phủ nhận.”

“...”

“Tại sao anh không nói, anh bị trúng tiếng sét ái tình với em ở trên núi, xuống núi nhìn thấy liền yêu em? Xí, em đã nói rồi, em đâu có chỗ nào khiến cho người ta yêu thích chứ. Em không biết viết ‘Hạ Thiên Lư’, chỉ biết ngày ngày nguyên rửa anh xui xẻo, chỉ biết chạy ra ngoài đào hoa, chỉ biết mắng anh là phiền phức... Loại người này, anh vẫn muốn thích, cũng là việc rất khó.” Cô vò vò đầu, cảm thấy mình thật sự rất mất mặt, không thể tìm ra mình có điểm nào khiến cho anh thích

“Anh thích em!”

Anh nghe xong một đoạn lăm nhăm dài lê thê của cô thì tiếp lời rất tự nhiên. Anh hoàn toàn không phải bị trúng tiếng sét ái tình, hoàn toàn không phải

nhìn thấy liền yêu. Cứ coi như đây là một việc rất khó, cứ coi như vốn dĩ không phải là mong muốn của anh, cứ coi như không nằm trong sự sắp xếp của anh, nhưng mà anh vẫn làm được rồi, lại rất nhẹ nhàng, thậm chí cũng không phải phí chút sức lực nào. Khi anh còn chưa kịp phản ứng, chẳng hiểu sao lại liền làm được điều đó.

“Thích, thích!”

Trái tim nhỏ bé của cô vì sao đến bây giờ vẫn không học được cách ngoan ngoãn thế này?

“Anh bây giờ không có tay để kéo em lại, em rút cuộc có muốn quay đầu lại nhìn anh không?” Anh nói ra chỗ khó của mình.

Đầu cô hơi ngoảnh lại, nhưng lập tức lại như bị bản thân níu lấy cứng đờ. Cô không muốn bị mắc lừa, không thể bị mắc lừa nữa. Cái loại người giống như những lời cô mô tả, sẽ không thể có ai thích. Cứ coi như có người thích, thì người đó cũng sẽ không phải là cái người đang ở phía sau cô, cái người cứ nhất nhất căm ghét số mệnh kia, cái người nở lấy cô ra làm mồi nhử, cái người tuyệt đối sẽ không bao giờ chịu xui xẻo vì cô. Cô ý à, cái loại như cô và những người ức hiếp Phan Đoàn kia đã cùng đứng trong đám người cận bã, cùng với một số kẻ khốn nạn mê tín dị đoan để thống nhất một chiến tuyến rác rưởi, cùng với những kẻ thần kinh, nghi thần ngờ quỷ, không có lý trí, gặp phải chuyện gì là đổ lỗi bừa bãi cho người khác, đứng cùng trên một con thuyền giặc. Đến cô cũng muốn khinh bỉ chính mình, thì anh có lý do gì mà thích cô chứ? Điền rồi? Điền rồi? Bị cửa kẹp đầu rồi sao?

Hay là... anh lại muốn đem cô ra làm tài liệu giáo dục phản diện?

Là anh lừa cô, anh đùa cợt cô trước, cho nên, phải là anh không có mặt mũi gặp cô mới đúng. Vì sao, anh lại vẫn có lý lẽ để bắt cô quay lại nhìn anh? Cô là loại người không tốt, cô không dám, không dám, không dám!

“Phan Đoàn, giao cho anh. Nếu như nó muốn về nhà, em sẽ đến đón nó. Bye bye!”

Cô đột nhiên bỏ chạy, vẫn cố quay đầu nhìn thoáng qua anh.

Ánh mắt cô trong phút chốc nhìn anh, biểu hiện của anh dường như khiến cô cảm thấy, anh chỉ muốn nói với cô, anh thực sự nhớ cô, rất nhớ, rất nhớ.

[1] Đậu phụ: từ lỏng trong tiếng Trung, ý chỉ tiếp xúc thân mật giữa nam và nữ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Hồ Thuyết (Thượng)

“Làm gì vậy, tự nhiên lại khách sáo đến mức bản thân mình cũng không quen nổi, thật đáng chết.”

Như một cơn gió, chạy ào ra khỏi câu lạc bộ trai bao, Hồ Bất Động dùng hết tốc lực mà chạy, muốn nhanh chóng được cuộn chặt mình trên chiếc giường nhỏ ấm áp. Cô quyết định dùng tiết mục buổi tối ngày hôm nay để quên hết cái cảnh tượng cuối cùng khi cô chạy đi. Cô muốn chui vào trong chăn, ăn vặt, đọc tiểu thuyết, đặc biệt chọn cái loại truyện ngược [1] mà xem cho no nê, hơn nữa chỉ đọc chín chương trước phần ngược, chương cuối cùng đại đoàn viên thì bỏ qua hết.

Đầu mày cuối mắt?

Đầu mày cuối mắt thì có tác dụng gì chứ! Nếu như Đầu mày cuối mắt có tác dụng, thì đã không cần phải ép nam nhân vật chính đến tận chương cuối cùng mới dùng miệng nói những lời quý quái như: “Anh yêu em. Anh hối hận lắm rồi”.

“Két!”, một tiếng phanh xe chói tai vang lên, kèm theo đó là âm thanh va chạm tại góc rẽ ko nhỏ bay đến chỗ cô.

Cô bị đâm một cái, không kịp phản ứng, lao đảo, ngã phịch xuống đất, cho rằng sự kiện tai nạn xe cô nghiêm trọng nhất vừa xảy ra trên người mình, nhưng suy nghĩ đầu tiên lóe lên lại là: “Tội xin đó, ông Trời ơi, xin ông hãy để tôi mất hết ký ức tội tệ đi”.

Như đã chấp nhận, cô nghiêng nghiêng người, khốn khổ nằm trên mặt đất, chăm chú chờ đợi viên chuẩn bị giáng xuống.

“... Đây... em nằm trên đất giả chết làm gì?”

“Đừng ồn! Em đang mất trí nhớ, em không cần anh chịu trách nhiệm, lái xe của anh rút ra xa đi!” Cô vô cùng kháng khái nói, tự mình nhận là người bị

đâm, anh ta là thủ phạm của vụ này mà còn dám chính nghĩa, khí khái như vậy sao.

“Mất ký ức vào nửa đêm à? Sao em có sở thích hay vậy?”

“Lẽ nào em mất đi ký ức còn phải chọn thời gian sao?” Cô nhắm mắt lại, cau mày, nghiêng đầu sang một bên, còn không quên mặc cả vớ tên thủ phạm đáng chết kia.

“Vây, anh là ai, em còn nhớ không?”

“Huỳnh Nhất Nhị, anh có thể cắt đi xa một chút không?”

“Anh thực sự không hề biết trên thế giới này có người bị xe đạp đâm cho mất trí nhớ đấy.” Anh ngừng lại một chút, nghịch nghịch bàn đạp, phát ra một chuỗi tiếng xích xe: “Chắc không đến nỗi xui xẻo như vậy chứ?”

“Xe... xe đạp?” Cô lật người, lồm cồm bò dậy, ngồi trên đất mà nhìn chiếc xe đạp mỏng manh kia bị Huỳnh Nhất Nhị đạp qua đạp lại ngay trước mặt mình. Nhìn bộ dạng yếu ớt, hoàn toàn không có năng lực của tên hung thủ, “Anh... anh sao lại ở đây? Còn... còn đạp cái thứ đồ chơi này nữa?”

Huỳnh Nhất Nhị chống chân xuống đất, gác cánh tay lên ghi đông chiếc xe đạp, cười cười nhìn cô: “Em tốt nhất đừng nói với anh em quên mất chuyện em khiến gia đình anh phá sản như thế nào nhé?”. Xe hơi đã đem đi bán, bây giờ thiếu gia nhà họ Huỳnh anh sa sút đến mức phải đạp xe đạp rồi.

“...” Mấy tấm hình vớ vẩn đó... cô cũng là người bị hại cơ mà, “Vây, vậy anh ở đây làm gì?”

“Thực tập!”

“Ồ!” Cô vẫn chưa kịp phản ứng lại câu trước của anh, đang cố gắng bò dậy khỏi mặt đất, muốn đứng thẳng lên, mới chợt nhận ra mình nghe thấy hai chữ gì đó. Đột nhiên hai đồng tử của cô mở to, xông đến trước mặt thiếu gia phá gia chi tử nhân nhả vừa mới phá sản kia, một tay tóm lấy cổ áo của anh: “Thực... thực tập? Anh... anh... anh...”

“Thực tập đó.” Anh bị tóm lấy, rướn người cao thêm mấy centimet, không chút né tránh, nhìn thẳng vào cô: “Công ty bị anh rở của anh lấy đi rồi. Anh ta nói, anh ta có thể nuôi chị gái và bố mẹ anh, nhưng anh ta không muốn nuôi một thứ khiến người ta chán ghét là anh đây. Ngoài chiếc xe đạp này ra, anh ta chẳng cho anh cái gì hết”. Lời của anh rở còn đọng lại trong tai, ý nghĩa rất rõ ràng, nếu như anh vẫn muốn tiếp tục phá gia, đàn độn, không biết mình muốn làm gì, và có thể làm được gì, anh ta liền dùng phương pháp rất “anh rở” để giúp anh tỉnh ra. Phương pháp hiệu quả nhất chính là để anh chết đói. Cho nên, vì cái ăn, anh mới phải hạ thấp bản thân đến thế này. Không có gì là không thể cả, mắt của cô mở trừng trừng như vậy để làm gì chứ?

“Anh... Bà chủ câu lạc bộ... bà ta...”

“Em nói mẹ của Trác Duy Mặc?”

Hồ Bất Động gật đầu thật mạnh, gật đầu một cách vô cùng lo lắng, sợ hãi.

“Bà ấy rất tốt, rất thân thiện!”

“... Trác Duy Mặc có mấy người mẹ?” Chẳng lẽ người bọn họ gặp không phải là cùng một người sao?

“Ừ? Chuyện này, em trực tiếp hỏi cậu ta là được rồi.” Anh dựng thẳng ngón tay cái, chỉ ra phía sau.

Cô hít một hơi, nhìn qua vai Huỳnh Nhất Nhị, hướng đến phía bức tường sau lưng anh, chỉ thấy người nào đó vừa bị nhắc đến, đang ngậm điều thuốc, dựa lưng vào tường nhướn mày lên, hướng về phía cô lộ ra ánh mắt rất không hữu hảo. Bộ âu phục trên người anh ta bị phanh ra, áo sơ mi chỉ đóng một khuy, vết son đỏ trên cổ áo rất khiêu khích lác lác theo gió, thoát ẩn thoát hiện. Bộ dạng như thế “chớ có lại gần, nếu không sẽ bị cắn”.

Hồ Bất Động nuốt nước bọt, xem ra, cô không nhận quen biết bọn họ thì sẽ tốt hơn.

“Anh... anh đừng có nói với em, bà chủ bảo anh cùng với... anh ta...”, ngón tay không nên chỉ về phía đó, cô hạ tay xuống, nhìn lướt một cái, “cùng với anh ta thực tập?”

“Khốn kiếp! Thực tập cùng bản thiếu gia thì làm sao nào?” Ngừ khí không vui từ phía sau truyền đến: “Cùng với tôi, so với cái cô ni cô n đạo hạnh rất thấp lại tự cho rằng mình cao siêu thì không tốt hơn sao?”. Khốn kiếp, không phải đã bảo cô đừng có xuất hiện tùy tiện trước mặt bản thiếu gia sao? Tôi đã nói với lão thái bà bảo cô tránh xa nơi này một chút rồi cơ mà. Chẳng lẽ cô lại thích cái chốn khói hoa này đến thế?

“...” Đúng vậy, là đạo hạnh của cô thấp, lại tự cho rằng mình cao, nhưng mà, rất muốn nhắc nhở anh một tiếng, những thứ hooc môn anh phát ra trên người kia vẫn là do cô thiết kế, đáng về uế oái, chán chường cũng rất đẹp mà.

“He! Nhưng mẹ cậu nói, cậu chỉ có thể chịu trách nhiệm chỉ đạo công việc ở trên giường thôi mà.” Huỳnh Nhất Nhị vừa cười vừa quay lại buông ra một câu, huynh đệ dùng để làm gì chứ? Đồ phá đám!

“Đúng là hiểu con không ai bằng mẹ!” Ni cô nào đó lập tức gật đầu tán thưởng. Bà chủ câu lạc bộ còn đáng sợ hơn cả đáng sợ, đối với việc giám sát con trai mình thì vẫn phải là kinh thiên địa, khóe quý thần.

“Khôn kiếp! Cô dám gạt đầu bừa bãi tiếp xem, bản thiếu gia...”

Cái cốc đầu của Trác Duy Mặc đã giờ qua đỉnh đầu cô liền muốn làm động tác giáng xuống, cô neho mắt lại, rụt cổ, chờ đợi hành động bạo lực tiếp theo.

Anh thu hồi cái động tác trừng phạt hơi tự nhiên thái quá lại, mặc cho nó ngượng ngùng dừng lại giữa không trung, chỉ cau mày lại, nhìn người nào nó không chút phản kháng, mặc cho anh xử phạt. Dường như nếu cái cốc này hạ xuống, thì tức là cô đã chịu trách nhiệm với lời bừa bãi nói về anh. Nếu như cô xin lỗi rồi, biết sai rồi, thì anh cũng sẽ không nên nhỏ mọn tức giận nữa. Chẳng lẽ hai người bọn họ sẽ kết thúc vậy sao? Vậy có phải tốt nhất vẫn là khôi phục lại trạng thái quan hệ như trước đây, cái loại quan hệ nửa xa lạ, gặp nhau thì chào hỏi một câu, có khi lại thấy phiền phức khi lướt qua nhau? Bản thiếu gia khi nào lại dễ bị xua đi như thế? Nếu muốn xin lỗi, Hồ Bất Động, cô chỉ có thành ý đến thế này thôi sao?

Hít một hơi thật sâu, anh miễn cưỡng hạ tay xuống, rút điều thuốc trong miệng ra, tiện tay ấn lên trên tường, lăm bắm nói với Huỳnh Nhất Nhị một câu: “Ngày mai cậu tự chuyển đến, bản thiếu gia đi trước đây”.

Trác Duy Mặc nhét hai tay vào túi quần, rào chân bước đi, chẳng muốn nhìn cái người đang rúm ró chờ đợi kia

Huỳnh Nhất Nhị nhìn Hồ Bất Động vẫn đứng ngây ra tại chỗ, ngẫm nghĩ xem mình có thể được cốc cô thêm cái nữa không. Dù gì, cả người này mỗi khi làm chuyện có lỗi với anh cũng luôn bị trừng phạt như vậy, chẳng phải hiếm hoi gì. Chỉ cần cái người đó tùy tiện suy nghĩ lung tung, anh luôn có quyền cốc đầu cô ta một cái.

“Em nhân lúc không có anh, ức hiếp Duy Mặc sau?” Một câu nói về như giấu cột bay ra từ miệng Huỳnh Nhất Nhị.

Cô ngây ra, từ từ mở mắt, phát hiện người nào đó muốn tính sổ với mình đã đi xa rồi, nhếch nhếch khóe môi: “Em có hói lồi mà”.

“Em có sao?” Anh dùng ngữ điệu bình thản như để thể hiện rõ ràng sự không tin tưởng của mình.

“Hói lồi... em đã bị báo thù rồi, còn không coi là đang hói lồi sao?”, cô cắn cắn khóe môi.

“...”

Cô chán nản nhún vai, cười cười, vỗ vào vai anh: “Em nói với anh nỗi đau cắt da cắt thịt của em nhé. Sau này nhất định không được bắt nạt người khác, nếu không thì chắc chắn sẽ bị báo thù ngược lại. Em đã biết là em không nên nói với anh ta rằng, nếu như anh ta không gặp xui xẻo, em đã không để ý tới anh ta”.

Câu nói này tệt hại thế nào, đến bây giờ cô mới thể nghiệm được.

“Bố từng nói nhân quả báo ứng, nhất định chính là chuyện này! Nếu không phải là em xui xẻo, nếu không vì Phan Đoàn, anh ấy cũng sẽ không để ý đến em, anh ấy cũng sẽ không chọn đúng em làm tài liệu giáo dục phản diện. Điều anh ấy muốn chỉ là một người vừa hay có số mệnh Thiên Sát Cô Tinh, lại rất tin tưởng vào nó. Em là ai, là mèo, là chó, là kẻ thối nát thế nào, căn bản không quan trọng.” Những lời này có phải là rất quen tai không? Cô rất muốn nghe Lăng nói lại lần nữa, nói cô đối xử như vậy với Nhất Nhị. Hóa ra cảm giác bị đối xử như vậy lại tệt hại đến như thế, sao anh có thể nói không để ý được chứ?

Vì sao cô lại rất dễ ý, một nghìn lần dễ ý, một vạn lần dễ ý? Lẽ nào lòng dạ của con gái thật sự nhỏ hơn của con trai sao?

Huỳnh Nhất Nhị yên lặng nghe cô kể lể, cho đến khi nhìn thấy hai bờ vai cô run run, lúc này mới h miệng: “Lên xe chứ!”.

Cô nhìn yên sau chiếc xe đạp của anh, ánh mắt có chút ngập ngừng.

“Với tốc độ của xe đạp, anh dám chở em” Tốc độ của xe máy nhanh như vậy, anh có muốn rò ga một cái, cũng thực sự không yên tâm, lại cứ phải lo lắng cho một người ở phía sau.

Cô hơi ngây người, nghĩ lại trước đây cô thường hay trách móc, người ngồi ghế sau xe máy của anh từ trước đến nay đều không phải là cô. Chiếc xe cà tàng của cô rất hay hỏng, anh luôn để cô chạy phía sau anh. Cô chưa từng nghĩ tới lý do, chỉ cảm thấy anh đối xử với cô thật không tốt, không muốn đuổi theo nữa. Sự thực cũng chứng minh, tốc độ chuyển mục tiêu của cô cũng rất nhanh. Cô luôn không thể có biện pháp khiến mình tốt hơn lên trong thời gian ngắn nhất, cái sức khắc phục nhược điểm của cô chỉ giống như con gián vậy.

Bây giờ, cô lại than thở với anh những âm ức trong lòng mình, vì sao anh vẫn không chịu than phiền với cô một câu. Những thứ này đều không liên quan đến anh, sao lại đem những chuyện của cô đến để làm phiền anh. Mớ bong bóng của chính mình anh đã không kịp xử lý rồi, quan hệ trong nhà thì linh tinh lộn xộn, công ty thì phá sản, anh bị ném ra khỏi nhà... Những chuyện này, anh luôn dùng ngữ khí nhẹ nhàng, thân nhiên không chút để ý để nói với cô. Vốn dĩ, cô sẽ cho rằng, anh chỉ muốn bảo cô đừng đi lo những việc vớ vẩn của người khác. Vậy mà bây giờ...

Anh đang muốn bảo cô đừng lo lắng sao?

Cô trèo lên phía sau chiếc xe đạp một cách khó khăn, ngồi lệch trên yên sau, hai tay tóm lấy vạt áo sơ mi của anh, chân phải của anh bắt đầu đạp, chiếc xe lăn bánh trên đường theo động tác chân nhịp nhàng.

Một cơn gió lạnh thổi qua tai, cô dường như cảm tâm tình nguyện trốn sau lưng anh. Phong cảnh trước mặt, cô chẳng muốn xem một chút nào.

“Này...” Qua một lúc rất lâu, anh mới lên tiếng.

“Hà?” Cô đáp lại.

“Sau này, đừng có chuyện gì cũng đều nói với anh nhé.”

“... Vì sao?”

“Em không để ý rằng, khi em như vậy sẽ khiến anh cảm thấy...”

“Cái gì?”

“Em đừng như coi anh là bạn bè rồi.”

“...”

“Là bạn bè thì không có chuyện gì là không thể nói, hử?” Anh hơi quay đầu nhìn cô.

“...” Cô cúi đầu cứng đờ, nhìn mặt đường lùi dần về phía sau, không nhanh, không chậm.

“Tiểu quý nhà em, tìm thấy chưa?” Anh đổi chủ đề.

“Vâng, tìm thấy rồi!”

“Sự trong sạch vẫn còn chứ? Vẫn chưa bị người khác cướp đi chứ?”

“... Chắc chắn là bị người xấu bắt nạt rồi, bố của nó an ủi một chút thì sẽ ổn thôi.”

“Tình yêu của bố thật vĩ đại, vì sao bố anh lại không an ủi anh nhỉ? Tốt xấu gì anh bây giờ cũng coi là bị hót ra khỏi cửa rồi.”

Tay cô ghi lên sống lưng anh, vẽ chữ gì trên đó, khiến cho anh phải kháng nghị.

“Oa, em viết cái gì thế? Nhiều nét như vậy, anh chẳng đoán được là chữ gì.”

“Không đoán ra được thì thôi.”

“Ngày mai anh phải chuyển nhà.”

“Chuyển nhà?”

“Anh chẳng phải đã nói với em, anh bị hót cổ ra khỏi cửa rồi sao? Anh rể anh nói, anh ta không có hứng thú nuôi một đứa ăn bám.”

“Anh ta và chị Nhất Nhất hòa hợp rồi sao?” Cái chuyện sợi dây nhân duyên gì đó, chắc chắn không phải là trở ngại giữa bọn họ, cô bây giờ còn rõ hơn bất cứ người nào khác.

“Hòa hợp? Ai biết được, có lẽ sẽ có một ngày nhỉ.”

“Anh muốn chuyển đi đâu?”

“Kí túc xá của câu lạc bộ trai bao.”

“Hà? Từ khi nào còn có cả cái thứ đó nữa? Anh thực sự muốn đi làm trai bao?”

“Chưa từng làm qua, thử xem sao.”

“Cái thứ này cũng có thể thử sao...”

“Em không thích như vậy ư?” Ngừ khí thăm dò.

“Phải rồi, đương nhiên là em thích!” Ngừ khí châm biếm.

“Anh cũng cảm thấy vậy, phải rồi, hàng xóm phòng anh chính là VIP đó, mẹ Duy Mặc dường như rất mong anh chuyển đến đó thì phải.”

“...”

“Sao vậy?”

“Không, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh lạnh.”

“Két!” Tiếng phanh xe vang lên.

Cô ngẩng đầu, phát hiện mình đã đến dưới nhà. Cô nhảy xuống khỏi xe, muốn nói điều gì, nhưng lại mím môi lại. Một lát sau, cô nói: “Chuyến nhà có cần em giúp gì không?”.

Môi anh cong lên mấy phần, nhưng cũng không phải quá vui vẻ: “Không cần, đồ của anh cũng không nhiều mà”.

“Vậy, em lên trước đây?” Cô chỉ chỉ lên lầu, hỏi anh.

Anh mỉm cười, gật gật đầu, nhìn cô đi lên, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, mới móc bao thuốc trong túi quần ra, châm một điếu. Một lúc lâu sau, anh mới cất lên một tiếng, cười nhạo chính mình: “Làm gì vậy, tự nhiên lại khách sáo đến mức bản thân mình cũng không quen nói, thật đáng chết”.

[1] Truyện ngược là một thể loại truyện, trong đó các nhân vật thường bị dẫn dắt bởi yêu hận tình thù do hiểu lầm những nguyên nhân khác. Thông thường, những truyện thuộc thể loại này sẽ mang đến cho độc giả những day dứt, ám ảnh, bi thương...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hồ Thuyết (Hạ)

“Tin thì có, không tin thì không có.”

Cô mở cửa nhà, cởi giày ra, đang định đi vào bên trong, thì thấy bố mình đang nhận điện thoại trong phòng khách đột nhiên hét lớn: “Quay về rồi, quay về rồi! Cậu tìm nó có chuyện gì sao? Có hay không có, cậu cũng nói với tôi đi, cái gì cũng không nói là có ý gì chứ?”.

Cô vừa nghe thấy, liền cau mày lại, từ từ cởi giày.

“Bất Động, con nhận điện thoại đi!” Ông bố sáng nắng chiều mưa định vứt bỏ nhiệm vụ vĩ đại phi nhân loại là giao tiếp với vị sư đệ có một không hai của ông ta, cứ hướng ra phía cô ở ngoài cửa nhìn liên tục.

“Tôi còn đang cởi giày.” Cô phui bụi ở chiếc quần, tiếp tục gỡ chiếc giày còn lại ra khỏi chân.

“Vậy bố để điện thoại ở đây, con cởi giày xong thì nhận nhé, bố đi tắm đây.” Để rũ sạch trách nhiệm với cái điện thoại, ông ta đặc biệt phóng to âm lượng lên đến mấy lần, từ trên sofa chạy đến bên cửa, lên lút báo cáo với con gái: “Con lại làm chuyện có lỗi gì với sư thúc nhà ta rồi hả. Con chẳng phải nói đã đưa Phạn Đoàn tới chỗ cậu ta rồi sao? Cậu ta làm gì mà từ một giờ trước cứ liên tục gọi điện về nhà, mỗi lần đều chỉ vớt cho bố năm chữ ‘cô ấy về nhà chưa’. Sau đó, đến năm chữ đó cũng tỉnh lược đi, dùng ngữ điệu như đòi nợ hỏi ‘về chưa’. Bố đôi phó không nổi nữa rồi, phải đi tắm lấy lại sinh khí đây. Lạnh băng băng thế này, chết cóng bố rồi”.

Ông bố oán trách xong, liền chạy thẳng vào phòng tắm.

Cô nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn, tiếp tục những động tác cởi giày chậm rãi. Cởi xong giày, cô đi vào phòng khách, rót một cốc nước ấm rồi chậm chậm uống. Uống xong nước, cô lại quay vào phòng, chậm chậm thay quần áo. Sau đó cô ngáp một cái, chậm chậm đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống, cầm chiếc điều khiển bắt đầu chọn kênh tivi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cô đã mở tất cả các kênh một lượt từ đầu đến cuối, còn dừng lại ở mấy tiết mục giải trí là cái một lúc, sau đó ánh nhìn của cô mới chuyển đến chiếc điện thoại bị vứt ở một bên. Cô nhăn mày lại, dùng chân đá nó ra xa. Mãi đến khi bố cô từ trong phòng tắm lau đầu đi ra, nhìn chiếc điện thoại đặt ở một bên, vẫn chưa được nhắc lên: “Con gọi xong điện thoại rồi sao không chịu đặt lại cho tử tế?”.

“Á? Con quên mất!” Cô nhìn chiếc điện thoại một cái, lập tức nhắc ông nghe, áp vào tai.

Không có tiếng nhạc chờ kéo dài cuộc gọi, không có tiếng tút tút ngắt cuộc gọi, cô cắn chặt môi dưới, ép giọng nói của mình nghe có vẻ bình thường như không có chuyện gì: “A lô?”.

Không có người đáp.

“A lô!”

Đầu kia vẫn trống trải, dường như không có thứ gì cả.

“A lô!!!” Cô cau mày lại, xem ra cô suy nghĩ nhiều rồi, còn cho rằng anh sẽ đợi máy cho tới khi cô hết giận dỗi. Cũng đúng thôi, cô là một người chẳng có ý nghĩa gì cả!

“...” Một tiếng hô hấp nhịp nhàng từ trong ống nghe bay đến, sau đó, là một tiếng rên rĩ nghe rất khó chịu, “Mm... ừm”.

Anh lại ngủ quên ư? Nửa đêm nửa hôm gọi cô đến nghe tiếng rên rĩ trong giấc mộng của anh sao? Nghe hay thì sao chứ, đâu phải là đặc biệt phát ra cho cô nghe, xì!

“... Em về nhà rồi?” Lại im lặng một hồi lâu, anh dường như đang tìm lại ý thức. Sau đó, anh dùng cái ngữ điệu siêu nhiên mà mơ màng hỏi.

“Về từ lâu rồi!” Cô đã về đến nhà từ lâu, nhưng mà... nghĩ ra rồi, anh không có số điện thoại của cô, đây cũng là lần đầu tiên, cô nghe thấy tiếng của anh trong điện thoại. Thật là bay, bay, bay, bay!

“Ừ! Ngủ nhé!” Anh dường như không nhớ chút gì đối với khoảng thời gian chờ đợi trống trải kia.

“Cạch, cạch!” Xác xong vấn đề, anh nhanh chóng dập luôn điện thoại.

Cô kinh ngạc nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt máy, chửi rủa một tràng tục tũn, và nhìn bố mình đang đứng bên cạnh há hốc mồm: “Làm gì vậy! Chưa từng thấy tôi chửi bậy à! Khốn kiếp!”.

Đối với sự nghiệp giáo dục con gái, ông ta đã không còn bất cứ hy vọng nào nữa: “Không phải chuyện đó. Con đừng nói là khi này sư đệ đang ngủ mà vẫn nói chuyện với con đấy nhé?”. Lẽ nào thói quen xấu của sư đệ, ngủ rồi đến sấm đánh cũng không tỉnh, không nhận thân quen, lại thay đổi rồi ư?

“Vậy thì sao chứ, anh ấy vẫn chẳng phải là ngủ chết rồi hay sao!” Cô lẩm bẩm dập điện thoại, quay đầu trừng mắt nhìn bố mình, lúc này mới nhớ ra một vấn đề quan trọng: “Phạm Đoàn, là do ông mang lên núi sao?”.

“Hà?” Nhắc đến chuyện này, Hồ Thước dùng cánh tay đang lau đầu lại: “Ừ, là bố sau khi phán mệnh cho nó, đưa nó lên núi, để Thiên Lư nuôi dưỡng nó”.

“Sao bố phải hại người ta như vậy chứ?”

Hồ Thước im lặng một hồi, thu lại khuôn mặt te tón quen thuộc thường ngày.

“Nó mới chỉ là một đứa trẻ, đã bị ông nói năng lung tung, định ra cái số mệnh đó! Cái gì mà khắc cha mẹ, ông có biết là ông hại Phạm Đoàn nhìn thấy mẹ cũng không dám nhận, còn bị bỏ dượng của nó ghét bỏ. Nó bị thay thế bằng một đứa trẻ khác không có quan hệ máu mủ, ngay đến tư cách muốn chăm sóc em gái của mình, người khác cũng không cho nó! Chính là bởi vì ông, đều là do ông! Ông nhất thời nói năng không suy nghĩ, hại nó...”

“Cứ coi như bố không nói, không có nghĩa là người khác cũng sẽ không nói!”

“...”

“Đâu phải chỉ có mình bố làm nghề phán mệnh, không có bố, lẽ nào sẽ không có người khác sao? Chi cần gia đình nó tin vào cái thứ đồ chơi đó, nó cuối cùng vẫn phải bị cho đi thôi.”

“...”

“Cho nên, bố mới đưa nó lên núi, vốn nghĩ đợi nó lớn một chút, rồi sẽ nói những chuyện này cho nó, ai ngờ được Thiên Lư lại chiều nó như vậy, lại thuận theo ý nó mà cho xuống núi.”

“Nó không xuống núi thì ông định giấu nó đến bao giờ? Ông thật sự coi nó là nghiệp chướng, muốn giữ nó ở trên núi cả đời sao?”

“Xuống núi biết được những chuyện này rồi thì sao chứ? Nó có phải là nghiệp chướng hay không căn bản không quan trọng. Quan trọng là, mẹ của nó đã không cần nó, gia đình đó vốn dĩ không dành vị trí cho nó, nó mãi mãi sẽ không chen được vào, chỉ uống công mà thôi.”

“...” Cậu ta đích xác là đã thử chen vào đó, ấy thế lại thất bại rồi khóc lóc tùm lum trong lòng cô. Cô nhớ lại lần đầu tiên khi cô gặp thẳng thóc, nó hưng phấn hò hét muốn tìm mẹ. Cũng coi như đã hiểu rõ, vì sao bọn họ hết lần này đến lần khác lấp liếm chuyện Phạm Đoàn tìm mẹ. Rõ ràng đã biết sẽ thất bại, vậy vì sao còn đưa nó xuống núi?

“Bất Động!” Bố cô khẽ gọi.

“Hà?” Cô đáp lại có chút uể oải.

“Cách Thiên Lư xa ra một chút.”

“...”

“Chắc là con biết chứ? Cậu ta chỉ là muốn...”

“Tôi biết, anh ấy muốn chứng minh cho Phạn Đoàn, nó không phải là nghiệp chướng, đúng không?”

“Bố biết, cái người đó khi biết chuyện của con sẽ không có lòng tốt, đã cố tình ức hiếp con gái bố thế này!” Cho nên ông ta có chết cũng không muốn để cậu ta tiếp cận con gái mình, cố sức lấy cái vai vế gì đó ra để ngăn cản. Nực cười! Con gái của ông ta mà, làm sao có thể tùy tiện bị cái người lạnh như băng kia động đến chứ, lại còn đòi loạn luân nữa, hừ!

“Bố, số mệnh, cái thứ vớ vẩn đó, thực sự có không?”

“Tin thì có, không tin thì không có.” Một câu trả lời rất thô, nhưng lại rất thực tế. Có người tin rồi, cho nên, ông ta chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, đưa Phạn Đoàn lên núi. Cũng có người không tin, cho nên, ông ta mới bị thua cuộc, phải cam tâm tình nguyện bị bà chủ câu lạc bộ chỉ vào mũi mà chửi rủa, phải mang con gái của mình ra mà làm cô dâu đợi ngày của con nhà người ta

Ông ta là một người xem số, nhưng nếu hỏi bản thân ông ta tin hay không, có thể đến ông ta cũng không rõ. Ông ta chỉ có nghĩa vụ đem kết quả ông ta tính được ra báo cho người khác. Chuyện sau đó thế nào, đều do mỗi người tự tạo nghiệp cho cá nhân mình. Nhưng mà, có vài người rất không biết lý lẽ, rõ ràng muốn người ta tính, nhưng lại chỉ muốn nghe những điều tốt lành, mặc dù những lời tốt lành này là giả, nhưng lại rất thuận để lọt vào tai.

Ông ta lần đầu xuất thế, cũng coi là hiểu được chuyện nhân tình thế thái, biết đem những lời sư phụ dặn dò “không được nói dối, không lộ thiên cơ” mà gạt sang một bên. Có lẽ là những lời cát tường giả dối lúc đầu nói nhiều quá rồi, cho nên hại vợ mắc bệnh nặng qua đời cũng chẳng dám nói, còn hại cả con gái có cái quái mệnh như thế này mà được sinh ra.

Chẳng trách từ sau khi sư phụ qua đời, sư đệ cứ thấy người lên núi cầu xin xem mệnh là cau mày, khuôn mặt lạnh lùng, không mời trà, không rót nước, chỉ ném ra một chữ “cút”. Cho nên mới nói, cái Huyền Phái của bọn họ, nếu được giao vào trong tay của sư đệ, có lẽ cũng “huong tiêu ngọc vãn” [1] như vậy. Làm gì có thầy số nào từ chối xem số mệnh cho người ta chứ. Ngày ngày chỉ ở trên núi vui thú cùng các loại thảo dược, nhân nhả sống qua ngày tháng, những học thuyết lý luận của sư phụ kia cũng bị cậu ta gạt sang một bên. Có một lần, ông ta còn thấy sư đệ lấy sách của sư phụ để kê góc bàn, thể diện của lão tổ tông đều bị cậu ta làm mất sạch rồi.

Ông ta cho rằng trong đầu óc sư đệ chắc là thiếu sợi dây thần kinh nào đó, khiến cho cậu ta đối với cái gọi là số mệnh không thể nào thông suốt được. Kết quả, người này khi nhìn thấy ông ta ôm Phạn Đoàn lên núi, chỉ nhìn thẳng nhóc một cái, không nói lời nào, liền giữ nó lại. Chỉ trách ông ta khi đó nhất thời kích động, lỡ mồm nói một câu.

“Tôi nói này sư đệ, số mệnh đó của con gái tôi, cậu xem còn có thể cứu được không?”

Lúc đó sư đệ nhìn ông ta một cái: “Có quan hệ gì tới tôi chứ?”

“Tốt xấu gì nó cũng là sư đệ của cậu mà, cậu giúp tôi lục tìm trong đồng sách của sư phụ có cách gì có thể thay đổi số mệnh không nhé! Sư phụ chẳng chịu cho tôi xem, cũng đủ biết ông ấy thiên vị cậu!”

Cậu ta đưa ánh nhìn lạnh lùng rồi đi, nhìn tới chỗ sách kê dưới chân, ra hiệu ông ta không cần thừa lời thêm nữa, có thể cút đi được rồi.

“Đừng có như vậy mà, sư đệ, cậu tốt xấu gì cũng nên giúp tôi đưa ra chủ ý chứ. Tôi biết cậu chắc chắn học trộm được không ít tuyệt chiêu của sư phụ!”

“Hừ! Vậy ông cứ đưa cô ấy đến am ni cô mà ở trước mấy năm đi.”

“Am... am ni cô? Cậu muốn chết à! Tôi bảo cậu giúp con gái tôi thay đổi số mệnh, cậu lại đi đem nó vào am ni cô ở? Vậy chẳng phải là càng không gặp được đàn ông sao, thế mới thực là Thiên Sát Cô Tinh đấy!”

“Đưa hay không đưa, ông tự mình quyết định. Cút!”

“Vậy... vậy... vậy... nếu như tôi đưa nó vào am rồi, khi nào thì cậu giúp nó...”

“Rầm!” Cánh cửa sập lại, ông ta bị tổng cổ ra ngoài.

“Đợi khi tôi rảnh!” Bên trong truyền ra một tiếng nói rất không có thành ý.

Thế là, dựa vào nguyên tắc tấm lòng yêu thương con cái của cha mẹ trong trời đất, ôm niềm tin có thể cứu ngựa chết thành ngựa sống, ông ta nhẫn tâm đạp khuê nữ nhà mình lên am ni cô trên núi, bắt cô ngâm nước mắt mà đi. Kết quả Hạ Thiên Lưu kia lại thực sự rất “bận”. Sự rảnh rỗi của cậu ta đến hai năm cũng chẳng lời ra nổi. Nhưng con gái của ông ta cũng không phải là ngọn đèn thiếu dầu. Cuối cùng sau hai năm, cô ta cũng giậm chân hết lớn “tôi phải ăn thịt”, rồi lập tức lăn xuống núi. Ông ta thở dài một cái, coi như chấp nhận. Nếu như thực sự có thể thay đổi số mệnh dễ dàng như vậy, thì lúc đầu đã không phải đưa Phạn Đoàn lên núi rồi. Số mệnh, cái thứ này, vẫn nên để nó “không tin thì không có” đi.

Nào biết được rằng, mấy năm sau, Hạ Thiên Lưu cậu ta đột nhiên lại rảnh rỗi? Mà phương thức để thay đổi số mệnh của cậu ta cũng thực sự quá khác người, lại đi tìm con gái ông ta để loạn luân? Được rồi, ông ta thừa nhận ông ta bị dọa cho sợ rồi. Ông ta nhìn thấy cái kẻ lạnh lùng đó lại giúp con gái mình gấp rau, đắp chăn; nhìn thấy cậu ta lại biết cầm ô chạy đi tìm con gái mình; nhìn thấy ánh mắt thường ngày ra đến mấy giờ đồng hồ để ngắm cảnh của cậu ta lại có thể dõi theo con gái mình mà chạy loạn lên khắp nơi. Đáng khùng bố nhất đó là lời của bà chủ câu lạc bộ... Hạ Thiên Lưu là sư đệ của nhà ông? Ông hỏi cậu ấy ở chỗ tôi đây làm gì? He, lúc mới bắt đầu cậu ấy nói muốn để cho một người chẳng ra làm sao nhìn thẳng vào mình, nhưng mà sau này, cậu ấy nói với tôi...”

“Nói, nói, nói cái gì?”

“Cậu ấy muốn học yêu đương như thế nào.”

“Hả? Yêu đương? Nghĩa là sao chứ?”

“Yêu đương? Quá trình rất phức tạp, một tiếng rưởi cũng nói không rõ hết được, nhưng kết quả thì tôi có thể nói cho ông.”

“Kết quả?” Vừa nghe đã biết là chẳng phải kết quả tốt đẹp gì.

“Đại khái chính là, nhà ông sẽ bớt đi một tiểu tử nam và một tiểu nữ đó.”

“Phụt!”

Lúc đó ông ta chắc là bị thiếu hồng mắt sợi dây thần kinh nào đó, mới đi đề cập đến chuyện thay đổi số mệnh của con gái mình với tên hồn thể ma vương kia. A di đà phật! Bây giờ ông ta chỉ mong cái ông phật lớn đó mau quay lại trên núi mà thôi.

Tục ngữ nói rất hay, “mời thần thì dễ tiền thần thì khó”. Tới giờ, ông ta mới thể nghiệm được sâu sắc nỗi khổ sở ẩn chứa trong câu nói này.

“Bố! Bố! Bố đang nghĩ cái gì đó? Sao cứ trợn mắt lên như vậy? Mặt mũi trông rất khổ sở, dờ cười dờ khóc, mếu mếu máo máo cái gì đó?” Cô vừa kéo ý thức của người nào đã bay đi rất xa trở lại, nhìn một cái chiếc ti vi đã chẳng còn chương trình gì, chuẩn bị lên giường đi ngủ. Kế hoạch tiểu thuyết ngôn tình của cô vẫn chưa được thực hiện.

“Bất Động!” Hồ Thước gọi con gái mình lại.

“Gì vậy?” Cô quay đầu, ngược nhìn khuôn mặt vô cùng chán thành nhưng lại khiến cô cảm thấy thật đáng sợ: “Bố không thích hợp với cái biểu cảm này đâu”.

“Con đừng để ý bố có hợp hay không, con đồng ý với bố nhé, nhất thiết không thể...”

“Không thể làm gì?”

“Không thể cùng cậu ta...”

“Ai chứ?”

“Bất luận là như thế nào, cũng phải làm tốt biện pháp an toàn! Đây là giới hạn chịu đựng lớn nhất của bố rồi! Hu hu!” Nói xong, ông ta liền nhảy xuống khỏi sofa, lao vào trong phòng.

“Này! Bố! Những lời lẽ nghiêm túc thế này cũng không thích hợp với bố đâu!” Cô nhìn bố mình đột nhiên òa khóc chạy vào trong phòng, bủn rủn môi: “Biện pháp an toàn à? Là thứ gì chứ? Chẳng hiểu gì cả!”. Suy nghĩ của cô rõ ràng vẫn rất nghiêm túc dừng lại ở cái chủ đề về số mệnh gì đó. Nhưng sự thực trước mắt cô lại chứng minh... vẫn đề này hoàn toàn không thể cùng trao đổi với một người có tư duy nhảy cóc như bố cô.

Có lẽ trong đầu đang có quá nhiều vấn đề lộn xộn, rối rắm, hoặc cũng có thể do những cuốn truyện ngược trong tay cô chưa đạt tới mức độ ‘ngược luyện tình thâm’? Thực đúng là “có ở trên giường mới thấy chuyện thật”, chẳng trách ngay từ đầu, Phạn Đoàn sau khi xem xong loại sách này thì cứ găng sức tiến cử, bắt cô phải đọc cho cẩn thận, nhưng cô đối nhưng thứ tình cảm quyền luyện dạng thực vật kia, rõ ràng không có hứng thú sâu sắc như Phạn Đoàn. Cuối cùng đầu không nổi với con buồn ngủ mãnh liệt, cô ngọe đầu ngủ mất.

Phạn Đoàn không ở nhà, cô không cần phải giúp nó chuẩn bị bữa sáng, thế là cô ngủ say như chết. Mãi cho đến khi tiếng chuông điện thoại ồn ào làm cô thức giấc, cô mới neho neho mắt, móc điện thoại từ dưới gối ra, ấn vào phím nhận cuộc gọi, ghé điện thoại vào bên tai: “Mm... ai đó?”.

“Cô vẫn còn đang ngủ sao? Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Mm...? Mấy giờ rồi?”

“Cô mở mắt ra mà nhìn xem, bên ngoài trời đã tối hay chưa!”

“Ha!” Cô ngáp dài một cái: “Tối qua tôi bị ‘ngược’ muộn quá. Ý! Bà là ai vậy?”.

“Hừ! Giờ mới biết hỏi lão nương là ai à?”

“... Được rồi, bà không cần trả lời tôi nữa. Bye bye! Tạm biệt! Vĩnh

“Cô dám thì cứ thử dập điện thoại của lão nương xem.” Trong ống nghe phát ra tiếng hét đáng sợ của bà chủ câu lạc bộ: “Tối qua chẳng phải gan cô rất to sao? Trong thời gian Thiên Lưu tiếp khách mà lại dám xông đến kéo khách hàng của lão nương ra”.

“...” Đó là hôm qua cô cũng có chút dũng khí, lại cộng thêm kết quả lên men của tinh thần chính nghĩa đối với chuyện của Phạn Đoàn.

“Lại còn dám trước mặt khách hàng của lão nương liếc mắt đưa tình với Thiên Lư?”

“...” Liếc mắt đưa tình? Chuyện này cô phải kháng nghị: “Đưa, đưa cái con khi ý, tôi còn chẳng nhìn anh ấy lấy một cái!”

“Cô không có sao? Cô có dám thề rằng, cô không hề thấy ánh mắt dạt dào tình cảm, u sầu tới nao lòng mà vẫn ngập tràn xuân sắc của Thiên Lư không?”

“... Sao mà so với những thứ tôi nhìn thấy lại hơn nhiều như vậy.” Cô nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy ba chữ mà thôi, làm sao một người không có mặt tại hiện trường, lại có thể đưa ra được nhiều hình dung từ mỹ miều như thế nhỉ?

“Cô còn dám nói là cô không nhìn thấy!”

“Được thôi, tôi thừa nhận tôi có liếc qua một cái. Nhưng vậy thì sao chứ?”

“Vậy thì sao chứ? Người khách đó chạy đến khiếu nại với tôi, cô nói tôi có thể nói ‘vậy thì sao chứ’ không?”

“Nhỏ mọn vậy sao? Cô ta, cô ta muốn thế nào?”

“Cô ta bảo Thiên Lư sau này khi tiếp cô ta đều phải thể hiện cái biểu cảm như vậy cho cô ta xem.”

“Phù!” Cô thở phào một cái: “Việc đó đâu phải là việc tôi có thể giúp được, bà cứ bảo anh ấy lộ cái biểu cảm đó cho cô ta xem chẳng phải là được rồi sao. Kể cả là thể hiện vẻ mặt tươi cười như hoa, anh ấy cũng không phải là chưa từng diễn qua”.

“Vấn đề là Thiên Lư nói...”

“Cái

“Không muốn.” Bà chủ câu lạc bộ lạnh lùng đáp: “Cậu ấy nói cậu ấy không muốn thể hiện thứ tình cảm đó cho cô ta xem”.

“... Nếu như bà muốn tìm người đánh anh ấy, chuyện này tôi có thể giúp được.” Luôn tùy tiện làm theo ý mình, chẳng để ý đến suy nghĩ của người khác, anh chính xác là rất cần có người cho một trận “giáo dục tình yêu”.

“Giáo dục Thiên Lư không cần phiền đến cô. Cậu ấy, tôi tự có cách dạy. Nhưng, cô vừa hại tôi phải bồi thường người khách kia một khoản tiền lớn. Khoản này vẫn là phải phiền cô trả.”

“Bà lại muốn tôi giúp bà làm cái việc tổn hại đạo lý gì đây!” Rõ ràng biết cô không có tiền, còn nhắc đến mấy chữ tệ hại này với cô.

“Lần này là một việc rất có đạo lý! Rất tốt! Nhưng tôi lại đồng ý với tiểu tử thối kia không cho cô vào câu lạc bộ rồi, phải làm thế nào đây? Ừm...” Bà chủ câu lạc bộ kéo dài giọng điệu, làm bộ suy nghĩ: “Thế này đi, nhân viên trong kí túc xá của lão nương còn thiếu một thím dọn vệ sinh, cô đến thay thế nhé”.

“Bà nói cái gì?” Nhân... nhân viên vệ sinh, bà ta muốn cô gái băng thanh ngọc khiết như cô đây xông vào hang sói làm nhân viên vệ sinh sao? Dám hỏi, cô còn có thể giữ được sự “trong trắng” của mình nữa hay không?

“Sao nào? Lần trước giúp tôi dọn phòng cho tiểu tử thối kia, cô chẳng phải làm rất tốt sao. Ai ya! Thật hiếm có đấy. Tôi phát hiện cô còn có một chút tác dụng. Dọn dẹp một phòng và dọn dẹp mấy phòng có gì khác nhau chứ. Tôi gửi địa chỉ vào tin nhắn cho cô rồi, hôm nay nhớ đến làm việc nhé. Bye bye!” Đang định ngắt điện thoại, lại dường như cảm thấy châm chọc như vậy vẫn chưa đủ, đột nhiên bà ta cất lên một câu đùa cợt thâm ý: “Tôi nói này, nha đầu thối, cô biết Thiên Lư vì sao muốn chuyển nhà không? Hi hi hi hi!”

“Không! Bà chủ à, tôi muốn thương lượng với bà một chút, liên quan đến chuyện dọn dẹp vệ sinh kia!” Anh ấy dọn nhà nào có cần đến lý do chứ. Bây giờ, điều cô lo lắng là, nếu như tối hôm qua cô không nghe nhầm thì hình như Nhất Nhị cũng đã dọn đến kí túc xá rồi, mà VIP lại ở phòng bên cạnh anh ấy, vậy tức là...

Thượng đế ơi! Phạt tổ ơi! Đúng là những hang hùm, hang sói đạt tiêu chuẩn, một bên trái, một bên phải, dường như chỉ cách nhau một khoảng lớn bằng “sợi dây”, liên tục thay nhau công kích cô. Hơn nữa, bất cứ lúc nào cô cũng có thể rơi vào cục diện bị kẹp ở giữa. Cô có thể nhìn thấy trước tất cả, cô không muốn đi, không muốn đi, không muốn đi!!!

“Này, tôi đang nói với cô lý do Thiên Lư chuyển nhà đấy, cô không thể thuận theo ý của lão nương hỏi một câu sao cho liên quan được à?”

“... Tôi hỏi rồi bà sẽ nói cho tôi biết sao?” Quá hiểu một người cũng là một tội ác lớn.

“Vậy cũng đúng, dù gì lão nương cũng sẽ không nói cho cô, nhưng mà, thực sự lý do đó rất đáng yêu! Hi hi hi hi!”

“... Cảm giác khi khiếu nại sự thèm muốn của người khác lại thú vị như vậy sao?”

“Thú vị chết đi được! Hừ, nhớ đến làm việc đấy. Bye bye!”

“Cạch!”

“Tút...”

Những điều con người không được như ý, có đến tám chín phần mười, chấp nhận đi! Haizzz...

[1] Là câu nói để chỉ người con gái đẹp bị chết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cãi Nhau

“Em tìm anh để cãi nhau sao?”

Túi đựng rác, từng túi từng túi được ném ra bãi xử lý rác bên ngoài. Mý gói xếp chồng, từng hộp từng hộp được cho vào tủ cất trữ đồ ăn. Quần áo bẩn chất đống, từng chiếc từng chiếc được ném vào lồng máy giặt. Năm chiếc máy giặt khởi động cùng lúc phát ra những tiếng rầm rầm, ục ục, đĩnh cả tai, nhức cả óc. Lau những giọt mồ hôi trên trán, cô tiếp tục dùng chổi lau nhà lau cọ những vết chân in trên nền gạch, nhân tiện thề với lòng mình. Cả đời này, cô sẽ không thích mấy gã trai bao nữa. Thật nên để cho những cô gái quen tiêu tiền kia đến mà xem thói ăn ở bẩn thỉu của những “bạch mã hoàng t của bọn họ, một đám bề ngoài như vàng như ngọc mà bên trong thì lại vô cùng thối nát. Để họ biết đằng sau những khuôn mặt tươi cười đón khách đẹp đẽ kia, cất giấu sự thực kinh khủng như thế nào. Người ta nói “phía sau một người đàn ông thành công, luôn có một người phụ nữ tuyệt vời”, vậy thì, phía sau đám đàn

ông “thành công” này, chắc chắn là một thím dọn vệ sinh tuyệt vời, dốc sức tận lực đến gãy cả lưng!

Nhưng mà hứng thú của cô đối với việc trở thành một thím dọn vệ sinh tuyệt vời thì chẳng nồng nàn gì, chỉ hy vọng trước khi đám cảm thú kia tan làm, sẽ làm xong hết mọi việc, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây. Đúng là nực cười, cứ coi như cô thần kinh có vấn đề đi nữa, cũng biết rằng bà chủ đang cố ý chinh cô. Nếu cùng lúc, ba người đàn ông có quan hệ rồi rắm với cô xuất hiện ngay trước mặt, cô nên lấy cái chết để tạ tội thì sẽ dễ dàng hơn, hay là cứ cố gắng chào hỏi như với mấy người quen, cười đến mức mặt dày vô sỉ thì sẽ tốt hơn?

“Chị Hồ, từ trước đến nay em chưa từng thấy chị dọn dẹp vệ sinh chăm chỉ như thế này. Chị thích chỗ này như vậy sao?” Phan Đoàn vừa ăn bánh vừa ngồi tựa lưng vào chiếc ghế sofa dài trong phòng khách bắt chuyện với cô, không biết ông bố thần thông quảng đại kia đã dùng thứ gì để an ủi trái tim nhỏ bé yểu ớt của cậu ta. Cô nhìn cái bộ dạng thoải mái của cậu ta, không biết hôm nay cậu ta có phải đi học không nữa.

“Toàn mùi hôi, ai mà thích chỗ này được chứ!” Cô cắn răng thật chặt, tay dùng lực mạnh hơn nữa, phát ra mấy tiếng lau sàn “kin kít”.

“Mùi hôi?” Phan Đoàn khịt khịt mũi: “Phan Đoàn chẳng nghĩ thấy gì cả?”.

“Em đương nhiên không nghĩ thấy rồi, bởi vì tương lai trên người em cũng có cái mùi hôi này!” Cô hừ một tiếng lạnh lùng, mùi vị đàn ông hôi muốn chết đi được, khắp nơi đều là mùi hooc môn lên men bay tứ tung.

“Chị đừng dọa em, chị Hồ, Phan Đoàn rất thích mùi hương trên người bố, không muốn ngửi cái mùi nước hoa hỗn độn giống như của mấy anh cảm thú ở đây.”

“Em hy vọng ở trong cái xào huyết của đám cảm thú như thế này mà vẫn giữ được mùi hương tự nhiên thuần khiết sao? Suy nghĩ hết sức kì cục!” Đừng có ở trước mặt cô mà thể hiện mấy thứ nghĩa nặng tình sâu, thật chướng mắt!

“Vậy cũng đúng, bố cũng cảm thấy vẫn là không khí tự nhiên trong lành hơn.” Phan Đoàn cắn miếng bánh, phát ra mấy tiếng nhai “lép lép”: “Cho nên, chị Hồ, chị phải cố lên đó”.

“Cố lên? Lẽ nào chị còn chưa đủ nỗ lực sao?” Cô nhìn một lượt gian phòng khách đã được lau gần sạch, cảm thấy rất hài lòng với thành quả lao động của mình. Nếu đem đối chiếu với mấy cảnh lúc cô bắt đầu bước chân vào, trạng thái gian phòng như bây giờ thực sự có thể gọi là tiên cảnh chốn trần gian!

“Phan Đoàn bây giờ chẳng thể mượn cớ để trì hoãn bố nữa rồi.” Cậu ta bỏ qua, không trả lời câu hỏi của cô, liền đi thẳng vào vấn đề chính: “Bố có thể sẽ quay về núi bất cứ lúc nào”.

Cô dừng động tác lau nhà lại, nhìn những vệt nước bắn chậm chậm lăn ra trên sàn nhà, trưng ra một nụ cười phô diễn: “Em đừng ngốc nữa, bố em đi đâu được chứ, anh ấy đã bán mình cho bà chủ câu lạc bộ rồi, bà chủ sẽ không để bố em đi đâu, người ta có hợp đồng đó, ông bố của em không thể không thanh toán mà đi như vậy đâu. Này, giúp chị nhìn điện thoại xem, bà chủ còn dặn làm gì nữa”.

Chuyển đề tài?

Phạm Đoàn lẩm bẩm trong miệng, liếc mắt nhìn bóng người ngoài cửa kính đang quẹt thẻ đi vào, bủn rủn môi, dựa lưng vào sofa: “Chị Hồ! Chị thừa nhận đi, chị rất thích bố em phải không? Hử?”.

“Con mắt nào của em thấy vậy chứ?” Sự phủ định không chút bất ngờ khiến Phạm Đoàn cười híp mắt lại.

“Hai con mắt của em đều thấy. Bởi vì, chị đang ghen với em”

“Cái gì?” Cô liền buông cây lau nhà xuống, chống hai tay vào hông, đứng trước mặt tên tiểu quý chẳng biết tốt xấu: “Em nói chị ghen với em sao? Một tiểu quý ngực không ra ngực, mông không ra mông, vạt mũi chưa sạch, lần đầu tiên phát dục còn chưa xong, chị ghen gì với em chứ!”. Làm người, chịu oan uổng còn có thể, chứ không thể hạ thấp phẩm vị của mình!

“Bởi vì chị cảm thấy so với chị, bố thích em hơn, cho nên chị bị mất thăng bằng, đúng không? Hử?”

“Chị bị mất thăng bằng à? Ha! Chẳng phải chị chỉ là bị lợi dụng sao, có gì mà phải mất thăng bằng chứ, mà đây đâu phải là lần đầu tiên, chị bị lợi dụng nhiều rồi.” Cô dựng thẳng cổ, còn nhớ rất rõ, khi còn nhỏ thì người ta lợi dụng để bóc lột ra “thiên cơ”; khi người khác xem mặt, thì bị người ta lợi dụng lôi ra để khuấy động không khí; còn có lần bị người ta coi là người truyền tin, nhờ đem đưa mấy bức thư tình cho Huỳnh Nhất Nhị; đến bây giờ lại thêm một lần nữa, bị người ta lợi dụng là tài liệu giáo dục phản diện.

“Dù gì cũng là con người mà, không phải lợi dụng người khác, thì là bị người khác lợi dụng, như thế này ít nhất cũng chứng minh chị còn có giá trị lợi dụng, chẳng phải rất tốt sao.”

Phạm Đoàn im lặng, nghe cô tiếp tục than phiền.

“Chỉ là, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị ai đó thay thế mất, thực sự không tốt lắm.” Cô giảm nhẹ lực lau, lẩm bẩm một câu không thoải mái lắm.

“Bố! Bố đã nghe rõ điểm then chốt của vấn đề rồi chứ, phần còn lại, là chuyện của bố, con không quan nữa, con còn muốn tiếp tục làm một đứa trẻ bình thường.”

Một câu không phải là nói với cô, khiến cô thở ra một luồng khí lạnh, sợ hãi nhìn bóng người không biết đã xuất hiện từ khi nào đang phản chiếu dưới nền nhà, rồi lại nhìn sang Phạm Đoàn đang rụt đầu, thè lưỡi, nhảy xuống khỏi chiếc sofa, định chạy lên lầu. Cô vội vàng mở miệng muốn giữ cậu ta lại, nhưng khi thấy bước chân nhanh nhẹn bộ tén không có nghĩa khí, vui vẻ chạy mất, thì cô biết không có hy vọng nữa rồi, tốt nhất là nên tiếp tục lau nhà. Cô vừa rồi hình như không có nói lời nào không nên nói nhỉ?

Bóng dáng sau lưng khẽ chuyển động, nhưng từ đầu chỉ cuối chẳng nói câu nào. Cô cúi đầu lau sàn nhà, đợi anh lên tiếng trước, nhưng lại thấy anh khẽ chuyển bước chân, đi thẳng đến chiếc sofa trong phòng khác, ngồi xuống, chiếc áo vest rất thẳng trong thoáng chốc đã nhăn lại.

Độ cao vừa hạ xuống, ánh nhìn của cô từ từ thấp dần, lại thấy anh đang dùng một cặp mắt phong trần đánh giá mình, hai tay đan vào nhau chặn trước môi, cau mày lại dường như đang nghĩ cái gì đó. Cô bị nhìn đến mức tê dại đầu óc, hoàn toàn không thể đoán được anh đang hồi tưởng lại chuyện quái dị gì, lại đang tính toán cái gì với cô. Cô khó khăn kéo cây cHồi đến bên cạnh anh, làm phiền những suy nghĩ quái dị của anh.

“Chân trái!”

Cô kéo cây cHồi chọc vào giày da của anh, anh bị gián đoạn suy nghĩ, nhìn cô một cái rồi nhấc chân lên.

“Chân còn lại!” Cô đang tìm cơ hội, rất rõ ràng.

Anh lại rất nghe lời, nhẹ nhàng nhấc cả hai chân lên, để cô làm công việc vệ sinh xung quanh anh.

“Đứng dậy!” Cô ngoắc ngoắc ngón tay với anh, nhưng hoàn toàn không có ý dẫn dụ, chỉ đơn giản: “Em phải lau sofa!”.

Anh vẫn ngồi nguyên tại chỗ, lần này không nghe lời như trước, chỉ hé môi: “Em không nói qua với anh”.

“Em nói rồi, em phải lau sofa!” m lượng tăng cao.

“Em cũng sẽ đề ý...”

Cái từ “cũng” đó là ý gì chứ? Cô không bỏ qua bất kỳ từ nào của anh, âm lượng đột nhiên càng tăng cao hơn, khí thế như nước triều lên: “Thừa lời, anh ngồi trên đó, em không cách nào lau sofa cả, em đương nhiên là đề ý rồi!”.

Anh nheo mắt lại, dựa vào sofa, hai tay thản nhiên khoanh trước ngực, ánh nhìn thuận theo thứ vũ khí trong tay cô - cHồi lau nhà - kéo dần lên đến chỗ hàm răng đang cắn chặt lại trên khuôn mặt của cô, môi mím lại, rồi lại hơi hé ra, đưa ra một kiến giải chính xác, thấu triệt nhưng rõ ràng là bắt ngờ nhận ra: “Em tìm anh để cãi nhau sao?”.

Em tìm anh để cãi nhau.

Sau khi giọng nói của cô tăng cao, tiếp cận đến mức tạp âm tiếng ồn, sau khi sắc mặt cô đã cách xa cái vẻ “bạn tốt” cả nghìn núi vạn sông, sau khi chiếc

cHồi lau nhà của cô đã sắp chạm vào người anh, sau khi khẩu khí của cô đã giảm sút đến mức sắp buông ra những lời thô tục, anh lại “mới” đột ngột lĩnh hội, bỗng nhiên bừng tỉnh, bất ngờ nhận ra, cô chính là đang tìm anh để cãi nhau.

Được! Rất tốt! Rất mạnh mẽ! Tri độn, nhưng mạnh mẽ!

Cô cuối cùng cũng biết vì sao, bất luận là mỗi lần cô gây sự vô lý, sinh chuyện vớ vẩn, anh đều có thể dùng ánh mắt rất bình thản để nhìn cô. Bây giờ cô hiểu rồi, biểu hiện đó phiên dịch lại chính là... “Em nhảy dựng lên phát cuồng như thế rốt cuộc là vì sao, anh hoàn toàn không hiểu”.

Cô thấy rất kì lạ, rõ ràng tính cách của anh rất kì quái, tính cách của cô rất tồi tệ, vậy mà làm sao bọn họ lại chưa từng cãi nhau lần nào, hóa ra trong đầu óc của anh vốn dĩ thiếu mất cái sợi dây thần kinh “cãi nhau” này. Nói chuyện cùng một người không biết cãi nhau thì có gì tốt đây? Trong mắt anh, dù cô có đấm ngực, găm bàn, ném bình sứ vào đầu anh, anh có lẽ cũng chỉ cảm thấy “con sư tử này thật không nghe lời” mà thôi!

Tê dai...

Cô nhận thua rồi, cô quyết định từ bỏ việc giao tiếp với anh, anh hoàn toàn không biết cô đang tức giận hay đang không vui vì chuyện gì. Anh hoàn toàn không cảm thấy việc anh lợi dụng cô như vậy, không coi tình cảm của cô là thuần khiết như vậy, không cảm nhận được cô đối với anh thật lòng như vậy... khiến cô rất khó chịu. Cứ coi như là nhân quả báo ứng, cũng nên để ý đến cảm nhận của người bị quả báo là cô một chút chứ. Kẻ muốn lợi dụng cô dù là ai cũng được, thế nào cũng không nên là anh.

Cô tê dai kéo cây cHồi lau nhà, quay người đang muốn rời đi, nhưng cảm thấy chiếc cHồi lau nhà trong tay mình cùng với tâm trạng cũng trở nên nặng nề hơn, kéo thế nào cũng không suy chuyển. Cúi đầu nhìn xuống, cô mới phát hiện ra nó đã bị chiếc giày da đen bóng giẫm lên.

“Bỏ chân ra!”

“Ít già bộ đáng thương trước mặt anh đi, lấy anh làm vật thay thế thì tốt ở đâu chứ? Em cảm thấy em có tư cách nổi giận trước mặt anh sao?” Giọng nói của Hạ Thiên Lưu nghe có vẻ mãi mãi lạnh buốt, không có chút nhịp nhàng hay trầm bổng rõ ràng gì cả. Sự than trách của anh và câu anh hỏi người khác “đã ăn sáng chưa”, ngữ khí cũng chẳng có gì khác nhau. Cả khi anh yếu ớt nói với cô “cùng anh loạn luân” và khi anh bình thản nói với cô “thích cô”, cũng vẫn đồng nhất là thứ ngữ khí đó. Thế nhưng cái thứ ngữ khí lạnh lùng đó lại không thể khiến cô mỗi lần đều có những phản ứng giống nhau.

Anh hỏi cô ăn sáng chưa, cô sẽ trả lời “đói quá, muốn ăn bánh rán”.

Anh yếu ớt hỏi cô, cùng loạn luân với anh được không, cô sẽ nhìn trái ngó phải, chọn một phương pháp an toàn nhất, không để mình phải trả giá một chút xíu nào, và tham lam nghĩ rằng mình sẽ nhận được nhiều thứ tốt.

Anh bình thản nói với cô rằng anh thích cô, cô sẽ hoài nghi. Cô thật giả dối, thực sự rất giả dối, cô giả dối như vậy, anh sẽ không thích, cho nên, cô không muốn tí muốn chạy trốn.

Anh không làm theo những thứ đã sắp xếp, cô sẽ có biện pháp ứng phó. Ứng phó không kịp với anh, cô sẽ quay lại oán trách vô lý. Vậy sao cô phải há hốc miệng ngạc nhiên nhìn anh? Đường như từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ qua, anh, Hạ Thiên Lưu, cái người cơ bản không có tư duy của người bình thường kia, cũng sẽ biết oán trách, cũng sẽ có lúc không chịu nổi, cũng sẽ có lúc muốn chất vấn cô. Trước đây cô đều chắc chắn anh là như vậy, cảm thấy anh thật dễ bắt nạt, dù phải chịu áp lực cũng sẽ không nói ra, nuốt hết lại trong lòng, đứng trước mặt cô, nhiều nhất cũng chỉ mím chặt môi lại, dùng ánh mắt mềm mại như nước, như có như không, nhìn cô. Đây dường như là biểu hiện uất ức nhất của anh rồi.

Ít ở trước mặt anh giả vờ đáng thương đi, tạo ra bộ dạng thất tình, tạo ra dáng vẻ bị số mệnh hại cho thê thảm.

Cô coi anh làm vật thay thế thì tốt ở chỗ nào chứ, cô không chỉ chạy đi trêu đùa anh, còn ép anh học bộ dạng của Nhất Nhị cười cho mình xem. Không phải là anh cười như gió mát, thì cô sẽ không cần, không phải là anh cố ý dụ dỗ quan tâm, cô sẽ không cần, không phải là anh ngầm phối hợp với cô, cô sẽ không cần, không phải là anh xui xẻo, cô cũng sẽ không cần. Cô cần không phải là Hạ Thiên Lưu, cô cần chính là một người phù hợp với những quy định trong lòng cô, người đó nếu không phải là anh thì cũng có thể là những người khác, là ai đều được.

Cho nên, cô không có tư cách đứng trước mặt anh mà nổi giận, anh chẳng qua chỉ đem những chuyện xấu cô đối với anh mà đối xử lại như vậy với cô mà thôi. Cô bây giờ thấy không thoải mái bao nhiêu, anh lúc đầu, chính là khó chịu bấy nhiêu.

Cô cần môi đem câu phản vấn của anh phiên dịch thành lời lẽ cô có thể tiêu hóa được, kẹt lại trong cổ họng, sau đó nhỏ tiếng buông ra một câu vừa yếu ớt vừa không có lực: “Em...”.

“Còn nói anh phiền phức, bản thân em mới chính là người phiền phức nhất. Trong đầu có chuyện nghĩ không thông suốt, không biết nói với anh sao? Ở trước mặt anh giận dữ cái gì chứ, khó chịu cái gì chứ.” Là cô đến tìm anh cãi nhau, cô lẽ nào lại không nhìn ra, anh đang miễn cưỡng phối hợp với cô, cô đứng trước mặt anh lấp lửng cái gì chứ? Đến câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được. Khí thế thẳng thừng, lời lẽ đanh đá vừa rồi chạy đi đâu rồi? Chẳng phải là muốn cãi nhau sao?

“Em...” Cô bị một câu oán trách của anh dọa cho hồn bay phách lạc, anh lại dường như đang đắc thừa thắng xông lên.

Cô khẳng định là bị dọa cho phát bệnh thần kinh rồi, cái giọng nói lạnh như băng đó phối hợp với biểu cảm không chút thay đổi nào của anh, lại khiến cô cảm thấy anh yêu thương cô rất nhiều. Anh có phải là đang muốn nói, hy vọng cô đừng giận dữ khó chịu với anh nữa, có chuyện gì hãy trực tiếp nói với anh. Còn những chuyện nghĩ ngợi lung tung, trốn vào xó tường vẽ vòng tròn, đếm kiến, anh hoàn toàn có thể mời người khác làm.

Anh rốt cuộc là đang khinh thường cô, chửi cô, hay là đang yêu thương cô, an ủi cô? Cô đã không còn hiểu rõ cục diện nữa rồi.

Vậy cô nên làm thế nào, cứ tiếp tục trợn trừng con ngươi ra, khổng chế suối nước mắt đang trào lên, duy trì tư thế ngẩng mặt nhìn trần nhà, hay là ôm lấy cái cổ trắng nõn nà của anh, dùng nó để lau nước mắt? Cô chưa từng ôm anh, cái cổ đó cũng chưa từng được chạm vào. Trong cái thời khắc này, sao lại đặc biệt muốn ôm như thế. Không biết khi đang cãi nhau, tự dưng cô lại xông lên, đánh lấy anh thì có bị thổi bay đi không.

“Không phải muốn nhìn thấy anh xui xẻo sao? Nhìn thấy rồi chứ?” Anh nhìn cánh tay đang chần chừ muốn động đây kia của cô sắp duỗi tới gần cánh tay mình, bị cái tốc độ chậm chạp đó giầy vò đến không kiên nhẫn nổi. Ánh mắt trở nên quyết liệt, anh hé môi: “Chuyện xui xẻo nhất của anh, chính là mong muốn một người vô tâm vô tính như em nhìn anh”.

“Thích, thích!”, trái tim nhỏ bé của cô vừa nghe thấy hai chữ “xui xẻo” liền bắt đầu có phản xạ, mà cái tay đang chần chừ muốn động đây của cô lại vì câu nói này mà rụt lại.

Cô cảm thấy, nếu như bây giờ nhào đến ôm lấy cổ anh, chắc chắn sẽ nhận được sự đả ngộ khác người. Trong hoàn cảnh bây giờ là ai đang giáo huấn cô, đang giảng đạo lý với cô, đang dạy dỗ cô người với người phải lấy lòng so với lòng, phải đối xử hòa mục, đừng có lúc nào cũng trả thù cá nhân, nhỏ mọn, ích kỉ, khó chịu. Thế mà cô đứng trước mặt anh lại có ý đồ với anh, muốn thế này thế kia với cái cổ anh, lại muốn thế này thế kia với cái tai bị những sợi tóc mềm mại che lấp của anh, sao mà nhìn thế nào cũng chẳng giống như bộ dạng đang hối hận vậy.

Thở dài một cái, nâng tay lau những giọt nước mắt sắp trào ra, cô không dám nhìn anh, sợ mình không khổng chế được cảm xúc lại làm ra chuyện gì đó không thích hợp trong lúc đang hối lỗi. Cô cúi người với lấy cái túi rác lớn, liên tục gạt đầu cong lưng với anh: “Em sai rồi, em xin lỗi, em sẽ về nhà, tất cả đều là em sai!”.

“Bụp!”

Cửa lớn đóng lại, người nào đó vội vã chạy ra, chỉ còn lại một người chỉ vì đôi tay chần chừ của cô cứ trì hoãn không chịu hành động mà buồn bã trong lòng. Anh cau mày lại, tự mình đánh giá. Đây không phải là kết quả anh muốn. Kết quả này, vì sao lại kém nhiều đến thế so với những gì anh nghĩ, so với những thứ đọc được trong sách, so với những lời của Phan Đoàn?

Anh không phải là đang cãi nhau với cô sao, cô làm gì mà bộ dạng giống như đang khiêm tốn nhận dạy dỗ vậy? Đôi bàn tay kia nữa, cứ ôm siết lại, không phải là xong sao? Do do dự dự một hồi lâu, cuối cùng lại đeo lấy cái túi rác, rồi chạy mất dạng trước mặt anh là sao?

“Bố!” Một giọng trẻ con nghe có vẻ đang tiếc nuối từ phía cầu thang truyền đến, anh quay đầu nhìn Phan Đoàn không biết đã ngồi ở giữa cầu thang từ bao giờ, hai bàn tay nhỏ chống cằm, lắc đầu thờ dài, biểu cảm như “bố nhà tôi hết thuốc chữa rồi”.

“Con bắt đầu hối hận vì đã ép bố xem tiểu thuyết ngôn tình quý báu của con.”

“Bố cũng hối hận vì xem rồi.” Anh liếc mắt, nhìn lạnh lùng. Những chữ kia, từng chữ từng chữ, anh đọc đều hiểu, nhưng khi xếp chúng lại với nhau lại khiến anh vô cùng mơ hồ. Những chữ đó hoàn toàn không biết là đang thể hiện điều gì, chỉ mỗi chuyện hai nhân vật nam nữ cứ vừa khóc lại vừa cười, thế mà Phan Đoàn dám nói với anh, những thứ này rất có tác dụng với tình yêu. Hừ! Tốt ở chỗ nào chứ? Anh đã học cãi nhau rồi, nỗ lực sửa soạn lên giống như kẻ thần kinh ở trong sách. Kết quả lại sửa ra được kết cục này. Nhân vật nữ chính khoác túi rác chạy đi mất. Là tên khốn nào mỗi lần sau khi để cho nam nữ chính cãi nhau xong liền sắp xếp mây mưa đầy mấy chục trang phía sau chứ!

“Con gái là phải đuổi, chứ không phải ép.”

“... Có gì khác nhau chứ?”

“Khác nhau rất nhiều, được chưa nào.” Hai động tác đều là chạy ở phía sau, không sai, nhưng, động tác của bố lại quá không có kĩ thuật và độ mềm dẻo, bộ dáng cứng đờ đờ như “ngoài anh ra, em cho rằng trên thế giới này còn có người nào có thể chịu được em nữa sao” là có ý gì chứ, đem mình ra mà hình dung giống như là bãi xử lý thu hồi rác vậy, như thế liệu có tốt

“Còn nữa, bố, cứ coi như cãi nhau có thể kéo gần tình cảm, cứ coi như bố không có kinh nghiệm cãi nhau đi nữa thì bố cũng nên biết, cá tính của bố rất dễ khiến cho người khác phải phát điên.” Đã là cãi nhau, chính là hai bên không biết lý lẽ cần qua cãi lại, không cần bất cứ điều kiện lý tính nào cả. Thế mà bố cứ cố tình túm đầu túm đuôi, nói thẳng vào vấn đề, chỉ đúng vào điểm mấu chốt, khiến cho người ta đến mảnh giáp cũng chẳng còn, chết không toàn thây như vậy là có ý gì chứ.

“Bố! Bố cứ không chịu quay về, chính là vì muốn thuyết giáo để một cô gái phải kéo bao rác chạy đi, úp mặt vào tường mà hối lỗi sao?” Mục đích chính bây giờ là muốn sau khi kết thúc tranh chấp, những chuyện hiểu lầm trước kia sẽ đều được hóa giải, sau đó hai người nước mắt lưng tròng nhìn nhau, ôm hôn thắm thiết, lại cùng nhau quây quần sum họp. Nhưng mà phương thức cãi nhau của bố, chỉ có thể ép cho đối tượng tự thẹn không bằng người, buông vũ khí đầu hàng, chủ động nhận mình sai, sau đó, ba bước quỳ một lần, năm bước lạy một vái, ôm đầu trốn vào góc tường mà vẽ vòng tròn. Nhìn xem, chị Hồ đang khoác cái túi rác, khóc lóc chạy về, úp mặt vào tường phản tỉnh kia kia. Haizzz...

“...” Người con gái đó làm sao có thể tự biết phản tỉnh cơ chứ. Hừ, nhìn đôi tay suýt chút nữa đã tóm lấy cổ anh kia! Khi anh không cần cô phản tỉnh, cô lại đi lo lắng, phản tỉnh cái gì chứ! Muốn phản tỉnh thì cứ đứng trước mặt anh mà phản tỉnh cho anh xem là được rồi, cô chạy về phản tỉnh cho ai xem chứ? Tường nhà của cô sẽ không nghênh đón những cử chỉ dư thừa của cô đâu! Huống hồ nhà bên cạnh chỉ cách một bức tường, còn có ai kia đã từng sống qua, cô tốt nhất đừng có mà nhằm phương hướng, đem toàn bộ sự phản tỉnh của mình cho người khác xem.

“Cãi nhau với phụ nữ, phải nắm vững mục tiêu mà! Ở trong sách, người ta nói mỗi lần nam nữ nhân vật chính cãi nhau xong, thì có thể lập tức lần lên giường, cũng không phải là không có lý.”

“Hừ!” Anh hừ một tiếng lạnh lùng, nhìn thẳng nhóc một cái. Cái người khoác túi rác chạy vào trong màn đêm kia, chẳng phải đã lấy hành động thực tế để châm chọc những tác giả khốn nạn lấy việc cãi nhau để làm nền cho chuyện mây mưa kia hay sao.

“Là do kĩ xảo của bố chưa đạt, bố cần phải để cho chị ấy chỉ vào ngực bố mà găng sức chửi rủa, khinh bỉ, quở trách. Cho tới khi chị ấy ép bố lùi đến bên cạnh giường trong phòng. Lúc này, bố mới chuyển bại thành thắng chứ!” Tiếp sau đó, chị ấy sẽ không có thêm cơ hội để sửa loạn lên nữa, mà bố của cậu lại có được cơ hội trả thù, sự trả thù của đàn ông nên lăn lên trên giường, dùng thực lực mà nói mới đúng chứ!

Nhưng bây giờ, đừng nói là giường, đến phòng vẫn còn chưa vào được. Ông bố nhà cậu đúng là phản tướng, hô quân, truy sát người ta đến không còn gì, vậy người ta không ôm túi rác bỏ chạy, lẽ nào còn tự động chạy vào phòng, nhảy lên giường, cởi quần áo, đợi ông ấy xông đến hay sao? Thực sự không có khí khái mà! Bố, làm trai bao lâu như vậy rồi, được sự dạy dỗ lâu như vậy rồi, vì sao một chút tiến bộ cũng không có chứ. Dụ dỗ người phụ nữ khác thì cứ như lửa bốc ngàn ngút, lái mãi thì quen. Mà sao vừa nhìn thấy người mình muốn dụ dỗ nhất, lại hiện nguyên hình như vậy. Chân tình cũng bị lộ ra, khiến bản thân không thể tự điều chỉnh nữa? Có thể nào mong ông thỉnh thoảng giống như những người đàn ông bình thường khác được không, chỉ cần dùng nửa thân dưới để suy nghĩ một chút, chẳng phải là được rồi sao.

“...”

“Bố! Bố muốn làm gì vậy?”

“Về phòng.”

“Bố muốn đi ngủ sao? Cãi nhau tiêu hao thể lực như vậy sao?” Còn tiêu hao hơn cả mây mưa nữa?

“Xé sách.”

“Hà? Đó là sách con cất giữ chứ!” Ông tự mình không học được, sao lại đổ lỗi cho tiểu thuyết nhà người ta chứ! Vốn dĩ, người đọc tiểu thuyết ngôn tình không nhất định đều là những người biết yêu đương, câu nói này hóa ra lại là chân lý!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Khen Ngợi

"Trước đây em luôn nói anh xấu xí, hóa ra em thích bộ dạng này."

Cãi nhau.

Cô cãi nhau với Hạ Thiên Lưu rồi.

Cùng với vị sự thúc không tùy tiện nói cười, chỉ biết nhìn người với ánh mắt lạnh lùng, biểu hiện nhiều nhất cũng chỉ là mím môi, đem ba phần tư sinh mệnh công hiến

cho việc ngủ kia cãi nhau rồi.

Toàn bộ quá trình đều là anh chỉ vào mũi của cô, xem thường cô, quở trách cô, thuyết giáo cô một lượt, cô căn bản không có chỗ để đáp trả, chỉ có thể thẳng thốt kinh ngạc đứng đối diện, nhìn anh nghiêm nét mặt như hoa như nguyệt, nhếch cái môi xem ra giống như rất muốn dụ dỗ người ta hôn, ngay ngắn gọn gàng đem những chỗ cô không đúng mà bày ra. Nhưng mà, cô đang nhảy lên vì vui mừng cái gì chứ? Từ trái tim cho đến bước chân toàn bộ đều nhảy nhót nhót nhót, đến cái túi rác to siêu cấp ở phía sau lưng cũng không thể cản trở việc nhảy nhót của bước chân.

Như thế này mới đúng chứ. Miệng, ngoài dùng để ăn cơm và hôn ra còn lại chính là dùng để cãi nhau.

Cãi nhau, luôn tốt hơn nhiều so với việc anh đem tất cả những điều không vui giấu hết trong lòng, lãnh lẽo vút vào một góc, chờ đợi thời cơ để trả thù cô. Hết cách rồi, cô chính là người tiểu nhân như vậy. Cho nên, cô tất biết lấy lòng đo lường, đem anh mà kéo vào nước đồng minh của mình. Bị anh mắng cho một hồi, cô lại có cảm giác trút được gánh nặng. Phàm là oán khí thì nên phát tiết ra ngoài, quân tử như anh, đương nhiên nên thẳng thắn, không được tiểu nhân như cô, chỉ biết suốt ngày tàng tâm kế.

Hơn nữa, đừng có cho cô là kẻ biến thái. Tự nhiên cô lại thấy cái vị sự thúc lúc nào cũng bay lượn trên đầu cô, bất cứ lúc nào đều có thể thẳng thiên trở thành thần tiên, tu thành chính quả, mặc dù thân thể đang ở chốn hồng trần, những cũng không bị lung lạc ý chí kia, đột nhiên từ giữa không trung bay xuống, không còn bồng bồng bệ bệ nữa, có thể tóm lấy được, tiếp cận được, nằm trong tầm tay của cô rồi. Bởi vì, anh đã biết cãi nhau

"Em phải khoác túi rác để biểu lộ niềm hạnh phúc mới được sao?"

"Mm... oa!"

Cô bị tiếng nói đột nhiên bay đến của Huỳnh Nhất Nhị dọa cho lùi vội về phía sau hai bước, trọng lượng cái túi rác sau lưng khiến cô mất thăng bằng ngã phịch xuống đất, hoàn toàn không hiểu mình rơi vào hoàn cảnh gì. Ngược mắt lên nhìn cuộc họp mặt gia tộc gần như quái dị trước mặt.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ ở bên đường, người đàn ông ngồi trên ghế lái nửa cười nửa không, chiếc áo sơ mi mỏng để hở mấy cúc, miệng ngậm một điếu thuốc, bộ dạng gian thương, xu nịnh hôi tanh, anh ta liếc nhìn sang chị em nhà họ Huỳnh đang đứng bên cạnh xe, sắc mặt không vui lắm. Đối với cái không khí có chút chuyên chế huyền hoang không thể phủ nhận này, người đó lại ngồi ngoài cuộc, chỉ coi mình là người lái xe đơn thuần. Cô gần như lập tức suy xét được, đây chính là vị anh rể đại nhân rộng thân thấy đâu không thấy đuôi của Huỳnh Nhất Nhị, kẻ đã khiến cho nhà vợ mình bị phá sản để thừa cơ cướp lấy, rồi lại hót cô em vợ ra khỏi nhà.

Đã khá lâu rồi không gặp Huỳnh Nhất Nhất, cô đang nghiêm mặt nhìn em trai mình, trên người khoác một chiếc áo kiểu âu phục hơi thoải mái, tóc rẽ ngang có dấu tích được tu sửa, từng lọn tóc ngang một vệt vừa tự nhiên lại vừa phong trần. Chỉ nhìn qua cũng biết, người đàn ông trước mặt đã trải qua bàn tay dạy dỗ mà quý của bà chủ câu lạc bộ, anh ta giờ đây, đưa chân cũng khiến người ta phải nghi ngờ.

Nhưng quan niệm thẩm mỹ của phụ nữ rất dễ vì quan hệ thân thiết mà trở nên sai lệch. Thế là, Huỳnh Nhất Nhất đối với cái tạo hình dụ dỗ của em trai mình, chỉ có một câu bình phẩm tuyệt đối không thể chấp nhận: "Xấu chết đi được! Bộ dạng này của em là gì vậy?"

"Rất xấu sao?" Huỳnh Nhất Nhị ngược mắt lên, nghịch nghịch mấy sợi tóc mái không dài không ngắn trước trán: "Nhưng anh rể nói, bộ dạng này rất thích hợp với em".

Người đàn ông ngồi trong xe không nói lời nào, chỉ lộ ra một cái cười nhạt khinh bỉ, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên vô lăng.

"Thừa lời, đây là nghề nghiệp trong mơ khi anh ấy học Cao trung, đương nhiên anh ấy thích. Trai bao! Hừ! Nghề nghiệp hèn kém đó, chị không đồng ý để em làm đâu. em mau cùng chị về nhà!"

Người đàn ông trong xe nhướn nhướn mày lên, chỉnh lại cần gạt nước mưa, chẳng chút để ý đối với việc vợ cũ tiết lộ chuyện của mình.

"Anh rể đã đuổi em ra khỏi nhà rồi. Trước khi tự nuôi sống được mình, sẽ không được về nhà." Huỳnh Nhất Nhị trấn thuật lại. Khi thôn tính công ty, đây là điều kiện để anh rể giữ lại bộ phận quyền lợi công ty nhà họ Huỳnh. Anh còn nhớ, sau khi mở đại hội cổ đông, anh rể nhà anh đi vào phòng làm việc, chỉ nói một câu duy nhất: "Công ty của tôi không cần đồ bỏ đi, muốn ngồi ở vị trí của người quản lý, đợi đến khi cậu có thể nuôi sống được bản thân mình rồi hãy xuất hiện trước mặt tôi".

Huỳnh Nhất Nhất lập tức quay đầu nhìn người đàn ông ngồi trong xe. Anh ta không hề né tránh ánh nhìn của cô, cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ: "Đây chính là nguyên nhân anh ghét cậu ta nhất, em chưa từng dạy cậu ta nói dối thế nào sao?". Người đàn ông, có những điều nên nói, có những điều không nên nói. Trong khái niệm của anh ta, em vợ vẫn chỉ là cái thứ lang thang lớn vồn giữa trẻ con và đàn ông mà thôi.

"Đúng vậy, tôi vẫn chưa dạy dỗ nó làm gian thương thế nào, thật xin lỗi, điểm này không có ai thắng được anh, bây giờ tôi muốn đưa Nhất Nhị về nhà, anh nếu như không thoải mái, có thể tránh ra xa một chút là được!" Rất rõ ràng, Huỳnh Nhất Nhất là người phụ nữ không có khả năng điều đình mâu thuẫn giữa những người đàn ông.

Người đàn ông trên xe nhún nhún vai: "Anh chẳng vấn đề gì, cũng chỉ là nhiều thêm một miếng ăn mà thôi, đối với anh mà nói cũng chẳng có gì khác biệt". Không thể không nói, đối với công việc dạy dỗ bé trai, vẫn là đàn ông đảm nhiệm thì thích hợp hơn, lòng trắc ẩn của phụ nữ luôn xuất hiện vào những lúc không thích đáng. Thế nhưng, công việc dạy dỗ em vợ tương lại lại hoàn toàn không nên do anh rể phụ trách, hưởng hờ, anh ta cũng không muốn có thêm một người nữa cản trở, khiến cho con đường khôi phục cuộc hôn nhân của anh ta lại một lần nữa bị gián đoạn.

"Cái gì gọi là nhiều thêm một miếng ăn mà thôi?" Có người không hài lòng hỏi.

"Chính là, cửa lớn của công ty, cậu ta tốt nhất đừng có bước vào."

"Đó là công ty nhà em, tương lai sớm muộn gì cũng sẽ là của Nhất Nhị."

"Bây giờ không như vậy nữa, anh không để cậu ta bước vào, cậu ta đừng có hòng vào, đơn giản như vậy đó."

"Anh từng nói anh muốn giúp em!" Anh rõ ràng đã nói muốn giúp cô dạy dỗ cậu em trai, kế thừa sự nghiệp, anh làm thế này là cách dạy dỗ gì chứ.

"Anh cũng từng nói, muốn em đừng nhúng tay vào." Phương thức dạy dỗ của đàn ông, cô không hiểu thì không cần quản chuyện rồi hỏi.

Hồ Bất Động nuốt nước bọt nhìn ân oán giữa chị gái, anh rể và em vợ ở trước mặt, xem ra quan hệ ba góc này sẽ còn phức tạp rối rắm hơn nữa, nhưng chuyện này từ đầu đến cuối, không phải huyền mà người ng như cô có thể nhúng tay vào. Làm không được thì nên tránh đi, đạo lý nhân sinh này luôn được phát quang rọi rõ trên người cô. Nhưng thái độ của Huỳnh Nhất Nhị đối với đạo lý nhân sinh của cô lại luôn không tán đồng. Cô chỉnh túi rác sau lưng, lắc lắc đầu, đang định bỏ chạy khỏi mặt đất, lại thấy cái người kia hoàn toàn không quan tâm chuyện chị gái và anh rể đang vì mình mà cãi lộn, ngồi xồm xuống, hướng về phía cô, mồm mồm ngón tay.

"Anh như thế này thực sự rất xấu sao?" Anh chỉ chỉ vào đầu mình.

"..." Bây giờ đâu phải là lúc quan tâm đến vấn đề này: "Vẫn, vẫn rất đẹp trai".

"Lời thật lòng chứ?" Anh nhướn nhướn mày lên như chỉ cái gì đó.

"..." Đàn ông gì mà lại để ý đến ngoại hình của mình như vậy chứ: "Ừ, à...". Mấy câu khẳng định mơ hồ.

"Chẳng trách!"

"Chẳng trách cái gì?"

"Trước đây em luôn nói anh xấu xí, hóa ra em thích bộ dạng này." Anh chỉ chỉ vào những thứ giả không rề trên người mình.

"... Con gái đều thích bộ dạng này mà."

"Chị anh nói không thích." Anh giờ tay ra sau chỉ chỉ vào hai người đang tranh luận vì chuyện anh có muốn kế thừa công ty không, nói một cách chính xác, là chị gái anh đang tranh luận, anh rề anh thì chẳng nói lời nào.

"À! Đó là vì chị Nhất Nhất rất quan tâm đến anh."

"Thằng em phá gia thế này, không muốn quan tâm cũng rất là khó."

"Bởi vì chị ấy quan tâm, nên có lẽ đức hạnh của anh thế nào cũng chẳng quan trọng, chỉ cần là anh, đẹp trai cũng được, xấu xí cũng được, cứ coi như anh là kẻ phiền phức, cũng chỉ cần anh ở bên cạnh chị ấy, mỗi ngày bình an là tốt rồi." Huống hồ, đâu phải ai cũng đều là thành viên của "hội thích đàn ông đẹp" chứ.

"..." Anh nghe cô nói, im lặng hồi lâu, ánh mắt hơi tối lại: "Em biết em vừa nói gì không?"

"Hả?" Chẳng phải chính là đang bảo cho anh, chị của anh rất quan tâm đến anh sao?

Cô cũng chưa từng để ý tới phong cách của anh, anh đẹp trai cũng được, xấu xí cũng được, cứ coi như anh là kẻ hay gây phiền phức cũng được, cô cũng luôn hy vọng anh hàng ngày được bình an. Nhưng mà, cô bây giờ cuối cùng đã phát hiện phong cách của anh rồi.

Anh nhìn về mặt đang dần ra của cô, cười khan một tiếng, đứng bật dậy, bước những bước dài tới sau lưng cô, mặc cho chị gái vẫn đang huyền thuyên không ngừng nghĩ, gõ gõ vào cửa kính xe đang kéo lên một nửa: "Anh rề, tiện đường giúp em đưa cái người công túi rác này về nhé?".

Người đàn ông ngồi trong xe nhìn lướt qua cái người nào đó vẫn đang trong trạng thái dính liền với túi rác, mát mẻ mở miệng, ngữ khí nói chuyện không được nhiệt tình lắm: "Người, tôi có thể cho đi, rác, cậu phụ trách".

"Làm phiền anh rề rồi!" Anh cũng đáp lại một câu với ngữ khí nghe chẳng có gì là quan hệ thân thích.

"Cậu vẫn luôn làm phiền tôi mà." Nếu không thì anh ta cũng không cần nửa đêm lái xe cùng với cái người không biết tốt xấu kia đi tìm em trai.

"Nhưng chẳng phải anh vẫn rất vui về đó sao."

"..."

Cửa xe mở ra, cô bị lôi từ dưới đất lên, bị ép phải chia tay với túi rác của mình, cùng với Huỳnh Nhất Nhất vẫn chưa hiểu rõ tình hình ra sao đã bị nhét vào trong chiếc xe hơi màu đen. Đương nhiên, Nhất Nhất bị nhét lên ghế trước, còn cô thì bị nhét vào ghế sau, cô quả nhiên có duyên với ghế sau hơn.

"Em có phải là nói sai điều gì không?"

Trước khi xe khởi động, cô chỉ chỉ vào mũi mình nói với Huỳnh Nhất Nhất đang kéo túi rác, trang phục kiểu phong trần của anh và chiếc túi đựng rác thật sự rất không tương xứng.

"Không!" Anh lắc lắc đầu, "Chỉ là, lần đầu tiên em nói anh rất đẹp trai".

"..." Được khen chẳng phải nên rất vui về sao.

"Sau đó, em lại nói, nếu như quan tâm, thì sẽ không để ý bộ dạng

"..." Hai câu này có liên hệ gì với nhau sao?

Anh cười mà không đáp, quay đầu nhìn anh rề ngồi trên ghế lái: "Chiếc xe đạp kia có lớp dự phòng không?".

"Hỏi chị cậu đó, sau khi tôi tặng cô ấy, đều là do cô ấy tàn phá chiếc xe đó."

"Cái gì gọi là tàn phá, khi anh tặng tôi đã cũ không đi nổi rồi, đúng chưa nào, bây giờ còn dùng được, đã là kì tích rồi đó!"

"Được rồi, coi như em chưa hỏi qua, em còn phải đi vứt rác." Huỳnh Nhất Nhị giờ hai tay như đầu hàng, nhìn cái người nào đó vẫn mơ màng ngồi ở ghế sau, lùi lại một bước, nhìn chiếc xe khởi động, lướt qua trước mặt anh.

Hồ Bất Động ngồi trong chiếc xe xa lạ, ngửi mùi thật của chiếc ghế, cảm nhận cái không khí im lặng bao trùm khắp trong xe, nhìn cặp vợ chồng đã li hôn ngồi ghế trước có chút quái dị, người đàn ông lái xe không phát ra tiếng nào, Huỳnh Nhất Nhị thì chỉ nhìn ra cửa sổ, nhưng biểu cảm rất rõ ràng là đang giận dữ.

Cô không biết nên tìm đề tài nào để nói, kì thực cô cảm thấy rất cần thiết phải tự giới thiệu một chút, cô chính là đầu sỏ của thứ mê tín dị đoan đã hại hai người bọn họ li dị, nhưng cân nhắc đến cảm nhận của người đàn ông đang lái xe, cô chỉ mấp máy môi, đem những lời đáng đánh nuốt vào trong bụng. Kết quả, người phá vỡ sự im lặng, lại là anh rể đại nhân với anh mắt luôn lạnh lùng bàng quan. Anh ta dùng một câu rất vô tâm vô tính kéo lại sự chú ý đã tản mát đi đâu của tất cả mọi người.

"Em trai em bị bỏ rồi."

"Anh mới bị bỏ đó!" Huỳnh Nhất Nhị không thoải mái lắm, tiếp thêm một câu: "Bất Động và Nhất Nhị chỉ là chuyện sớm muộn!"

"Chuyện sớm muộn?" Anh ta châm biếm: "Em không nghe thấy cô ấy nói, cô ấy không quan tâm chuyện của em trai em sao?"

"Cô ấy nói như vậy khi nào?" Huỳnh Nhất Nhị mở trừng mắt, quay đầu nhìn ra ghế sau: "Bất Động, vừa rồi em có nói câu này sao?"

"..." Cô ngẩn người ra, cắn cắn môi..

"Chỉ là, lần đầu tiên em nói anh rất đẹp trai."

"Sau đó, em lại nói, nếu như quan tâm, thì sẽ không để ý bộ dạng của anh như thế nào."

Hai câu này của Huỳnh Nhất Nhị kết hợp lại với nhau, cô dường như thực sự có nói câu nào đó không nên nói rồi, cô chỉ là đứng dưới góc độ tán thưởng của một cô gái bình thường để nhìn anh, không phải là soi mói anh, không phải yêu cầu anh phối hợp với mình, không phải đang nói những lời không có trong lòng để che giấu điều gì, cũng không phải lo sợ vì khen anh một câu thì sẽ bị lộ tâm lý tế nhị của mình.

"Em trai em không thích hợp với việc yêu sớm." Những lời giáo điều thế này tuy không phù hợp với cái khẩu khí khinh mạn coi thường của anh ta, nhưng vẫn khiến cho lửa giận của Huỳnh Nhất Nhị bốc cao.

"Cái gì gọi là yêu sớm chứ? Đã hai mấy tuổi rồi, còn gọi là y sớm sao? Bản thân anh chẳng phải là mười mấy tuổi đã..."

"Khi anh mười mấy tuổi, anh đã biết mình đang làm gì, còn cậu ấy? Hừ?"

"Anh hừ cái gì chứ?"

"Cậu ấy chỉ là một tiểu quý bị gia đình em chiều chuộng mà thôi."

"..."

"Anh sớm đã nói, tiểu quý do gia đình em giáo dục rất đáng ghét."

"Anh căn bản là đang chỉ gà mắng chó chứ gì!" Cô cũng là tiểu quý thói được chiều chuộng từ nhỏ.

"Đúng thế!" Vô lăng vẫn từ từ quay, anh ta nhìn vào gương chiếu hậu, phóng khoáng thừa nhận. "Em nên sớm khuyên cậu ấy thay đổi một chút thái độ đối với phụ nữ."

"Ý của anh là gì?"

"Chỉ là lấy kinh nghiệm đã trải qua của anh để dạy dỗ cậu ta, có những cô gái không nên chiều chuộng, chiều chuộng quá mức chính là gieo gió gặt bão."

"..."

"Em chẳng phải cũng thích phương thức giáo dục này của anh sao?" Anh nhìn liếc sang Huỳnh Nhất Nhị đang ngồi cạnh ghế lái, cười nhạt: "Cần chiều chuộng, anh một phen cũng sẽ không thiếu, nhưng mà dung túng em? Anh làm không được".

"... Đây, phía sau có người đó." Ít nhiều cũng phải giữ cho cô chút thể diện chứ.

"An cũng không định động vào em đâu." Anh nhìn về phía ghế sau một cái, buông ra một câu đối với Hồ Bất Động vẫn còn đang mơ màng: "Cho nên, người kia bây giờ không còn thích hợp với cô".

"Đây, anh không cần thiết phải phá đám em vợ mình vậy chứ? Cánh tay quặt ra ngoài vậy sao!"

"Cánh tay của anh luôn quặt vào trong, nhưng là 'lý' trong 'đạo lý'[1]"

"Cứ coi như Nhất Nhị bây giờ còn nhỏ quá, vậy đợi thêm vài năm nữa..."

"Dựa vào cái gì mà người ta phải đợi em em?"

"Nhưng, tốt xấu gì cũng là tình yêu đầu..."

"Em tốt nhất đừng có nhắc tới cái chuyện vỡ vụn như tình yêu đầu này với anh." Nhất Nhất chính là luôn nghĩ không thông cái đạo lý "tình yêu đầu với không phải tình yêu đầu", chỉ luôn cảm thấy người mình thích vẫn là ông cậu tình yêu đầu kia, mới dám luôn khó chịu ở trước mặt anh ta.

"Tình yêu đầu! Xì! Là cái thứ không có tiền đồ, lại chẳng có tương lai đầu tư nhất!"

"Này! Anh không thể không đem những thứ lãng mạn như thế đặt cạnh cái đạo lý gian thương của anh để so sánh đánh giá được sao?"

"..." Anh ta trừng mắt, nhìn lạnh lùng, thể hiện càng anh ta đang rất giận. Nếu không muốn có cái hậu quả là một xe ba mạng người do anh ta không phân biệt được đâu là chân phanh, đâu là chân ga, thì tốt nhất cô nên im miệng đi.

"..."

Hồ Bất Động nhìn Huỳnh Nhất Nhất đang nhíu lông mày lại mà nhìn, làm cử chỉ uy hiếp, biểu thị sự không hài lòng đối với chồng cũ của mình, nhưng lại bị anh ta nâng bàn tay phải nhàn rỗi lên giữ lấy cằm, đưa gần đến mức khiến cô kêu oa oa. Không biết có nên nhắc nhở bọn họ không, khi lái xe không nên làm những động tác khó coi như tán tỉnh, gọi tình thế này. Dù gì, sinh mệnh bé nhỏ của cô vẫn nằm trên chiếc vô lăng đang được anh rê đại nhân điều khiển bằng một tay kia.

Người phụ nữ kia bị người ta lạnh lùng trừng mắt, đành phải im miệng mà dùng biểu cảm để kháng nghị, lại bị lôi sang một bên, nhấn tâm dạy dỗ, dường như học không cần dùng lời nào để giao tiếp, lại có thể đẹp yên được cái cục diện âm ỉ, rồi rầm trước đó. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt, khiến cô bất giác nhớ tới người nào đó. Cần chiều chuộng, anh một phần cũng không thiếu cho cô, lại mua cho cô cả đồng bánh rán. Rõ ràng anh không thích xem phim nhưng vẫn đưa cô đi xem phim tình cảm. Nửa đêm còn đắp chăn giúp cô, nghe cô kể về những câu chuyện anh hoàn toàn chẳng có chút hứng thú cũng chẳng hiểu gì, chỉ im lặng đọc sách của anh, mặc cho cô tiếp tục kể lể. Nhưng nói đến dung túng, anh thực sự là một chút cũng không cho cô. Muốn anh xui xẻo cho cô xem ư? Không có cửa đâu! Ngay từ lúc bắt đầu, cô muốn thấy nụ cười khuyên nước khuyên thành của anh, anh cũng không nhượng bộ lấy nửa phút. Từ đầu đến cuối, lúc nào cũng nghiêm túc khi nói chuyện với cô. Đngs rồi, anh còn ép cô phải quỳ xuống mà kính trà cho anh uống, đây về trường bối, trong lòng cô vẫn còn trào lên một khối căm hơn. Xì, nghĩ đi nghĩ lại, cô thực ra cũng rất hợp tác đấy chứ, đối với anh hoàn toàn không dám đòi hỏi

"Này, cô thích xem vợ chồng nhà người ta cãi nhau như vậy sao?"

Người đàn ông giữ vô lăng bị luồng nhiệt từ ánh mắt phía sau truyền đến khiến cho có chút không tự nhiên, không thể không mở miệng hạ chỉ thị với vị khách ngồi ghế sau. Đừng có hai tay chống cằm, nhào người về phía trước, bộ dạng thích thú chờ đợi tận hưởng cảnh xuân như vậy. Anh ta vẫn chưa làm gì cả, càng không định diễn phim gì đó cho người khác xem đâu. Ánh mắt trống ngỗng của cái người kia, khiến anh ta cảm thấy việc phụ lòng mong đợi của người khác là chuyện rất áy náy.

"Em, em có thể hỏi một câu không?" Cô gợn tay lên, thể hiện thành ý của mình.

Người đàn ông lái xe nhướn mày tỏ vẻ đồng ý.

"Nếu, nếu như một người luôn chiều chuộng người khác, đột nhiên không chiều chuộng nữa, phải làm thế nào?"

"..." Người đàn ông ngồi trước vô lăng lại im lặng, bỗng nhiên một tiếng cười từ trong cổ họng anh ta phát ra, như có ý gì đó nhìn Huỳnh Nhất Nhất đang nghiêng đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ vờ như không có chuyện gì. "Cô hỏi cô ấy đi. Tình huống này, cô ấy rất giỏi ứng phó".

"Sao lại hỏi em chứ, em ứng phó việc đó khi nào chứ!" Giọng nói cao vút căn bản là đang lấp liếm cho qua, "Bất Động, em không phải là thích người khác rồi chứ? Thực ra, Nhất Nhị nó chỉ là vẫn chưa đủ chín chắn, con trai mà, luôn phải trải qua một chút chuyện kiểu như biến cố gia đình, bước ngoặt cuộc đời, bị người ta vứt bỏ, vứt bỏ người ta gì đó, sau đó mới trưởng thành được. Em nên cho nó thêm một cơ hội, chị đảm bảo là Nhất Nhị nó..."

"Nếu muốn thì cứ theo đuổi lại là được rồi." Người đàn ông cắt ngang hành vi quảng cáo cho em trai mình của người nào đó, đưa ra phương án hữu hiệu nhất cho câu hỏi của Bất Động, nhân tiện khẳng định luôn cái phương thức chỉ gà mắng chó, trải nghiệm cuộc sống của anh ta không phải là để cô dùng quảng cáo cho em trai mình. "Người này mỗi lần đều dùng chiêu thức đó để đối phó với tôi, tương đối hiệu quả." Đánh giá khách quan của người đàn ông đã có nhiều trải nghiệm

"Em dùng những chiêu thức này để đối phó với anh khi nào chứ, em chỉ là..."

"Tốt nhất là em nên phủ định, mỗi lần khi anh muốn dạy dỗ em, em liền dùng chiêu thức hèn kém là giả bộ đáng thương trước mặt anh." Giọng anh ta khinh bỉ mất mề.

"..." Hảo hán sẽ không vì cái lợi trước mắt, đây chỉ là giáo điều nhân sinh, làm sao có thể nói là chiêu thức hèn kém chứ. Trong ba mươi sáu kế cũng nói chạy là thượng sách đấy thôi. Dù cho chiêu thức này có hèn kém đến đâu, thì nó cũng là chiêu thức đã được lưu truyền nghìn năm, cổ kim thông dụng, không có lý gì người khác có thể dùng, còn cô thì không thể dùng.

"Xem ra thật sự là rất hiệu quả." Giả vờ đáng thương chính là sở trường của cô, nhưng mà, cái việc có độ khó cao như theo đuổi thế này, cũng không thể không thành giao cao nhân một chút: "Chị Nhất Nhất, rốt cuộc theo đuổi người khác thế nào thì tốt hơn?".

"Tại sao lại muốn hỏi chị vấn đề này chứ!"

"Bởi vì chị chẳng phải theo đuổi được rồi sao?"

"Hừ, điểm đó của cô ấy tốt nhất đừng học, nếu như cô vẫn còn có mặt, muốn theo đuổi đàn ông, thì sẽ không học theo cách của cô ấy."

"... Anh là đang chửi mình không có mặt đúng không?"

"..." Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, anh ta đúng là như vậy.

Phải nói rằng, lần đầu tiên Hạ Thiên Lưu chú ý tới người hàng xóm của mình, là bắt đầu từ khi nhìn thấy cái túi rác rất quen mắt. Thuận theo cái túi rác chường mắt từ khi mất tích lại lần nữa xuất hiện, anh nhìn thấy một khuôn mặt khiến anh rất khó chịu.

Bà chủ đã từng nói, đàn ông quan trọng nhất là có phong độ, nhưng mà, phong độ là cái thứ quý quái gì chứ, Hạ Thiên Lưu anh từ trước đến nay chưa từng để ý, cũng không định tìm hiểu cho rõ ràng. Anh chỉ biết anh bây giờ đang rất muốn tóm lấy cái túi rác kia, đập lên đầu người nào đó. Nhưng cái người chường mắt đáng bị đập lại đang không có mặt tại hiện trường. Anh lựa chọn cách không nhìn cái túi rác kia và cái nguời đang ung dung kéo chúng tới trước mặt mình.

"Anh hình như rất thích cái túi này?" Huỳnh Nhất Nhị nhìn cái túi bên chân mình, kéo kéo chiếc quần âu phục bằng vải tơ, khom người ngồi xuống sô pha đối diện với anh, khuôn mặt vẫn mỉm cười, nhìn anh, rút ra một điều thuốc, không hề quan tâm người trước mặt có thuộc loại đàn ông bình thường không, chỉ dùng phương thức giao tiếp của đàn ông để giao tiếp: "Hút không?".

Anh gấp cuốn sách đọc được một nửa, cúi đầu nhìn điều thuốc được đẩy đến cho mình, cầm lấy điều thuốc dài và thon, đưa tới trước cặp mắt mơ hồ mà đánh giá, rồi lịch sự từ chối đối với cái thứ đồ chơi phát tán mùi hôi quen thuộc kia.

"Anh không biết hút thuốc?" Huỳnh Nhất Nhị có chút hiếu kỳ, chống cằm nhìn anh. Có lẽ là bên cạnh anh, loài cặn bã đã có quá nhiều, mọi vật thường sẽ tụ tập theo đúng loại của nó, anh tin tưởng tuyệt đối cái quan niệm giống như giáo điều đó, cứ gặp đàn ông là liền rút thuốc ra mời. Vậy mà, cách chào hỏi của đàn ông đối với anh chàng kia lại hoàn toàn không cần thiết, còn khiến anh ta bùng cả khuôn mặt mơ màng mà nhìn mình. Quan nhiên anh ta rất khó giao tiếp. Vậy anh ta đã dùng thứ phương thức gì để giao tiếp với cái túi rác này cơ chứ?

"Vị ca ca này, khí chất đàn ông của bố em không phải là dùng thuốc là để biểu đạt đâu!" Tiếng trẻ con làm gián đoạn ánh mắt đang giao lưu của hai người đàn ông, mỗi người đều đang có những suy nghĩ riêng trong lòng. Hạ Phạn Đoàn bỏ lên sô pha, vênh cằm, chu cái miệng nhỏ: "Mùi của bố rất miễn cảm, lại miễn cảm nhất, ghét nhất là mùi thuốc lá".

Huỳnh Nhất Nhị nhìn thẳng nhóc một cái đầy cảnh giác, cười lớn: "Miễn cảm à? Nè, nói rõ chút đi, anh vẫn chưa hiểu cho lắm".

"Bởi vì bố có thiên tư cao mà. Cứ coi như có thứ gì bố không hiểu thì cũng chỉ cần tìm hiểu thêm một chút là có thể đạt đến cực điểm rồi." Chuyện tình yêu cũng vậy, tuy phương thức của bố có chút quái dị, nhưng kết quả mới là quan trọng nhất mà.

"Tiểu quý, tốt xấu gì thì anh cũng đã lái xe đi tìm 'chú' mấy đêm, 'chú' cứ nhất thiết phải tiêu diệt anh như vậy sao?" Anh nhướn mày lên, cảm thấy thẳng tiểu quý này có chút chường mắt. Mà cái sự "chường mắt" của nó lại rất quen. Phải chăng khi còn nhỏ, anh cũng thích dùng biểu cảm giả vờ thuần khiết ngây thơ như thế này để quấy rối chuyện yêu đương của chị và anh rể, cho nên bây giờ bị trừng phạt, bị báo ứng không nhỉ?

"Em sợ anh bắt nạt bố em mà." Hôn nữa anh ta lái xe trong đêm đi tìm cậu cũng đâu phải là vì cậu. Đúng là người say chẳng phải do rượu, trong lòng anh ta có mục đích khác lại còn dám lấy cậu ta ra làm cái cớ.

"Nhìn cho rõ bố em đang ức hiếp anh đấy chứ." Anh còn rất phong độ, từ nãy đến giờ đều không thềm phản kháng, nên nói là anh không có thời gian hay là không chú ý đến đây? Chẳng trách anh rể nói với anh, tự tin quá mức không sớm thì muộn cũng sẽ bị người khác "đào tường?". Hóa ra đây không phải chỉ là đạo lý trong kinh doanh, nếu áp dụng đạo lý này trong những trường hợp khác cũng vẫn rất khả thi.

"Bố em tiền lễ hậu binh, đã là cho anh cơ hội rồi đó." Là anh ta tự mình chơi trội, dám trêu đùa với chị Hồ một câu: "Tùy em!". Vậy anh ta đã "tùy em" như thế rồi, thì bố cũng đâu cần phải khách sáo nữa, cứ vô tư mà tiến công thôi.

"Anh ta dám không?" Huỳnh Nhất Nhị nhướn nhướn mày lên. Bà chủ câu lạc bộ, chuyện đồn thổi gì cũng đều kể hết với anh rồi. Người ngồi đối diện với anh kia, từ lúc bắt đầu đã luôn nhắm vào cô gái ở bên cạnh anh, mục tiêu chính là thu phục cô ấy. Đây gọi là tiền lễ hậu binh ư? Vậy còn anh thì được coi là gì? Vật về chủ cũ? Được rồi, dù không coi là vật về chủ cũ đi nữa, ít nhất miệng của cô, anh cũng chạm qua rồi.

"Ai bảo thái độ đối với phụ nữ của anh lại kém đến nỗi không qua được cửa chứ?" Hạ Phạn Đoàn nhe hàm răng trắng muốt, liếc nhìn ông bố vẫn mơ hồ, hoàn toàn không biết lửa chiến đang từ bốn phía nổi lên rùng rợn. Ông bố khác người kia đã lại bắt đầu nhìn ra cửa sổ, chuẩn bị xuất thần, bổ sung thêm một loại công cụ giao tiếp tâm linh cho những người đàn ông.

"Cho nên, anh mới tới lớp huấn luyện đặc biệt này." Trai bao, xem ra là nghề nghiệp tương đối thú vị. "Hôn nữa, hai người chẳng phải đang muốn nhanh chóng quay về núi sao?" Anh rể đã nói cái gì nhỉ? À, tự tin quá mức, không sớm thì muộn sẽ bị người khác "đào tường". Cứ coi như là VIP đi nữa thì cũng không nên quá ngông cuồng chứ.

"Ừm? Anh làm sao mà biết? Bố, bố sao lại cung cấp thông tin cho kẻ địch vậy?" Phan Đoàn từ sô pha nhảy bật dậy, nhìn ông bố vẫn cứ ngậm chặt miệng không nói.

"Bà chủ câu lạc bộ nói, thật hối hận khi lúc đầu vì muốn giữ anh ta, cái hợp đồng gì đó cũng không bắt anh ta kí. Bây giờ mục đích đã đạt được, anh ta lại qua cầu rút ván, cho nên bà ta đang muốn xử lý anh ta đấy." Thân là cái cây hái ra tiền, lại định rút lui, trốn làm, chẳng trách bà chủ nổi giận đến như vậy. Công thành rồi, rút thân cũng là chuyện tốt, nhưng mà, bây giờ đâu chắc là đã thành công? Đầu óc anh ta có vấn đề hay sao?

Hạ Thiên Lưu gấp cuốn sách lại, tiện tay vứt xuống bàn, đứng dậy, thản nhiên nhìn Huỳnh Nhất Nhị vẫn ngồi trên sô pha cười như kẻ vô hại, tiến gần về phía anh hai bước.

"Bố, bố muốn làm gì?"

"... Đồ rác!" Tiện chân đá hai cái vào túi rác kia, tính lược đi những lời phía sau, Hạ Thiên Lưu liền kéo cái túi rác chường mắt ra ngoài. Anh nhún vai, chẳng thèm để ý chuyện Huỳnh Nhất Nhị đang nói anh là kẻ qua cầu rút ván.

"Tiểu quý, bố em không thích nói chuyện đến thế này sao?"

"Không phải đâu, đối với người ông ấy thích, ông ấy nói rất là nhiều. Người đó hỏi là ông phải đáp, người đó bảo ông cãi nhau, ông cũng sẽ làm theo."

"Vậy... chẳng lẽ bố em rất ghét anh?" Huỳnh Nhất Nhị ra vẻ vô tội, chỉ vào mình.

"Thừa lời, anh cũng chẳng ưa gì bố em mà."

Anh cứng họng, tiếp đó trưng ra một nụ cười nhạt nhẽo: "Thì cũng không ghét!".

"Hả?" Phan Đoàn hơi ngẩn ra, nhìn người đang ngồi chống cằm cười nhạt trước mặt.

"Ít nhất, từ một phương diện nào đó mà nói, anh còn rất hâm mộ bố em." Ví dụ như anh không thể tùy tiện nói ra, anh cần cái gì, nghĩ cái gì, muốn làm gì, nhưng Hạ Thiên Lưu lại hoàn toàn có thể. Nghe nói anh ta là một kẻ mù đường, vậy đem so sánh với anh một chút. Cứ coi khả năng nhận biết phương hướng của Huỳnh Nhất Nhị có tốt hơn người kia, từ trước đến nay lái xe chưa bao giờ lạc đường, thế nhưng, khi anh rẽ hỏi, anh rút cuộc dự định cái gì, con đường tương lai muốn đi thế nào, thì anh lại rất mơ hồ. Anh dường như chỉ luôn thỏa hiệp, thỏa hiệp với thân phận thiếu gia nhà họ Huỳnh, thỏa hiệp với những khúc mắc chôn kín trong lòng người anh yêu thương. Từ trước đến nay, anh dường như chưa từng cố gắng giải quyết một vấn đề gì, chỉ mặc kệ để nó thuận theo dòng nước mà trôi.

Mơ màng lạc lối trên con đường xi măng, luôn tốt hơn là mơ màng lạc lối trên con đường đời.

Cho nên khi anh hiếu kỳ hỏi bà chủ câu lạc bộ, cái người tên Hạ Thiên Lưu kia vì sao lại chạy đến đây làm trai bao, câu trả lời của bà chủ khiến cho anh cười không nổi:

"Cậu ấy? Chẳng qua cũng chỉ đang muốn 'đào tường'[2] của cậu thôi."

"Muốn 'đào tường' của tôi?"

"Chẳng qua, chỉ là muốn nha đầu kia chịu nhìn nhận cậu ấy mà thôi."

"..."

"Không phải là nhìn thấy sự xui xẻo của của cậu ấy, mà là nhìn thẳng vào con người thật của cậu ấy."

"Thật sao?" Thực ra chỉ cần cô nhìn anh, bất luận là thế nào cũng được, nụ cười hay sự xui xẻo, đều là của anh, không phải của người khác, như vậy vẫn chưa đủ sao?

"Cậu cho rằng, thích một người thì nên dung túng cho người đó hay sao?"

"... Điều đó không nên sao?"

"Cậu chỉnh sửa ngay cái quan niệm tình yêu sai lầm đó đi, lão nương không cho phép người đàn ông dưới chướng của lão nương có loại suy nghĩ không tiền đồ như thế. Ai dạy cậu như vậy hả?"

"Cậu tôi."

"Vậy cậu của cậu chắc chắn là thất tình rồi."

"Ông ấy thất tình một lần rồi, sau đó chẳng yêu đương gì nữa."

"Thấy chưa, lão nương biết mà. Phụ nữ, có thể chiều chuộng, nhưng không thể dung túng. Khi cô ta không ngoan ngoãn, không nghe lời, không hiểu rõ hoàn cảnh, giận dữ vô cớ, phải dạy dỗ cô ta thật tốt. Còn những lúc khác, cậu muốn chiều chuộng cô ta thế nào cũng được. Thực ra..."

"..." Đúng, c những vấn đề không phải không nhìn thấy thì có thể coi như nó không tồn tại, nếu không cố gắng giải quyết, cuối cùng chỉ mắc nghẹn lại trong cổ họng mà thôi.

"Thực ra, Thiên Lư cũng không phải ngay từ đầu đã có hứng thú với nha đầu thối kia. Vốn dĩ cũng chỉ vì đứa con trai của cậu ấy, nên cậu ấy mới muốn giáo huấn cô ta một chút. Với cái đức hạnh đó của cô ta, cộng thêm cái tính mê tín dị đoan, chỉ tin vào số phận, thực sự không có khả năng khiến người ta bị tiếng sét ái tình." Lúc đó bà chủ câu lạc bộ đưa mắt nhìn anh như có ý gì đó. "Nếu không phải vì cậu, Thiên Lư của tôi đã không bị ức hiếp đến mức đáng thương như vậy."

"Tôi?"

"Cậu ấy nói, con nha đầu kia, mỗi lần thấy người nào đó xui xẻo lại khóc đến mức khiến người ta cảm thấy chán ghét, tiếng khóc của cô ta rất khó nghe."

"..." Đây chính là kết quả sự dung túng của anh. Sự dung túng của anh không hề khiến cô cảm thấy hạnh phúc, cũng không khiến cô có cảm giác được nuông chiều, chỉ khiến cô cảm thấy không tìm được lý do để mở miệng, càng khiến cô hoảng loạn hơn. Anh không muốn tìm đường ra, cho nên anh kéo theo cô mơ màng cùng anh. Anh cảm thấy anh tận tâm tận lực chiều theo cô là điều tốt, anh tốt đến mức có thể nói ra cả hai chữ "tùy cô". Thế nhưng, trên thực tế, hóa ra lại chẳng phải là như vậy.

Anh khiến cho cô phải trốn vào góc phòng mà khóc, còn khóc đến mức khiến người ta cảm thấy đáng ghét, vừa chói tai, vừa khó nghe. Khi đó người đau lòng cho cô, đâu phải là anh. Anh chỉ là dùng "xui xẻo" để cô tin rằng cô thực sự đã thích anh rất nhiều. Nếu như anh thực sự đau lòng cho cô, thì làm sao nỡ lòng khiến cô phải dằn vặt, tự trách bản thân, phải trốn vào góc phòng mà khóc lóc thảm thiết.

Dung túng, hóa ra lại là cách làm không có hiệu quả nhất trên thế giới

"Này, hai người có thể đứng ở trước mặt lão nương mà cứ một điều, hai điều ân hận, tiếc nuối cho con nha đầu kia được không. Cậu cũng vậy, Thiên Lư cũng thế, nhưng vẫn may là cậu còn hiểu một chút, không giống Thiên Lư kia. Lão nương hỏi cậu ấy có phải là thích nha đầu kia rồi không. Cậu ấy còn cau mày lại, vẻ mặt vô cùng đáng thương, ra chiều không biết, rõ ràng nhịp tim thì vẫn bình thường, chỉ là thấy trong lòng buồn buồn, không thoải mái... Rõ ràng là đang đau lòng mà, xì!"

"Vâng, sau đó thì sao?"

"Sau đó? Tình yêu mà, chính là loại tình cảm đơn giản nhất trên thế giới. Chỉ một câu hỏi thôi là có thể làm rõ được rồi. Chính là phải hỏi 'nhớ cô ta không'."

"..."

"Ngày hôm sau, cậu ấy liền gật đầu nói với lão nương, cậu ấy muốn học yêu như thế nào. Đây chính là toàn bộ quá trình Thiên Lư vào nghề, cậu còn muốn biết chi tiết hơn nữa không?"

"Như thế này là rất tốt rồi, tôi cũng không chắc trái tim của tôi khỏe đến mức có thể nghe hết toàn bộ."

"Chỉ vậy thôi à? Tôi còn chuẩn bị rất nhiều bản thêm mắm thêm muối, còn muốn xem sắc mặt của cậu biến đổi ra sao."

Anh đóng cửa phòng làm việc của bà chủ lại, tự mình khẳng định, Hạ Thiên Lư thực sự rất khó khiến người ta ghét bỏ, nhưng rõ ràng anh ta hoàn toàn không giống anh, không có lòng khoan dung đại lượng giống như anh

"Anh ơi, tuy bố em là quốc sắc thiên hương, nhưng mà, anh cũng không cần phải có những suy nghĩ không an phận như vậy với ông ấy đâu." Tiếng trẻ con kéo anh từ trong mộng tưởng quay lại hiện thực.

"Trông anh giống như đang suy nghĩ bậy bạ hay sao?" Có suy nghĩ không an phận với Hạ Thiên Lư ư? Với kẻ tình địch của anh sao?

"Anh vừa nói là không ghét ông ấy, đàn ông nói không ghét với đàn ông, thêm vào đó là quan hệ kì cục của hai người, nghe thế nào cũng thấy có vấn đề. Bố em rất đơn giản, ông căn bản không biết đàn ông có thể 'thế nào thế nào' với đàn ông, anh đừng có dạy hư ông ấy."

"Ồ, đàn ông có thể 'thế nào thế nào' với đàn ông sao?" Anh đang chống tay dưới cằm, chờ đợi đứa trẻ bảy tuổi kia mở mang tri thức cho mình, nhưng lại nghe thấy tiếng thang máy "tینگ tang" vang lên.

"Khốn kiếp! Bản thiếu gia ở câu lạc bộ bạn chết đi được, cậu và cái kẻ không biết nói chuyện kia lại trốn làm mà ngồi ở đây." Giọng nói gắt gỏng của Trác Duy Mặc vang lên trong kí túc xá. "Cậu đang làm gì vậy? Nói chuyện với tiểu quỷ thôi này à? So với trai bao, làm bảo mẫu thú vị hơn sao?"

"Nếu như không phải vì cậu chạy vào phá đám, tiểu quỷ này đã định nói cho tôi, đàn ông và đàn ông có thể phát triển mối quan hệ như thế nào." Huỳnh Nhất Nhị đưa mắt nhìn Trác Duy Mặc một cái.

Trác Duy Mặc trừng mắt nhìn tên tiểu quỷ suốt ngày lên vào phòng, xem tạp chí 18+ của anh ta, cũng không định tiếp tục làm phiền cuộc nói chuyện về chủ đề đàn ông của bọn họ. Anh chuẩn bị vào phòng, tắm rửa rồi đi ngủ, nhưng lại bị Huỳnh Nhất Nhị tóm lại từ phía sau.

"Này đi uống một cốc nhé."

"Uống nữa làm gì?" Ở câu lạc bộ uống vẫn chưa đủ sao, lúc này rồi còn muốn chạy ra ngoài uống rượu?

"Không có gì, chỉ là thất tình thôi."

"..."

"Đợi một chút, mình muốn nói một câu với tiểu quý kia." Anh vỗ vai Trác Duy Mặc một cái, khom người xuống bên tai Phan Đoàn, nói nhỏ: "Em nói bố em lúc này muốn quay lại núi, có phải là có ý thả cửa cho anh không nhỉ? Như thế này, xem ra, anh ta cũng không ghét anh lắm? Hử?"

Phan Đoàn cau mày, nhìn Huỳnh Nhất Nhị đang cười xảo trá mà đứng dậy, cùng Trác Duy Mặc bước ra bên ngoài.

"Cậu nói với tiểu quý đó cái gì thế?" Trác Duy Mặc tiện miệng hỏi.

"Không có gì, mình không phong độ bằng cậu, cuối cùng, cũng chỉ đùa một chút mà thôi."

"..."

[1] Trong tiếng Trung quặt vào bên trong có âm đọc đồng âm với "lý" trong đạo lý.

[2] Đào tường: Từ lỏng trong tiếng Trung, ám chỉ hành lợi dụng sự chủ quan, sơ hở của người khác để cướp đoạt điều gì đó, có thể là thành công, lợi ích, những điều tốt đẹp... và cũng có thể là người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Hẹn Hò

"Cùng với thiếu chủ chương môn nhà ông đi hẹn hò."

Trường dạy nghề chẳng có tiền đồ và trường Tiểu học nổi tiếng chỉ cách nhau một con đường. Học sinh của trường dạy nghề vẫn như ngày thường, ăn mặc cô quái lập dị, còn học sinh trường Tiểu học nổi tiếng thì luôn giữ cái khuôn mặt thuần khiết, được đưa đón bởi những chiếc xe hơi cao cấp.

Vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng, cũng như con đường lớn và cầu độc mộc vậy. Quan hệ đẹp đẽ đó, đột nhiên bị phá hoại hoàn toàn khi có hai đứa học sinh khác loại đứng hai bên đường lớn, như những cái gai, tính toán ân oán với nhau.

"Em mặc kệ là chị với cái anh Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ cười rất đen tối kia là tình cũ khó quên hay là tình thừa chưa dứt, hay là chết rồi sống

g lại. Chị đề phải rửa tai sạch sẽ mà nghe kĩ cho em, tính nhẫn nại của em chỉ đến thế này mà thôi, đừng có ép em phải treo ngược chị lên tra tấn một trận, chị nếu như dám cùng với anh ta ở trước mặt em mà làm trò xằng bậy, lén lút trao nhận, đầu mày cuối mắt, em sẽ..."

"Dừng, dừng, dừng! Hạ Phan Đoàn, em dừng lại ngay cho chị!" Hồ Bất Động đeo túi xách chéo sang một bên, đưa tay bịt cái miệng chẳng chút kiêng nể kia. Đùa à, trước cổng trường học của mình, bị một học sinh Tiểu học chỉ vào mũi chửi cho tối mặt còn dám học lại trường này nữa không, cô chỉ hỏi thăm một chút thôi mà. Hôm qua sau khi cãi nhau không biết tâm trạng của sư thúc nhà cô có phải đã tốt hơn rồi không. Phan Đoàn này, sam mà lại nhiều lời thế chứ. "Em bớt thêm mắm thêm muối đi được không, chị hỏi em là thật lòng đó!"

"Em nói cũng là thật lòng đó, tuy bố em một chữ cũng không nói, nhưng biểu cảm của ông chính là muốn em truyền đạt đến chị." Hạ Phan Đoàn đeo ba lô nhìn cô một cái: "Chị Hồ, rốt cuộc chị có thích bố em không?"

"Chị...", cô ấp úng nói một câu, lúng búng mãi trong miệng.

"Chị ấp a ấp úng nói gì vậy?"

"Chị thích..." Lắm bầm, lắm bầm.

"Chị thích thì mau theo đuổi đi!"

"Nhưng chuyện này không nằm trong kế hoạch!"

"Chị kế hoạch cái gì chứ? Đi tìm bố em cãi nhau một trận, cãi không thắng thì chạy mất hút, sau đó lại tìm bạn trai cũ, bảo anh ta đến 'nói chuyện tâm tình' với bố em, cuối cùng thì vứt bố em một mình trong phòng đến phát mốc ra?" Một kế hoạch ngớ ngẩn, đừng có nói với cậu, đây chính là cái kiểu

muốn bắt thì cố tình thả, ngăn cản trước, khuyến khích sau, phá trước, lập sau trong truyền thuyết đấy nhé.

"Chị có thể giải thích, hôm qua là chị không cẩn thận đụng phải Nhất Nhị, sau đó anh ấy nói tiện đường, nên muốn giúp chị đỡ rác, thế nên chị cũng tiện đường đi nhờ xe của anh về nhà anh ấy về, vậy... Em có nhất thiết phải dùng anh mất 'nhìn người lạ' đó nhìn chị không?" Cái lý do của cô tệ hại đến thế hay sao? Nhưng mà, cũng nh được ngồi trên chiếc xe ngày hôm qua, cô mới hiểu rõ được một số chuyện, cũng không thể coi cô là hoàn toàn không hối lỗi.

"..."

"Được... được rồi, chị sai rồi, chị thừa nhận lỗi lầm, chị thực sự đang rất nỗ lực mà. Tối qua vừa về đến nhà, chị đã lật lại toàn bộ đồng tiểu thuyết ngôn tình quý báu, đặc biệt chọn những cuốn tiểu thuyết nữ phải theo đuổi nam để xem." Quyết tâm rất lớn phải không?

"Ừm! Có thu hoạch gì không?"

"Chẳng có thu hoạch gì!" Cô thả lỏng vai, thở dài một cái.

"Hả? Sao lại một chút thu hoạch cũng không có?"

"Bởi vì, chẳng có cuốn tiểu thuyết nào dạy người ta theo đuổi sự thúc nhà mình cả. Thông thường, loại tiểu thuyết như thế sẽ bị xếp vào loại bị cấm, không được lưu hành."

"Chị cứ tiếp tục nói những lời thừa như vậy làm gì."

"Chị là nói thật lòng mà! Em lại chẳng phải không biết, nữ theo đuổi nam trong tiểu thuyết ngôn tình đều là nữ sinh thầm yêu nam sinh trong khoảng hai chương đầu, trong hai chương tiếp theo thì nữ sinh lại tình sâu đậm dào dạt thâm đáng hiển, đợi kết thúc bốn chương rồi, nữ chính mới bắt đầu tức giận, đơn giản là vứt bỏ tất cả, đột nhiên mất tích, khiến nam chính hoảng hốt nhận ra tình cảm của mình, quay lại theo đuổi nữ chính. Sáu chương còn lại chỉ toàn là dạy nam theo đuổi nữ, căn bản chẳng có tác dụng gì với chị cả!" Hồ Bất Động chán nản, thở dài. Những tiểu thuyết ngôn tình thời đại công nghiệp này, dạy toàn là thứ vớ vẩn, khổ cho cô không thể học rồi áp dụng được những thứ như thế.

"Vậy chị chỉ xem bốn chương trước chẳng phải được rồi sao!"

"Muốn làm theo những gì trong bốn chương đầu thì cũng phải mất đến hai năm trở lên, mười năm trở xuống. Em định phán chị bị phạt vô thời hạn hay sao? Cứ coi như chị có lỗi với bố em hơn nữa, cũng không cần phải theo đuổi lâu như vậy chứ! Chị không muốn đâu! Chị đang tìm phương pháp tốc chiến tốc thắng!" Hơn nữa những nữ chính yếu đuối kia, ngoài liếc mắt đưa tình, lấy thân dâng hiến thì chẳng có thêm chiêu thức nào khác. Mà những chiêu thức này đem áp dụng với một tiên nhân như thế, xem ra sẽ chỉ nhận được ánh nhìn khinh bỉ và liền bị vứt bỏ mà thôi. Cho nên, chưa đến lúc bắt đầu, cô nhất định phải vượt qua ngưỡng đi trước, sáng tạo ra một chiêu thức theo đuổi đàn ông độc nhất vô nhị!

"Vậy cũng đúng, cũng không có thời gian cho chị theo đuổi đến mấy năm, nhiều nhất cũng chỉ có thời gian mấy ngày cho chị mà thôi." Hạng Phán Đoàn lẩm bẩm trong miệng, như có ý gì đó.

"Cái gì mà chỉ có mấy ngày?" Người nào đó nắm bắt được ngay điểm lạ lùng trong lời nói của tiểu quý: "Mấy ngày sau thì anh ấy định làm gì? Bán thân? Bà chủ cuối cùng cũng quyết định ép anh ấy bán đêm đầu tiên của mình rồi sao? Chị biết ngay là nữ mà đầu đó sẽ không bỏ qua dễ dàng cho chị thế mà".

"Không phải đâu!" Phán Đoàn xoa xoa tay: "Em đã sớm nói với chị rồi, bố và em sẽ quay lại trên núi".

"... Quay, quay lại núi là sao?"

"Chính là về nhà đó."

Gay rồi, cô quên mất, anh còn có một ngọn núi có thể quay lại, còn có sở thích tiên nữ tắm rửa nữa. Cô đã nghĩ rằng anh sẽ luôn ở một chỗ mà đợi cô theo đuổi, vậy mà anh lại muốn quay về trên núi để làm tiên nhân. Hồng trần thì không tốt sao? Tuy gặp phải cái thứ như cô, đích xác chẳng phải là chuyện gì tốt, nhưng, cô ít nhất cũng khiến cho cuộc sống của anh có nhiều thay đổi, có thêm nhiều màu sắc, tốt hơn nhiều so với việc ở trên núi thanh tâm quả dục, ngầy ngậy ngô ngô. Hơn nữa dòng suối ấm áp đó đã bị khai thác, biến thành khu du lịch rồi còn đâu. Anh cứ ở trong nhà cô miễn cưỡng làm "tiên nam tắm rửa", tạm tạm như vậy cũng được mà. Ô, đúng rồi, anh vì muốn cho cô biết, anh không phải là người dễ bị ức hiếp, nên đã dọn ra ngoài rồi, lần này đến tiên nam tắm rửa cũng không có nữa.

"Nhất định phải quay về sao? Trên núi đó không có kem, không có tiểu thuyết ngôn tình, không có con gái đâu. Em hãy nể nể bố em, nể nể em đi, bảo ông ấy... ừm... ở lại đây cùng với em." Những câu như "lĩnh đạo vô tình người có tình", "chỉ muốn được là duyên ương không cần làm thân tiên", lẽ nào anh đều chưa từng nghe qua sao? Đây là đạo lý cả mấy nghìn năm, người ta không muốn làm thân tiên, chỉ nguyện làm duyên ương để được bên nhau thôi!

"Em đã đem tất cả 'nể nể' có thể làm cả đời để nể nể ông ấy, mới được xuống núi tìm mẹ đấy." Giọng nói của Phán Đoàn vì nhắc đến mẹ mà thấp xuống một chút, "Hơn nữa, bây giờ em cũng tìm được mẹ rồi, cho nên, em không có lý do gì để ở lại đây nữa, nhất định phải cùng bố em trở lại trên núi thôi".

"Vậy nếu bố em không quay về được thì sao?"

"Chị Hồ, chị coi bố em là tên ngốc sao, bà chủ muốn níu giữ bố em, đó căn bản là điều không thể, bố em vốn dĩ chẳng kí với bà ấy cái hợp đồng nào cả. Chẳng qua là vì..." Đầu ngón tay Phan Đoàn chọc chọc vào mũi cô. "Vì muốn 'đào bức tường' này của chị nên mới chạy đến câu lạc bộ trai bao, học cái cách khiến cho phụ nữ vui lòng!"

"..." Người nào đó bị chỉ vào mũi liền nheo nheo mắt lại: "Vậy bây giờ anh ấy vừa mới đào được một nửa, đã định vọt xéng chạy lên núi là ý gì chứ?". "Loại trước bỏ sau", chính là ý này sao?

"Ai bảo chị cứ như hổ phân bằng đá vậy, vừa thối vừa cứng, thật là khó đào. Hơn thế nữa, bố vẫn còn rất nhiều việc phải làm ở trên núi." Bố tốt xấu gì cũng cố gắng đào liên tục, nhưng ai bảo chị đáng chết lại tên là Bất Động chứ? Xì, đào mãi mà vẫn cứ "bất động", đào đến bây giờ cũng vẫn không được mả!

"Nhiều việc ư! Anh ấy nhiều việc cái gì chứ? Việc của anh ấy là mỗi ngày phải chạy chơi lung tung trên núi hay sao? Hay là phải suốt ngày tìm kiếm thảo dược, hoặc ngày đại lấy sách đi kê chân bàn?"

"Ông ấy đúng là rất nhiều việc. Chẳng lẽ bố chị, sư bá của em, chưa hề cho chị biết, bố là thiếu chủ chương môn Huyền Phái của bọn họ sao?"

"Có nhắc qua, chị biết sư phụ của bọn họ đem cái vị trí dở hơi đó truyền lại cho anh ấy, nhưng vậy thì sao chứ? Thời đại nào rồi, ai còn để ý chuyện anh ấy là chương môn chạy từ trên núi nào xuống chứ! Cái gì mà phái của bọn họ? Chẳng phải chỉ có hai người là bố chị với bố em và vài ba con mèo nhỏ hay sao? Lại còn cái gì mà thiếu chủ chương môn nữa, chị thấy chỉ bằng làm VIP của câu lạc bộ trai bao còn có sức ảnh hưởng hơn."

"..."

"Em há miệng to như vậy là có ý gì chứ?"

"Bố chị chính xác là nói với chị như vậy à? Huyền Phái của bố em tốt xấu gì cũng là đại phái xem số mệnh lớn số một số hai. Cứ đến cuối năm, chỉ riêng đại biểu của các nhánh phái ở các nơi lên núi gặp bố em đã có đến mấy trăm người, làm sao qua miệng của bố chị lại biến thành vài ba con mèo thế?"

"Cái... cái gì? Mấy trăm người?" Còn, còn chỉ là đại biểu mà thôi? Làm gì vậy, sao mà càng nghe càng giống như đại hội cổ đông chia lợi nhuận vào cuối năm của một công ty lớn vậy? Vì sao bố cô khi nói cho cô, lại dùng ngữ khí rất khinh miệt, còn nói, thời đại nào rồi, chương môn của phái có vài ba con mèo nhỏ, ông ta chẳng thèm.

Ông Trời ơi, sự đồ kị của đàn ông thật đáng sợ, hai cô luôn cho rằng cái bang phái gì đó của bố cô chắc chắn là rất mất mặt, cái danh sư thúc kia, đại khái cũng chỉ là cái danh xưng thôi tự phong mà thôi, cô có muốn đùa cũng không dám đùa với cái đại bang phái số một số hai kia của bọn họ.

"Đúng rồi, hơn nữa vùng đất từ đỉnh Thanh Loan ở lưng chừng núi trở lên đều thuộc sở hữu của Huỳnh Phái, điểm này chị biết rồi chứ." Phan Đoàn hùng hân, đầy lý lẽ, tiếp tục nói. Vào mỗi dịp cuối năm, các vị sư thúc bá đều đến đó, nhưng mỗi lần đều không có Hồ Thước, bố của Hồ Bất Động. Xem ra việc này chính là nguyên nhân trực tiếp khiến tiểu sư muội của cậu hoàn toàn không biết sư thúc đại nhân của chị ấy là nhân vật như thế nào. "Chỉ có vào mỗi dịp cuối năm, Huyền Phái mới mở cửa núi để người bên dưới đi lên, chuyện này chị cũng không biết sao?"

"Biết chứ, chỗ cửa núi đó chẳng phải luôn có lớp sương khói dày đặc không biết ai giăng ra sao, nghe nói là đi thế nào đều vẫn sẽ quay lại vị trí cũ, chỉ đến cuối năm, lớp sương khói dày đặc kia mới biến mất trong khoảng nửa tháng, để người ta lên núi bái kiến cao nhân." Khi làm ni cô, cô đã từng nghe thấy tin đồn này. Quả nhiên tin đồn này mang màu sắc rất huyền bí, nhưng cô đâu phải là người ưa mấy thứ huyền bí cơ chứ, vì thế những chuyện dở hơi này cô nghe xong là quên luôn, căn bản là lười chẳng buồn truy cứu, chỉ bấm ngón tay, đợi ngày được ăn thịt trở lại.

"Lớp sương khói dày đặc gì đó kia đều là do bố em, sư thúc của chị giăng ra đó." Chính là không muốn để những người kia vài ba ngày lại chạy lên núi làm phiền đến sự thanh tịnh của ông.

"Phụt!"

"Những người lên núi bái cao nhân kia đều là người trong phái." Mỗi người đều là sư thúc, sư bá của cô, người có thân phận lớn hơn một chút chính là sư thúc tổ của cô.

"Phụt!"

"Cao nhân kia, thì không cần em giới thiệu nhiều chứ? Chính là 'tiên nữ tắm gội' mà chị nhìn lên được đó." Chính là sư thúc đại nhân sống ở nhà chị mấy tháng trời, bị chị đùa bỡn, ức hiếp suốt mấy tháng trời đó. Tối qua lại còn cãi nhau với chị một trận nữa. Haizzz, nói thật lòng, hình ảnh của bố trước mặt chị, nhìn thế nào cũng thấy còn kém cao nhân rất xa.

"Phụt!"

"Bố rất ghét việc cuối mỗi năm bọn họ lại muốn lên núi làm phiền ông, phá hoại sự yên tĩnh thanh tịnh của ông. Nhưng thật đáng ghét, đây lại là quy định của sư tổ để lại, bố cũng chỉ đành nhẫn nại làm theo. Cuối mỗi năm, bố lại phối hợp phổ diễn một lần, nghe bọn họ lái nhái về những thứ thiên lý luân thường, còn đề cập về vấn đề lợi tức của các chi môn phái. Cũng còn may là bố em có thể bước vào trạng thái ngày đại bất cứ lúc nào, có bản lĩnh chuyển sang trạng thái trống rỗng, như vậy mới không bị bọn họ niệm chết. Nhưng mà, sau đó bố đều lấy mấy thứ thiên lý luân thường đi làm đồ kê bàn hết, những con số báo cáo tài chính kia, phía sau bất luận là có bao nhiêu số không, bố cũng chẳng buồn nhìn lấy một cái. Thực không thể hiểu, các sư thúc, sư bá làm sao vẫn còn nhiệt tình để báo cáo với vị chương môn lục căn trong sạch như vậy chứ. Đây đều là những vấn đề ngoài lề, tóm lại là, lần này bố nhất định muốn quay... Này! Chị Hồ, chị muốn đi ư?" Phan Đoàn nhìn người nào đó đột nhiên sắc mặt tối sầm, nhét toàn bộ những cuốn tiểu thuyết ngôn tình nữ theo đuôi nam vào trong túi, lễ bước nặng nề, chuẩn bị bỏ đi.

"Không, chị chỉ là đột nhiên cảm thấy mình giống như một con cóc ghê muốn ăn thịt thiên nga." Cô máy móc quay cổ lại, khóe môi giật giật, cô cuối cùng cũng hiểu thứ mình muốn theo đuổi là món hàng gì, có tiền, có thể, có nhân duyên. Thượng đế ơi! Trước đây cô ngược đãi anh như vậy, cô tuyệt đối không muốn bị những người liên quan đến anh phát hiện anh từng bị cô ngược đãi tàn nhẫn.

"..."

"Người và tiên khác xa nhau quá, chị thấy chị vẫn là..."

"Khác cái gì mà khác chứ, em đã giúp chị sắp xếp rồi, ngày mai, chúng ta sẽ hẹn hò!"

"Hẹn hò? À? Em và chị?"

"Hừ, cụ thể có ai chị không phải lo, dù gì, đây cũng là lần cuối cùng em giúp chị, nếu như chị còn không cố gắng tranh đấu, chị và bố em mãi mãi cũng chỉ có thể người - tiên xa cách, đơn giản vậy thôi!"

"Ý gì chứ?"

"Chị cần thận 'cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt [1]'!"

"Cái gì cận thủy lâu đài?"

"Chẳng phải đang nhắc tới đối tượng trước kia của chị sao, em dám khẳng định, anh ta đang muốn bỏ em!"

"À? Em nói Nhất Nhị? Không..."

"Anh ta dùng cái ánh mắt rất quái dị đánh giá bố em, tối qua anh ta còn nói nhỏ bên tai em..."

"Nói cái gì?"

"Anh ấy nói anh ấy rất hâm mộ bố em, bố em cũng không ghét anh ấy, Nói như vậy là muốn chứng tỏ điều gì?"

"..." Chứng tỏ đây là quan hệ nam nữ của thế giới hiện đại, có thể trong một đêm, xuất thay đổi long trời lở đất..."

Ví dụ như đối tượng trước đây đã từng là người yêu của mình, bỗng nhiên sau một đêm lại biến thành...

Tình địch!

Trời ơi...

Thế là, căn cứ theo chi thị đã được võ trang hoàn tất của Phạn Đoàn đại thần, Hồ Bất Động siết chặt bàn tay, một chân đá tung cửa phòng, chẳng thèm để ý đến ông bố vẫn đang ngồi trên bàn cắn quẩy ăn sáng sắp sửa rơi con người ra ngoài, cứ thế đi thẳng ra cửa, khom người xỏ giày.

"Bất Động, con như thế này là đi dọa ai vậy?" Hồ Thước nuốt nửa cái quẩy trong cổ họng, hỏi vật thể ngoài hành tinh vừa lướt qua bên cạnh mình, ông ta bắt đầu già đi rồi sao? Con gái của ông ta, con gái của ông ta, đứa con gái sau khi nghe lời ông ta nói linh tinh mà xuất gia, thì đã không còn chút gì gọi là nữ tính nữa. Vậy mà hôm nay, ngoại trừ chiếc áo quây trên người cô ra thì không có vật thể nào giống như loại cho con người ả. lại con mặc một chiếc váy ngắn sẫm màu gắn thêm mấy sợi đăng ten hoa rù xuống, kết hợp với áo sơ mi trắng có đăng ten hai bên, cô áo còn đính hai đĩa ruy băng bay bay. Bên ngoài khoác chiếc áo lễ phục tối màu, tay lờ, không thêm cái khuy, phần thắt lưng được xử lý khá tốt. Mái tóc buông xõa được vuốt lệch sang vai phải, những lọn tóc như cổ tình được thả rơi, xõa trên vai. Những sợi tóc ngắn lòa xòa trước trán, rõ ràng đã bị một chiếc kẹp màu bạc kẹp lại gòn gàng. Đáng sợ nhất chính là, cái miệng bóng loáng màu hồng phấn kia, còn bóng sáng hơn cả cái người ăn mấy chiếc quẩy là ông ta.

Đôi môi màu hồng phấn bĩu lên, là bởi vì không muốn làm hỏng toàn bộ tạo hình không thích hợp với những lời mắng chửi này. Cô chỉ có thể phát ra giọng nói mang chút khó chịu: "Cái gì gọi là dọa người chứ! Con gái ông là đang muốn ra ngoài hẹn hò. Khôn kiếp, rõ ràng tạo hình thế này rất trong sáng thuần khiết mà!"

"Con muốn hẹn hò cùng ai? Con không phải là bị Duy Mặc trả hàng rồi sao?"

"Cùng với thiếu chủ chương môn nhà ông đi hẹn hò."

"Phụt!"

Cô ném lại một câu hùng Hồ, hất cửa "rầm" một tiếng, bỏ lại Hồ Thước vẫn đang trong trạng thái co giật, con gái ông ta mặc thành ra như vậy đi tìm tên sư đệ lạnh như băng kia để hẹn hò? Ông ta rất khó tưởng tượng được biểu hiện của tiểu sư đệ khi nhìn thấy vật thể trước mặt. Không biết có phải chịu kích thích quá độ không, liệu có phải vừa chạy vừa khóc, hay là khổ sở ngồi xồm xuống đất khóc rống lên không? Bởi vì, mới qua một chút vừa rồi thôi, ông ta đã kích động đến mức rất muốn khóc rồi, thực sự cảm thấy con gái ông trông rất khủng bố.

Thôi chết! Ông ta quên không nhắc nhở con gái mình phải dùng biện pháp an toàn rồi. Cứ coi như con gái nhà ông ta chẳng ra làm sao đi nữa, nhưng con gái đang trong giai đoạn hoàn kim xuân sắc lại lộ ra cặp chân trần đẹp đẽ tron láng cũng là tội lỗi. Hơn nữa, sư đệ nhà ông ta không ăn đồ ăn chín

nhân gian, nhưng ngộ nhỡ cái đầu óc bị cửa kẹp kia của cậu ta vừa hay lại có hứng thú với tạo hình sinh vật ngoài hình tinh này của nó thì sao?

Nhà ông ta thiếu một tiểu xử nam, vấn đề đó cũng không lớn, nhưng mà thiếu đi một tiểu xử nữ thì lại là vấn đề rất lớn!

Kết quả, một tiểu xử nam nhàn nhai lại không hề sáng mắt lên vì sinh vật ngoài hành tinh chậm chạp, đang ra vẻ thực nữ, đi từng bước nhỏ đến trước mặt mình. Anh vẫn đứng ở đầu đường đối diện, ngán ngẩm chờ đợi. Vô tình khi nghiêng, người tự vào cột đèn, anh không cẩn thận lại rơi vào trạng thái thần thờ sờ trường của mình. Không hề chú ý sinh vật ngoài hành tinh trang điểm cẩn thận kia đang làm cách nào để lần được đến trước mặt mình. Chỉ khi anh tập trung nhìn lại, mới phát hiện cách mình ba bước chân có một chiếc váy ngắn đang tiến tới. Cái người đang hướng đến phải anh hé môi ra, để lộ nụ cười thân thiện, cái miệng sáng bóng kia trông thật chói mắt.

"Ngại quá, để anh đợi rất lâu rồi phải không?" Con gái trong buổi hẹn hò đặc biệt, thường dùng câu mở đầu này, đợi người con trai nói một câu khiến không khí trở nên tốt đẹp, "Không đâu, anh cũng vừa mới đến".

Nhưng mà rất rõ ràng, sự thúc đại nhân của cô đọc hết cả đồng sách nhưng lại bỏ qua những cuốn tiểu thuyết ngôn tình, xem nhiều những bộ phim nghệ thuật cơ thể nhưng lại thiếu quan tâm đến những bộ phim thần tượng.

Anh thấy cặp mắt kia cứ chớp chớp nháy nháy, không biết đang ra ám hiệu gì với mình, liền cau mày lại, neho mắt, mơ màng đánh giá cách ăn mặc mang tính thời đại rất mạnh mẽ trên người cô, từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên. Không thấy có gì là đặc biệt thuận mắt. Chỉ là cảm thấy cô từ đỉnh đầu đến gót chân, không có một chỗ nào thuộc trạng thái bình thường, ngoại trừ cái miệng hồng hồng bóng loáng nhìn rất quen mắt. Thế là cặp môi vẫn mím lại của anh hơi hé ra: "Em ăn xong, không lau miệng, chạy đến đây làm gì?". Sao cô lại thích ăn những thứ nhiều dầu mỡ như vậy? Bánh rán cũng thích, bắp rang bơ cũng thích?

"..." Nụ cười hóa đá, cái miệng màu hồng phấn sáng bóng bắt đầu co giật không ngừng.

"Đứng yên, đừng động đấy!" Tiểu xử nam chẳng nói thêm nữa, nâng tay trái lên giữ lấy cằm cô, kéo cô lại gần mình, áp lưng cô vào cột đèn, giữ lấy gáy cô rồi sử dụng một loạt các tư thế tiêu chuẩn đã từng dùng để cưỡng hôn. Anh nâng tay áo vest không biết đáng giá bao nhiêu lên, kéo phần ống tay, ép vào miệng cô, sau đó dịu dàng cử động, ép cô phát ra những tiếng "mm" mờ ám. Rõ ràng trước buổi hẹn hò năm phút, mối quan hệ giữa hai người họ vẫn còn đang ở mức hạn chế cơ mà. Thực ra, những âm thanh mà cô phát ra và cả tư thế của anh thì đều đạt chuẩn, thế nhưng, cái thứ đang thân mật trên cặp môi hồng bóng của cô lại là tay áo của anh. Ông tay áo có mùi hương dịu dịu phủ lên cặp môi bóng hồng kia của cô, dùng lực chà lên chà xuống chẳng chút nương tình, dùng hết tâm lực chăm sóc môi cô một cách thái quá, cô gắng giúp cô lau sạch vết dầu mỡ bám bản trên môi mình.

Thế là, sau khi trải qua một đợt chăm sóc tận tình, cùng với những nỗ lực giãy giụa, tóc của cô rũ ra, mặt loang lổ, phần trắng ở một nửa khuôn mặt đã chạy đầu mắt cùng với bàn tay ngọc ngà của sư thúc đại nhân, vết son bóng trên môi đã biến thành vệt phong cánh đẹp mắt trên tay áo sư thúc đại nhân. Là tên khốn nạn nào đã nói với cô, vị chương môn sư thúc này của cô là một người mắc bệnh sạch sẽ, có người mắc bệnh sạch sẽ nào lại dùng tay áo của mình đi lau miệng cho người khác hay không?

Tóm lại, chiêu thứ nhất của cô "Nữ vi duyệt kỉ giả dung[2]", thất bại thảm hại!

Sư thúc đại nhân đối với chữ "dung" của cô không chỉ không có chút rung động, ngược lại còn có thái độ chỉ trích hành vi mất vệ sinh ăn xong không lau miệng của cô. Ý! Như thế này, xem ra, anh vẫn là chút bệnh sạch sẽ. Xí! Bệnh sạch sẽ đang chết, khi cần đến thì không đến, khi không cần đến thì lại cố tình báo cáo tích cực

Lớp trang điểm cẩn thận vừa bị lau hết sạch, cô cuồng loạn vô đầu tư giải tỏa tức giận, chép chép cái miệng mới bị anh lau đến khô cả đi, nhìn anh vừa nâng tay trái một cách rất thâm mỹ, chỉnh lại cổ tay áo bên phải, vừa đi về phía cuối đường. Cô vội vã bước nhanh phía sau anh, bàn tay trong túi áo ngoài cứ thò ra thụt vào, trong lòng đang tìm một cái cơ để con cóc ghê là mình có thể ăn thịt được thiên nga. Nhưng cuối cùng, cô phát hiện ra mình không có bất cứ lý do gì có thể khiến cho cóc và thiên nga hình thành mối quan hệ tốt đẹp. Thế là cô quyết định quay lưng lại với tất cả thiên lý luân thường, đành để hai loại động vật này hy sinh cho sự ích kỉ của cô. Đầu óc bắt đầu có những suy nghĩ đen tối, tay của cô từ trong túi động đậy, đang muốn duỗi ra thì phát hiện thiên nga trước mặt mình đã bay đầu mất. Ổ chỗ của thiên nga tự dưng lại thừa ra hai tên tiểu quỷ rất chương mất, đứng như trời trồng trước mặt cô.

Một tên tiểu quỷ là Hạ Phạn Đoàn đang cười rộ rỡ như nắng xuân. Tiểu quỷ này không cần phải tính tới, tốt xấu gì buổi hẹn hò này cũng là do một tay cậu ta sắp xếp, cứ coi như phải mang theo con kị đà như cậu ta, cô cũng miễn cưỡng có thể chịu đựng được. Nhưng bên cạnh cậu ta còn có thêm Nguyễn Di Phấn, vẻ mặt không cam tâm, đang chu cái miệng ngò, nhăn mũi lên là ý gì chứ?

"Nè, con bé ấy, đây là chuyện gì chứ? Hạ Phạn Đoàn, em giải thích rõ cho chị đi!" Cô vội vàng đem tên tiểu quỷ câu kết làm chuyện xấu với mình kéo sang một bên, tiến hành đối thoại ngầm.

"Hẹn hò đôi ả! Như vậy mới thêm náo nhiệt mà!" Phạn Đoàn chớp chớp mắt. "Lại chẳng phải chỉ có chị muốn trang thủ thời gian, em cũng phải thúc cương ngựa mới được, chúng ta thi đấu xem ai sẽ thổ lộ thành công trước nhé! Cô ấy vẫn chưa tin tưởng em một lòng với cô ấy, haizz, con gái thật là phiền phức!"

"..." Quỷ mới muốn thi đấu tốc độ thổ lộ với một tiểu quỷ bảy tuổi. "Em lo một con kị đà cản mũi uy lực như em còn chưa đủ sao, lại gọi thêm một người nữa đến phối hợp với em cho đủ số!" Gọi ai không gọi, lại đi gọi một tiểu cô nương có quan hệ phức tạp như thế này đến để phối hợp với cậu ta, thật là tội lỗi!

"Hà? Kì đà cản mũi? Còn không biết ai là kì đà cản mũi của ai đấy. Có bản lĩnh, chị cũng thân thiết như bọn em đi?" Nói xong, một bàn tay nhỏ bé liền khoác lên vai cô bé đứng cạnh, kéo cô bé vào lòng.

Cô bé ngộ ngầy một chút, cuối cùng không giãy giụa nữa, dịu dàng dựa vào trong lòng của cậu bạn nhỏ Hạ Phạn Đoàn, mũi phát ra tiếng "hừ" khe khẽ.

Sự thúc đại nhân vĩ đại của cô vẫn đang khoanh tay trước ngực, hoàn toàn để mặc tất cả, nhìn cậu con trai tương đối có tiền đồ đang tán tỉnh bạn gái ngay trước mặt mình. Anh nhìn ba người bọn họ, thái độ thờ ơ như thể mọi chuyện chẳng có liên quan đến mình. Hy vọng anh nghiêm túc dạy dỗ thể hệ sau là hoàn toàn không thể. Mấy tên tiểu quý tộc đáng chết, lại chạy đến trước mặt cô mà thể hiện yêu thương, xem ra chỉ có cô mới có thể dạy dỗ được bọn chúng. Ai mới là tiểu quý, ai mới là người trưởng thành 18+!

"Em cho rằng khi thấy em thân mật thế này, thì bọn chị cũng..." Một tràng tiếng thở gấp phát ra, cô quay người muốn kéo kẻ đồng minh 18+ lại để so sánh với nhóm tiểu quý bảy tuổi, xem ai mới là kì đà cản mũi. Nhưng tay cô mới vừa giờ về phía cái cổ trắng nõn của nguời ta liền bị ánh mắt lạnh lùng khiến cho đông cứng, dính lại trên vai anh. Xem ra, anh rất ghét cái kiểu bá vai bá cổ như anh em này.

"Bỏ bây giờ vẫn đang trong trạng thái mới ngủ dậy. Nếu không phải là vì chuyện hẹn hò hôm nay, ông đã rất lâu chưa ngủ dậy trước khi mặt trời chiếu đến đỉnh đầu. Thêm vào đó, mấy ngày trước, khi chị kết hợp việc vứt rác để làm chuyện tốt, chẳng phải chị đã cầu lấy nhiều phiền phức hay sao?" Tiếng cảnh cáo nhỏ nhẹ bay đến bên tai, bàn tay đang hóa đá của cô lập tức trượt xuống khỏi vai sự thúc đại nhân, thu lại vào trong túi áo của mình mà run rẩy. Lạnh quá lạnh quá! Chẳng trách vừa rồi khi lau miệng cho cô, anh lại dùng lực mạnh như vậy, mặt không chút lưu tình, bạo lực ngược đãi cô như vậy. Cứ như cái miệng của cô đã làm chuyện gì đó không phải, chuyện gì có lỗi với anh. Anh nhất định phải mạnh tay như vậy để thanh toán với nó hay sao?

"... He he! Chúng ta cũng không cần thiết phải giống như tụi trẻ con, chúng ta phải quang minh chính đại mới đúng, phải làm một tấm gương tốt cho chúng nó noi theo, he he!"

Bảo chữa cho mình xong, cô nhìn Hạ Phạn Đoàn đang nhún nhún mày lên, nắm lấy tay Nguyễn Di Phấn, huyền hoang khua khua trước mặt mình, sau đó hai tên tiểu quý bắt đầu ngẩng cao đầu cất bước dạo phố. Hai tên tiểu quý này đến tuổi tác còn chưa nổi hai con số, thế mà đã thân mật hơn cả bọn họ. Trong khi đó thì cô và anh vẫn cứ duy trì khoảng cách "tương kính như khách", đi ở phía sau. Đây là hẹn hò cái con khi gì chứ! Cô đột nhiên hiểu ra, ai mới thực sự là kì đà cản mũi của ai.

Hết hứng thú đi dạo, hai tiểu quý kia lại đi vào một cửa hàng bán các món đồ tinh xảo. Cô hận đến mức tê cả chân răng với hai tiểu quý đang chọn quà tặng kia. Dứt khoát không để ý đến chúng nữa, cô cố mở to mắt để tìm thứ đồ mình hứng thú. Trên tủ kính cao cao đẳng này có đặt một đôi hộp tạo hình hai chú chim nhỏ rất dễ thương, được treo ở hai đầu trên chiếc giá bằng bạc, miệng hai chú chim chạm vào nhau, treo lủng lẳng, xem ra giống như hộp đựng muối và đường. Cô kiễng chân lên, muốn sờ vào đôi hộp hình chim bằng sứ kia, nhưng phát hiện mình không đủ cao.

Lúc này, nam nhân vật chính luôn được coi là có đất để phát huy một chút vai trò của mình, liền cầm món đồ cô thích trên tủ kính xuống, nhét vào tay cô.

"Em thích?"

Một câu hỏi bình thường, không lạnh lùng cũng không nhiệt tình, phát ra từ miệng Hạ Thiên Lưu. Anh tùy ý nhìn một cái món đồ được cô đề ý, anh không có khái niệm gì đối với những món đồ trong nhà bếp, đối với những thứ cô thích càng không có khái niệm.

Nói một cách chính xác, đối với những thứ hồng trần loạn xạ bất nháo, rắc rối phức tạp, cắt cũng không đứt, xử lý xong vẫn loạn từ đầu đến cuối, anh đều không có khái niệm gì. Bởi vì hệ thống các sợi dây thần kinh trong đầu anh hoàn toàn không giống với cái người đang đứng trước mặt anh, chúng luôn phẳng phiu và được sắp xếp theo thứ tự, ngay ngắn gọn gàng đến mức thần và người cũng phải phần nộ, tuyệt đối không thể hòa nhập được với cái thế giới hồng trần này. Quả thực, những ưu điểm như mục tiêu rõ ràng, thói quen sống tốt, thái độ đoan chính... không phải là ưu thế để gia nhập chốn hồng trần. Trái lại, người nào đó tâm địa mờ ám, đức hạnh thì mãi mãi chẳng có gì biến chuyển thì lại nhận được sự chào đón nhiệt tình. Đây chính là nguyên nhân anh không muốn xuống núi, không muốn phải đối phó với một đám người mà anh chẳng hiểu gì.

"Ừm! Xem xem có đất không, em muốn mua để tặng người ta." Món đồ tương đối thiết thực, còn phải xem giá cả, cô thực sự không có chút khái niệm gì về phong hoa tuyết nguyệt.

"Tặng ai?"

"Chính là đôi vợ chồng lần trước cho em mượn nhân duyên đó." Cô kiểm tra cẩn thận xem trên người của chú chim có dị tật gì không, ngoài cái lỗ trên miệng, ngộ nhỡ ở những chỗ khác cũng có lỗ thì hỏng mất. May mà lần trước khi đưa cô về nhà, hai người bọn họ đã giúp cô nghĩ thông một số chuyện, cũng nên có gì đó để cảm ơn người ta. "Em thấy bọn họ sắp tái hôn rồi, đến lúc đó em sẽ đem tặng, có chút lễ thì người ta sẽ không có gì để trách, tặng cái này được không?" Cô hỏi ý kiến của anh.

Anh hơi ngần ra, nhìn cô tro vào món đồ sứ, đợi anh lên tiếng. Hiếm khi cô lại hỏi ý kiến anh trước khi làm chuyện gì đó, để ý đến thái độ của anh, quan tâm đến suy nghĩ của anh.

"Ừ!" Anh đáp lại một tiếng, dịu dàng đến mức ngay cả anh cũng tự mình cảm thấy như vậy. "Vợ chồng vốn là chim cùng rùng".

"Đúng rồi! Còn có ngụ ý này nữa, đó là sự may mắn thuận lợi. Người làm món đồ này đúng là rất có đầu óc, mua luôn nhé!" Cô được anh khẽ nhắc nhở, trong thoáng chốc quên luôn việc phải xem giá tiền, nhanh chóng đi đến quầy, móc ví ra trả tiền. Đôi món đồ được bọc lại xong, cô cười vô cùng hài lòng, anh đưa tay đến định giúp cô xách túi, lại nghe cô lầm bầm: "Nhưng hai chiếc hộp này giống nhau như vậy, chị Nhất Nhất sẽ nhầm đường và muối mất thôi, đến lúc đó không biết lại là ai phải nhận xui xẻo đây".

"..." Cánh tay phải quan tâm của anh trở nên cứng đờ bên chiếc túi. Anh nhún mày lên, liếc mắt nhìn người nào đó đang không chút cảnh giác: "Chị Nhất Nhất?". Đây là người bạn nào của cô? Nghe tên rất quen tai, và mấy chữ này cũng chối tai rất giống tên người nào đó.

"Chẳng phải là Nhất Nhị..." Lập tức bật mồm, ngẩng đầu nhìn lên. Hình như đã bị anh nghe thấy rồi, quan hệ vừa mới hòa dịu được một chút... hu hu...

"Vợ chồng vốn là chim cùng rừng', em biết tiếp phía sau là gì không?" Anh lạnh tanh lặp lại câu mình vừa mới nói, quyết định không ngừng lại sự quan tâm hiểm cò của mình, cũng không cho cô bất kì cơ hội nào để hối hận. Anh đưa trả cái túi trong tay, cười với người nào đó nụ cười âm mưu mấy độ: "Đại nạn đổ đầu tự mình bay". Nói xong, quay người đi thẳng ra cửa.

"Phụt!" Hu hu... Anh đang trừng phạt cô, anh chắc chắn là đang trừng phạt cô! Đợi cô trả tiền rồi, anh mới nói cho cô, thực ra người thiết kế món đồ sứ này là một kẻ đần độn, ngu ngốc, ngớ ngẩn. Đây là cái ngụ ý vớ vẩn gì chứ, đây không phải rõ ràng là đang rửa người ta sao. Cái vật không may mất cát tường này làm sao mà mang đi tặng cho người ta được chứ!

Tóm lại, chiều thứ hai của cô, mượn cơ bắt chuyện, thất bại!

Sự thất bại của cô không chỉ không có bất cứ rung động nào đối với việc khổ công tìm cơ hội bắt chuyện của cô, trái lại còn căm ghét ghê ghớm đối tượng cô đưa ra để tạo chủ đề. Tuy nhiên, đánh bữa mà trúng, dù sao cô cũng đã dụ dỗ được một nụ cười mỹ miều của anh dù cho có phần lạnh nhạt. Nhưng tiếng nghiêng răng cô nghe thấy sau cái câu "đại nạn đổ đầu tự mình bay" kia, nó dường như đang nói với cô, đại nạn của cô cũng không còn cách xa nữa đâu.

"Tôi nói này, Hạ Phạn Đoàn, lần trước tôi với Di Tô đến nhà cậu ăn cơm là cách đây bao lâu rồi? Bọn họ vẫn chưa phân rõ được thật lòng ở đâu à?" Nguyễn Di Phấn rất khó hiểu nhú nhú mày, nhìn khinh bỉ không chút nương tình với cái người vẫn đứng bên quầy thương xót cho chiếc ví tiền của mình, lại nhìn ông bố của Phạn Đoàn đứng ở trước cửa, chán đến mức chẳng buồn nói thêm câu nào nữa mà chỉ lắc lắc đầu.

"Những việc dài dòng này, sau này mình sẽ nói cho cậu nghe. Nhưng mà bây giờ, xem ra với công lực chẳng có chút tiền đồ nào của chị ấy, thì sẽ chẳng có cách nào khiến cho bố mình tình dạt dào như nước được đâu. Chúng mình giúp đỡ chị ấy nhé?" Hạ Phạn Đoàn chớp chớp cặp mắt như nước hồ thu chưa hết vẻ non nớt nhưng gần đến thì rặng kia.

"Giúp chị ta? Bản tiểu thư sao lại phải giúp chị ta, chị ta rất là ngu ngốc."

"Cậu thì hơn chị ấy chỗ nào chứ, đến bây giờ còn không chịu thổ lộ với mình."

"Hạ Phạn Đoàn, bản tiểu thư cảnh cáo cậu, không được dụ dỗ tôi yêu sớm!"

"Được rồi, vậy bây giờ cậu có muốn giúp chị ấy không? Tuy chị ấy trông có vẻ hơi ngốc, có chút trì độn, có khi còn thích tự cho mình thông minh, suốt ngày oán trời trách người, rồi lại tự chuốc lấy phiền toái cho mình, thế nhưng chị ấy vẫn là rất có tiền đồ đó."

"... Nhìn thế nào cũng khônggầu đang nói là một người có tiền đồ. Nếu không phải vì cậu sắp phải đi, tôi cũng chẳng muốn cùng cậu làm những chuyện vô vị thế này." Bàn tay nhỏ bé của Nguyễn Di Phấn hất ra, trừng mắt lên lườm, "Hai người bọn họ căn bản chính là không hiểu đôi phương, cho nên mới giận dỗi thế này. Vậy cứ để họ kiếm chỗ nào thích hợp mà tìm hiểu nhau một chút là được rồi".

"Khách sạn?"

"Bản tiểu thư không nói là phải tìm hiểu về thân thể, sao lúc đầu tôi không phát hiện ra cậu là một đứa con trai mặt người dạ thú như thế này nhỉ!"

"Hi hi, chỉ là mình vừa đọc được trên một cuốn sách, tìm hiểu đôi phương, phải bắt đầu từ thân thể mà. Nhưng mà, hai người bọn họ đã 'lĩnh tinh' lâu vậy rồi, bây giờ mới bắt đầu tìm hiểu, có phải là muộn quá không?"

"Cậu có muốn làm hay không, bản tiểu thư chẳng thêm quản. Họ có thân mật hay cãi nhau tung trời, cũng là chuyện nhà cậu."

"Được rồi, được rồi, tìm hiểu, tìm hiểu, không bắt đầu từ tìm hiểu phương diện thân thể thì sẽ rất khó đó." Phương thức tư duy của phụ nữ và cậu ta quả nhiên vẫn còn cách biệt.

Lắc lắc cái đầu nhỏ, Phạn Đoàn như đã quyết định. Thế là, chiều thứ ba của Hồ Bất Động còn chưa xuất mã đã tạm thời chết trong chiều thứ đầu tiên của Hạ Phạn Đoàn. Mọi người tìm một quán cà phê ngoài trời để tìm hiểu một chút về hai bên. Một cuộc hẹn hò vốn đã rất quái dị, lại vội vàng chuyển thành buổi tiệc gặp mặt. Phía người đàn ông có thêm con trai và con dâu tương lai xuất hiện, ngồi trước mặt Hồ Bất Động, bắt đầu tìm hiểu sâu sắc về cô. Kết quả, người đàn ông thì không hề có hứng thú gì, trái lại toàn là hai kẻ ăn bám kia, người hát người xướng, khuấy động cho hai người bọn họ nổi tung.

"Anh ấy (chị ấy) sinh vào ngày nào, chòm sao, nhóm máu, sở thích là gì?" Nguyễn Di Phấn buồn chán gõ xuống mặt bàn, hỏi mấy vấn đề thông thường nhất, sau đó ngược mắt lên, hỏi hai người lớn từ nãy tới giờ chẳng nói lời nào: "Hai người có biết không?"

Hai người trưởng thành bị hỏi thì từ từ rút lại, Hạ Thiên Lưu nhú mày, như đang nghĩ gì đó rồi cup mắt xuống, người còn lại càng chột dạ hơn, cúi gằm đầu xuống gần sát tận ngực.

"Không phải chứ? Hai người đều không biết sao?"

Phạn Đoàn chán nản hắng giọng một tiếng, di chuyển ánh nhìn. Hai người không có thuốc chữa này, thật làm mất mặt cậu. Ở cùng nhau lâu như vậy, nhưng ngày đến những vấn đề xem mặt cơ bản nhất cũng chưa từng tìm hiểu về nhau.

"Thích màu gì?"

"..."

"Thích ăn gì?"

"Anh ấy không ăn cà tím." Cuối cùng cũng có một câu hỏi có thể trả lời được.

"Cô ấy thích ăn thứ nhiều dầu mỡ." Phạm là những thứ anh không thích, nhìn không thuận mắt, cô ấy đều rất là thích. Hôm nay lại càng khẳng định cho đáp án của câu hỏi này.

"Đáp án kiểu gì vậy? Anh ấy không ăn cà tím, lần trước ăn cơm, bản tiểu thư cũng biết rồi!

"..." Tiểu quý chết tiệt, bắt buộc phải đem mối quan hệ nhiều khúc mắc nhưng cũng không đến nổi nhột nhèo giữa bọn họ ra để nói cho người xa lạ biết sao? Cô bé kia là đang muốn giúp cô, hay là hại cô?

"Còn cả bố Phạm Đoàn, cái gì mà đồ đầy dầu mỡ chứ, đưa ra cái loại đáp án này, đã không biết xấu hổ lại còn kiêu ngạo trả lời."

Sự tức giận nhún nhún, rõ ràng rất không hài lòng đối với tên tiểu quý dám mạo phạm anh. Xem ra mắt nhìn con gái của con trai anh cũng chẳng đến đâu cả.

"Là con gái nên chắc phải có mấy loại đồ ăn vặt cô ấy thích chứ? Nhãn hiệu quần áo cô ấy thích nhất? Khi đi bộ cô ấy có thích nắm tay? Trong thời khóa biểu của cô ấy, một tuần có mấy tiết học? Khi hát karaoke cô ấy thích chọn bài hát nào?... Những điều này anh đều không biết sao?"

Biểu cảm của Hồ Bất Động đã có thay đổi, dường như cô đang dùng một loại ánh mắt cảm động chờ mong nhìn Nguyễn Di Phấn. Tiểu quý này mới nửa giây trước còn huyên hoang bạo ngược, đột nhiên đã biến thành tiểu thiên sứ trong lòng cô, gào thét những âm ức của cô, thay mặt cô chủ trương chính nghĩa. Hóa ra, sự kiện trọng đại với phong cách đặc biệt thế này, ít nhiều cũng có chút ưu điểm. Giọng nói lớn của tên tiểu quý không có chút quan hệ thân thuộc kia, cuối cùng cũng hết hồng mang nhĩ của vị sự tức giận nhân báo thù, khiến anh phải nhận ra, bản thân anh kém ở chỗ nào.

Nhưng, việc gào thét và tâm lý con gái, hai thứ này trong tư duy của Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không đứng cạnh nhau. Anh chỉ cảm thấy tiểu quý đang gây ồn ào bên tai anh, càng nhìn càng không vừa mắt, mặc dù những chuyện chẳng ra sao mà nó nói, anh chính xác là một chút cũng không biết. Mà anh có cần thiết phải biết những thứ đó không?

"A nói đi, anh biết những gì chứ, bố Phạm Đoàn!"

Những gì anh biết ư? Hừ, thực ra cũng không coi là tí.

"32B, bộ phận miễn cảm là cô." Giọng nói thản nhiên không trầm bổng, không du dương trần thuật lại sự thực.

"Phụt!"

"Loại đàn ông cô ấy thích, là loại phải biết cười cho cô ấy xem bất cứ lúc nào." Nói rồi, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn sang người nào đó, "Hừ, không phải cười nhạt, không phải cười mỉa, phải là nụ cười dịu dàng không chút thù hận. Nói chuyện nhất định phải uyển chuyển, giọng nói nhất định phải nhẹ nhàng..."

"Phụt! Hừ hừ! Đừng... đừng... đừng có thuật lại nữa, hu hu, coi như em sai rồi, xin anh đừng nhắc lại nữa." Ông Trời ơi, anh ấy làm gì mà đem tư liệu cô viết ở câu lạc bộ trai bao vạch trần ra hết, cứ coi như là không hiểu cô, cô cũng chấp nhận, không cần phải phân tích cô từ góc độ mờ ám như vậy chứ?

"Phạm Đoàn, như vậy xem ra, bố cậu rất hiểu chị ấy, tính xấu gì cũng đều hiểu hết."

"Hiểu? Hừ, họ vẫn còn cách nhau rất xa. Cậu hỏi bọn họ xem họ biết nụ hôn đầu của đối phương là cho ai không?"

"Phụt! Vấn... vấn đề này, đều là chuyện đã qua rồi, không cần truy cứu nữa chứ?" Người nào đó chợt dạ lập tức giơ tay lên kháng nghị. Vấn đề này đối phương không nên biết, thực sự là can thiệp quá sâu vào chuyện riêng tư của người ta rồi. Nhưng mà, ừm, nói thật lòng, cô cũng rất muốn biết, cái cặp môi mềm mại kia của sự tức giận nhân là do ai khởi động đầu tiên. Chắc chắn là nữ khách hàng n của câu lạc bộ trai bao rồi?

Lông mi khẽ chuyển động, cô lên nhìn sang phía sự tức giận nhân vẫn đang chống cằm trước mặt tỏ vẻ không thích buổi xem mặt hiện tại. Cô lại lướt mắt qua cặp môi vẫn đang mím lại, nuốt nước bọt một cái. Anh không nói gì mà cứ nhìn cô chăm chú, dường như đang cảnh cáo cô, nụ hôn đầu của anh, cô tốt nhất đừng có mà quên. Chính vào cái buổi tối đáng chết nào đó, chính lúc dưới lầu nhà cái người nào đó, chính vào cái ngày người nào đó chẳng biết tốt xấu khiến anh phải làm một bản mím cười lậu. Lúc đó, anh đã cười lậu, nếu như cô dám không thừa nhận, anh chắc chắn sẽ đánh cô đến mức phải bới đất mà tìm răng.

"Không... không phải chứ?" Cô không biết đó là nụ hôn đầu của anh, ai bảo nụ hôn đầu của anh lại thành thực linh hoạt và lưu manh như vậy chứ. Hại cô cho rằng cái đức hạnh không cam phận của anh, nếu không bị phụ nữ ở câu lạc bộ trai bao ăn sạch sẽ, thì cũng bị những phụ nữ dọc đường xuống núi đẩy vào bụi cỏ bên đường mà xử lý rồi. Chết rồi, đột nhiên cô có cảm giác tội lỗi, một thiếu niên trong sáng thuần khiết lại bị hủy diệt trong tay cô...

"Nụ hôn đầu của em?" Hạ Thiên Lưu rõ ràng đã biết còn cố hỏi, lại còn toát ra khí lạnh như băng, khiến toàn thân cô co giật. Ai mà biết được, màn kịch gay cấn anh từ trên ban công nhìn thấy hôm đó, có phải là lần đầu tiên của cô và cái tên Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ kia không. Cứ dựa vào sự thuần thực của hai diễn viên đó mà xem, có quý mới tin đó là lần đầu.

Hạ Phan Đoàn, cậu ta chắc chắn là cố ý, cố ý để cô biết, bỏ cậu ta thuần khiết đơn giản như thế nào. Sau đó, lại đem so sánh với cô. Chết rồi! Cô chắc chắn được hình dung như một con cóc ghè tội lỗi.

"Nói... nói dối và nói thật, cách nào sẽ chết thảm hơn?"

"Chỉ nói đi?" Đầu rất thảm, nhưng nếu nói thật thì khi chết sẽ dễ chịu hơn một chút, chỉ nhấc tay lên, hạ một đao, thế là được

"Trước lần đó cũng có, ý... chờ chị tính một chút..." cúi đầu xuống bấm ngón tay, này, vì sao mỗi đốt ngón tay lại cảm thấy càng lúc càng lạnh hơn một chút.

"..." Cười lạnh lùng khiến cho nhiệt độ giảm một phát từ âm mười mấy độ xuống âm mấy chục độ.

"Phan Đoàn, sắc mặt của bố cậu thật khiến cho người ta sợ đó. Cậu thực sự muốn giúp bọn họ sao? Sao mà mình cảm thấy cậu chỉ là đang muốn chinh chi ấy?" Nguyễn Di Phấn lờm Phan Đoàn một cái, cái người này chỉ nói đúng một câu, liền khiến cho đôi nam nữ trước mặt chuyển sang hai bên chiến tuyến.

"Hi, ai bảo chị ấy dám ức hiếp bố mình lâu như vậy. Báo ứng, báo ứng! Không phải là không báo, mà là chưa báo mà thôi. Mình sớm đã nói với chị ấy, đừng bắt nạt bố mình." Phan Đoàn nhìn hai người trước mặt, tiện thể kiểm tra những hồ sơ trước đây của họ.

Nguyễn Di Phấn nhỏ tiếng nói: "Tuy không biết chị ấy có điểm nào tốt, ngoại trừ làm cơm cũng khá được, nhưng xem ra, bố cậu thực sự rất thích chị ấy".

"Ừm! Bố tuy có là làm chút chuyện không bình thường, và nghĩ những vấn đề hoàn toàn không bình thường, nhưng vẫn là thẳng thắn siêu cấp, thích là thích, không vòng vo. Nào có giống như mấy cái người vô vị kia, còn phải nghĩ đồng nghĩ tây cả buổi."

"Cho nên, cậu sẽ không quay lại núi, đúng chứ? Cậu lừa mình?" Nguyễn Di Phấn khoanh hai tay trước ngực, bộ dạng không dễ nói chuyện: "Cậu chẳng phải nói, cậu phải xuống núi tìm mẹ sao? Chưa tìm thấy sao có thể quay lại núi"..."

"Từ sau hôm gặp bố tôi, cậu liền kì kì quái quái. Hôm nay đến tìm tôi cũng thế, nói cái gì mà phải đi rồi, nói không có gì đừng có đưa Di Tô đến, rốt cuộc là cậu đang làm gì vậy."

"Mình chẳng phải nói rồi sao, mình muốn tìm cậu để thổ lộ, cậu đưa em gái theo, mình làm sao mà xuống tay chứ."

"Ai muốn tin cậu chứ, bắt đầu từ hôm đó cậu liền lẩn tránh Di Tô không gặp nó, cũng không tới thăm mẹ tôi nữa. Nhất định có chuyện gì đó xảy ra đúng không?"

"... Bởi vì, nếu mình không tới bệnh viện nữa, mẹ cậu chẳng phải sẽ sớm được xuất viện sao?"

"Cậu đang nói cái gì vậy? Mẹ tôi xuất viện có liên quan gì với việc cậu không tới bệnh viện chứ?"

"Làm không tốt, thì vừa hay có một chút liên quan như vậy đấy." Cậu ta nhìn sàn nhà chậm rãi nói, nhưng bởi không khí xung quanh đột nhiên chùng xuống, cậu ta lại ngẩng đầu lên: "Ừm! Chị Hồ, chị đã đếm xong những việc làm có lỗi với bố em chưa? Di Phấn, cậu muốn ăn kem không?".

"Sao lại lôi kem ra đây?" Nguyễn Di Phấn không hiểu liền chớp chớp mắt nhìn Phan Đoàn đã nhảy khỏi chỗ ngồi, mau chân chạy đến bên tủ kem.

Số người đứng trước tủ kem không hề vì khí lạnh toát ra từ chiếc tủ mà giảm đi, cơ thể nhỏ bé chẳng mấy chốc đã bị chìm lấp giữa đám người. Hồ Bất Động dừng động tác đếm lại, kéo ghế, định đi tới lôi cậu ta ra khỏi đám người trước khi bị chen bẹp thành miếng bánh. Bước chân của cô vừa chuyển hướng, lại nhìn thấy sư thúc đại nhân đã nhanh hơn một bước, rời khỏi chiếc ghế, đi về phía đám đông trước tủ kem.

Cô hơi yên tâm một chút, đang muốn ngồi xuống, nhưng bóng hình kia đi được hai bước lại dừng lại, quay người, đi đến trước mặt cô, cặp môi mím chặt lại như đường chỉ.

"Vị gì?"

"Hả?" Cô vẫn còn chưa hiểu rõ tình huống.

"... Anh không biết, em thích ăn vị gì."

"Anh nói kem sao?"

"..." Nheo mắt gật đầu với câu hỏi thừa thãi của cô.

"Anh muốn mua kem cho em ăn?" Mở trừng mắt lên.

Tuy vẫn là một câu hỏi thừa thãi, anh vẫn gật đầu.

"Ồ ồ, vậy... vậy em muốn... ý... sở cô la."

"..." Vị ngọt chết đi được, may mà có hời cô ấy.

"Nhưng mà, vị vani cũng không tồi."

"..." Được voi đòi tiên.

"Khoai môn hình như cũng rất ngon, hoặc là..."

"..." Đắc ý quên điêm dừng.

"Ý, hay là coi như em chưa nói gì, tùy ý anh, mua gì cũng được, he he." Gay to, vừa không cẩn thận đã bay lên tận trời, lần này lại bị người ta thấy mình rơi xuống đất rồi.

Anh chẳng muốn tiếp tục thừa lời, quay người đi về phía tủ kem. Cô lại lấy hai tay đỡ cằm, chông lên bàn nhìn anh đang lướt đến, tiến sát vào đám người. Anh gần như không phí nhiều sức lực để đến được bên quầy, ôm lấy thùng bé vì không đủ cao, không với được tới mặt quầy vào trong lòng, mặc cho nó ôm lấy cổ anh, dụi dụi trong lòng anh, chỉ chỉ trỏ trỏ muốn ăn gì.

"Di Phấn, mẹ em đã xuất viện chưa?" Cô nghe thấy giọng nói của mình hỏi cô bé bên cạnh như vậy.

"Hử? Đúng rồi, đã xuất viện rồi."

"Mẹ em rất yêu em phải không?"

"Hả? Mẹ đương nhiên rất yêu em. Cứ coi như em chỉ là một đứa trẻ được nhận nuôi, mẹ cũng đối xử với em tốt giống như Di Tô vậy!"

"Thật không, vậy còn bố em thì sao?"

"Bố? Ông cũng rất tốt, đợt thời tiết ẩm áp rồi, sức khỏe của mẹ em sẽ tốt lên, ông nói sẽ đưa bọn em đi công viên giải trí. Di Tô còn làm loạn lên đòi Phan Đoàn cùng đi, nhưng mà, nói thế nào cậu ấy cũng không đồng ý, nói phải quay về núi. Này, nhờ chị cố lên một chút, thu phục bố Phan Đoàn, cậu ấy mới không cần phải quay lại núi nữa!"

"..."

"Chị sống cùng với Phan Đoàn nhì? Cậu ấy gần đây có xảy ra chuyện gì không?" Đôi tay nhỏ lắc lắc vai cô, mắt vẫn nhìn cậu nhóc đang dựa vào lòng bố mình để trừu chị bán hàng, không biết cậu ấy lại nói cái gì hay ho để người ta cười liên tục như vậy. Mà cái người làm bố kia mãi mãi chỉ đứng trên bờ xem lửa cháy, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười nhạt có vẻ tán đồng. "Phan Đoàn, trước đây cậu ấy rất thích Di Tô, không biết vì sao bây giờ nhìn thấy em ấy là tránh, còn lúc nào cũng nói những lời kì kì quái quái. Cái gì mà cậu ấy làm không được, muốn em làm thay cậu ấy, cậu ấy không thể có, muốn em thay cậu ấy có, toàn những lời lộn xộn vớ vẩn em nghe không hiểu. Giống như dặn dò di chúc vậy, cái gì cũng đều muốn em thay cậu ấy làm."

"..."

"Này? Chị, chị cứ cúi đầu mãi, có nghe người ta nói chuyện không vậy?" Nguyễn Di Phấn lắc lắc Hồ Bất Động, hỏi cô sao cứ im lặng mãi, ngẩng đầu lên thì thấy hai người một lớn một nhỏ mua xong kem đã quay trở lại.

Cô cúi đầu nhìn sàn nhà, cho đến khi một chiếc kem màu sắc rất quái dị nhét vào trong tầm mắt của cô. Cái màu tím không ra tím, xanh không ra xanh, nâu không ra nâu, hỗn tạp trộn lại với nhau, rất rất rất xấu, xấu đến mức gần như ảnh hưởng đến cả khẩu vị của người ăn. Cô ngậy ra, ngẩng đầu nhìn anh.

"Những thứ em muốn đều có trong đó."

"Màu sắc xấu quá, em không muốn ăn." Cô nâng tay lên, bỏ qua chiếc kem xấu xí bị thảm nhất trần gian, du thẳng đến trước mặt anh, thò vào trong túi áo khoác ngoài của anh: "Em nói là em muốn ăn một trong ba loại đó, tùy anh chọn. Anh làm gì mà lại nhét toàn bộ vào một cái cho em như thế, em làm sao tiêu hóa được". Những thứ cô thích, anh luôn muốn mang tới cho cô thật nhiều, nhiều hơn rất nhiều số lượng cô có thể tiêu thụ, chẳng chút mềm mỏng, cũng chẳng chút kì bí, chỉ dùng cách trực tiếp nhất mà đẩy đến trước mặt cô, bánh rán cũng thế, kem cũng vậy, cũng chẳng cần biết trái tim nhỏ bé của cô có chịu đựng được không.

Chẳng trách anh rõ ràng là dựa vào sắc đẹp để chen vào giữa đám người, thế mà vẫn phải đợi lâu như vậy. Chẳng trách Phan Đoàn phải điều khiển chị nhân viên bán hàng, anh còn phải lộ ra nụ cười mỉm với chị nhân viên đó. Chẳng trách chị nhân viên bán hàng lại chịu giúp anh làm cái thứ đồ khó khăn thế này cho cô ăn. Cầm món kem khó ăn không có trên menu thế này, cô nên khóc hay nên cười đây?

Anh cảm thấy chiếc áo khoác của mình lại đeo thêm mấy phần trọng lượng vốn không thuộc về nó. Hai cánh tay kia đang dồn lực, giữ lấy eo của anh. Anh nhìn chiếc kem màu sắc quái dị, nhún mày lên suy nghĩ, thực sự không nghĩ cái thứ xấu xí này lại có thực lực khiến người ta dám dựa vào mình gần như vậy.

"Di Phấn, cậu nói chuyện gì với chị Hồ vậy? Sao mà cứ như vừa đàm phán xong hợp đồng lớn thế?"

"..."

Kết quả, cái kem xấu muốn chết kia vẫn bị Hồ Bất Động gặm một miếng hết sạch. Mùi vị quái dị chiếm cứ toàn bộ vị giác của cô, vị ngọt của sô cô la, vị tươi mát của vani và vị thơm của khoai môn, nhưng khi chúng hòa trộn lại với nhau thì chưa chắc sẽ ngon lành. Cô thè chiếc lưỡi tê cứng ra, tay phải không ngừng quẹt quẹt vào miệng, nhưng thực sự cô chưa từng nuốt một miếng kem lạnh đến như vậy, lạnh tới mức như thấy cả hoa tuyết bay vào mũi. Cô lại liếc nhìn bàn tay từ lúc rời xa khỏi túi áo khoác của sư thúc đại nhân, liền bị giữ trong lòng bàn tay anh như chuyện rất hiển nhiên. Tốt xấu gì thì cô cũng vì mối quan hệ đẹp đẽ giữa cóc và thiên nga mà đã cống hiến một chút. Ừm! Bàn tay rất mềm, so với đôi tay của nhân dân lao động làm việc nhà quá lâu đây mới thực sự là ngọc mềm hương nhu chân chính. Số lần bọn họ cắn môi nhau rõ ràng đã đạt đến một hạn định nào đó, vậy mà sao bây giờ mới thể nghiệm được cảm giác sung sướng khi nắm bàn tay mềm mại của anh nhỉ. Trước đây cô đền bạn làm những chuyện lưu manh gì, mà lại quên đi cái phương thức giao tiếp vừa trong sáng lại vừa thoải mái này!

Cả đoạn đường anh chẳng nói gì nhiều, chỉ dùng tay phải của mình nắm lấy tay trái của cô rất tự nhiên, cùng với con trai đưa cô bạn gái nhỏ của cậu ta về nhà, cũng tiện đường giải phóng cho chú kì đà cần mũi. Ngược lại tay của cô tương đối không an phận, cứ ngo ngoáy trong lòng bàn tay anh. Lúc thì cọ vào bàn tay, lúc lại đàn vào kẽ ngón tay, tò mò như thể tay anh rất có giá trị nghiên cứu.

Sau đó, đột nhiên, tay anh siết chặt lại, cô cố ý buông chậm bước chân, kéo giãn một chút khoảng cách với hải tiểu quý còn đang thân mật hơn cả bọn họ ở trước mặt.

"Anh thực sự muốn quay lại trên núi sao?" Đây là câu đầu tiên cô nói từ sau khi ăn xong chiếc kem, đầu lưỡi còn run run, kháng nghị với hành động tàn nhẫn "rõ ràng biết núi có Hồ còn đi về phía Hồ, chỉ bởi vì người đẹp" của cô.

"Ừ!" Câu trả lời của anh cho cô một khẳng định không hề cân nhắc.

"Nhất định phải về sao?"

"Ừ!"

"Ồ, vậy, khi nào lại xuống núi chơi?"

"

"Em chỉ nghĩ, khi anh lo xong chuyện lớn nhỏ trong môn phái, vừa hay nhàn rồi không có việc gì, thì có thể đưa Phan Đoàn xuống núi... chơi... chơi..."

"Anh không rảnh xuống núi chơi", chính xác mà nói, trừ tắm rửa ra, anh là một người đến sùròn núi cũng lưỡii không muốn xuống.

"Ồ!"

"Anh đã nói rồi, trong đầu em có thắc mắc điều gì thì cứ nói với anh, đừng có giận dỗi với anh."

"... Không có đâu!" Cô bủn bủn môi, rụt rụt cổ, bộ dạng không hợp tác lắm. Thứ cô nghĩ không thông thì có quá nhiều, lẽ nào anh có thể giúp cô giải quyết từng chuyện từng chuyện một sao? Vì sao cô không đi học liền bị thầy giáo điểm danh? Vì sao những thứ trong bài học đều quên mất không nhớ, những thứ nhớ được thì lại không thi? Vì sao tiền trong ví lúc nào cũng không đủ tiêu, tiêu hết rồi lại có cảm giác tội lỗi? Sao khi không trang điểm thì bị người ta nói không nữ tính, trang điểm rồi lại bị người ta chê là không tự nhiên? Sao khi không chú ý đến anh, anh luôn lượn lờ trước mặt, còn khi cô để ý đến anh rồi, anh lại muốn quay lại trên núi kia? Lúc mới bắt đầu, hai người đều không ưa nhau. Anh lại đi nhìn trộm cái số mệnh xui xẻo kia của cô, cô dứt khoát phải báo thù để anh xui xẻo. Thế như bây giờ thì có được coi là hai người đang yêu nhau rồi không?

Bọn họ bắt đầu khi nào chứ? Hai người bọn họ chưa từng mở miệng xác nhận lại mối quan hệ của mình. Quan hệ của họ bây giờ là quan hệ vui chơi giữa khách hàng và trai bao, quan hệ kì quái giữa sư thúc và sư đệ, hay là quan hệ nam nữ sau khi đùa cợt nhau xong lại hòa hợp? Nhưng bất luận là loại quan hệ dờ hơi nào, dường như cũng đều khiến cô không tìm được cớ để nói một câu, "Nếu không thì, anh hãy vì một con cóc là em đây, đừng đi nữa, có được không?".

Hơn thế nữa, ai biết được trong khái niệm của anh, đây có được coi là dung túng cô không.

Cô đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của cô trong lòng anh. Cô dựa vào cái gì mà không cho anh đi? Từ đầu chí cuối anh đều không thích nơi này. Nơi này đã không yên tĩnh, không sạch sẽ, không tao nhã, lại còn có cả đồng những thứ tâm lý rối rắm lạ lùng, nhìn đâu cũng không thấy những đạo lý của con người đơn giản. Thực ra, anh vẫn luôn cố gắng chịu đựng, phối hợp với cô rồi.

Bị từ chối thật mất mặt, cô không muốn tiếp tục mở miệng.

Không ở lại thì không ở lại, anh thích quay lại trên núi để suốt ngày ngày ra, cô thì thích lẩn lộn trong chốn hồng trần để làm một người phạm tục. Mỗi người đều có thể giới của mình, ai đi đường nấy.

"Cộc!"

"Anh làm gì mà tự nhiên cóc đầu em vậy?" Cô ôm lấy đầu, ảm ức nhìn sư thúc đại nhân thì hành bạo lực với mình.

"Vì sao à, chỉ là anh cảm thấy em chắc chắn đang nghĩ chuyện gì đó anh không thích."

"... Anh bắt buộc phải dùng phương thức quái dị như thế này sao?" Cô thừa nhận đầu của cô lại đang không khống chế được, đem những chuyện bẽ tắc

ra mà nghĩ ngợi lung tung, kết luận đưa ra thì không chỉ hại người hại mình, mà còn rất không có trách nhiệm. Cô cũng thừa nhận cái đầu luôn nghĩ ra những dự định đáng chết của cô rất đáng đánh. Nhưng mà anh hoàn toàn có thể dùng biện pháp dịu dàng hơn để nhắc nhở cô mà. Trong khung cảnh lãng mạn như thế này, dù trong lòng không có cách đối xử nào không ngoan hơn, thì anh cũng nên chịu khó nhập gia tùy tục một chút chứ? Lại đi cốc đầu người khác, còn cốc chẳng chút nương tình, hại cô quên sạch hết những gì đang nghĩ.

Cô đang chờ cho tư duy của mình phục hồi trở lại, thì ánh đèn pha của một chiếc ô tô chiếu đến, làm nhiễu loạn dòng suy nghĩ của cô. Chiếc xe kia trong lúc bọn họ không để ý đã tiến tới và dừng lại trước cửa lớn nhà họ Nguyễn, tắt đèn rồi ngừng động cơ. Từ trên xe bước xuống là một người đàn ông cô chẳng biết tên nhưng lại khiến cô nhũn chặt mày lại. Cô nuốt nước bọt, chẳng nói lời nào, kéo tay Hạ Thiên Lưu đi nhanh về phía trước.

"Anh biết cãi nhau chứ?" Cô rõ ràng còn nhớ anh đã cãi nhau với cô một lần, cô còn bái phục chịu thua, cho nên, cô tin tưởng rằng, thực lực của sư thúc đại nhân rất hùng hậu.

"Học qua."

"Được, đợi chút nữa chúng sẽ mừng cho người đàn ông kia phải tới tắm mặt mũi!"

Người đàn ông kia, ông ta đã ức hiếp Phạn Đoàn. Lúc đó, cô rất nhút nhát, không có lập trường, không dám giúp Phạn Đoàn nói một câu. Nhưng mà, bây giờ có sư thúc ở đây rồi, anh chính là người có tư cách nói giúp Phạn Đoàn nhất trên thế gian này. Mau đi chửi chết cái lão đàn ông mê tín dị đoan kia đi!

"Tao cho rằng, lần trước ở bệnh viện đã đem tất cả suy nghĩ của tao nói rất rõ ràng rồi, mày sao lại vẫn còn ở đây?" Lòng mày của người đàn ông kia cau lại, anh mắt cay nghiệt nhìn Phạn Đoàn.

"Tôi vẫn ở đây nhưng không có gặp 'người nhà' của tôi, nên chắc không có vấn đề gì chứ?" Cậu chỉ gặp một người không có quan hệ huyết thống với mình mà thôi, cứ coi như cậu ta là nghiệp chướng, cũng sẽ không gây hại gì đối với bọn họ, cậu cho rằng như vậy.

"Xem ra mày vẫn chưa hiểu rõ ý của tao, tao chẳng quan tâm mày là cái gì, tóm lại là mày tránh xa gia đình tao rásó mệnh của mày thế nào cũng được, mày có là nghiệp chướng cũng được, tao không quan tâm. Nếu mày muốn chứng minh cái gì đó, được thôi, nhưng đừng đến tìm người nhà tao, tao không có khả năng gánh bất kì cái vạ nhất nào đâu."

"Tôi... tôi không phải là muốn chứng minh cái gì cả, tôi chỉ là vì..."

"Muốn tiền?"

"..."

"Có thể, mày muốn bao nhiêu?"

"..."

"Di Phấn, đến đây với bố, chúng ta cùng về nhà."

Người đàn ông vẫy vẫy tay với Di Phấn đang đứng bên cạnh Phạn Đoàn, dùng giọng điệu nhỏ nhẹ khác biệt hoàn toàn so với lúc trước, mang một chút thương xót, cân trọng. Nguyễn Di Phấn không hiểu gì, chỉ nhìn bố mình một cái, rồi lại quay sang nhìn Phạn Đoàn, cúi gục đầu chẳng nói lời nào nữa. Trong chốc lát, cô bé đứng ở giữa không biết phải làm gì. Lúc sau, cô bé duỗi tay muốn vỗ vỗ cậu bạn Phạn Đoàn vốn luôn cười kia, vậy mà lúc này lại không thể nhìn thấy bất kì biểu cảm nào trên khuôn mặt. Nhưng Phạn Đoàn gạt tay cô bé ra, khiến cô bé sững lại, dường như vừa bị dọa bởi hành động chưa bao giờ thấy này của cậu.

"Phạn Đoàn, cậu và bố đang nói gì vậy, sao mà mình chẳng hiểu câu nào cả."

"Không có gì, cậu đi đi, mình và bố phải v"

"Nhưng mà, cậu..."

"Mặc kệ mình. Cách mình xa ra một chút, nếu không thì, cậu sẽ xui xẻo đó."

"..."

Thực ra, nếu như có thể, nếu như không phải bị dồn đến đường cùng, nếu như không phải đang sợ hãi thực sự có cái số mệnh gì đó gắn trên mình, người mà Hạ Phạn Đoàn không muốn gặp nhất, có lẽ chỉ là Nguyễn Di Phấn. Đó là người thay thế vị trí của cậu, ở bên cạnh mẹ cậu, bên cạnh em gái cậu, ở trong cái gia đình thuộc về cậu, nhưng lại là người được công nhận hơn cậu. Cậu ghét cô bé, ghét cô bé chưa được sự cho phép của cậu đã thay thế cậu; ghét cô bé đã xua sạch đi nỗi nhớ nhung của mẹ đối với cậu; ghét cô bé có thể tự nhiên thoải mái chăm sóc em gái cậu; ghét cô bé khiến cho tất cả mọi người quên đi sự tồn tại của cậu; ghét cô bé có thể đạt được những thứ cậu không có; ghét cô bé lúc này đứng ở đây, chẳng biết bất cứ chuyện gì, lại kéo tay cậu, mong muốn an ủi cậu; ghét cô bé lập tức có thể đi vào ngôi nhà kia mà cậu chỉ có thể đứng ở bên ngoài.

Cậu cũng có nhà, cậu cũng có bố, bố của cậu cũng rất yêu thương cậu. Cho nên, cậu cũng nên rộng rãi một chút, đem tất cả những thứ ở đây tặng cho cô bé. Nhưng mà, đứng ở đây, cậu vẫn còn keo kiệt, cậu vẫn còn đố kỵ.

"Di Phấn, đến đây, tránh xa nó ra một chút bệnh của mẹ con mới tốt được. Đừng có vì nó mà để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chuyện tiền, bảo người nuôi dưỡng mày đến tìm tao nói chuyện, chắc không phải vì cái số mệnh của mày, mà đến hẳn ta cũng không cần mày chứ?"

"Khốn kiếp! Ai nói với ông là Phan Đoàn không có ai cần chứ! Bảo sao sức khỏe của vợ ông không tốt chút nào, chẳng phải là do bản thân ông chiều chuộng quá mức nên như vậy sao, lại còn dám đi trách cứ đổ lên đầu người khác. Thiên kim thiếu phu nhân nhà ông đến đón con gái cũng phải có xe đưa đón, có lẽ giày cũng sạch sẽ đến mức chưa chạm vào nền đất bao giờ. Bà ta ngày ngày ăn rồi thì ngủ, ngủ rồi lại ăn, không làm việc nhà, không vận động, cứ coi như ngày ngày rúc trong nhà gặm nhấm sâm cũng sẽ sinh bệnh. Ông cho rằng ông đang nuôi Lâm Đại Ngọc[3] hiện đại hay sao?" Một tràng tiếng mắng chửi bay ra từ miệng Hồ Bất Động - kẻ đã bàng quan từ rất lâu.

"..." Người đàn ông bị tiếng mắng chửi không rõ nguyên do khiến cho im bật, điều chỉnh lại ánh mắt, nhìn một cặp nam nữ không biết đã đứng gần đó từ bao giờ. Lúc này ông ta mới biết, luồng khí lạnh thấu xương từ này tới giờ là phát ra từ đồng tử của người đàn ông lạnh băng kia.

"Anh nhìn ông ta thì có tác dụng gì chứ, anh nhìn ông ta quá đáng với con trai anh làm gì, xông đến đánh ông ta đi, ông ta đang ức hiếp con trai của anh đấy!" Cô kéo cánh tay của Hạ Thiên Lưu đang phát tán khí lạnh, lắc lắc, nhưng thấy anh chỉ nhìn người đàn ông kia, không có chút phản ứng gì. Cô quay đầu lại, giọng tay kéo tiểu quý bị tiếng nói to quá mức của cô làm cho ngậy ra tại chỗ: "Phan Đoàn, đến đây, chúng ta đi, khốn kiếp, họ này không được đâu. Mang họ gì chẳng được, sao cứ phải là họ 'Nguyễn' chứ, 'Nguyễn' Phan Đoàn chẳng hay chút nào. Vẫn là họ của bố em tao nhã hơn, hơn nữa em đi tìm ở đâu được ông bố đẹp hơn bố em chứ. Đừng có đứng núi này trông núi nọ, lòng tham vô đáy, bắt cá hai tay giống như chị thì không tốt đâu!"

"..." Mấy câu thành ngữ rất có tính khái quát con người của cô, Hạ Thiên Lưu như nướn nướn mày lên, không thể tin được.

"Còn nữa!" Cô ôm lấy Phan Đoàn đang khịt khịt mũi, gần như sắp khóc, trừng mắt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe đắt tiền: "Ông vừa mới nói muốn bàn chuyện phí nuôi dưỡng phải không?"

"Sao nào? Cô là người nhận nuôi nó?" Người đàn ông kia cười khinh miệt

"Tôi không phải, nhưng sự thúc đại nhân nhà tôi thì đúng. Tiểu sư thúc, nói với ông ta đi, người ta cái gì cũng không có, chỉ có mỗi tiền thôi. Tiền, sao lại không cần chứ, lấy lại một chút tương đối để làm của hồi môn cho Phan Đoàn cũng được mà! Xem xem trong mắt ông ta, tình cảm cha con đáng giá bao nhiêu tiền!"

"..."

"Trừng mắt nhìn tôi làm gì, Phan Đoàn nhà tôi tương lại chưa biết chừng sẽ là thiếu chủ chương môn của Huyền Phái, tam thế tứ thiếp, tiểu ngao giang hồ, ông cho rằng làm một thiếu gia ăn bám, cậu ta sẽ mong muốn sao! Đúng chứ, tiểu sư thúc?"

Người đàn ông chẳng hiểu làm sao lại được nâng tầm thêm mấy vai vế kia, đối với cái gọi là "tam thế tứ thiếp", rõ ràng rất không có khái niệm, cứ mơ màng suy nghĩ, không biết thiếu chủ chương môn mình đây quan hệ thế nào với cái thành ngữ này.

"Cuối cùng, vị đại thúc này", cô mím mím môi, dùng biểu cảm đến bản thân cô cũng cảm thấy không chấp nhận được, nhìn người đàn ông ngạo mạn kia, "số mệnh, cái thứ vớ vẩn này, tin thì có, không tin thì không có. Không phải ai cũng nhận ra điều này, có một điểm mà con người ai cũng giống nhau, không cần người dạy, không cần phải học mà vẫn biết, ông biết đó là thứ gì không?"

"..."

"Ích kỉ."

"..."

"Ông hôm nay là vì sợ hãi số mệnh của Phan Đoàn, mới không cho cậu ấy nhận mẹ và em gái, hay là vì trong lòng ông luôn lo lắng, sợ v mình vì đứa con trai này mà nhớ người chồng trước? Điều đó trong lòng ông hiểu rõ nhất." Khi muốn đem mình ra để mình chứng cho những điều vĩ đại, trước tiên nên soi gương nhìn lại bản thân mình, rốt cuộc cô có vĩ đại như vậy hay không.

"..."

"Nếu như ông nói, vì muốn duy trì sự yên ổn của gia đình mình, ông phải xóa bỏ hết những hờn ức của vợ ông, nếu thực sự chỉ có thế thôi, thì đó là chuyện của ông. Nhưng nếu ông muốn dùng số mệnh của Phan Đoàn để làm lý do hợp lý, xin lỗi, Phan Đoàn nhà tôi không phải để ông bắt nạt!" Chạy trốn nỗi đau, là chuyện mỗi người đều biết làm. Nhưng mà, dùng cái cơ sở số mệnh vớ vẩn này để đem nỗi đau của mình trút hết lên người khác, để người khác phải đau, để người khác tưởng rằng bản thân họ đã làm những chuyện mà chỉ kẻ hèn nhát mới làm. Loại chuyện dơ bẩn này, cô đã làm rồi, cho nên, cô mới càng hiểu, hèn nhát là loại cảm giác như thế nào.

Cô nói xong, liền lờ Phan Đoàn còn chưa hết kinh ngạc bỏ đi, chẳng buồn nhìn người đàn ông khốn nạn kia lần nữa. Không biết vì sao, sau khi hét ra những lời này, đột nhiên cô cảm thấy thoải mái vô cùng, dường như những phiền muộn từ trước tới giờ đột nhiên tìm được lối tuôn ra. Hóa ra, cô là đang giận đối với chính mình, giận đối chính mình không chịu thừa nhận mình là kẻ hèn nhát.

"Chị Hồ..."

"Chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy chị..."

"Hả?"

"Có chút vĩ đại!" Rõ ràng chuyện gì chị cũng đều hiểu rõ, nhưng lại luôn luôn nghĩ không thông. Haizzz...

"... Em có thể đem cái 'có chút' kia bỏ đi được đấy."

"Lúc đó, em nhìn thấy bố cười." Rất lâu rồi không nhìn thấy bố cười cam tâm tình nguyện như vậy.

"Hả? Cái gì?" Vấn đề này rất lớn, "Ai ya, đúng rồi, chị vừa mới thể hiện sự vĩ đại xong, không đề ý, bố em đâu rồi". Sau khi kéo Phan Đoàn đi được một đoàn dài, cô mới phát hiện sự thúc đại nhân vừa mới đứng im lặng không nói gì bên cạnh, đợi cô bạo phát xong đã biến mất.

"Chị kéo em đi như thế, em không kịp gọi bố. Em thấy bố nói gì đó với người đàn ông kia. Thôi chết! Không phải bố nghe lời chị, đánh nhau với người ta chứ?"

"Không, không phải chứ? Hả? Sao em còn kéo theo cô bé?" Cô dừng bước chân vĩ đại, quay người lại, nhìn cẩn thận, mới phát hiện cô kéo đi không phải chỉ một mà là tận hai đứa tiểu quỷ. Nguyễn Di Phấn tại sao cũng chạy theo cô, còn giữ khư khư lấy Phan Đoàn nữa.

"Xem ra, em còn phải giải thích một số chuyện mới có thể quay về làm thiếu chủ chương môn của em rồi." Phan Đoàn nghe rằng ra, khôi phục lại nụ cười, những giọt nước mắt sắp rơi ra lại bị ép sâu vào bên trong, "Chị Hồ, ân oán còn lại của trẻ con bảy tuổi, bọn em đến chỗ kia giải quyết một chút, ân oán của sự thúc sự diệt bọn chị cũng nên giải quyết đi thôi".

"Này, tiểu quỷ, chị mới giúp em xong, em liền thấy sắc quên nghĩa chạy mất sao?"

"Vâng! Bởi vì em có di truyền từ bố mà!" Phan Đoàn vừa nói, vừa kéo Di Phấn chạy đi xa, chỉ còn lại cô, một người "có chút vĩ đại", đứng như trời trồng trong con ngõ, phát ra mấy tiếng lẩm bẩm chỉ cô mới có thể nghe thấy được.

"Anh ấy đâu phải là thấy sắc quên nghĩa chứ, chẳng lẽ em không biết anh ấy đối xử với em tốt thế nào sao, vì sợ em cứ chờ đợi ở đây lại phải đau lòng, nên mới vội vàng muốn quay lại trên núi đó. Xi! Sao mình lại phải hiểu anh ấy như thế chứ. Như thế đâu có được. Thực ra từ đầu chí cuối, mình chính là tài liệu phản diện anh ấy lấy ra để dạy dỗ con trai. Có lẽ vì ý nghĩa giáo dục phản diện đột nhiên lại biến thành chính diện quá nhanh, cho nên anh ấy mới chỉ biết đứng yên, nhìn mình bạo phát. Haizzz, bỏ đi, tốt xấu gì cũng là vun đắp cho thế hệ tương lai của Tổ quốc. Bây giờ, thành công rồi thì rút lui thôi!"

Cô nói vậy, vờn vai một cái uể oải, thờ dài thườn thượt, quyết định không đợi sự thúc đại nhân của mình nữa. Phan Đoàn có nói một câu rất đúng, cô chính là đang ghen, đang ghen với cậu ta. Con gái mà, làm gì có ai không hy vọng ngay từ lúc bắt đầu đã được coi là đối tượng không thể thay thế chứ. Kết quả, nếu không phải nhờ chuyện của Phan Đoàn, có lẽ cả đời này cô cũng không thể nào lọt được vào cặp mắt dịu dàng đẹp đẽ kia của sự thúc đại nhân. Chỉ cần dựa vào việc cô đợi ở trong am ni cô mấy năm trời, cũng chẳng đổi lấy được một cái nhìn thoáng qua của anh là đủ biết rồi. Bây giờ, anh muốn quay lại núi, cũng chẳng thêm cân nhắc một chút đến cảm nhận của cô.

Cô thừa nhận cô lớn hơn Phan Đoàn rất nhiều, nên phải hiểu chuyện một chút. Hơn nữa Phan Đoàn ở lại đây luôn nhớ tới mẹ cũng thực sự không tốt. Nhưng mà, cô vẫn là có quyền được không vui một chút chứ?

Cô đang nén lại những cảm xúc tiêu cực của mình, đưa chân hướng về phía trước, bước thật sảng khoái. Bất chợt phía sau thò tới một cánh tay mạnh mẽ, quay mạnh người cô lại, giữ chắc lấy cổ cô, không cho cô cự tuyệt, ép cô vào lồng ngực của người đó. Một bên mặt của cô áp lên bức tường thịt ấm nóng kia, mùi hương dịu nhẹ phủ lên mặt liền khiến cho cô nhận ra anh. Cô quả nhiên không có khả năng để hấp dẫn mấy tên háo sắc bên đường, người có thể kéo cô không nói lời nào ép vào trong lòng, còn hiểu rõ chiếc cổ mềm của cô, thực sự chỉ có anh.

"Mm... anh đừng có liên tục thổi hơi vào cổ em nữa!" Cô yếu ớt kháng nghị,

Thế là anh nghe lời, không chạm vào cổ cô nữa.

"Tai, tai cũng không thể!" Sẽ xảy ra chuyện đó mất thôi.

Chiếc cổ cứng ngắc, cô từ từ ngẩng lên khỏi lồng ngực anh, bất chợt lại vì một cảnh đẹp đã từ rất lâu chưa nhìn thấy mà bị dọa cho há hốc cả miệng: "Anh... anh lộ ra biểu cảm kinh doanh như thế là định dụ dỗ ai phạm tội sao?"

Phan Đoàn đúng là không nhìn sai, anh thực sự đang cười, mắt hơi nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, không phải cười tươi quá mức, nhưng đối với Hạ Thiên Lưu anh mà nói, thực sự là rất hiếm có. Nhưng mà, anh cười mê hoặc như vậy thực ra để làm gì? Lại muốn tiếp khách hay sao? Anh không phải là không muốn cười cho cô xem sao?

"Anh là đang thương em sao?" Giúp con trai anh xả giận, cho nên anh mới thương cho cô?

"Thích không?" Thương cho cô, cái đầu bất động này cuối cùng cũng nghĩ thông được một số chuyện rồi.

"Ừm... cũng, cũng không tồi, chỉ là cảm thấy rất khủng bố."

"Khủng bố?" Anh cười rất khủng bố sao?

"Anh lại có âm mưu gì hả?"

"Không, chỉ là có một câu muốn hỏi em."

"... Em có thể từ chối trả lời không?"

"Em có thể thử xem."

"..." Khi mỉm cười thì đừng có uy hiếp người khác nữa, rất tổn hại đến chất lượng nụ cười đó, "Câu... câu hỏi gì?".

"Thích anh cười, hay là thích anh khi cười?"

"Hả? Đây có thể coi là loại câu hỏi gì chứ? Anh muốn nghiên cứu thứ thiên đạo gì trên người em sao?"

"..." Nụ cười nói rộng thêm mấy phần.

Người nào đó lập tức mềm nhũn: "Anh cảm thấy đáp án này chưa được sao?" Rõ ràng là anh vẫn đang cười.

Anh gật đầu, nhấn mạnh rằng vấn đề này rất nghiêm túc.

Anh cười, trọng điểm chính là anh, không phải là cười. Cái cô thích chính là anh, cười chỉ là tăng thêm giá trị của cảm giác vui sướng. Mà nụ cười của anh ấy thì không phải lúc nào cũng giống nhau. Cô lúc này tốt nhất nên có thái độ tỉnh ngộ giống như lúc cô hét lên khi nãy. Anh cười với cô thế nào cũng được, dù có cười như chó với mèo cho cô xem thì cô cũng vẫn có thể vì anh mà quẫy đuôi, cách mạng làm ph

"..." Ánh nhìn của cô lướt qua một vòng trên khuôn mặt như hoa như nguyệt kia, khuôn mặt anh rõ ràng, đang muốn làm ảnh hưởng đến tư duy của cô trong hoàn cảnh hiểm ác thế này, "Anh... cười".

"Thêm mấy chữ vào phía trước đi." Anh không chấp nhận cái đáp án ăn bót cắn xén như vậy.

"... Thích anh cười đó, anh khóc cũng được, cười cũng được, nghiêm mặt cũng được, mặt lạnh như băng cũng được, muốn phát khí lạnh cũng được, cười nhạt cũng được, cười mỉa cũng được, xui xẻo cũng được. Em không có tiền đồ, không có bản lĩnh, anh có khéo léo chiều chuộng em hay không, em đều thích!" Thừa nhận thứ khẩu vị quái dị của mình đúng là cũng rất cần dũng khí.

"Miệng thì có thể không?"

"Hả? Cái gì có thể không?" Mô thức tư duy của anh không thể không nhảy cóc như vậy sao? Cô bây giờ giống như là đang tỏ lộ hay sao? Anh đột nhiên hỏi miệng có thể không? Thế là muốn hỏi cái gì?

"Chính là thế này." Cô không thể cắn, tai không thể cắn, miệng chắc có thể.

Anh nói xong, liền khiến cô ở cự li gần, cảm nhận được khoe môi anh cong lên một góc cực đẹp. Cô vẫn còn chưa hết kinh ngạc, miệng vẫn chưa kịp khép lại, anh đã liền nhanh chóng giúp cô giảm bớt đi động tác "đóng miệng" dư thừa đó.

"Mm!!!"

Cô vẫn còn chưa nói có thể, động tác của anh đã>

Nhưng mà lúc này, có thể coi như anh đã nếm được mùi vị của chiếc kem anh mua cho cô khó ăn như thế nào không nhỉ? Nghĩ đến điều này, cô như muốn báo thù, ghì chặt lấy anh. Đôi tay vẫn luôn luôn phép cũng thuận theo tâm ý của mình mà quăn lấy cổ anh, cô ngẩng đầu lên, muốn để anh biết cái mùi vị khó chịu quá mức của chiếc kem kia, phá hoại vị giác của anh, xâm chiếm vị giác của anh. Thế là, cô dùng hết khí lực như thể đang hút sữa để thơm nhập, thâm nhập thêm nữa, mạnh mẽ tiến vào bên trong miệng anh, dạy dỗ anh từ tế, hoàn toàn quên mất đây là đang hôn hay đang làm cuộc chiến mỗi lưỡi.

"Phù, phù, phù, mệt chết em rồi, nếm được rồi chứ! Có phải là rất khó ăn không?"

Cô lau miệng một cái, tận hưởng cảm giác sung sướng của việc phục thù, nhưng thấy người đàn ông bị trả thù kia lại đang liếm liếm môi rồi mím chặt lại giống như vừa thưởng thức cái gì đó. Anh nheo mắt rồi kéo tay cô đi về phía chợ đêm trước mặt.

"Anh muốn làm gì?" Người ta sau khi hôn xong thì đều nhìn nhau không biết chán, vì sao đến lượt cô thì lại chẳng giống gì cả.

"Mua đồ cho em ăn." Anh nói rất thân nhiên.

"Anh lại muốn mua thứ đồ ăn đáng sợ gì cho em nữa đây."

"Xem ra em chỉ có ăn no rồi, mới chịu bán mạng." Bán mạng giống như sự cuồng nhiệt vừa rồi, chứ không giống như những lần trước, cứ sau mỗi cái hôn là lại ngủ như chết trước mặt anh. Nếu là như thế, thì anh sẽ cho cô ăn no, nhồi chết cô, nhét chết cô!

Thế là, cô lần lượt ăn hết những thứ đồ ăn mà anh liên tục nhét vào trong lò mẫn nguyện vô cùng, còn không hiểu vì sao sự đả ngộ mình nhận được trong chốc lát lại được nâng cao nhiều như vậy. Xem ra, thế giới quả nhiên vẫn là vùng đất luôn trọng hậu chính nghĩa. Cô chẳng qua cũng chỉ là giữa đường

thấy chuyện bất bình, ra tay trượng nghĩa, giúp đỡ trẻ nhỏ một chút. Vậy mà ít nhất giờ đây sự thúc của cô cũng đang cười với cô rất tự nhiên.

"Tâm trạng của anh rất tốt phải không?" Không sai, cô rất thích khuôn mặt tươi cười của anh, nhưng cũng không cần thiết phải một hơi cho cô ăn no đến mức như thế này chứ? Từ lúc đó tới giờ, anh luôn mặt dày vô sỉ cười cho cô xem, cũng chẳng để ý cô có tiểu hóa được hay không. Ừm, cô đúng là rất xấu xa, đột nhiên lại cảm thấy rất nhớ... Cô quen rồi cái khuôn mặt nhăn nhó khó chịu, nhưng ít nhất trước khuôn mặt lạnh lùng đó, cô có thể vô lại, có thể giận dỗi, có thể tức giận. Nhưng còn đối với khuôn mặt tươi cười bây giờ của anh, cô thực sự chỉ có thể mềm nhũn ra mà thôi.

"Tiểu sư thúc!" Vị khoái cảm loạn luân, cô kiên trì gọi anh như thế này. Thực ra cách xưng hô này nghe giống giống mấy kiểu xưng hô như tiểu khá ái (tiểu đáng yêu), tiểu thân thân (tiểu thân thiết), tiểu tâm can (tiểu yêu thương). Cô cũng muốn thử dùng mấy kiểu xưng hô đó với anh, nhưng sau khi cân nhắc đến thái độ đáp lại của ai, cô chỉ đành bỏ qua.

"Hử?" Anh đang bận nhét đồ ăn vào trong miệng cô, đối với cách xưng hô của cô cũng không có bất kì phản đối nào, trái lại, anh chính là người bảo cô loạn luân cùng anh, thế nên, trên cái phương diện này, bọn họ đều làm tốt như nhau.

"Em có một câu muốn hỏi anh." Cô quyết định học thói quen nói ra những điều thắc mắc trong lòng.

Anh hátt cảm lên, rất hào phóng cho cô hỏi.

"Tại sao anh muốn chuyển đi?" Được rồi, cô thừa nhận cô rất hóng chuyện. Bà chủ câu lạc bộ đã treo miệng cô lên đến tận bây giờ rồi. Cô thực sự đang rất nghiêm túc, rất khẩn thiết muốn điều đó. Cô cảm giác có một ẩn ý gì đó rất lớn bên trong chuyện này.

"..." Anh nhướn mày lên, lặng lẽ rồi ánh nhìn, đưa mắt sang chỗ khác, qua một lúc rất lâu mới cúi đầu nhìn cô, "Em ăn nó chưa?".

"Ừm! Bụng em từ nãy giờ đã rất căng rồi."

"Ăn no rồi thì qua đây bán mạng!" Anh vẫn cho rằng không nên nói nhiều những lời thừa thì sẽ tốt hơn.

"..." Anh vừa trả lời câu hỏi của cô sao? Hình như không phải? Anh muốn kéo cô đi đâu mà bán mạng đây. Dù anh muốn "ăn miệng" của người khác, thì cũng không cần nhanh như vậy chứ?

"Này, bọn họ định đi đâu đó, cậu kéo tôi đến chỗ này, chính là muốn tôi giúp cậu bám đuôi họ sao?" Nguyễn Di Phấn lườm Hạ Phạn Đoàn đang cười rất quái dị một cái. Tuy những lời bọn họ nói với bố, cô bé nghe không hiểu lắm, nhưng cô bé vẫn theo cậu ta chạy đến đây. Hơn nữa, bây giờ cô bé cũng đang rất muốn biết: "Bố cậu rút cuộc vì sao muốn chuyển nhà vậy?".

Phạn Đoàn ngồi bên cạnh chiếc bàn nhỏ, tay chống cằm, chân lắc lư: "Cậu muốn nghe lý do sinh lý hay lý do tâm lý?".

"Tôi muốn nghe lý do bình thường!"

"Thứ nhất bố tôi không phải là Liễu Hạ Huệ [4], thứ hai bố tôi lại chẳng phải là anh hàng xóm nhà chị Hồ."

"Hà?"

"Nghe không hiểu ư?" Cậu không thể nói rõ hơn được nữa, bố biết rằng chị ấy đã không thể chiều chuộng được nữa rồi, nhưng mà, nếu cứ tiếp tục ở bên cạnh chị ấy, nhìn chị ấy dao dao động động, có lẽ ông ấy sợ không chế không được, sẽ muốn xui xẻo cho chị ấy xem. Hơn nữa, sống chung trong một mái nhà, hi hi, đàn ông mà, chắc chắn là, khụ!

"Hôm nay tôi đã nghe quá nhiều thứ khó hiểu rồi, vậy mà cậu còn nói những lời lung tung loạn xạ này cho tôi nghe."

"Nghe không hiểu cũng chẳng sao, hai ngày nữa mình phải lên tàu rồi, muốn đến tiền mình không?"

"Chẳng biết vừa rồi là ai nói, không muốn bản tiểu thư quân, hử!"

"Cậu có hiểu cái gì gọi là 'muốn cự tuyệt còn ngênh đón', 'muốn nói lại thôi', 'muốn...'"

"Được rồi, tôi biết điểm văn của cậu được mười rồi, nhưng mà điểm toán của cậu cũng chỉ được hai mà thôi."

"Hi hi, nhìn bố tôi là biết, làm thiếu chủ chương môn thi không cần dùng toán." Toán của bố còn tệ hơn cậu nhiều.

[1] Chỉ những chỗ có lợi thế như gần, tiện lợi mà nhận được những điều ưu tiên.

[2] Câu này có xuất xứ từ sách chiến quốc, giải thích ra có thể hiểu được theo 5 nghĩa: 1. Cô gái vì thích bản thân mình mà trang điểm cẩn thận; 2. Cô gái vì người mình thích mà trang điểm cẩn thận; 3. Cô gái vì để mình được vui mà trang điểm cẩn thận; 4. Người phụ nữ vì được yêu mà dung mạo thay đổi rạng rỡ; 5. Người phụ nữ được người yêu bao dung.

[3] Nhân vật trong truyện "Hồng Lâu Mộng", là một cô gái đẹp, đa sầu, đa cảm.

[4] Liễu Hạ Huệ tên thật là Triệu Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ thuộc nước lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là người chính nhân quân tử. Tương truyền rằng Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét

cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo khoác mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Tiễn Biệt

"Chị Hồ! Có cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào kết thúc không phải là đại đoàn viên không?"

"Kết thúc không phải là đại đoàn viên? Vậy còn gọi gì là tiểu thuyết ngôn tình nữa!"

Hai ngày sau, tại sân ga...

Gần cuối năm rồi nên người tới sân ga nhiều như kiến cánh về nào cũng đều có, cho nên, cứ coi như trong phòng đợi có hai người một lớn một nhỏ mặc áo choàng trắng dài như đạo sĩ, cũng không có gì là kì quái cả. Thế nhưng nếu như vị đạo sĩ đại nhân kia đứng có phong trần giống như một trai bao thì việc anh ăn mặc thế này sẽ tăng thêm được một chút tin cậy rồi. Với cái bộ dạng mê hoặc như thế, làm sao người ta tin được anh có thể thu yêu trừ tà cơ chứ? Bản thân anh giống như một yêu vật vậy, lại còn là cái loài yêu vật mê hoặc lòng người.

Còn vị đạo sĩ nhỏ kia thì càng khó phải nói, lại đang bắt cả hai tay, dụ dỗ hai chị em đáng yêu như hoa, tươi cười rạng rỡ như mùa xuân: "Lần sau hai người lên núi chơi nhé, Phạn Đoàn ca ca đưa hai người đi tắm tiên". Nói xong, liếc sang ông bố lòng dạ đang để đầu đầu: "Bố, con đã bảo bố lời chị ấy ra khỏi giường đi. Thế mà, bố cứ đứng bên cạnh giường, khuôn mặt chiều chuộng nói để cho chị ấy ngủ. Lần này bố thấy chị ấy ngủ quá đà rồi chứ? Người cũng chẳng thấy đâu".

"Phạn Đoàn ca ca, tâm trạng bố chồng hình như rất không tốt đó."

"Ừ! Bởi vì tôi qua ông ấy bị người ta uy hiếp nên bây giờ

tâm trạng rất không tốt."

Nhớ lại tối hôm qua khi biết tin bọn họ muốn đi, bà chủ câu lạc bộ cắn khấn tay rất mãnh liệt, yêu cầu ông khi không có việc gì nhất định phải xuống núi giúp bà ta đứng quầy. Cứ coi như ông không muốn tiếp khách, chỉ cần ngồi trên sofa xem sách mà phát tán hoóc môn là được, nếu ông không đồng ý, bà ta sẽ ngược đãi chết Hồ Bất Động, người hiện tại đang là nhân viên làm thêm ở câu lạc bộ trai bao.

Câu lạc bộ trai bao đó, bố cậu thật sự rất không yên tâm để cái quả bom có thể thay lòng đổi dạ, phát nổ bất cứ lúc nào kia ở lại. Ở cái chỗ mãnh liệt, lại đầy những thứ bất ổn như thế, sợ rằng bất cứ lúc nào quả bom đó cũng có thể nổ tung. Chưa biết chừng, khi ông xuống núi lần nữa, vừa hay cũng là đến uống rượu mừng của chị Hồ. Cái vị chương môn sư thúc là ông đây còn có thể ngồi trên vị trí cao đường nhận lấy một lạy, ha ha!

Kết quả, Hồ Bất Động kia không hiểu rõ hoàn cảnh, lại tiếp tục nhặt rác, còn ở đó cùng với đối tượng mờ ám trước đây kéo đông kéo tây. Cậu chỉ nhìn thấy cái anh hàng xóm kia khua lưỡi gì đó bên tai chị ấy, rồi được nhận lấy một tiếng hét lớn siêu cấp của chị Hồ.

"Anh dám!"

"Anh hàng xóm nhún nhún vai, đi đến trước khuôn mặt xám xịt của bố, hoàn toàn không để ý ánh mắt khinh ghét của người đối diện. Anh ta quàng tay qua cổ bố, làm như thế huynh đệ thân thiết, buông ra một câu: "Đi cẩn thận, không tiễn. Tôi sẽ nỗ lực thêm cho cả phần của anh. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn".

Cái gì gọi là nỗ lực thêm cho cả phần của anh, cái gì gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, càng nghe càng chói tai.

Mà phòng bên kia, anh Trác thò đầu từ trong bếp ra, quát người nhân viên dọn dẹp nào đó không kịp thời bỏ sung mỳ gói thật thiếu trách nhiệm. Anh ta gào lên muốn chiên mực chị Hồ. Chị Hồ vò lấy đầu, lập tức vứt giẻ lau nhà chạy đi mua mỳ gói. Vị thiếu gia kia lại nhanh tay tóm lấy chiếc áo khoác ngoài rồi buông ra một câu: "Nhìn gì mà nhìn, cô cho rằng nhiều mỳ gói như vậy một người có thể nuốt hết được sao? Còn nhìn nữa à, bụng bản thiếu gia đói rồi, đi nhanh về nhanh!" Nói xong, tóm lấy cổ áo người nào đó ngay lập tức mất tích khỏi phòng khách của câu lạc bộ trai bao.

Cái gì gọi là bụng bản thiếu gia đói rồi, nghe thế nào cũng cảm thấy câu này rất khiêu khích. Xem ra lần sau bố xuống núi, có lẽ không kịp lúc chị Hồ bái đường rồi. Lúc đó, có thể sẽ nhảy luống đến đoạn nhìn thấy cái bụng phình to của chị ấy đứng trước mặt mình.

Hoàn cảnh nguy hiểm rình rập từ phía thế này, ông lại dám từ bỏ nhân gian? Ừm, thật không Hồ là bố.

Nhưng mà, điều thần kì nhất chính là, không biết bố đã xử lý bố của Di Phần và Di Tô thế nào mà ông ta lại để cho bọn họ tới sân ga tiễn cậu hoàn toàn không gặp trở ngại nào, còn phải xe đợi hai vị tiểu thư này ở bên ngoài nữa. Sở trường nhất của bố chính là mỹ nam kế nhĩ, nhưng mà với bố bọn họ, chắc là bố không dùng chứ.

"Bố, rốt cuộc bố nói với người kia cái gì vậy?"

Người đàn ông cúi đầu đọc sách ngồi trên ghế trong phòng đợi tàu, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi lông mày nhăn lại, như thể anh đã xua hết hình ảnh người đàn ông đó ra khỏi đầu óc của mình rồi. Anh từ trước đến nay không thích nhét những thứ khiến người khác căm ghét vào trong đầu. Ánh mắt anh chuyển động, hơi có lại một chút ấn tượng, anh hình như chỉ nói với người kia một câu.

"Con trai tôi họ Hạ, từ trước đến nay đều không mang họ Nguyễn."

Lúc đầu khi anh đặt cho cậu cái tên này, chính là đặc biệt muốn tránh xa họ của cậu ta, "Nguyễn Phan Đoàn"? Hừ, cái tên này có thể nghe được không?

Có lẽ biểu cảm của anh khi đó không chút hơi ấm nên đã khiến cho ông ta bị dọa rồi.

"Bố, phải lên tàu thôi, xem ra chị ấy ngủ say như chết rồi. Dù gì khi nào nghỉ đông, bố cũng sẽ dùng uy lực của chương môn, ép sư bá đưa chị Hồ lên núi chúc mừng năm mới mà." Đến lúc đó, bụng chị ấy có lẽ vẫn chưa to ra đâu, sẽ không khiến cho bố tức chết đâu. Mà những trưởng lão kia lên núi chúc mừng năm mới trước, rất có khả năng sẽ bị tạo hình tóc mái phóng khoáng tự nhiên của bố cùng khí chất trai bao toát ra từ tất cả các cử chỉ hành động, khiến cho tức chết trước. Bố của cậu đã bị hồng trần làm vậy bản rồi! Haizz

"Lên tàu thôi!" Anh cầm chỗ hành lý chẳng nhiều nhận gì, dắt tay Phan Đoàn bước lên khoang tàu.

"Vâng!" Thăng nhóc vẫy vẫy tay với hai cô bạn gái nhỏ, lật đật cùng ông bố tiên nhân của mình quay lại rừng núi, dẹp bỏ hết những chuyện hồng trần ra khỏi đầu. Nhưng mà, nói gì thì nói, làm gì thì làm, "Bố, chiếc ô giấy của bố đâu?".

"..."

"Để lại cho chị Hồ rồi sao?" Xem ra bố gát đi không đủ triệt để rồi.

"..."

"Còn nữa, sáng hôm nay bố quay về nhà sư bá chính là muốn lấy chiếc lò hương chị Hồ giúp bố xác định đường về nhà sao?" Căn bản bố không nhớ gát đi mà. Kết quả còn nhìn thấy người nào đó ngủ trên giường rất ngon lành, một chút ý thức về chuyện bạn trai hôm nay phải ra đi, gát hết chuyện thế tục cũng không có. Thật là! May mà bố còn có thể đứng ở bên cạnh giường yêu thương dạt dào nhìn chị ấy một lúc. Đổi lại là cậu, cậu sớm đã đá cho chị ấy một cái rồi.

Hạ Thiên Lưu im lặng xách hành lý, ngồi xuống chỗ ngồi, rút một cuốn sách ra, chống cằm đang muốn tiếp tục nghiên cứu, khóe mắt lại nhìn thấy một người vừa chạy đến sân ga liên tục nhòm ngó. Tạo hình của anh hôm nay cũng thực sự không khó tìm, cô vừa nhìn thấy anh thì chạy gấp gấp hai ba bước một đến, sau đó, bỏ người lên chỗ cửa sổ bên cạnh anh, gắng sức gõ, chỉ chỉ vào cửa ra bên phải, ra hiệu bảo anh đi đến chỗ cửa toa tàu. Anh đứng dậy, bỏ cuốn sách xuống, đang muốn đi ra cửa toa.

"Từ nhà chị Hồ chạy đến ga tàu phải rất lâu đó. Bố, bố nói xem là ai đưa chị ấy đến vậy?" Hạ Phan Đoàn nhướn nhướn mày lên, nhắc nhở bố phải phát hiện ra điểm mờ ám này.

Bước chân của anh dừng lại một hồi, sau đó lại cất bước đi về phía cửa toa.

Cô đứng trên sân ga, tay xách một thứ đồ anh nhìn có chút quen mắt, chợt lại nghe thấy tiếng xe lửa đã bắt đầu phun khói. Thực là muốn chết, tới qua vì cô trần trọc không ngủ được mà hôm nay mới ngủ quá giấc như vậy. Kết quả vừa tỉnh dậy, nghe thấy bố nói, sáng sớm anh đã đứng bên cạnh giường cô, nhìn cô đến hai giờ đồng hồ, nhìn dáng vẻ cô ngủ như chết, xem ra rất muốn bóp chết cô. Không, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, có một chuyện rất quan trọng, cô còn phải làm.

"Số điện thoại!" Cô lách chiếc điện thoại trong tay hét lên với anh: "Anh nói số điện thoại của anh cho em!"

"..." Anh có chút sững sờ nhìn cô, dường như không ngờ được câu đầu tiên cô nói lại là câu này.

"Em không muốn sau này sẽ không tìm lại được anh, trên núi đó chắc vẫn có sóng chứ? Em mặc kệ, em muốn làm phiền việc tu luyện của anh bất cứ lúc nào!" Thực ra với tạo hình của anh bây giờ, vẫn là hoàn tục luôn thì tốt hơn.

"..."

"Còn có bánh mì của cái tiệm bánh khó ăn mà anh thích đây. Thực ra em nghĩ vẫn còn đủ thời gian để cho anh ăn no, nhưng nào ngờ em lại ngủ quên mất. Bánh mì cho anh đây, anh ăn no rồi thì đừng tùy tiện tìm người khác mà bán mạng nhé!" Cô bây giờ đã thể nghiệm sâu sắc hàm ý của "bán mạng" rồi.

Cô giờ tay đưa bánh mì cho anh, anh lại từ từ khom người xuống, vượt qua chiếc bánh mì kia, giữ chặt lấy t>

"Anh làm gì vậy? Em tuyệt đối không muốn giống trong tiểu thuyết ngôn tình, diễn cái vở kịch vợ vẫn kéo tay đuổi theo tàu hỏa gì đó đâu!" Cô đã nghe

thấy tiếng ống khói rú u u, nhân viên phục vụ của toa này còn làm gì vậy, không đến đóng cửa lớn đi.

Anh vẫn không thay đổi sắc mặt, mím môi lại thành một đường con không thể tự nhiên hơn. Sự phối hợp giữa vẻ thuần khiết tự nhiên trời phú và khí chất phong trần phát ra sau này, khiến trái tim nhỏ bé của cô co thắt lại rồi không có bản lĩnh, bắt đầu đập loạn trong lồng ngực.

"Thích, thích, thích!"

"Vẫn chưa đủ!"

"Vẫn chưa đủ?" Cái thứ gì vẫn chưa đủ, bánh mỳ ư? Cô mua rất nhiều đó, đủ để nhồi chết anh, tin cô đi!

Anh lắc lắc đầu, đứng ở bên cạnh cửa tàu, kéo chiếc áo choàng, thoải mái ngồi xổm xuống, nắm lấy tay cô đặt lên trên đầu gối một cách buông thả, lại re rúng cười lớn hơn. "Nhanh hơn chút nữa!"

"Thích, thích, thích, thích, thích!"

"... Anh đang nói lời thoại kinh điển trong bộ phim A gì sao?" Có hàm nghĩa gì đó rất khiêu gợi đúng không? Nếu không thì sẽ không lộ ra cái biểu cảm mong muốn không được thỏa mãn thế này cho cô xem.

"Nhanh nữa!"

"Thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích!"

Tại sao tư duy của đàn ông và phụ nữ lại cách biệt nhiều như vậy nhỉ? Vì sao khi đầu óc của cô còn đang hoang tưởng đến những tình tiết lãng mạn trong tiểu thuyết ngôn tình, thì đầu óc của anh lại là những lời thoại khiếm nhã trong những bộ phim A? Thời điểm then chốt giữa chôn công cộng đồng người, xe lửa sắp chạy, có nhất thiết phải trêu ghẹo, vuốt ve bàn tay cô như thế này không? Cái gì mà nhanh chút nữa, nhanh chút nữa, tàu sắp chạy rồi đó. Đừng nói là cái động tác trong đầu anh kia không phải là cái gì trong tiểu thuyết ngôn tình, cũng không phải là cái gì không trong sáng của phim A, mà lại là những hành động kích thích mạo hiểm nhé? Định kéo cô chạy theo tàu hỏa sao? Hay là, hay là đem cô treo lên cửa tàu làm lạp xưởng phơi? Ừm, anh không phải là nhò mọn đến mức đó chứ? Chỉ là ngu quên thôi mà, không cần thiết phải bị đối xử tàn độc với cô thế này chứ?

"Thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích!"

"Rất tốt, coi như em đạt tiêu chuẩn rồi!"

"Cái gì đạt tiêu chuẩn rồi?"

Anh không trả lời cô, anh chỉ đang tiến hành trắc nghiệm kiểm tra nhịp tim đối với cô mà thôi. Cô rất mạo hiểm đột phá khỏi mức giới hạn mà anh định ra, cho nên như vậy là đạt tiêu chuẩn rồi. Chỉ là anh đã dùng tay, hết sức kéo cả cô và bánh mỳ cùng lên toa tàu.

Cô bị lực kéo quá lớn khiến cho cả người đập mạnh vào lòng anh, trái tim nhỏ bé nhảy ra khỏi lồng ngực, đập lên trên ngực anh, rồi quay trở lại khoang ngực đáng thương của cô. Đợi khi bắt đầu có phản ứng trở lại, dựng thẳng sống lưng, quay đầu nhìn xung quanh, cô mới hoảng hốt phát hiện mình đã ở trên tàu mất rồi.

Chiếc tàu chuyển bánh, phát ra một tràng tiếng "u u". Cô bị lắc lư một hồi, bắt đầu cử động, thân người về phía trước. Ôi Trời! Cô vừa mới thực sự thể hiện một động tác mạo hiểm đầy kích thích. Hu oa oa! Ý... vì sao khi cô diễn xong một màn kích thích như thế, lại không có nổi nửa tiếng vỗ tay khen ngợi của hành khách, ngược lại, bọn họ dường như còn dùng thái độ thù địch, khinh bỉ, coi thường để nhìn cô?

"Mm... um..."

Ừm? Dưới thân của cô làm sao lại có người phát ra tiếng "ừ" khàn mờ ám không rõ ràng, khiến người ta phạm tội, muốn bỏ không được thế này? Đầu của cô bắt đầu có lại chút ý thức, cúi xuống, lúc này mới biết, vì sao mình lại bị mọi người nhìn thù địch đến thế. Bởi vì cô đang mặt dày vô sỉ, cười lên một thân hình mềm mại, hấp dẫn, xem ra không có chút năng lực phản kháng nào. Hay tay cô chống lên người anh, còn sắp chạm đến chỗ không thể chạm rồi.

"Thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích!"

"Cười trên người anh thoải mái như vậy sao?" Cánh tay anh chống dưới sàn tàu, nâng nửa người dậy nhìn cô, không chút để ý đến tư thế nói chuyện và những lời nói buông ra vừa tăng thêm hai lần dụ dỗ.

Cô hồ nghi hạ thấp giọng, hai tay túm lấy chiếc váy của anh, dùng tư thế ác bá kéo anh gần lại mình một chút. "Thực ra, anh đã lừa em đúng không?"

"Nói thế nào đây?" Anh để mặc cho cô làm bừa.

"Anh trước đây đã nói anh không thích cười." Hại cô cứ muốn nhìn anh lộ ra nụ cười, còn phải tiêu tiền, đến chỗ bà chủ câu lạc bộ để mua.

"Anh đúng là không thích."

"Khi nói những lời này, không được cười đến mức điên đảo chúng sinh như vậy!" Thật không có sức thuyết phục

Anh nâng tay phải lên giữ lấy gáy cô, kéo cô lại thêm một chút, dùng trán của mình phối hợp với biểu cảm tương đối đáng yêu, giữ chặt lấy trán cô, để nụ cười hoa nguyệt nguyệt then của mình phóng to đến N lần trong mắt cô: "Nhưng em thích".

"..."

Bởi vì cô thích, cho nên dù anh không thích cười cũng chẳng sao cả, bởi vì cô thích, cho nên anh sẽ cười cho cô xem, bởi vì cô thích cho nên anh phối hợp với cô làm việc anh không thích.

"Thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích, thích!"

Nếu như nói, vừa rồi trái tim của cô đang mấp mé ở mức đạt tiêu chuẩn, còn có vài phần kinh sợ ở bên trong, thì bây giờ trái tim nhỏ bé này đã vận động quá mức chịu đựng rồi, chỉ còn thiếu mỗi nước là nhảy ra ngoài, ôm chặt anh, đè anh xuống, giờ tám biển "người ta sau này đều là của anh" rồi nhảy múa tung tăng trong lòng bàn tay anh. Trái tim nhỏ bé của cô đang đùa vui ồn ào như vậy, cô chắc chắn sẽ mắc bệnh rối loạn nhịp tim, thuốc trợ tim ở đâu rồi? Ai nói cô là hòn đá trong hồ phân vừa thối vừa cứng, đào mãi vẫn bất động chứ. Bây giờ cô động lòng đến thế này, đây phải coi là gì chứ!

"Cảm động không?" Anh hỏi cô, dường như biết chắc đáp án sẽ làm mình tương đối hài lòng

Cô nhìn anh. Anh không thấy cô ôm lấy ngực, bộ dạng rất là vát và sao?

"Là cảm động hay là động lòng?"

Lời nói thật lòng của Hạ sư thúc lúc này lại là một bài kiểm tra ngẫu nhiên.

Lại là kiểu câu hỏi quái dị này! Lúc này rồi mà còn muốn cùng cô thảo luận sự khác biệt giữa chủ động và bị động nữa sao. Cảm động là người khác đối tốt với cô, cô sẽ chẳng có khí chất mà biểu hiện vầy vầy đuôi. Còn động lòng là khi anh đối tốt với cô, cô sẽ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không biết phải biểu hiện thế nào. Anh cứ hỏi cô những câu hỏi như vậy, rốt cuộc anh cảm thấy cô ngốc như vậy sao?

"Cái gì mà cảm động với động lòng, em chỉ biết trái tim nhỏ bé của em đập rất là vát và, nếu như mất mạng, anh phải chịu trách nhiệm đó!"

"..." Anh bị đáp án của cô làm cho giật mình, hơi sững lại. Tiếp đó anh nhú mày, cánh tay phải vẫn giữ chặt gáy cô, ép đến, đập vào ngực trái của anh, lấy hành động thực tế để biểu thị cho cô biết người phải chịu trách nhiệm không chỉ có mình anh. Làm thế nào mà miệng lưỡi của cô lại càng lúc càng biết ứng phó với mô thức tư duy nổi tiếng không có bài bản của anh như vậy.

"Như thế này xem ra, hình như em cũng không quá e dè với anh." Cô cười lên người anh, hai tay ôm trước ngực. Mặc dù tư thế này thực sự không thích hợp là e dè lắm, nhưng cô thấy thoải mái thực sự, không muốn cử động nhiều. Dù gì, "Hoàng đế" nằm dưới đất bị cô đè lên kia cũng không hề có chút phản kháng, nên những "thái giám" muốn anh hùng cứu mỹ nhân bên cạnh kia, cô cũng không thêm để mắt

"Lại nói thế nào đây?" Lòng mày anh nhướn lên, hơi gập đầu gối lại, chống đỡ sống lưng cô, để tránh cô bị khoang tàu lửa lắc lư khiến cho ngã xuống. Một động tác vô cùng thuần khiết và không có suy nghĩ quá đà nhưng khiến cho toàn bộ bức tranh không trong sáng biến thành tư thế "có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được".

Cô nuốt nước bọt: "Yêu cầu của em rất đơn giản, anh chỉ cần hé miệng ra, cười một chút là được rồi. Còn yêu cầu của anh thì..."

"..." Anh có yêu cầu cô cái gì sao? Bảo cô nhìn thẳng vào Hạ Thiên Lư anh, một yêu cầu đơn giản thế này, cô cũng do dự rất lâu, mới cho anh một đáp án miễn cưỡng có thể chấp nhận được, anh còn có thể có kì vọng gì khác với cô chứ.

"Tiên nữ tám gói, yêu cầu này khó quá, em không cùng anh làm mỗi!" Hơn nữa, như thế xem ra quảng đại quần chúng sẽ vì cô đã phá hoại bức tranh đẹp mà ném cả chủa, trúng thoi vào người cô, làm tổn thương thân tâm cô. Việc có độ khó cao như vậy, cô thực sự không thể chơi đùa với tính mạng mà làm cùng anh được.

"..."

"Anh tám em xem, còn có thể cân nhắc." Hi hi, như thế này xem ra, dường như vẫn là cô có lợi hơn.

"..." Thu lại nụ cười, nhiệt độ giảm xuống, máy phát không khí lạnh bắt đầu khởi động.

"Oa! Dù gì anh cũng tám cho đám du khách kia xem rồi, tám thêm một lần nữa cho em xem có vấn đề gì chứ. Anh muốn làm gì? Anh không phải là không có nhân tính, ném em xuống tàu chứ? Em không muốn diễn phim hành động mạo hiểm nữa đâu. Nhân viên phụ trách, nhân viên phụ trách, ở đây có người muốn mưu sát! Phạn Đoàn, mau đến cứu chị!"

"Bố, dạy dỗ chị ấy cẩn thận một trận đi, để sau này chị ấy đừng có khi đàn ông thổ lộ thâm tình lại phá hỏng khung cảnh như vậy là được rồi. Nhưng mà đừng có làm đến mức mất mạng người đấy ạ." Tiểu quý bị điểm danh ngồi trên ghế của mình, vạch ranh giới rõ ràng với hai người đang diễn màn kịch kích thích ở cửa toa tàu, chẳng có ý định giúp đỡ chút nào, cắn ngón tay trỏ, đọc cuốn tiểu thuyết ngôn tình tràn ngập thất tình lục dục, "Còn nữa, chị Hồ chưa mua vé tàu, phải làm thế nào đây?"

Dựa vào đầu óc của người nào đó, Hạ Thiên Lư đứng ở cửa tàu toả ra khí lạnh, nhú nhú lông mày, ném cho con trai mình một ánh mắt vô cùng "chẳng thành vấn đề", khoe miệng buông ra một câu rất xem nhẹ đạo đức giáo dục đối với thế hệ sau.

"Lên xe trước bù về sau."

"Phụt! Lên... lên xe trước bù về sau? Anh... anh... anh bắt buộc phải dùng cái biểu cảm không hiểu biết gì, không màng thế sự để nói câu này sao?" Cái câu lên xe trước bù về sau của Hạ Thiên Lư anh và khái niệm trong đầu Hồ Bất Động cô có lẽ có cách biệt rất lớn, anh rút cuộc có biết là anh đang nói cái gì không chứ! Lẽ nào... anh thực sự chuẩn bị đưa cô lên núi để gao nấu thành com rồi mới nói tiếp?

"Lên xe trước bù về sau!" Hạ Phạn Đoàn ngây ra, không thể không ngược đầu lên khỏi cuốn sách. Hóa ra bố vẫn còn chiêu thức cuối cùng này, lên xe trước bù về sau, ừm, chiêu thức cao, nhưng mà, "Bố, trong những điều luật sư tổ để lại, có luật chương mông không được gần nữ sắc, điều luật này phải làm thế nào đây?". Muốn bù vém cũng phải xem xem cơ quan bù về có cho ông bù không chứ!

Đây là điều luật mà Hạ Phạn Đoàn cậu tương đối không ưa, vì tương lại đẹp để nhỏ bé của mình, cậu đã từng mãnh liệt kháng nghị với bố rằng điều luật này rất không nhân đạo. Kết quả, ông lại ở bên cạnh, đập bàn nghiêm mặt với cậu. Ông bố nhà cậu chỉ mãi uống trà, không th quan tâm gì đến cậu. Có lẽ lúc đó, ông cảm thấy điều luật này đối với ông có hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Nhưng mà, lúc này, hiện tại bây giờ, ông có phải là cũng nên giải quyết một chút cái điều luật không nhân đạo này rồi không?

"Có điều luật này sao?" Người nào đó thường lấy bảo điển của sư phụ mình đi kê chân bàn rõ ràng đang rất mơ hồ.

"Có ại!" Tuy bộ dạng của chị Hồ cách hai chữ "nữ sắc" kia còn tương đối xa, nhưng thật khéo trùng hợp, cái thứ mà "nữ sắc" nên có, chị ấy cũng có, cho nên không thể không coi chị ấy cũng là một phần của "nữ sắc".

"Vậy loại bỏ thứ đó đi là được." Khẩu khí so với trước đó càng thờ ơ, càng không có trách nhiệm

"Phụt! Loại... loại bỏ?" Hồ Bất Động quay đầu lại, nhìn anh kinh ngạc. Những lời anh vừa nói, giống như đang ở trong câu lạc bộ trai bao vậy. Chẳng lẽ chỉ cần cầm bút lông lên, đem điều luật đó đặt lên bàn, rồi trên cái điều luật "không gần nữ sắc" đó, vẽ một dấu X thật lớn sao? Liên tưởng đó khiến cô kinh hãi thờ dài. Tội lỗi! Cô còn chưa kịp kêu than những lời vớ vẩn như hai người bọn họ thế tục ngăn cách gì đó, vai vế không hợp gì đó, duyên phận mỏng manh gì đó, có duyên không phận gì đó, thì anh liền mạnh mẽ xuống tay trước? Tốt xấu gì cũng là điều luật đời nọ truyền đời kia trong môn phái, tuy cô hoàn toàn không có ấn tượng gì với cái môn phái đó, nhưng, anh như vậy thì cũng quá dứt khoát mà.

"Không loại bỏ thì làm thế nào?" Anh quay đầu cô lại, hỏi rất thân thiện.

Cũng nên để cho cô cảm động một chút, ý của anh đã rất rõ ràng, anh từ trước tới giờ đều chưa từng nghĩ tới những chuyện khác ngoài cô. Ngoài cô và Phạn Đoàn ra, tất cả mọi chuyện trong mắt anh có lẽ đều không đáng để gọi là "chuyện". Sư tổ đáng thương, ai bảo ông tay một tay dạy dỗ ra cao đồ cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Dù gì bây giờ anh là lớn nhất, muốn gì phóng mình, lệnh của anh tự khắc có lý. Anh đã nói loại bỏ điều luật đó rồi, vậy cô cứ yên tâm ngồi một bên, đợi bị chứ là "hồng nhan họa thủy" là được. Không ngờ rằng đến tuổi này rồi, còn có thể được người ta gọi bằng cái xưng hô cô đã mong muốn từ rất lâu. Nếu như không phải sợ bị sư thúc đại nhân ném xuống tàu, cô thật muốn phá hồng không khí mà hoi thêm một câu. Không biết lên cửa núi của bọn họ, cô có phải trai giới, không được ăn thịt một lần nữa không? Nếu là như vậy, bây giờ cái điều luật này cũng có thể loại đi được không? Dù gì loại đi một điều cũng là loại rồi, loại thêm vài điều luật nữa chắc cũng không khó lắm, chắc cũng không cần đề ý chứ? Cô bị ám ảnh tương đối nghiêm trọng về cuộc sống của một ni cô!

"Ừm ừm! Bố anh mình, bố muốn loại bỏ điều luật này, Phạn Đoàn giúp bố làm là được rồi. Sau khi quay lại núi, bố còn có việc quan trọng hơn phải làm mà!" Giống như là đập cửa xông vào phòng, vác cái "xe" không thích động đậy mà ném đi, đem môn quy kia ra mà phá bỏ triệt để. Chẳng lẽ cứ phải trai giới, ba ngày ba đêm không ra khỏi phòng hay sao? Chẳng lẽ không có cách nào khác? Cứ cấm dục lâu quá như vậy, cũng sẽ rất không tốt. Sau khi cấm dục xong, bước ra bên ngoài, lại càng phải thận trọng hơn rất nhiều. Bởi vì dục vọng lúc này so với lúc bình thường còn nhiều hơn gấp bội.

Mà cậu ta, chính là con gánh vác trách nhiệm thay cha, làm quen với công việc của chương môn trước một chút, đem cái luật định không có phép tiếp cận động vật giống cái trong bán kính một mét xóa bỏ đi nhanh chóng, đợi cuối năm khi các vị trưởng lão lên núi, đề bố thông báo lại một tiếng là xong. Một điều luật mới thường được sinh ra như thế này mà!

Chị Hồ, sự tồn tại của chị thực sự đã tạo phúc cho các chương môn đời sau rất nhiều đó. Bây giờ càng lúc càng cảm thấy chị vĩ đại hơn!

Cái gì mà sao Hồng Loan bất động, cái gì mà Thiên Sát Cô Tinh, cái gì mà suốt đời cô độc, đều là những lời nói vớ vẩn. Chẳng trách bố mang những thứ đồ đó đi kê chân bàn. Cậu sớm đã nói, bố có thể giúp chị ấy trái ý trời thay đổi số mệnh, đúng không? Chỉ là, cậu không ngờ rằng bố cậu sẽ lấy chính mình ra làm thuốc dẫn. Nhưng mà, hiệu quả của loại thuốc dẫn này thật quá

Dù gì, cậu vốn dĩ xuống núi là để tìm mẹ. Kết cục như thế này, xem ra, lần xuống hồng trần chơi này của cậu cũng coi như không uổng phí, công đức viên mãn rồi!

Gấp cuốn tiểu thuyết ngôn tình trong tay lại, cậu nâng đầu lên hỏi Hồ Bất Động vẫn đang khiến bố mình nhủ mảy.

"Chị Hồ! Có cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào kết thúc không phải là đại đoàn viên không?"

"Kết thúc không phải là đại đoàn viên? Vậy còn gọi gì là tiểu thuyết ngôn tình nữa!"

"Vậy chị và bố cũng dự định sống cái cuộc sống 'từ nay bên nhau hạnh phúc, mãi mãi về sau' như thế này sao?" Nghe ra có chút hơi vô vị.

"Từ nay bên nhau hạnh phúc? Còn đến mãi mãi về sau?" Một con ón lạnh phát ra từ bên trong, Hồ Bất Động nhìn Hạ Thiên Lư, biết anh rõ ràng không có chút khái niệm gì đối với mấy chữ này. Cứ mãi ở bên cái cuộc sống băng đá kia của anh, là may hay không may, thực sự rất là khó nói. "Vấn đề mãi

mãi thì sau này hẳn nói, trước mắt có một vấn đề nghiêm trọng hơn. Trên người hai người có tiền không?"

"Ừm, trên người bố từ trước đến nay đều không một xu dính túi. Còn em cũng thay áo khoác rồi, bây giờ cũng là không một đồng cắc. Chị định sẽ làm gì? Chị tưởng mình được gả vào nhà giàu có, bây giờ liền muốn nhân cơ hội để vợ vét sao!"

"Không một đồng cắc? Tốt thôi! Vậy khỏi cần hạnh phúc đến mãi mãi nữa rồi." Cô kiễng mũi chân lên, nhìn một cái vị sư thúc đại nhân kia, sau khi kéo cô lên xe thì liền không có trách nhiệm gì. Cô đứng sang một bên, đem toàn bộ các túi trên người mình lộn hết ra ngoài cho anh xem "Bây giờ nên thảo luận vấn đề, ai có thể giúp chị bù vé đây."

"..."

"..."

Cho nên mới nói, tiểu thuyết ngôn tình, quả nhiên là thứ lừa người...

Cho nên mới nói, lãng mạn, là cần phải trả bằng cái giá rất thê thảm...

Đến ga tiếp theo, lẽ nào muốn cô chạy đuổi theo sau tàu hỏa sao, còn định viết thành cái thứ kì quái, kiểu như là chạy đuổi theo hạnh phúc sao?

Hạnh phúc bên nhau mãi mãi? Ha ha! Hành động có độ khó cao thế này, tìm người khác để làm có được không! Cô không muốn tới một sân ga khi gió nào đó lại bị người ta đá xuống tàu!

Hu hu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ngoại Truyện 1: Một Mùa Hạ Nữa Lại Đến.

Ve sầu đang kêu, ếch nhái đang kêu, đến cả con chó to của sở cảnh vệ cũng đang sủa. Đúng là một mùa thật ồn ào.

Cái mùa này đã ồn ào như vậy, tại sao mấy cô nữ sinh ở bên cạnh còn muốn gia nhập vào phạm vi ho động của giống cảm thú không có lý tính kia, cùng với bọn chúng kêu la ầm ĩ bên tai cô. Sao bọn họ không thể cân nhắc một chút đến cảm nhận của một người bình thường không ngồi đọc sách là cô, muốn cô trước kỳ thi cuối cùng, sẽ phải chạy đến ôm chân phật hay sao?

So với việc phải thi bù, cô muốn ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè được chạy lên núi tìm vị sư thúc đại nhân đẹp trai như thần tiên để giải phóng nỗi khổ tương tư hơn. Cái loại động vật không hiểu được nỗi khổ sở khi phải xa cách của những người đang yêu kia, không thể tránh sang một bên hay đi chỗ khác hóng gió sao?

Cô ong hét cả tai, hai tay chống lên bàn, nhắm chặt mắt lại, thỉnh thoảng lại hé ra nhìn cuốn sách trên bàn: "Căn cứ theo quy định thứ mười chín của Luật Kinh tế, có một trong những tình huống dưới đây, người yêu cầu không được thu...".

"Ai da? Sao có thể như thế nhỉ, thật chuẩn xác!"

Tiếng một nữ sinh cất cao giọng, xuyên thủng màng bàn tay đang ngăn cách cô với thế giới bên ngoài, tiến thẳng vào bộ não dung lượng vốn đã không đủ dùng của cô.

"...Hồi một: Người yêu cầu xác nhận đồng ý làm hợp đồng có thời hạn hoặc những hình thức hợp đồng khác, đều không được thu..."

Lục căn trong sạch! Lục căn trong sạch! Cô không nghe thấy, không nghe thấy, tiếp tục đọc sách.

"Cái hình thức trắc nghiệm này đúng là của mấy kẻ xấu xa. Trước đây mình cũng giúp người chị đang yêu đương khoảng cách xa thử qua rồi, nói bạn trai của chị ấy ẩn vụng ở bên ngoài, chị ấy còn không tin, kết quả, sau một tuần lễ, liền đột ngột chia tay."

Yêu... yêu đương khoảng cách xa? Chia tay?

Phụt... không thể nào, nghĩ lại lúc đầu, khi biết cô muốn dây máu ăn phần với thiếu chủ chương môn băng thanh ngọc khiết của bọn họ, cái nhóm trưởng lão của bang phái tu đạo niệm kinh đó như sắp tàu hỏa nhập ma, xem chút nữa thì đã đem cô ném từ trên đỉnh núi xuống. Bọn họ căn bản không muốn loại động vật giống cái có bất cứ cơ hội nào tiếp cận với vị chương môn thuần khiết của họ, còn ghen tuông kinh khủng hơn

cả cô nữa. Thêm vào đó, cái loại động vật giống cái trên núi kia, một năm trở lại đây đều được cô thu mua gần hết rồi, tài nguyên trên núi khan hiếm như

vậy, sự thúc nhà cô cứ coi như muốn ăn v cũng chẳng có cửa đâu... đầu... đầu... a, a, a, cô đang nghĩ cái gì! Đọc... đọc... đọc sách, cô vừa mới đến đầu rồi...

“... Hồi hai: Người tiếp nhận yêu cầu có lí do cho rằng yêu cầu là không thể thu...”

“Yêu đương khoảng cách xa vốn dĩ không có nhiều khả năng thành công mà, những thứ trong tiểu thuyết kia đều là lừa người, đúng không, Bất Động?”

“Hu... nguyện vọng học của mình thực sự rất nhỏ nhoi, có thể nào cho mình đọc được hết hai chữ ‘thu hồi’ này được một lần, không bị gián đoạn, không bị ngắt quãng hay không...”

Cô thất bại rồi!

Hồ Bất Động cô, quả nhiên không có năng lực để ngồi yên bất động, tâm tĩnh như nước, thần trí yên tĩnh, nhìn bốn phía mà coi như không, thực sự không cần thiết bọn họ phải thử cô một lần như vậy nữa đâu!

“Mọi người đều không cần ôn tập sao? Sắp thi đến nơi rồi.” Lẽ nào chỉ có cái người như cô là phải ôn tập sao? Chẳng lẽ trong lúc cô bị sự thúc đại nhân giầy vò một cách ngọt ngào thì tất cả bạn học của cô đã học thuộc lòng như cháo chảy, ôm đầy một bụng kinh luân rồi sao? Đừng... đừng thế mà! Cứ coi như phải học bù, cô cũng không muốn phải cùng thầy giáo môn Luật kinh tế một thầy một trò, trải qua cả kì nghỉ hè đâu. Viễn cảnh này thật là quá tàn khốc!

“Học cái gì, mình chắc chắn thi rớt, đừng tranh luận nữa.” Một nữ sinh nào đó hào sảng cự tuyệt đấu tranh với cái thế giới tàn khốc này.

“Đúng vậy, dù gì nghỉ hè cũng chẳng có việc gì, đến gặp thầy giáo dạy Luật kinh tế cũng tốt mà. Mình nghe nói ông ấy có một chiếc BMW đó, cậu nói xem nếu như sau khi học bù, có thể đi nhờ xe thầy thì tốt thế nào.”

“... Mình muốn phát biểu!” Hồ Bất Động giơ tay, “Chiếc BMW đó không phải của thầy giáo, mà là của bạn gái thầy đó, ông ấy chỉ mượn lái thôi, hôm qua mình còn không may nhìn thấy trận ‘xe chấn’ ở trong trường...”

“Trời nóng như thế này, cậu phải nói mấy thứ chuyện cười nhạt nhẽo như vậy cậu mới hài lòng sao?”

“Vậy các cậu tha cho mình nhé, mình còn muốn học thuộc các điều khoản của luật, mình không muốn nhìn thấy thầy giáo dạy Luật kinh tế biểu diễn xe chấn trong kì nghỉ hè, hu...”

“Bạn học Hồ, xem ra kì nghỉ hè của bạn chắc hẳn rất bận? Hử?”

“Cũng... cũng bình thường.” Nói một cách chính xác một năm nay cô không chỉ bận vào kì nghỉ hè, nghỉ đông cũng bận. Chỉ cần có kì nghỉ, lúc nào không có tiết học cũng đều bận. Bởi vì cô còn bận bắt xe lửa, leo lên đỉnh núi, ngây ra cùng với... sự thúc nhà cô giữa rừng núi xanh biếc. Nói chính xác, là cô ngồi một bên ngây ra, còn anh thì ngồi xỏm chơi với mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ, đun một cái bát thuốc đắng ngắt, nheo mày lại ép cô uống. Anh còn nói thuốc này rất tốt, rất hữu hiệu, có bệnh trị bệnh, không bệnh khỏe người. Được rồi, cô thừa nhận, uống xong cái vật thể đen như cà phê đó, cô không còn giống như lần đầu tiên bò lên núi, thờ hồng học, nghèo đầu sang một bên, lười nhác nằm lăn trên bãi cỏ, bẹp dí trên giường đúng một tuần lễ mới động dậy được đám cơ thịt đang đình chỉ hoạt động vì bị làm việc quá sức của cô. Bây giờ cô lên núi quen đường thuộc lối, đi xuống núi người nhẹ như bay, cũng coi như đạt đến cảnh giới tu luyện mới.

“Bạn học Hồ, có phải cậu đang có bạn trai không?”

“... Coi.. coi như vậy đi.” Yêu đương với sự thúc, có thể coi là có bạn trai không, cái logic này vẫn rất kì quái.

“Tại sao từ trước đến nay không thấy anh ta đến đón cậu? Yêu khoảng cách xa à?”

“... Không... không được sao?” Một người trên núi, một người dưới núi, người ta xa nhau khoảng cách chỉ là mặt biển, bọn họ xa nhau, khoảng cách là cả mực nước biển; người ta là vấn đề chênh lệch thời gian, xa cách về chiều dài, còn bọn họ lại là vấn đề tín hiệu liên lạc, xa cách về độ cao; thêm vào đó còn là vấn đề mấy vị trưởng lão cổ hủ không cho phép sự thúc của cô hạ lạc phạm trần. Nhưng mà, tóm lại cũng là có vấn đề, cô cũng miễn cưỡng được coi như một phần tử, nhập vào nhóm yêu đương khoảng cách xa kia.

“Làm qua trải nghiệm này chưa?”

“Trải... nghiệm gì?”

Cô nuốt nước bọt, cầm cuốn tạp chí do cô gái nào đó đưa đến, mấy dòng chữ đỏ như máu bay nhảy trên trang giấy: “Bạn đang yêu đương khoảng cách xa, anh ta có thật lòng hay

Thật lòng... Đây, dòng chữ thật chóng mặt. Trái tim nhỏ bé của cô đã được công cụ chuẩn xác nhất kiểm tra, trải qua thời kì chột dạ quá độ kia, trái tim nhỏ bé của cô bây giờ vô cùng thuần lương. Hoàn toàn có thể ngay lập tức moi ra hai chữ thật lòng để chứng minh cho anh xem.

“Ha, những thứ vớ vẩn thế này đâu cần phải xem chứ, tình cảm giữa chúng mình đạt được đến cực điểm rồi, ai muốn làm cái ths vô vị này chứ. Lượn ra chỗ khác đi, mình muốn học bù. Mình vừa mới học đến đâu rồi, này... hồi, đúng đúng, chính là đến chỗ hồi này...”

“Nói như vậy, cậu chắc chắn biết sinh nhật của anh ta chứ?”

“Sinh... sinh nhật? Không... không coi là rõ lắm” Anh đã từng dùng cái cách lạc hậu để tính sinh nhật lịch âm, nhưng nếu đổi sang lịch dương thì thực sự cô không rõ lắm, cô rất mơ hồ.

“Xùy, xùy, xùy!” Mấy cô nữ sinh lắc đầu.

“Anh ta đã từng nói, anh yêu em chưa?”

“...” Liếc mắt, ngẩng đầu, “... Lờ, lờ lẽ buồn nôn thế này, ai lại nhân rồi mở miệng ra nói chứ”.

“Một lần cũng không có sao?”

“... Sao, sao nào! Không được sao!”

“Haizzz, haizzz,haizzz!” Mấy cô nàng kia đồng loạt thở dài.

“Người nhà anh ta có thích cậu không?”

“Người... người nhà anh ấy? Có một người vẫn rất là thích mình.” Hạ Phan Đoàn, con trai anh ta tuyệt đối đứng về phía cô!

“Vậy những người còn lại?”

“... Còn... còn lại à...” Mấy cái vị trưởng lão trong bang phái đó ngày nào cũng nhón nháo vì chuyện quy củ không thể loạn, luân lý đạo đức không thể trái và không để cho chương môn của mình gần nữ sắc. “... Không... không thích lắm” Hoặc nói đúng ra cho phải là họ ghét bỏ cô, khinh bỉ cô, phi nộ cô. Chỉ hận không thể đập cho cái đồ đống rác phạm trần muốn tiếp cận thân tiên một cái từ trên đỉnh núi vắng lại hồng trần, mãi mãi không bao giờ gặp lại nữa.

“Xùy, xùy, xùy!” Mấy cô nữ sinh lại tiếp tục lắc đầu.

“Anh ta có đưa cậu đi gặp bạn của anh ta không?”

“...?” Đây là cái câu hỏi quý quái gì chứ, bạn của Hạ Thiên Lưu? Miễn cưỡng cũng có thể cho là anh có bạn. Sau khi anh xuống núi, trong một năm này, ai... cái anh gọi là bạn chỉ có mấy trai bao trong câu lạc bộ trai bao mà thôi. Bọn Huỳnh Nhất Nhị, Trác Duy Mặc, Tần Vĩnh Thi? Anh mang cô đi trốn bọn họ còn không kịp nữa là!

“Làm sao có thể đưa mình đi gặp bạn của anh ấy được!” Cô dường như vừa nuốt cả một tên khổng, cổ họng tắc nghẹn.

“Haizzz, haizzz, haizzz!” Mấy cô nữ sinh tiếp tục thở dài.

“Vậy thì câu hỏi cuối cùng, mỗi lần gặp nhau, các cậu đều lên giường chứ?”

“...” Một năm trước, trong một đêm trăng tối, gió cao, vào lúc đó, sau khi vô thanh thắng hữu thanh, cũng có một hai lần... Cái nơi đỉnh núi này, tháng tháng năm năm, lúc nào cũng thế, hoạt động vui chơi giải trí trên núi rất nghèo nàn, ngoại trừ việc anh lật sách, cô xem tiểu thuyết, anh nấu thuốc, cô ngồi đếm kiến, thì việc còn lại không phải là... khụ, vận động nguyên thủy một chút thì có làm sao. Haizz... thực không biết hai mươi năm trước anh sống như thế nào nữa.

“Được rồi, không cần nói nữa, nhìn cái vẻ mặt cảm xúc dâng trào của cậu, bọn mình liền biết hết rồi. Đáp án là... ý...” Nữ sinh nào đó chĩa vào bìa của cuốn tạp chí, lật qua một trang, hắng hắng giọng, cố ý tỏ ra nghiêm túc, “Đáp án chính là... anh ta chỉ yêu cậu...”

Cô ấy chính là nói, cái trái tim nhỏ bé không phong trần nào thổi vào được của anh chỉ thuộc về một mình cô, từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài, từ huyết quản đến tâm can, căn bản đều đập vì cô!

“Phù!” yên tâm thở phào một cái.

“Cơ thể cậu mà thôi!” Cậu tiếp theo!

“Ý!” Tên khổng nọ nào lại học cô phân câu ra thành hai phần! Khôn khiế

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ngoại Truyện 2

Hạ Thiên Lư đặt cuốn sách mới xem được một nửa trên tay xuống, thả lỏng cặp mày nhăn nhó, mặc cho một cơn gió lạnh lùa vào từ phần cổ áo sơ mi bị cởi ra của anh, ánh nhìn lướt trên cuốn sách, từ từ đưa mắt lên, lạnh lùng nhìn chiếc điều hòa lớn đang tỏa khí lạnh vào người ngồi trên sofa là mình. Đây chính là nguyên nhân anh ghét mùa hè ở thành phố. Anh nheo nheo mắt, lười nhác kéo lại phần cổ áo vest ngoài, nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay, lập tức đưa tay đặt lên môi, nhìn cửa lớn của câu lạc bộ trai bao rồi bắt đầu ngáy ra.

“Này, bà chủ, VIP của bà lại bắt đầu không tập trung trước giờ tan làm mười phút rồi.” Từ chỗ bảng điều khiển, Tần Vĩnh Thi chỉ tay lên màn hình camera giám sát: “Như thế này mà bà cũng không để ý, cứ coi như là đến để làm thêm thôi, cũng không nên nhân nhượng vô nguyên tắc như vậy. Thật là phân biệt đối xử thái quá”. Anh ta cả đời này vẫn chưa gặp qua một người chỉ đi làm vào ban ngày như Hạ Thiên Lư, cái người ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng khách hoa lệ của câu lạc bộ, cúi mặt xuống lật sách xem, hai chân vắt lên nhau, không cho người khác động vào, nói năng cũng không giống như những người khác, chỉ ngồi ở đó để thu hút khách. Nói thật lòng, anh ta đến một tự giác của vật triển lãm cũng không có. Anh ta hoàn toàn không để ý đến ánh mắt xung quanh đang chiếu trên người mình, những ánh mắt đó dường như chỉ muốn mau chóng đem anh ta ra mà cời sạch, lột sạch, chơi đùa, giày vò anh ta.

“Cậu nói đi, có phải Thiên Lư thay đổi rồi không?” Con mắt sáng suốt của bà chủ câu lạc bộ nhìn thẳng vào cơ thể Hạ Thiên Lư trên màn hình.

Không giống, chính là không giống, sao mà nhìn mãi cũng vẫn thấy không giống, tuy mỗi lần nghỉ hè, nghỉ đông cậu ấy đều xuống đón nha đầu thối kia lên núi, đều sẽ vì ân tình bà dạy dỗ tuyệt kĩ “đào nương” mà bị ép đến chỗ bà để đón khách. Tạo hình tóc vẫn là được cắt sửa theo ý bà, tóc mái phong trần, trang phục cũng vẫn là theo sự lựa chọn cẩn thận của bà, cắt vừa khít ôm lấy người, nhưng mà...

“Trước đây lão nương dạy cậu ấy bộc lộ cái biểu hiện ‘xuân’ như thế này sao?” Lông mi như tơ, ánh mắt mơ màng, hóa ra cái khoe môi cứ luôn mím chặt kia lại có thể bất giác mềm mại như thế. Khí chất rất “xuân”, đến cả động tác cũng “xuân” như vậy, buông thả đưa tay khẽ sờ khoe môi. Không c thấy ánh mắt cậu ấy khẽ nhìn ra xung quanh nữa. Cũng không còn thấy cậu ấy ngồi ngẫm nghĩ cái gì nữa. Thiên Lư của bà từng thuần khiết trong sáng, vô tư, toàn thân tỏa sáng, mơ màng lại siêu nhiên, đối với chuyện nam nữ căn bản là trong sáng như tờ giấy trắng, chắc chắn là bị làm ô nhiễm mất rồi!

“Xuân?” Bây giờ là mùa hạ, đợt lát nữa phải nhớ chỉnh điều hòa nhỏ một chút, Thiên Lư xem ra chịu không nổi khí lạnh như vậy.

“Chắc chắn là cậu ấy ‘lâm’ sau lưng tôi rồi.” Cái biểu hiện dối trá “rất là muốn” này của cậu ấy rõ ràng chiếm được sự thích thú của phần lớn khách hàng, nếu không thì doanh số tháng này đã không cao như vậy. Lúc đầu bà cố sức nhét phim A cho cậu ấy xem, chính vì cảm thấy cậu ấy quá thuần khiết, không thích hợp với nghề nghiệp. Cho nên, bà thế phải bồi dưỡng cho cậu ấy phát lộ ra cái biểu hiện “xuân ý dạt dào” cho phù hợp với nghề nghiệp này. Kết quả, lần này cậu ấy lại “toàn thân xuân sắc che không được, tùy tùy tiện tiện tán phát ra.”. Việc này bà ta phí tâm huyết lâu như vậy cũng không thành công, lại bị con nha đầu thối kia giải quyết đơn giản như thế, thật lòng bà không can tâm!

“‘Lâm’ rồi?” Không phải là cái chữ “lâm” như trong đầu anh ta đang nghĩ chứ? Anh ta đột nhiên có thể giải thích được sự khác biệt của Thiên Lư trong lần gặp lại này. Ở Thiên Lư vẫn là cái khí chất lạnh lùng cố hữu, nhưng từ đầu đến chân lại toát ra vẻ hấp dẫn người ta, nhìn thấu tâm can người ta. Vậy là thế nào? Cậu ta bị “ăn” rồi sao? Nhìn bộ dạng cậu ta, hình như còn bị “ăn” rất triệt để, đến xương cũng chẳng còn. Lẽ nào toàn thân đang toát ra vẻ mê mị mà bản thân cậu ta lại không cảm thấy.

“Lại còn bị nha đầu thối đó ‘ăn’ nữa. Lão nương càng lúc càng không thoải mái rồi!” Người đàn ông cực phẩm, sau khi trải qua sự dạy dỗ của bà, tận tay bà bồi dưỡng, lại bị chiếm đoạt như vậy.

“Vậy bà hãy phát huy sở trường của mình, chia rẽ nội bộ người ta đi, không ai có thể đầu lại sự phá hoại từ bên trong của bà cả.” Trác Duy Mặc thiếu gia chẳng phải là một ví dụ điển hình sao. Đứa con ngoan ngoãn bị nẫu thân của mình làm cho rối tung cả lên. Lẽ nào bà không cảm động với thứ tình yêu ngây thơ, thanh mai trúc mã, hai người yêu nhau mà không hề nhận ra? Chắc bà có cảm tình với cái loại tình yêu ngoại tình, loạn luân kích thích hơn nhĩ? Cho nên, bà mới bỏ mặc đứa con của mình, mà đi chăm chút cho chàng VIP trong câu lạc bộ của bà kia. Cái gọi là đại nghĩa diệt thân, chẳng qua cũng như vậy mà thôi.

Viên mắt màu tím nhạt lên: “Phá hoại? Hừ, cậu lại muốn nhắc nhở lão nương sao. Đúng vậy, ban đầu không phải vì giữ Thiên Lư lại, với tính cách của ta, ta đã không tác hợp cho cậu ta với con nha đầu kia rồi”. Hại con trai lão nương đến bây giờ vẫn còn ghi hận với cái “người mẹ độc ác” là bà đây. Ai bảo Thiên Lư nhà người ta đành nhanh thắng nhanh, lại có mục tiêu rõ ràng như vậy. Làm người ư, phải có nguyên tắc, lúc đầu bà đã đồng ý giúp Thiên Lư, không thể không giữ đạo lý, vì tình mẩu tử mà thay lòng đổi dạ được.

Tình yêu chính là chiến trường, thật tàn khốc!

“Bà chủ, hãy nghe tôi, phải phá bọn họ thì chúng ta mới được vui vẻ chút, VIP của bà đã sắp bị ô nhiễm đến thân xác cũng không còn nguyên vẹn rồi. Giờ ngón tay cái lên, Tần Vĩnh Thi chỉ vào màn hình giám sát. “Caauk ấy mà còn ‘xuân’ thế này nữa, thì có muốn giữ nguyên tắc bán nụ cười không bán thân cũng khó rồi.”

“Hừ yên tâm đi, nha đầu thối kia, cứ coi như lão nương không gây thêm rắc rối cho cô ta, thì cái đầu óc quái gở của cô ta cũng có thể tự nghĩ ra cả đóng vấn đề rắc rối.”

“Vậy bà định xử lý làm sao với một đồng yêu cầu của khách hàng muốn có sự ‘thất thân’ của Thiên Lư đang đặt trên bàn làm việc của bà kia?”

“... Đầu tiên ép cậu ta đi ra phòng khách.”

“Gọi thêm con trai bà, Duy Mặc thiếu gia đi cùng tôi có được không? Một mình tôi, sợ ăn không nổi!” Phát huy sở trường, thời khắc cơ hội phát huy sở

trường của người nào đó đến rồi.

“Gần đây cậu đặc biệt có hứng thú với cái câu thành ngữ ‘đĩ hạ phạm thượng’ vậy sao?”

“Đâu dám, đâu dám!” Tần Vĩnh Thi cười chẳng chút thành ý, uể oải vờn vai một cái: “Thiên Lư sắp hết giờ rồi, tôi cũng nên vào làm thôi. Tôi xuống dưới tiếp khách đây”. Nói xong, Tần Vĩnh Thi đẩy cửa bước mau ra bên ngoài, tiếp đó lại như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn bà chủ vẫn ngập trong một đồng văn kiện, khoe môi khê nhếch lên.

“Cuối tuần này bà có rảnh không? Cùng đi uống trà nhé?”

“Không rảnh! Lão nương không có hứng thú với cậu.” Bà ngẩng đầu lên, lờm người nào đó một cái

“Vậy tôi có hứng thú với bà thì làm thế nào?”

“Tự mình giải quyết đi.” Có hứng thú với một người phụ nữ mà con trai bà ta chỉ nhỏ hơn anh ta năm tuổi, không phải là đầu óc anh ta có vấn đề, mà chính là đang có ý đồ khác. Mặc kệ vì cái gì, bà không có hứng thú.

“Tự mình giải quyết à.” Nghe xong những câu như thế này, bộ dạng người ta liền rất thâm trầm, nhưng mà đối với anh ta thì lại quá quen rồi. Tần Vĩnh Thi chẳng để ý, nhún nhún vai, khoác lên nụ cười công việc, đẩy cửa đi ra, đi thang máy xuống phòng khách. Việc đầu tiên, đương nhiên là giúp Hạ Thiên Lư chỉnh lại điều hòa. Nhưng động tác quan tâm này của Tần Vĩnh Thi, cũng hoàn toàn không thể khiến Hạ Thiên Lư có ý định tăng ca.

Vừa hết giờ làm, anh liền gấp sách lại, đưa tay nói lỏng cả vạt, chẳng buồn chào hỏi bất cứ ai, nghiêm nhiên như một đứa trẻ ngoan, nghiêm túc tuân thủ thời gian biểu, tan làm là bay ngay về nhà.

Thế là, khi Hồ Bất Động đứng trước cửa cầu lạc bộ trai bao, túi xách đeo lệch, trong tay cầm một cuốn sách, cổ tỏ vẻ như đang xem bài ngày mai thì, thì bỗng nhiên cảm thấy có một vật thể nào đó mang theo đủ mọi mùi nước hoa đứng bên cạnh mình. Ánh mắt cô khê liếc sang bên cạnh, trong thoáng chốc, cả cái lưng đang thoáng dựa vào tường kia cũng bắt đầu run rẩy.

Chiếc áo vest được cắt may vừa với người bị cởi ra một nửa, cả vạt thì bị tháo ra hết, treo xộc xệch trên cổ, khuy áo sơ mi của anh cũng bị tuột ra đến gần bụng, lộ ra làn da mềm mại xuân sắc vô biên bị ánh tà dương chiếu vào càng làm tăng thêm mấy phần ngọt ngào. Tay anh giờ lên, chắn ánh mặt trời đang rọi xuống một cách tự nhiên, cặp mắt nhỏ dài nheo lại, khoe miệng được bóng râm của bàn tay che phủ, hơi lóe lên một vệt sáng. Anh lại khê mím môi, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Chẳng phải người ta vẫn nói, nữ sinh càng “làm” thì sẽ càng đẹp hay sao? Tại sao đến lượt cô, người càng “làm” càng đẹp kia không phải là cô? Tư chất của anh vốn đã cao rồi, tại sao còn đến cướp đi cái phần tăng giá trị đáng thương ít ỏi của cô nữa?

Cô nuốt nước bọt, dùng cái cổ họng khô khốc lắm bả một câu khiêu nại: “Anh là đang lấy âm bổ dương phải không?”.

“Hả?” Anh nhướn mày lên với câu lắm bả phát ra từ cổ họng của cô, dường như nghe thấy một câu thuật ngữ chuyên nghiệp về âm dương học, cảm giác không được đúng cho lắm.

“Trường em hôm nay thì nên tan học sớm, cho nên, em nhân tiện, tiện đường, đến đón anh về nhà”. Cô kéo mình ra khỏi bức tường, giải thích vô cùng dài dòng về hành vi cố tình kiểm tra đột xuất của mình. Trong cái chốn xập xình, đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy này, ai mà biết được anh có phản bội cô, làm những việc khuất tất, ăn vụng sau lưng hay không. Toàng thân anh đều là mùi nước hoa nồng nặc, cái thứ mùi kích thích mũi, ngửi còn khó chịu hơn cả mùi thảo mộc mang từ trên núi xuống.

Á, á, á!

Đều tại cuốn tạp chí đáng chết đó, trắc nghiệm ra cái kết quả dở hơi, hại cô hoang mang cả một ngày, làm thế nào bây giờ? Lẽ nào trực tiếp hỏi anh, có phải anh chỉ yêu cơ thể của em không?

Một câu hỏi rất đáng đánh.

Vậy... anh có yêu em không?

Hỏi câu đó ngay trước cái nơi chẳng có chút không khí, chẳng có chút phẩm vị này hay sao?

“Anh... anh... anh có muốn thứ gì đó không?” Đúng đúng! Đầu tiên để anh ấy buông lỏng cảnh giác trước, sau đó sẽ tuần tự tìm hiểu, thả sợi dây dài bắt con cá lớn, rồi ngồi làm ngư ông đắc lợi, rồi...

“...” Anh lại nhướn mày lên, đối với cái câu hỏi muôn thuở này, vừa yêu vừa hận.

Cô lại thể rồi, lần trước cô hỏi câu này là cách đây chưa đầy một tuần lễ, mà lúc đó anh đã đáp lại cho cô một đáp án chân thực nhất.

“Bức thi họa hoàng tử triều đại trước đích thân viết.”

Lại là thứ rác rưởi gì nữa đây? Người nào đó hoàn toàn không lý giải nổi, khoác lên mình cái mũ danh lăng mạn – hiến thân, bay qua tiệm đồ cổ giúp anh tìm bức tranh thi họa. Khốn khổ thay, cô lại phát hiện, cái thứ đồ chơi đó đang bị nhốt trong Cổ cung mất rồi. Nếu như cô có gan mong muốn vụ lợi,

xem ra cả đời này sẽ bị nhốt lại trong lồng cho người ta tham quan, làm không tốt có khi còn bị cho một phát đạn tiến lên Tây Thiên cũng chưa biết chừng. Suy xét giữa lợi và hại, cô quyết định kiếm hàng nhái cho anh. Tuy nhiên, khi đưa món hàng giả này, ý... không, là đưa món hàng nhái này cho bạn trai, cô sẽ đặc biệt giảm giá. Ai bảo anh chọn đồ chơi khó như vậy, hết cách rồi, đành phải làm thế thôi!

Nhưng những thứ đồ của hoàng tử, cứ coi là cái bộ cũng có thể ghi lên cái kí hiệu “cao quý”. Giá của hàng nhái cũng khiến cô muốn khóc không ra nước mắt. Trong cái thế giới này, làm chuyện gì thì có thể kiếm tiền nhanh nhất đây?

Ngoài làm việc phạm pháp ra thì chỉ còn lại là đánh bạc.

Nhưng mà, không có tiền đánh bạc, cô lấy cái gì mà đánh.

“Cô dám sao?” Giọng nói ác ma của bà chủ câu lạc bộ có chút dụ dỗ cô, ánh nhìn lướt qua sự thúc đại nhân đang đứng bên cạnh chẳng màng chuyện đời: “Lão nương thua rồi, tiền cô cần, hãy mang đi, cô mà thua thì Thiên Lưu ở lại với tôi!”.

“... Đi đâu?”

“Đi đánh mạt chược.”

“...”

Thế là... Hạ Thiên Lưu không những chẳng nhận được thứ quà tặng nào, còn bị kéo về câu lạc bộ trai bao làm nghề cũ. Mặc dù anh chỉ phải ngồi ở phòng khách làm vật triển lãm, nhưng cũng khiến tâm trạng của cô cực kì không tốt. Vẫn không có tính mục đích như trước kia, không có tính thần tích cực làm việc, anh phải ngồi trong đó, hoàn toàn là tại người nào đó đã đem anh ra đánh bạc, cô lại còn dám hỏi anh: “Có muốn thứ gì không?”.

Anh đã nói rồi, anh muốn bị kéo lại câu lạc bộ trai bao, muốn bị người khác khinh bạc sao?

Đối với cái người suốt ngày bị và miệng kia, anh vẫn chọn cách bớt nói đi là hơn.

Nhưồn nhưồn mày lên, anh gật gật đầu.

“Thứ gì?”

“Em”. Là thứ mà chỉ cần mất một chút sức lực, không cần tiền, vẫn có thể tặng cho anh.

“...” Trong đầu anh chắc là hoàn toàn không có mấy cái dây thần kinh lằng lằng, “Em có thể làm gì cho anh

Anh kéo tay cô, bắt đầu đi về nhà, trong đầu hồi tưởng lại những việc cô có thể làm cho anh. Đơn giản nhất, không nguy hiểm nhất, an toàn nhất, chỉ có một việc cô có thể làm. Anh quay đầu lại nói với cô một cách vô cùng thẳng thắn: “Lấy âm bồ dương sao?”.

“Ý!”

Anh.. anh... anh ấy quả nhiên chỉ yêu cơ thể của cô. Ông trời ơi, trắc nghiệm tâm lí thực sự là quá chuẩn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ngoại Truyện 3

Vấn đề bây giờ rất lớn, đây là lúc hai người phải đưa ra chọn lựa cuối cùng giữa thể xác và tâm hồn. Cho nên hai người bọn họ nên quay về nhà, ngồi trên ghế sofa để nói chuyện một cách nghiêm túc.

Hồ Bất Động cô, tuyệt đối không phải là loại con gái thích xác thịt như vậy. Cô không muốn trong tình huống thế này, thế kia, lại phải đáp ứng đầy đủ nhu cầu xác thịt cho tiểu sư thúc nhà mình. Cô là một người con gái rất bảo thủ, rất truyền thống, rất lý trí, cô là một...

“Thêm một lần nữa.” Giọng khàn khàn phát ra từ người bên cạnh cô.

“Ý! Chúng ta đã “làm” xong một lần rồi sao?” Việc xảy ra khi nào vậy?

“Ừ!”

“Hu...”

Trong hoàn cảnh như thế này, cô còn chưa rõ tình huống cho lắm? Tình huống cô nghĩ trong đầu, thực sự là cô hoàn toàn không muốn. Lý trí cô ở đâu? Còn sự truyền thống, sự bảo thủ của cô nữa. Cô làm sao có thể thủy tiện bị sắc đẹp dụ dỗ lên giường, bị sắc đẹp vuốt ve, không còn biết sáng tối ngày đêm gì nữa. Đã thế lại còn bị sắc đẹp kích thích tới toàn bộ các dây thần kinh trên người, đùa giỡn với mỗi tế bào của cô, khiến cơ thể cô phải cùng phối hợp nhịp nhàng với sự vận động của anh. Cứ coi như động tác cời thắt lưng của anh có thừa gợi cảm, động tác kéo quần của anh cũng có thừa mê lực, thì cô cũng không nên có bất cứ phản ứng gì, tâm trạng lặng như nước mới đúng chứ">

Ồ, nhớ ra rồi, cái người vừa rồi hét lên rất to kia, hình như... là cô, cái người vừa bị anh đẩy nhẹ đã liền nằm dưới anh kia, vẫn... là cô, cái người trước đó bay lên thiên đường, mãi nguyện nhìn mấy thiên sứ bay lòng vòng quanh đầu kia... hu... sao mà vẫn lại là cô... Trời ơi, có cần phải mỗi lần đều là cô đến trước như vậy không!

Bây giờ, rốt cuộc là ai yêu thể xác của ai, cô hoàn toàn không phân rõ nổi nữa. Bởi vì, dường như cũng chẳng tốt hơn anh chỗ nào cả. Anh yêu thân thể, còn cô yêu sắc đẹp. Á, á, á... đúng là một đôi tòi tệ!

“Đợi... đợi... đợi một chút!” Bọn họ bây giờ nên ngồi lại nói chuyện một lát, triết lý nhân sinh này, về vấn đề tâm linh này, chứ không phải là chổng lên nhau để làm cái việc “không có ý nghĩa” như vậy!

“Được!” Anh đồng ý.

“Sao anh nói được rồi mà vẫn không ngừng lại thế?” Tay đã đặt đến chỗ nên đặt, không cần phải đưa vào trong nữa đâu.Ồ, lý trí của cô đang rời xa, đi chuyển, lơ lửng, là tên khốn nào nói đây là việc không có ý nghĩa chứ. Hu hu, tại sao không có ý nghĩa này lại luôn khiến cô cảm thấy thoải mái hơn cả mấy chuyện có ý nghĩa.

“Không phải em nói nhanh một chút sao?” Anh liếm liếm cổ của người nào đó.

“Ai ya! Vừa rồi em nói là nhanh một chút sao?”

“Ừ!” Lại đi chuyển đến vành tai.

“Ồ... vậy, nhanh hơn một chút nữa...”, mềm nhũn...

“Được!”

“Ồ... em, em hình như quên mất chuyện gì rất quan trọng?”

“Ừ? Có phải là cái này?” Thẳng eo ra.

“Ồ... hình như, hình như... hình như không phải...” rên rĩ, rên rĩ.

Lý trí... lý trí đừng có đi, đừng có vứt bỏ cô, đừng có rời xa cô...

“Vậy là cái này?” Chuyển động vào sâu

“Ừm...” rên rĩ, rên rĩ.

Lý trí... lý trí... lý trí là thứ gì?

Thứ có thể ăn sao? Đi, cút đi đi!

“Ồ, vẫn muốn cái kia!”

“Đợi chút rồi cho em.” Bây giờ anh rất bận.

“Còn có cái kia, cái kia!”

“...Được!”

“Còn muốn cái kia, cái kia, cái kia!”

“...Ừ!”

“Cuối cùng, muốn cái kia, cái kia, cái kia, cái kia!”

“...”

Ngày mai bị đau eo, đừng có tìm anh.

Ồ, thật mãi nguyện, lại lên thiên đường, cùng chơi với tiểu thiên sứ rồi. Toàn thân cô tê dại nằm trên bộ ngực ấm áp mềm như lụa của sư thúc nhà mình

mà xoa xoa, hoàn toàn quên mất đang muốn hỏi vấn đề gì, chỉ cảm thấy toàn thân bị hương mồ hôi của sư thúc nhà mình thấm qua, toát lên một làn hương nhàn nhạt. Cô đưa tay hướng đến cô anh, đùa nghịch những sợi tóc vương trên đó. Sư thúc đại nhân phục vụ cô xong, thì khe khẽ nhắm mắt lại, mím chặt môi, ngả đầu vào gối nghỉ ngơi, không thờ dốc, không ngắt lịm, chỉ bình thản thờ đều đều, gò má rõ ràng đã hồng lên. Đó là hiển nhiên, hàng ngày anh đi bộ lên núi, xuống núi, nên thể lực rất tốt, đương nhiên không thể giống cô, mỗi ngày “làm” xong đều thờ hồng học nằm bên cạnh, hoặc lên thiên đường xong thì liền hôn mê đi gặp Chu Công.

Mm, rõ ràng đã phá bỏ sự trong sáng, lục căn đã không còn trong sạch nữa rồi, vậy mà sao khi anh nhắm mắt lại, cái tiên khí kia vẫn cứ toát ra ngàn ngạt? Đặc biệt là trong lòng anh còn ôm một cô gái khóa thân mất hết lý trí, bản thân anh cũng không mảnh vải che thân, thế giới thật không công bằng, cô chỉ muốn duy trì một chút lý trí nhỏ bé của cái kẻ “thân là con người” mà cũng khó như vậy. Hành động của cô đối với người nằm dưới kia, chẳng phải là không có gì khác biệt so với cầm thú sao?

“Em thích màu gì?”

“Hả?”

“Màu sắc.” Anh không mở mắt ra, chỉ khe hé môi hỏi.

“Hồng... màu hồng phấn.”

“Hồng phấn?” Anh nheo mắt, nhìn người đang nằm trong lòng mình, nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú, “Biết rồi.” Nói xong, anh áp chặt môi mình vào cặp môi không tính là hồng phấn kia, mở ra, cắn chặt cái đầu lưỡi có thể coi là màu hồng phấn, cuốn chặt, giữ chặt chỗ 32B tạm thời coi là màu hồng phấn, sờ lên quả đầu nhỏ chắc chắn là màu hồng phấn được ban tặng trên cổ anh, vuốt ve, ừ, bắt đầu một lần nữa.

“Mn... anh, anh nghe em nói xong... em... mn...” Cô thừa nhận cái màu sắc này tương đối khiêu gợi, nhưng mà cô tuyệt đối không ngầm ám thị gì ở bên trong. Vì sao không tin cô, anh đang nghĩ sai lệch cái gì vậy, vì sao cô nói cái gì anh đều coi là ám thị tình dục, cô rõ ràng là thân thể trong sạch, tư tưởng thuần khiết...

“Chỗ đó, chỗ đó... chính là chỗ đó...”

“...”

Xem ra, anh không có đoán sai, cô chính xác là muốn một lần nữa.

Dưới cách nhìn của Hạ Thiên Lưu, bất cứ câu nào phát ra từ miệng Hồ Bất Động đều không thể tin tưởng được, và cũng không nên tin. Những lời thừa của cô có thể không nghe, thì tốt nhất là đừng có nghe. Những lời vòng vo, quanh co của cô, nghe nhiều rồi sẽ chỉ khiến anh càng muốn kéo cô lên giường mà thôi. Bởi vì, sau khi trải qua những điều tra nghiêm túc và cẩn thận, anh phát hiện, cô gái này chỉ có khi bị vật ra giường, say đắm đến mức mất hết tư duy, bộ não và chức năng ngữ âm hoàn toàn bị cách li, lời nói không còn thông qua bộ não, và khi toàn bộ cơ thể rơi vào trạng thái xác thịt, thì mới có thể thốt ra những lời thật lòng một chút.

Cũng chỉ có lúc này, anh mới cảm thấy, miệng của cô có thể phát ra những âm thanh anh muốn nghe, cũng có thể miễn cưỡng coi là có tồn tại chút ý nghĩa.

Nhưng mà, cô gái này rõ ràng ở trên thiên đường vẫn còn chưa thỏa mãn. Cho nên, mỗi lần sau khi từ trên thiên đường rơi lại xuống trần gian, lời đầu tiên thốt ra khỏi miệng vẫn khiến người ta không thoải mái.

“Mn, mệt quá, lại phải giặt chăn, ngày mai mưa thì làm thế nào?”

“...”

“Anh có nhìn thấy hóa đơn điện nước ngày hôm qua không? Con số thật đáng sợ.”

“...”

“Anh nhớ nhé, nếu như người khác hỏi, tiền điện nước nhà anh sao lại cao như vậy, nhất định phải nói là nhà chúng ta mở điều hòa cả ngày. Tuyệt đối không được để người khác biết những con số này toàn là do máy giặt và nước tắm rửa sinh ra. Nếu không thì, chúng ta chắc chắn sẽ bị lôi ra đường để thị chúng đó!”

“...” Nheo mắt, tóm lấy sinh vật đang riu riu rít rít kia, đè xuống, anh quyết định dùng phương thức của mình để khiến trí não và cơ thể cô phải phân li: “Thêm một lần nữa.”

“Ý! Haizz? Lại nữa? Tại sao mỗi lần em và anh nói đến phí điện nước, anh liền muốn thêm một lần nữa.”

“...” Chẳng phải là lỗi của cô sao.

“Tuy thất lưng vẫn còn hơi mỏi, nhưng mà, dù gì ga giường vẫn phải giặt, thêm một lần nữa, dứt khoát cho xong để tránh việc lãng phí tiền tắm giặt, ân ân ân!” Anh hoàn toàn không để ý đến việc mình nói thừa một số lời rất đúng khẩu vị của đàn ông. Hai móng vuốt kia bắt đầu bò lên ngực anh.

“...” Đột nhiên không muốn nữa.

“Mn? Sao anh lại bất động thế này, mau hoạt động đi, mau lên! Hôm nay em còn phải đi học nữa, thầy giáo rất nghiêm khắc, em không thể đến muộn đâu!” Bò trên người anh, xoay qua xoay lại, người tên “Bất động” là cô cơ mà, chẳng lẽ anh lại thích tên của cô như vậy sao, cứ ngồi ngây ra đó làm gì vậy?

“...” Rất tốt, anh chẳng muốn chút nào nữa.

Gỡ móng vuốt của người nào đó trên người mình ra, anh ngồi dậy, mặc quần, kéo khóa, mang thắt lưng, lướt ra khỏi phòng, đi tắm.

“...Sao anh lại xuống giường nhanh như vậy chứ?” Cô nghiêm túc thất vọng, đáng thương bò dậy, nhìn anh đang đứng bên giường như trên người, đã mặc xong quần kéo xong khóa, đeo xong thắt lưng, bộ dạng được vũ trang đầy đủ. “Đi tắm thôi mà, anh đóng khuy chặt như vậy làm gì chứ!”

Anh cau mày, nhắm mắt, nhìn cô hoàn toàn không cảm nhận thấy anh đang không vui, đang muốn trừng phạt cô. Cho nên, anh mới dứt khoát không để lộ một chút cảnh xuân nào cho cô nhìn, với ý nghĩ này, anh đã đi đến cửa phòng lại đột nhiên dừng bước, mang nụ cười có mấy phần lạnh lẽo, quay lại giường, khom người xuống, nhìn thẳng vào cô.

Cô lập tức nhận được tín hiệu phát tình, nhắm mắt lại, chu miệng lên, vô cùng hợp tác hướng đến anh: “Muốn thì nhanh một chút. Ở trước mặt em còn cố làm ra vẻ mặt tự nhiên gì chứ, trên dưới toàn thân anh, em chỗ nào không có...”

“Bụp!”

“Ai ya! Anh làm gì mà lại đá em từ trên giường xuống thế!”

“Rầm!”

Trả lời cô là một tiếng đập của như phát tiết.

Cô mở mắt ra, nằm trên nền đất mát mẻ, cuộn người trong chăn, mơ màng chớp mắt nhìn thế giới nghiêng đổ. Haizzz, cô bây giờ chẳng phải là nên khi thế hùng hực, đề anh xuống giường, nghe tiếng rên rỉ khó nhằn nại được của anh phát ra sao? Tại sao thứ cô nghe thấy lại là âm thanh tắm rửa róc rách truyền ra từ phòng tắm ra? Lòng mày càng lúc càng nhúu chặt, đầu óc càng nghĩ quay cuồng, cuối cùng rút ra được kết luận.

“Buổi sáng vừa tỉnh giấc, khí còn nặng như vậy, làm gì mà mỗi ngày đầu đá em xuống đất. Ừm, quả nhiên anh chỉ yêu cơ thể em, “làm” xong thì trở mặt không nhận người nữa, còn ngược đãi em như thế này, hu...”

Lật người một cái bò dậy khỏi mặt đất, cô đột nhiên nhớ lại chuyện gì, vội vàng kéo chăn, mở cửa, xông vào phòng tắm: “Tắm cùng nhau! Tắm cùng nhau!”

Dù gì lần này anh xuống núi đón cô, Phan Đoàn không theo xuống cùng, bố cô lại chẳng biết đã chạy đi vào cõi thần tiên nào rồi. Cả căn phòng chỉ còn một đứ một cái là anh và cô, cần gì phải quần cái vai vế, loạn luân gì đó làm gì chứ, cô muốn dâm loạn thì có thể dâm loạn thoải mái! Ủ ừ ừ! Hơn nữa, động tác mặc quần vừa rồi của anh quá nhanh, hại cô vẫn chưa kiểm soát được gì. Như vậy cả ngày hôm nay của cô sẽ rất không có tinh thần. Com sáng phải ăn đủ mới có sức lực suy nghĩ chứ!

“...” Anh không đáp lại lời nào, cũng không phản đối, nhìn cô kéo chăn, lảo đảo xông vào phòng tắm, mở cái cửa anh không khóa, vội vàng đứng dưới vòi hoa sen.

“Trời nóng như vậy, anh còn tắm nước nóng làm gì!” Hu hu, hơi nước mờ mịt, bay bay lảng đãng, ngoài mấy sợi tóc mái mềm mại đang cùng với những giọt nước trên ghẹo thân kinh thì giác của cô, và những đường còn hút hôn thấp thoáng có thể nhìn thấy ở khoảng cách không xa đang đùa giỡn những cảm giác ngoại thân kinh thị giác của cô, những thứ còn lại cái gì cũng mơ mơ hồ hồ. Hừ, không nhìn thấy, cô cũng có thể sờ mà: “Bảo anh đừng dùng nước nóng mà, anh không biết nước nóng rất lãng phí điện sao!”

“...” Cục bông tắm nắm chặt trong tay, gắng sức, dù chết cũng không chạm đến người cô.

“Anh đến đây một chút, đến đây một chút, tắm cùng nhau đỡ phí nước hơn. Còn nữa, còn nữa, nhân tiện cho cái chăn trên người em được giặt luôn cùng một lúc. Nhất cử tam đắc (làm một lần mà được cả ba việc) em thật là rất...”

“Cút ra ngoài!”

“Bịch!”

Vẫn còn chưa hiểu hết tình cảnh của mình, cái kẻ tham lam kia, sau một hồi đầu óc choáng váng, người ướt lướt thướt kéo chăn đã ướt một nửa, liền bị vứt ra khỏi phòng tắm. Cô đứng trong phòng khách, nước chảy ròng ròng, hoàn toàn không hiểu sao mình lại bị ném ra ngoài. Cô thề, lúc mới vào, rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của anh ửng hồng lên, kèm theo đó là dục vọng, vẻ tươi đẹp của anh muốn phô ra, đợi người ta ngắt, bộ dạng của anh giống như thể “muốn cự tuyệt còn chào đón” vậy. Nhưng...sự cự tuyệt này sao lại triệt để như thế, hại cô không biết tiếp theo sẽ được chào đón thế nào...

“Hu...em...” Cô không bỏ cuộc, dùng phương thức giả bộ đáng thương để thu hút sự đồng tình, móng vuốt lại một lần nữa sò lên cửa phòng tắm.

“Cạch!” Đáp lại cô là tiếng vang lên của chiếc cửa đã bị khóa.

“...”

Được rồi, bây giờ cô hiểu, anh không, phải là đang “muốn cự tuyệt còn chào đón”, cũng không phải là cố làm ra vẻ mất tự nhiên, anh rất là nghiêm túc, thẳng thừng bảo cô rút ra xa một chút, tốt nhất đừng có lại gần anh trong bán kính một mét, càng không muốn cô quấy rầy anh hưởng thụ cảm giác tiên nhân tắm rửa một mình yên tĩnh.

Ngủ gà ngủ gật, mơ màng ăn xong cơm sáng, anh nhìn người nào đó vì không được tắm cùng mình mà bỏ lỡ thời gian, hoảng hốt kêu lên: “Sắp muộn rồi!”, vội vàng đánh răng, rửa mặt, tắm tấp, sau đó bò đến bàn ăn sáng, đeo túi xách xông ra ngoài. Anh cảm thấy rất cần thiết phải hỏi một câu.

“Khi nào về?” Anh đã đợi ở dưới núi chờ cô lâu rồi.

“Mn, đợi em thi xong!” Nhân tiện ở dưới núi chơi một trận, rồi mới cùng anh ăn chay niệm phật, ý...không, là uống thuốc niệm đạo.

“Thi xong thì quay về!” Anh rất không thích mùa hè ở dưới núi, không khí trong thành phố quá ngột ngạt, khắp nơi đều nóng bức khiến anh phiền não, càng lúc càng nhớ không khí mát mẻ trên núi.

“Tốt nhất là anh nên cầu cho em không bị thi lại!” Mỗi ngày anh đều kéo cô đi lãng phí điện nước, hại cô đến bây giờ một chữ cũng chưa xem qua, “Nói đến thi lại, em sắp đi muộn rồi, anh ngoan ngoãn đi làm nhé! Bye bye!”

“Rầm!”

Cuối cùng cũng đến lượt cô đập cửa, cô tự nhiên muốn phát huy một chút thực lực đã âm mưu từ lâu, dùng khí thế và phong cách mà bộc phát ra. Cô hoàn toàn không tự kiểm điểm, rốt cuộc là ai đã hại anh. Trong cái trời nóng muốn chết như thế này lại còn phải nghìn dặm xa xôi bay xuống núi, chờ đợi ở nơi thành phố ngựa xe như nước. Cô cũng hoàn toàn quên mất, rốt cuộc là ai đã hại anh, khiến anh bị ép đến tiệm trai bao làm trả nợ, để anh bị người ta khinh bạc giấu cọt.

Anh nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, cũng đến lúc xe của bà chủ đến dưới lầu rồi, rút một cuốn sách, anh đứng dậy đóng cửa lại, đi xuống nhà. Con ngõ nhỏ vắng vẻ, ánh mặt trời chói chang khiến anh nheo nheo mắt lại, bà vai bị ai đó vỗ từ phía sau, anh thân nhiên quay đầu, nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười rất khiến người ta ngứa mắt.

“Ê, bà chủ bảo tôi hôm nay tiện đường, chờ anh đi làm” Huỳnh Nhất Nhị còn khoe môi lên, phát ra tuyên ngôn kiểu “tôi là người yêu hòa bình”, nhưng ngữ khí phát ra lại hoàn toàn không như vậy. “Một kẻ như anh lại giám nghênh ngang đi từ khuê phòng của nữ sinh ra, thật muốn ôi anh đến góc tường nói chuyện một chút đấy.” Dừng nắm đấm “nói chuyện”.

“...” người đang cất bước hoàn toàn không muốn lưu lại đâu, dù anh có lạc đường cũng thấy dễ chịu hơn nhiều so với việc phải ngồi cùng một không gian với tên này.

“Này, này, này, đây là thái độ đối đãi với bạn bè sao? Lúc trước, khi anh nhờ vả tôi mua cái thứ kia, thái độ cũng tệ như vậy. Này, chỗ đó rẽ phải, không phải rẽ trái đâu.”

“...”

“Sao anh vẫn không thích nói chuyện như thế này chứ, cẩn thận cô ấy ở bên cạnh anh sẽ cảm thấy buồn chán đó.” Tăng thêm vẻ ác ý, sau khi cô ấy buồn chán, rất có khả năng sẽ nhân tiện “trèo tường”, nhà anh vừa hay lại ở rất gần, tường cũng rất tiện trèo.

“...” Bước chân dừng lại, lông mày nhíu chặt.

“Ai ya! Chẳng lẽ lời của tôi lại trùng hợp như thế sao? Cuối cùng cô ấy đã ghét bỏ sự vô vị của anh rồi sao? Vừa rồi khi tôi chào hỏi, cô ấy còn cười rất vô tư nữa.”

“...” Quay người, nhìn thẳng vào anh ta.

“Có thể nhẫn nại với anh được lâu như thế, đối với cô ấy mà nói đã là kỳ tích rồi. Yêu cầu đối với phụ nữ không thể quá cao.” Huỳnh Nhất Nhị nói giọng cười cợt, thực hiện cuộc đối thoại mang tính đàn ông đơn thuần với người có vẻ mặt lạnh lùng trước mắt.

“...” Hạ Thiên Lưu cất bước đi đến phía anh ta.

“Này, muốn đánh nhau sao?” Huỳnh Nhất Nhị nhìn người nào đó đang hướng đến chỗ mình, thực sự không tìm ra lý do gì để hai người đàn ông tính tình tốt như họ lại đánh nhau giữa trời nắng thế này.

“...” Dừng bước chân, anh hé miệng, rồi lại không nói gì. Đường như anh vừa muốn hé răng nhưng lại phải nuốt lời vào trong vạy. Anh mím môi lại, bộ dạng khó xử.

“...” Anh đừng có lộ ra cái biểu cảm mà chỉ có mấy nữ sinh khi thỏ lộ mới dùng thế này cho tôi xem được không?”

Nếu như giao tình tốt hơn cái giới hạn tình bạn nguy hiểm kia, chỉ sợ là người đầu tiên sẽ không tha cho cái bọn không phải là Bất Động, mà là bà chủ câu lạc bộ, bà ta sẽ lập tức lái xe đến, chen vào giữa hai người bọn họ, sau đó bắt đầu mắng chửi, làm công tác giáo dục tư tưởng sâu sắc.

“...Cái thứ kia...” Cuối cùng, Hạ Thiên Lưu cũng mở được miệng, biểu hiện như đang cố gắng hết sức, phớt lờ chính lời nói của mình.

“Cái gì?” Huỳnh Nhất Nhị thực sự không hiểu sao mình lại có thể mềm lòng đến thế. Anh ta lại có thể mặt không đổi sắc, nghe những lời gièm pha phá hoại của kẻ tình địch như mình sao? Cái gèn “bạn tốt” trên người anh ta vẫn đang phát tán sao? Anh hoàn toàn chưa từng nghĩ tới chuyện làm một người bạn tốt với người đàn ông lạnh lùng kia.

“Cái thứ đó, có màu hồng phấn không?”

“...Màu hồng phấn?” Màu sắc người nào đó thích, cái màu sắc vừa khiêu dâm vừa thuần tình, thỉnh thoảng còn có thể “quê mùa” treo làm khẩu hiệu, “Cái loại anh cần xem ra không có.” Ai bảo anh ta yêu cầu cao như vậy chứ.

“...” Cau mày.

“Nhất định phải là màu hồng phấn sao?”

“...” Gật đầu.

Huỳnh Nhất Nhị vỗ vỗ đầu có chút hoan mang, rốt cuộc là ai đã thề thốt sẽ dạy dỗ anh, phụ nữ là không thể dung túng. Bây giờ anh ta lại làm hoàn toàn ngược trái ngược với những lời anh ta nói. Rõ ràng còn tệ hại hơn cả anh nữa. “Con người anh thực sự rất phiền phức, lại khiến người ta chán ghét. Mà sao tôi phải giúp anh chứ?”

“...” Không một tiếng cảm ơn, anh quay người đi.

“Này! Đã nói với anh là rẽ phải rồi, sao anh lại rẽ trái?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ngoại Truyện 4

Trong phòng khách của câu lạc bộ trai bao, tiếng người huyên náo ầm ĩ, Huỳnh Nhất Nhị ngáp dài ngồi trong phòng làm việc của bà chủ. Nếu như không phải nhận được điện thoại của bà chủ, phải đưa người nào đó đi làm, thì sau ca làm đêm, bây giờ anh vẫn còn nằm bò trong ký túc cùng Trác Duy Mặc ngủ sung sướng. Bà chủ cũng thực không có đạo đức, con trai mình là nô dịch thân sinh thì bà ta không nỡ sai khiến, lại nỡ sai khiến chính nô dịch con riêng là anh đây, người đã gọi bà ta một tiếng “ma ma tang [1]”.

[1] Từ dùng để gọi bà chủ của quán rượu, kĩ viện.

“Tên tiểu tử thôi đó? Đến bây giờ vẫn không vừa mắt với Thiên Lưu, cậu bảo nó tới đón Thiên Lưu đi làm ư? Chẳng thả, bảo nó một tháng không được động vào bất cứ động vật cái nào còn dễ dàng hơn.” Hơn nữa, không cần thận, nó sẽ lôi Thiên Lưu vào ngõ nhỏ mà chăm sóc một trận mất. Thế nhưng càng tiếp xúc lâu càng phát hiện ra, Hạ Thiên Lưu cũng là một sinh vật rất nguy hiểm. Vạn nhất, cậu ta hiện nay tay rắc cái thuốc bột gì đó sẽ khiến bà không có người đưa tiền, bà phải tìm ai khóc cho mình đây?

“Tôi cũng không vừa mắt với anh ta.” Anh chỉ vào Hạ Thiên Lưu trên màn hình giám sát, tay cầm cuốn sách chẳng ai đọc hiểu, xem rất chăm chú. Người này, nhân lúc gia đình anh có chính kiến, nhân lúc anh không ứng phó xuê, liền cướp mất người của anh, đào góc tường của anh, còn dùng cách nói rất đẹp để là, giúp cô thay đổi số mệnh. Huỳnh Nhất Nhị anh cứ coi như có tri độn hơn nữa, cũng biết được hành động của Hạ Thiên Lưu không phải là vì nghĩ cho hạnh phúc của anh, hoặc có thể nói, anh ta căn bản không ngần ngại đem Huỳnh Nhất Nhị anh vào trong cái kế hoạch vĩ đại của anh ta. Anh ta thực sự là thứ khiến cho người ta không vừa mắt.

“Không phải chứ, cậu và cậu ấy chẳng phải đã hóa giải hết hiềm khích rồi sao? Vì một đứa con gái mà không ưa nhau thật không đáng. Con gái mà, tiện tay tóm một đứa thôi, trên mặt đất có cả đồng, đúng không?” Bà chủ chống tay lên cằm, tiện miệng trả lời.

“Trên mặt đất có cả đồng, tiện tay tóm lấy, sao anh ta lại tóm đúng người của tôi?”

“...Tôi làm sao mà biết được, có lẽ sở thích tội tệ của các cậu giống nhau? Khẩu vị của mấy người đều chẳng ra làm sao cả. Hay là cậu cũng đừng giúp cậu ấy đi đặt cái thứ đồ chẳng ra làm sao kia nữa.”

“Là anh ta cứ đòi màu hồng phấn, chẳng có bất kì tương đồng gì với sở thích của tôi cả

“Đối với khẩu vị của Thiên Lưu, lão nương đã không còn bất cứ kì vọng nào nữa rồi, haizz! Nhưng mà, cậu ấy ở trên núi nhiều năm như vậy, đột nhiên muốn cái đồ chơi hiện đại kia làm gì chứ? Lão nương không cảm thấy cậu ấy có hứng thú gì với đồ hiện đại đó cả.”

“Mua chuộc lòng người đó.”

“Ai ya! Không phải chứ? Để tặng con nha đầu thối đó sao?”

“Nếu thế thì sao?” Huỳnh Nhất Nhị hừ mũi lạnh lùng.

“Giúp tình địch đối xử tốt với bạn gái trước à, đột nhiên cảm thấy cậu phong độ hơn con trai tôi rất nhiều, được, có tiền đồ! Lão nương tán dương cậu!”

“...” Huỳnh Nhất Nhị chuyển ánh nhìn, bản thân cũng không muốn giải thích quá nhiều cho hành vi của mình. Nhìn Hạ Thiên Lư đáng say sưa đọc sách, anh băng quơ hỏi một câu, “Anh ta đang đọc cái quái gì thế nhỉ?” Tại sao tất cả mọi người, từ khách nữ đến tiểu trai bao đi qua anh ta mặt đều hồng lên, tim đều đập nhanh, mắt đều chớp chớp lia lịa?

“Ừ? Cậu không biết cậu ấy đang đọc gì sao?” Bà chủ ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên Lư đang lật sách, lông mày nhíu chặt lại, biểu hiện nghiêm túc, chống má cười lạnh lùng nói: “Chính là thứ sẽ khiến cậu muốn xông vào xử lý cậu ấy đấy.”

“...”

“Biết cái gì không?”

“Tôi đi xuống xử lý anh ta trước, sau đó lại lên nghe đáp án của bà thế nào?” Anh trung ra nụ cười mỉm không thoải mái sau khi bị chọc tức.

“Xùy, xùy, xùy! Cậu đúng là không làm trò cười được, tiểu Thiên Lư mỗi lần bị tôi bắt nạt, đều chỉ mím chặt môi, sau đó nhìn tôi âm ỉ. Còn cậu lại chẳng hề biết giả vờ đáng yêu như thế nào phải không?”

Huỳnh Nhất Nhị cười nhạt một tiếng, quyết định không dài dòng với bà chủ nữa, đứng dậy cất bước đi thẳng đến phòng khách câu lạc bộ trai bao, anh quyết định tự mình xem kết quả như thế nào.

Bà chủ câu lạc bộ nén c người khác, nhìn Huỳnh Nhất Nhị trên màn hình, đi thẳng đến gần Hạ Thiên Lư, rút cuốn sách trên tay cậu ta, lật hai trang, sau đó bắt đầu bồi hồi hít sâu, trợn trừng mắt. Biểu hiện của Huỳnh Nhất Nhị xem ra đang rất muốn ném cuốn sách kia xuống đất, rồi giẫm lên nó mấy cái. Bà ta thực sự là rất có cảm giác thành công, lại nhìn sang Thiên Lư bị người ta cắt ngang nghiên cứu nghiêm túc của mình, bộ dạng đáng yêu đang rất không thoải mái như muốn nói “Tôi tuyệt đối sẽ không cho cậu mượn sách của tôi.” Đối với chàng VIP do chính bà bồi dưỡng này, bà chỉ có thể buồn bã thờ dài một tiếng:

“Thiên Lư à, cậu không thể nào mang cái tư thế xem loại “Xuân cung đồ [2]” chẳng ra làm sao thế này mà ngồi trong câu lạc bộ trai bao nghiên cứu được đâu. Suốt ngày khiến cho nữ sinh nhà người ta mệt mỏi, nên nói cậu tốt như thế nào đây, haizzz!”

[2] Sách mô tả các tư thế quan hệ nơi phòng the của thời xưa.

Cùng vào lúc đó.

Nữ sinh quay thành một đồng trong giảng đường, một nữ sinh nào đó đưa cuốn tạp chí mới tinh lên, bắt đầu mở ra, ánh mắt chẳng tốt đẹp gì nhìn vật thử nghiệm Hồ Bất Động, đập sách lên bàn một cái.

“Trắc nghiệm tâm lý!”

“Lại nữa rồi?” Trắc nghiệm lần trước cô còn chưa tiêu hóa hết, vẫn canh cánh cái đầy trong bụng, không phải nhanh như vậy, lại muốn khiêu khích sức chịu đựng của cô nữa chứ? Sự thúc ép cô đang thay đổi phương pháp giãy vò cô trên giường, bây giờ linh hồn và thể xác cô đang phân li rất dữ dội, cơ thể vận động quá sức lập tức dẫn đến não bộ thiếu đường khí!

“Chủ đề hôm nay là: Bạn và anh ta, có ngoại tình không?”

“Ngoại tình à?” Trong đầu cô căn bản không có cái sợi dây thần kinh đó!

“Hừ hừ hừ! Xem ra cậu chẳng hiểu đàn ông mấy.”

“Tin mình đi, mình cảm thấy mình đã sâu sắc lắm rồi, đã tìm hiểu từ nhiều góc độ, nhiều phương diện. Hơn nữa, sau mỗi lần tìm hiểu, mình đều phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và tiền bạc để đi giải quyết hậu quả.”>

Nữ sinh kia như hoàn toàn chẳng nghe hiểu lời cô, liền phát ngôn luân đạo: “Cho nên đàn ông, giống như chó đực vậy, nhìn thấy cột điện sẽ chạy đến tè, tè xong rồi thì hiển nhiên coi đó là địa bàn của anh ta. Cậu đã nhìn thấy con chó nào chưa tè vào cột điện chưa?”

“... Cậu nhìn thấy cái cột điện nào sau khi bị tè vào, còn phải rất đáng thương ngồi đây học bài chưa?”

“Không phải chính là cậu sao?”

“...” Xem ra bạn học của cô hoàn toàn không hiểu câu phản vấn của cô không phải là câu nghi vấn.

“Câu hỏi một, trên người anh ta thường xuyên có mùi thơm sau khi tắm rửa không?”

“Có!” Bởi vì anh ấy yêu tắm rửa siêu cấp mà.

“Xùy, xùy, xùy!” Hà? Sao lại bắt đầu lắc đầu rồi?

“Câu hỏi hai, anh ta có thân mật với bạn trước mặt người ngoài không?”

“Anh ấy sao lại phải thân mật với mình trước mặt người khác chứ!” Thái độ của anh ấy khi đã chiến với cô, còn ôm sự sùng kính mà không dám động thủ nữa là.

“Haizz, haizz, haizz!” Nay, đừng như thế có được không, bọn họ đang nghĩ gì vậy?

“Câu hỏi ba, anh ta đã chạm vào người con gái khác chưa?”

“Thừa lời!” Anh ta làm trong cái ngành này, lẽ nào không để cho người khác chạm vào? Cái gọi là bán tài không bán thân kia, trong thời đại này đã không còn tồn tại nữa rồi, thể xác mới là vương đạo.

“Câu hỏi bốn, anh ta đã từng vì người con gái khác, vứt bỏ bạn chưa?”

“Đó là điều đương nhiên” Cứ có người khác gọi điện đến, anh ta liền tự động mất tích luôn trước mặt cô. Nếu là đang trong lúc hẹn hò, thì cô sẽ phải tự mình đi về nhà. Còn chuyện thổ lộ được một nửa thì anh đi mất lại là chuyện rất bình thường. Á, á, á! Đột nhiên lại nhớ ra cái người con gái yêu thật lòng chỉ biết viết ba chữ tên anh kia, cô thật cảm thấy không thoải mái!

“Câu hỏi năm, bạn cảm thấy có cần hỏi tiếp không?”

“...Đây là câu hỏi gì chứ?”

“Bởi vì người đàn ông của bạn rõ ràng là đang ngoại tình mà.”

“Anh...anh...anh ấy có từng không tốt một lần, nhưng bây giờ anh ấy biểu hiện rất tốt.”

“Tốt ở đâu?”

Tốt ở đâu? Mỗi ngày anh sẽ lăn cùng cô trên chiếc giường đơn? Xác thịt? Anh sẽ giúp cô thu dọn hàng, giúp cô trả nợ cho bà chủ câu lạc bộ? Căn bản là công việc của anh, người khác muốn câu cũng chẳng được, mỗi ngày tinh thần sáng khoái chạy đến phòng điều hòa ngồi xem sách. Nếu là cô, cô cũng tự nguyện ngồi trong điều hòa miễn phí!

“Anh ta...này...”

“Đợi một chút, giấy không gói được lửa, người đàn ông của cậu nhất định sẽ ngoại tình! Hô hô hô hô!”

“...Cái này có gì đáng để cậu hô hô hô cười như vậy hả?” Cười trên sự đau khổ của người khác như vậy sao? Cô có nên đánh người này không chứ?

Kết quả, cô ấp ủ mấy ngày kế hoạch báo thù cô nữ sinh kia. Nên biết, nội tâm của con gái giống như mũi kim vậy, nhỏ mọn đến đáng sợ. Nhưng cô vẫn chưa quyết định rốt cuộc nên dùng túi chụp lên đầu rồi lôi cô ta đến góc tường đâm đá, hay là cầm cô ta xuống đường làm cột điện cho chó tè vào. Người đàn ông của cô, không, nói một cách chính xác là sư thúc nhà cô, lại thật sự dám ngoại tình hay sao?

Trong ngày hè nóng nực, phải giải quyết một đồng môn thi, Hồ Bất Động muốn cùng bạn học đi giải stress một chút. Thế là bọn họ chui vào một quán đồ uống để giải khát. Khi đang mãi bỏ lên quầy gọi một cốc chanh đá, áo của cô bị một nữ sinh đi cùng kéo kéo.

“Này, Bất Động, chỗ kia có một người đàn ông tuyệt đẹp. Trời ơi, đẹp quá đi mất, chưa từng nhìn thấy động vật giống đực nào lại đẹp đến như vậy, chết mất, cậu nhanh nhìn đi, mi còn, mũi cao, môi mông.”

“Ông chủ, cho đá nhỏ một chút, cái loại mịn mịn ấy!” Ừm, cái cách miêu tả không giống như miêu tả đàn ông đó dường như rất quen thuộc.

“Đã là lúc nào rồi chứ, cậu còn có tâm trạng gọi đồ uống, anh ta sắp đi rồi, cậu mà không nhìn là hết cơ hội đó, nhanh lên nhanh lên! Đang cười, đang cười kia! Anh ta cười lên nhìn đẹp quá, siêu dịu dàng, siêu tao nhã, cậu mau nhìn đi!”

“Mình không có tiền lẻ, cho mình vay tiền.” Cười? Còn dịu dàng tao nhã? Ừm, đó không phải là đồ cảm thú cô quen kia.

“Được, được đó, còn giúp bạn gái của anh ta lau miệng nữa, dùng tay áo lau, ồ, á!” Tiếng cuối cùng kích động đến mức họ không thể tự mình uống nước đã được nữa.

Cô cầm cốc nước lạnh đã được pha xong, uống một ngụm lớn, quay người lại chuẩn bị thưởng thức mỹ nam bên đường. Phải nói là thẩm mỹ của cô bạn học này cũng tương đối cao, hàng tốt đến mấy cũng vẫn chưa lọt được vào mắt của cô ấy. Đã mấy năm rồi, chưa từng nghe thấy cô ấy khen bất kỳ người đàn ông nào đẹp trai, chứ đừng nói là tuyệt đẹp. Ngày ngày cô ấy chỉ biết kêu mọi người tránh xa đàn ông một chút. Người có thể lọt vào mắt cô ấy, đương nhiên phải là một giống vật cực kỳ đặc biệt rồi.

Cô thưởng thức cái vị chua đầy trong miệng, quay đầu nhìn về hướng người đàn ông tuyệt đẹp ngoài cửa kính lớn kia, anh ta đang khom người giúp bạn gái lau miệng. Đối với cái động tác lau miệng này, cô khá là yêu thích, khá là... yêu. cái đầu anh ta đó!!!

Người kia là ai, tên khốn nạn cười như mùa xuân tỏa nắng kia là ai? Cả bộ dạng cười dâm đãng thế kia, còn đang thu cái tay vừa mới lau miệng cho bạn gái, đặt lên trên môi mình, tùy tiện liếm một cái, hơi nhăn mày lại, bộ dạng cứ như đang gặm giỗ kia là ai?

Ai đến nói cho cô biết, cái khuôn mặt trước mắt cô kia không phải là Hạ Thiên Lư, cái người cứ sau khi ‘làm’ xong là đá cô xuống giường, để cô tắm được một nửa thì vứt cô ra ngoài. Đó không phải là sự thúc đại nhân nộ cười hiềm hoi như vàng, khi ở bên cô thì chỉ biết nấu thuốc, xem sách rồi lại ngủ ra chữ. Anh ta đâu phải VIP gì nữa, cô chỉ cho câu lạc bộ trai bao mượn anh dùng tạm mấy ngày thôi mà. Anh chỉ cần ngồi yên trên sofa đọc sách, bán bản mặt, căn bản không cần ra ngoài tiếp khách mà!

Bây giờ, anh ấy đang làm gì thế kia? Lương tâm trời dậy lại muốn tăng ca hay sao? Đối với sự nghiệp trai bao, rõ ràng anh đã quá say đắm mất rồi? Hay cô gái bên cạnh kia vừa hay hợp khẩu vị anh ấy, là loại mà anh ấy muốn tiếp?

Đúng rồi, anh ấy chỉ tiếp những khách mà anh muốn, vốn không người nào có thể sai khiến được anh. Anh căn bản cũng chẳng muốn cho cô biết việc anh muốn ra ngoài tiếp khách. Chắc là anh đã quá buồn chán, thần kinh của anh cũng đang ngứa ngáy muốn hoạt động rồi. Như vậy có nghĩa là, anh đang ngoại tình!

Đưa tay kéo cửa quán đồ uống, ánh mắt Hạ Thiên Lư từ đầu tới cuối không nhìn cô lấy một cái. Cô giống như người qua đường đứng bên cạnh anh vậy. Tay phải của cô bị người bạn học giữ chặt. Cô bạn ấy dường như vì thời khắc này, có thể được cùng đứng trong một không gian với mỹ nam mà toát ra màu hồng phấn cuộn trào. Cô cũng đang cuộn trào, nhưng mà là cuộn trào ghen tuông.

“Nước dưa hấu được không?”

Anh quay đầu hỏi cô gái bên cạnh, nụ cười nơi khóe miệng vẫn chưa hạ xuống, cũng không vì gặp phải người nào đó mà có chút thay đổi,

“Em muốn uống hai cốc.” Cô nữ sinh bên cạnh trả lời, “Thời tiết nóng quá!”

“Một cốc, em đồng ý với anh, nhé?” Anh cường điệu nói.

“...” Cô nữ sinh kia dường như bị sự từ chối của anh khiến cho mặt hơi hồng lên, “Úm, chuyện này anh cũng nhớ rõ nữa.”

Anh cười như chẳng có chuyện gì, nhận cốc nước từ tay chủ quán, trả tiền, nhét cốc nước vào tay cô gái, đưa tay giúp cô lau lau cái trán đang toát mồ hôi, nắm tay cô đi ra ngoài.

“Anh ta đang làm gì vậy?” Cắn chặt môi, Hồ Bất Động cảm thấy sự tu luyện của cô thực sự đạt đến cảnh giới rồi. Có lẽ vì trước đây quen với nghề nghiệp của anh, cô mới có thể duy trì được phong độ tốt như hiện tại. Nhưng mà trước đây là trước đây, trước đây quan hệ của hai người vẫn chưa đầu vào đâu, vẫn rất mơ hồ, vẫn không rõ ràng, cô không có lý do hay cớ gì để ghen tuông cả. Nhưng mà, bây giờ cô tốt xấu gì cũng có quyền được hỏi một câu chứ?

Chỉ cần anh nói với cô, anh đang làm việc, thì dù anh cứ giữ nguyên khuôn mặt đó nói với cô cũng chẳng sao cả.

Bảo cô đừng phiền anh làm việc cũng được, tự cô sẽ biết phải làm gì, cô chắc chắn sẽ không nhiều lời, ngoan ngoãn cất bước chuẩn đi.

“Ồ? Minh đang nghiền đá!” Cô nữ sinh bên cạnh chọc chọc cái ống hút, trả lời.

Còn cái người nên trả lời câu hỏi của cô kia lại xem cô như không khí vậy, kéo một cô gái khác đi ngay trước mặt cô, chuyên nghiệp đến mức, một mắt, anh cũng không thèm nhìn cô.

“Người đàn ông đó tuyệt quá, chắc chắn biết bạn gái mình đến ngày rồi, cho nên chỉ cho cô ấy uống một cốc, vừa đẹp trai lại vừa chu đáo, tuyệt vời!”

“Đúng vậy, anh ta khi nữ sinh đến ngày, còn có thói quen biến thái là sắc thuốc bắc cho người ta uống nữa!” Nói cái khi gì là bỏ huyết dương khí chứ. Là giúp cô bổ sung đủ máu để nhìn cho rõ, dưỡng đủ oán khí để chuẩn bị phát cuồng lên với anh thì có.

“Cậu đang nói gì vậy? Bất Động?”

“Không có gì, mình đang nói, nam sinh kia tối nay sẽ bị cấm vận, phải ngủ dưới đất, sáng mai sẽ không được ăn cơm, ngoài ra còn phải tự mình giặt quần áo!”

“Cái gì?”

“Còn nữa, bạn gái của nam sinh kia, cũng sẽ chuẩn bị đi ngoại tình!”

“...”

Chương 76: Ngoại Truyện 5

“Thiên Lưu sư thúc không bằng loài cầm thú.”

Một tờ giấy A4 tiêu chuẩn được thêm vào một dòng chữ lớn viết bằng bút bi nghịch ngoạc của Hồ Bất Động, được dán lên phòng người nào đó bằng băng dính hai mặt, bay phất phơ theo gió. Cái tờ giấy A4 đó, nhìn thế nào cũng không khí thế bằng anh tiện tay vẽ bậy lên, nhưng lại khiến cho anh vừa mới tan làm về phải nhũn chặt mày lại. Đi đến trước cửa phòng cô, đang muốn đưa tay g

“Anh đứng ở ngoài cho tôi! Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu giúp hồ ly tinh lau miệng kia chạm vào cửa phòng của tôi!”

“...” Anh cúi đầu, mở mắt nhìn bàn tay ngọc ngà không chút dị trạng nào của mình. Không biết cái cô ghét là ngón tay nào của anh? Một cô gái tối qua còn bay lên thiên đường với bàn tay của anh, giờ lại nói ghét bàn tay đó là vì sao?

“Ngoài mấy trăm dặm còn ngửi thấy mùi hôi thối kia trên người anh bay loạn xạ đó. Người đàn ông ăn vụng không biết chùi mép còn khiến người ta khinh bỉ hơn cả kẻ cường hiếp chưa thỏa mãn nữa kia!” Cường hiếp chưa thỏa mãn, là tội ác khiến Hồ Bất Động cô khinh bỉ nhất.

“...” Cường hiếp? Cô ấy đang nói ai cường hiếp ai? Cái người mấy lần không thỏa mãn kia chẳng phải là cô hay sao?

Trong phòng đột nhiên im lặng một hồi, anh đứng ngoài cửa cân nhắc xem phải xử lý tình huống trước mắt thế nào. Tình huống này anh chưa gặp bao giờ, trong đầu anh căn bản không có sợi dây thần kinh nào biết xử lý người con gái đang phát cuồng kia.

“Bố, đối với chị Hồ bố chỉ cần ghi nhớ một điểm, là có thể thiên biến vạn hóa, nhất cử lưỡng tiện, không có gì bất lợi. Điều này chính là, khi bố không hiểu tình huống trước mắt là gì, thì hãy áp dụng theo phương pháp của nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình mà làm. Tin con đi, lúc đó bố “làm” một lần, đảm bảo chị ấy chẳng còn chút sức lực nào mà chống trả.”

Đây là lời dặn dò tha thiết của Phan Đoàn dành cho anh trước khi xuống núi. Khi đó, phản ứng của anh là nhướn mày lên, kèm theo đó là thái độ khinh miệt, chống cằm tiếp tục nghiền cứu cuốn sách mình đang quan tâm. Nhưng trong tình huống hiện giờ, muốn bắt chước nhân vật

nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình thì phải xử lý như thế nào?

“Đối với việc phụ nữ phát cuồng, chỉ có một biện pháp, đó chính là áp đảo, phải đưa cô ta lên thiên đường. Bố đừng thừa lời vô ích, là đàn ông thì nên dùng thân thể để xử lý!”

Con trai của anh đã dạy dỗ anh như vậy.

Thế là, anh mở miệng.

“Em ra ngoài trước đi.” Sau đó anh đưa em lên thiên đường.

Anh vừa gỡ cà vạt, vừa đem tinh lược bớt cái vế sau của câu đi.

“Anh... anh... anh hiểu cái gì gọi là giải thích không hả!” Trong não của anh có sợi dây thần kinh giải thích không thể! Giọng nói ở bên trong tuy xa mà gần, xem ra, cô đang đứng ngay sau cửa, tiến hành cuộc đối thoại sâu sắc với anh.

“Em ra ngoài trước đi.” Sau đó, anh lại dùng thân thể để giải thích.

Cởi khuy áo sơ mi ra, cởi đến cái thứ ba, lộ ra chút phong cảnh đẹp, đợi người nào đó ngoan ngoãn đi ra, anh sẽ miễn phí tặng “đậu phụ” để bù đắp cho cô.

“Em việc gì phải ra chứ, anh chắc chắn muốn đợi em đi ra liền trị em, rồi đưa em lên thiên đường, dùng thân thể để giải thích chứ gì?”

“...” Mặc nhiên thừa nhận... còn có cách nào tốt hơn sao? Anh hoàn toàn không biết.

“Anh! Quả nhiên anh chỉ...”

“...” Câu lẩm bẩm phía sau anh không nghe rõ, chỉ nghe thấy cô im lặng một hồi, sau đó ngữ khí như thể đang thăm vấn mà hỏi anh.

“Nghỉ hè năm nay em có thể không lên núi với anh được không?”

Bàn tay đang cởi đồ của anh dừng lại, nhìn hai chữ cầm thú trên cửa phòng, lông mày nhũn chặt: “Em lại muốn giận dỗi với anh sao?”

“Em không phải là giận dỗi!”

“Vậy tại sao?” Anh mặc kệ cho chiếc áo bung ra, phô bày thứ phong cảnh đẹp đẽ. Ánh mắt anh tối lại.

“Dù gì em cũng không muốn lên núi nữa. Em thấy anh cũng rất muốn hưởng thụ cuộc sống đô thị này mà, còn giả vờ quay lại niệm đạo làm gì nữa, he he!”

“... Em ghét sự vô vị?” Là ghét trên núi vô vị, hay là ghét anh vô vị?

“... Đúng vậy, vốn dĩ tất cả đều rất vô vị. Lê nào anh còn muốn em giả vờ vui vẻ nữa sao! Khi anh ôm sách thuốc cần lung tung, em liền phải ngồi dưới đất chơi với kiến, nếu không thì phải cùng anh chạy khắp cả núi tìm thảo dược, anh cảm thấy như thế là lãng mạn lắm sao? Còn suốt ngày bị mấy vị trưởng lão nhà anh bắt nạt, nói em gây rắc rối, phiền phức cho thiếu chủ, còn đưa chân đá em mấy cái. Căn bản tất cả bọn họ đều không thích em, em quay lại đó làm gì

“...”

“Em muốn uống nước đá thì anh lại ép em uống thuốc bắc! Em muốn đọc tiểu thuyết, trong tủ của anh lại toàn là sách võ vắn. Sau hai tháng xuống núi, em chẳng biết cái gì cả. Trên lớp, bạn bè nói cái gì em cũng đều không hiểu, chỉ biết nhìn ra cửa ngây ngây dại dại. Vì sao em phải lên núi cùng anh chứ!”

“...”

“Còn anh thì sao, anh chẳng phải cũng rất vui vẻ ở dưới núi sao. Anh ở đây thì như cá gặp nước vậy. Phong phú nhiều màu sắc, phong phú về cơ thể, dưới núi có nhiều chỗ để vui chơi hơn trên núi phải không? Hôm nay, anh lại đi đâu uống cà phê, xem phim vậy? Vừa được vui chơi, lại còn được tiền nữa, anh hạnh phúc thật đấy. Em thấy chúng ta tốt nhất không cần quay về nữa!”

“...”

Ngoài cửa im lặng một hồi, khiến người nào đó nói một hơi thốt ra nhiều lời như vậy bắt đầu bồn chồn căng thẳng. Cãi nhau với Hạ Thiên Lưu, cho dù đã cách một lần cửa, cô cũng không tìm được cảm giác an toàn.

Cô rón rén bò lên, áp tai vào cánh cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Quái lạ! Một chút động tĩnh cũng không có. Cô bủn rủn, có lẽ anh đã dùng “Lăng ba di bộ” bay đi mất tiêu rồi. Dù gì thì anh cũng nên giải thích với cô một chút chứ, ngoại tình cũng được, thân thể cũng tốt, dù gì...

“Cạch, tách!”

Tiếng gì vậy? Cô giật thót mình, quay đầu lại, thấy anh cầm chìa khóa chọc mạnh, mở cửa đi vào phòng chẳng chút trở ngại. Anh u ám nhìn cái kẻ bị dọa cho bò lổm ngổm dưới đất, hoàn toàn không còn cái khí thế oai phong lẫm liệt vừa rồi khi cô nạt nộ anh.

Thực ra, căn cứ vào tâm trạng của anh lúc đó mà nói, anh vô cùng muốn lựa chọn cách giống như trong tiểu thuyết, lập tức đập cửa xông vào, lôi người nào đó từ dưới đất lên, kéo ra khỏi phòng, ấn xuống sofa mà dạy dỗ. Nhưng nghĩ đến chùm chìa khóa còn ở trong túi, anh quyết định tiết kiệm chút sức lực còn lại, dành để giáo huấn cô!

“Rất vô vị phải không?” Anh cong khóe môi lên cười cho cô xem, đứng trước mặt cô, bộ dạng nhìn từ trên cao xuống, hai tay anh đút trong túi quần, áo thì phanh hết cúc, phô ra thân thể đẹp đẽ nõn nà trước mặt cô.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu trưng ra nụ cười nhạt nhẽo trông rất khó coi. Cô đúng là kẻ ngu ngốc, đúng là đồ bà đậu! Coi như muốn cãi nhau, thì cũng phải đứng cho có tư thế một chút, muốn khóa cửa thì cũng nên xác nhận lại xem đối phương có chìa khóa hay không chứ.

“Không, em... vừa rồi chỉ là đùa... đùa thôi, hôm nay em vẫn chưa thi xong, cho nên, em... em, em chỉ phát tiết một chút. Bây giờ phát tiết xong rồi, không sao rồi, hi hi, em đi làm cơm tối đây. Anh... sư thúc đại nhân, anh đã ăn cơm tối chưa?”

“Em phát tiết xong rồi?” Anh từ từ khom người xuống, nụ cười trên khóe miệng lại kéo dài hơn. Nhưng mà, nhưng mà cô lại chẳng có một chút cảm giác muốn hưởng thụ nào.

“Vâng... vâng ạ.” Cô rất thành khẩn, gật mạnh đầu nói.

“Được!” Anh bắt đầu chậm rãi cời thắt lưng ra, động tác rất thú tính. Vì sao khi anh làm, cô lại cảm thấy động tác này khiêu gợi người khác đến như vậy.

“Giờ thì đến lượt anh phát tiết!”

“... Anh... anh muốn làm gì?” Phát... phát... phát tiết, cái loại từ ngữ này, đàn ông không được dùng bừa bãi!

“Dù gì em cũng đang cảm thấy vô vị, vậy tối nay anh sẽ cho em cảm thấy không vô vị nữa.” Anh nheo nheo mắt, rõ ràng là ánh mắt dụ dỗ người khác, nhìn hướng đến cô.

“... Em... em, giờ em không có một chút hứng thú nào đối với chuyện đó nữa!”

“Bây giờ cho em lựa chọn.” Anh rất khẳng khái cho cô cơ hội lựa chọn.

“Em muốn ra ngoài ăn cơm! Đói bụng quá rồi!”

“Trên giường hay là dưới đất?” Hoàn toàn không có thứ cô muốn.

“... Em... em...”

Anh nhìn người nào đó đang ngậy ra không thể động đậy, cười mát mẻ một tiếng: “Xem ra em chọn là trên mặt đất rồi?”

“Em chọn trên mặt đất lúc nào chứ!” Nụ cười đậm đàng tà ác kia của anh là có ý gì!

“Vậy tự mình leo lên giường đi.”

“...” Đây tuyệt đối không phải là yêu thật lòng, không phải là yêu thật lòng phải là yêu thật lòng! Oa!!!

“Em thật sự rất cần bị xử lý!” Anh quyết định dùng thân thể mình để “yêu thật lòng” cô một chút!

“Á! Cứu mạng! Oa!!!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngoại Truyện 6

Hừ hừ!

Đầu tiên, xin đem âm điệu của hai tiếng này đọc thành tiếng cười nhạt. Đương nhiên, đây không phải là cách cười nhạt của vị Hạ sư thúc vĩ đại, băng thanh ngọc khiết, khí chất siêu nhiên của cô, cũng không phải cái cách cười lạnh lùng nghe không ra hỷ nộ ai lạc của anh. Đây là kiểu cười nhạt tiêu chuẩn của Hồ Bất Động cô. Tình cảm trời dẫy, biểu đạt đến mức tinh tế sâu sắc, bởi vì cô đang rất không thoải mái, đang rất phẫn nộ, cuồng hận, cô đang phát điên!

Nếu như, một người đàn ông sau khi “làm” xong với bạn, liền đá bạn ra xa anh ta. Vậy thì, người đàn ông này chỉ yêu thân thể của bạn.

Nếu như, một người đàn ông vừa mới “làm” xong với bạn, liền xuống giường mặc quần, đeo thắt lưng, một khắc cũng chẳng lưu lại chút ảm áp cho bạn. Vậy thì, người đàn ông đó chỉ yêu thân thể của bạn, đối với việc bạn là thứ gì, anh ta một chút cũng không có hứng thú.

Nếu như, một người đàn ông vừa mới “làm” xong với bạn, liền lạnh mặt, đứng bên cạnh giường, nói với b tự biết lo cho mình là tốt hơn, đừng có nghĩ cái gì cô, cái gì không. Vậy thì, người đàn ông đó chỉ yêu thân thể của bạn, anh ta đang nói với bạn rằng đừng có vọng tưởng về tương lai của bạn với anh ta.

Nếu như, một người đàn ông vừa mới “làm” xong, liền nhận điện thoại của người con gái khác, kéo cửa ra, tiếp tục đi hẹn hò, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, lúc sắp đi, còn nhặt chỗ quần áo rơi bừa bãi dưới đất vứt lên người bạn, bảo bạn mặc vào. Vậy, người đàn ông đó chỉ yêu cơ thể của bạn, bạn đừng có cho rằng anh ta lo cho bạn sẽ bị lạnh, anh ta chỉ là đang nói cho bạn biết, phát tiết xong rồi, thì nên mặc quần áo vào, ngoài trên giường ra, khi đi ngoài đường, hai người tốt nhất nên coi như không quen biết nhau.

Nếu như, trong những điều kiện nêu trên, bạn phù hợp một đến hai điều, thật bất hạnh, bạn gặp phải chuyện tình một đêm, đơn thuần chỉ là muốn quan hệ xác thịt, quên đi là tốt hơn.

Phù hợp hai đến ba điều, thật đáng buồn, bạn gặp phải người đàn ông xấu, xin nhanh chóng chia tay.

Cái gì?! Cả bốn điều đều phù h

ợp tất?

Chúc mừng! Bạn gặp phải cảm thú rồi! Đến như vậy mà vẫn có thể chịu đựng, bạn chắc cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì?

“Xì! Đây là cái tạp chí vớ vẩn gì chứ! Lại chữ mình!”

Người nào đó lửa giận bùng bùng, đạt đến giới hạn, thô lỗ phun nước bọt trên trang giấy, túm chặt cuốn tạp chí, mạnh tay kéo rộng sang hai bên, rút cuộc, bị câu kết luận cuối cùng của cuốn tạp chí ép cho đến mức mất đi lí trí.

“Roạt!”

Cùng với âm thanh vừa rồi, cuốn tạp chí vô tội bị phân thành hai mảnh. Tình cảm mới một thời gian đã lung lay sắp đổ, một đao cũng đủ chém đứt làm hai! Ông chủ sạp báo này giờ đứng bên cạnh cô ngủ gật, nhưng dường như bộ não ông ta vẫn luôn chống mắt lên xem. Bất chợt nhảy ra từ góc tối, ông ta hình như đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.

Rất rõ ràng, không trả tiền dùng hồng mà đi. Xem ra, đối phó với loại khách hàng muốn xem sách quýt, biện pháp tốt nhất chính là đem chất lượng của sách làm kém đi một chút, dễ dàng bị hủy trong tay bọn họ, bọn họ dùng nghĩ đến chuyện không thanh toán, hừ hừ!

Vì phải đền tiền cho cuốn tạp chí đã hủy diệt hoàn toàn niềm tin đối với tình yêu của cô, cô lầm nhảm chửi mấy câu, tóm lấy cuốn tạp chí đã bị phanh thây, lê bước chân nặng nhọc chuyển hướng về nhà.

Cầm thú, lại còn là cầm thú cấp độ cao nhất...

Hồi tưởng lại những ngày bị sư thúc nhà mình "dạy dỗ", cô ra ra vào vào thiên đường mấy lần, mỗi lần lại dừng lại rất lâu, dẫn đến đầu óc bị thiếu dưỡng khí, căn bản không có bất kì năng lực phản kháng gì. Nhưng mà, tất cả hành động của anh, khôn khéo, đều phù hợp một cách vô cùng chính xác với những trần thuật trong cuốn tạp chí vớ vẩn này.

Anh sau khi "làm" xong, cũng liền đá cô đi, mặt lạnh lùng, nhanh chóng bước ra khỏi giường. Anh sau khi "làm" xong cũng thường nói với cô, bảo cô tự biết lo cho mình là tốt hơn, đừng có nghĩ cái gì có, cái gì không. Cũng chính anh, sau khi "làm" xong lập tức cầm điện thoại đi ra phòng khách.

Mấy ngày tiếp theo, cô bộc lộ rõ cốt cách của mình, không sợ sự áp bức của dâm uy, và sự dụ dỗ của xác thịt, quyết chiến tranh lạnh với anh đến hơi thở cuối cùng, thậm chí còn chuẩn bị xong cả việc lên giường nằm như cá chết. Nhưng sư thúc nhà cô thì luôn cao mình hơn, hôm đó sau khi nhẫn tâm "bắt nạt" cô, lúc tương đối thỏa mãn, còn không đợi cho cô nhiều lời, liền lạnh lùng, tự mình chia khoảng cách với cô, thanh tâm quả dục, đi về phòng của bố cô ngủ, dùng hành động thực tế để chứng minh với cô, anh không có hứng thú với cá chết.

Không có hứng thú thì không có hứng thú, ai cần chứ, cô còn đang bận thì nữa. Mặc xác anh, hàng ngày ra ngoài mà tiếp khách, tiếp chết anh đi! Mặc xác anh, mỗi ngày ra ngoài mà bán "đậu phụ", bán chết anh đi! Mặc xác, cứ để cho anh vấy vùng trong chốn hồng trần này, cứ để cho anh sa đọa chết luôn đi! Dù gì, chỉ cần tới thời hạn, cô sẽ liền đem vé xe lửa vứt cho anh, đập anh một mình cút lên đỉnh núi kia mà chuyên tâm sám hối. Cô sẽ dùng kì nghỉ hè này ở trong nhà ngủ nướng, đọc tiểu thuyết, cùng bạn bè đi KTV [1], rồi vào trong quán mở điều hòa lạnh ăn lẩu nóng, đi ra biển, đem làn da của mình phơi nắng thành màu nâu... Lịch trình của cô đã dày đặc rồi, đều là những thứ anh không thích, cũng không có một chỗ nào trống để dành cho anh, hừ!

[1] KTV: Karaoke vì tính.

Còn kế hoạch ngoại tình của cô nữa, cô còn chưa quên kế hoạch vĩ đại này. Một ngày nay, chỉ là chưa thấy mệnh đào hoa tốt mà thôi, nếu như để cô nhìn thấy một cái, cô nhất định phải...

"Đợi em lâu như vậy, sao đến lúc này mới quay lại? Hừ?"

Huỳnh Nhất Nhị nói theo thói quen mỗi khi gặp người nào đó, ném điều thuốc vừa mới ngậm trên môi xuống, dùng chân dẫm dẫm dập tắt nó: "Cả người em dán lên tường làm gì vậy?"

"..." Làm cái gì, đương nhiên là đang sợ hãi, anh đang làm gì vậy? Nhàn rồi đến phát sợ, chạy đến đây làm "điện tâm cảm ứng" cùng cô à? Khi cô vừa mới có ý đồ ngoại tình, anh lại xuất hiện một cách quá trùng hợp thế này?

Dán chặt người vào tường, di chuyển về phía căn nhà, lương tri của cô như đang vẫy gọi, phụ nữ, là rất yếu đuối, khi yếu đuối là rất khó chống lại sự dụ dỗ.

"Anh còn sợ em cô đơn, đặc biệt dành thời gian đến ở cùng em, em lại đối xử với anh như vậy sao?" Huỳnh Nhất Nhị cười như ám chỉ cái gì đó, "Râm râm rộ rộ chiến tranh lạnh?"

"Ai ya! Sao anh biết?" Người nào đó vừa nhảy ra khỏi tường, đáp lời. Cô còn cho rằng đây là chuyện riêng tư gia đình, hóa ra kẻ kia đã chạy đi khắp nơi, tung tin bất lợi về cô, để thu hút sự đồng tình của mọi người, muốn dùng dư luận để chìm chết cô?

"Muốn không biết cũng rất khó." Huỳnh Nhất Nhị nhún nhún vai, thật thà mà nói, anh hoàn toàn không muốn biết cái chuyện hai người bọn họ như băng như keo, lại vẫn còn xa cách như khách. Chỉ là cấp trên của anh đang phát hỏa vì bị khách hàng khiếu nại, đem người vô tội là anh đẩy đến đối diện với vết thương cũ, hoàn toàn không cho anh bất cứ cơ hội điều chỉnh tâm lý nào, chỉ ném cho anh một chỉ thị.

"Đi thu phục đứa con gái đó cho lão nương!"

"Thu phục cách nào?" Dụ dỗ phụ nữ có rất nhiều cách thức, trình độ và loại hình khác nhau, anh không biết bà ấy nói đến cách "thu phục" nào trên phương diện kĩ thuật.

"Bảo cô ta đừng làm khó dễ VIP của lão nương!"

"... Vậy sao bà không để cho anh ta tự mình thu phục đi?"

"Nếu như cậu ta có thể thu phục được, thì đã không lưu luyến đến mức mất tập trung, gọi nhầm tên khách thành tên cô ta, hại lão nương bị người ta

kiểu nà! Đáng giận nhất chính là cậu ta, rõ ràng cậu ta làm sai cơ mà, sao đám khách nữ kia lại không mắng cậu ta, còn cười hi hi đem cậu ta trả lại câu lạc bộ, sau đó thì gọi điện đến để trách cứ lão nương!”

“...” Gọi nhầm tên khách? Khi đi hẹn hò cùng khách hàng nữ, lại gọi tên của người khác? Lỗi lầm khủng khiếp đến như vậy, sao bọn họ không lập tức răn luôn con cá tươi anh ta đi cho rồi, như thế chẳng phải tốt hơn không.

“Bảo cậu ấy dùng một chiêu trong số những chiêu học được từ chỗ lão nương để giải quyết con nha đầu thối đó, cậu ấy lại dám lạnh lùng nhìn ta một cái, nói với lão nương là không muốn làm như thế.”

“Luôn luôn là chính mình, rất có tính cách!” Thái độ sống như vậy rất cần thiết cho những người có nội tâm quá phóng khoáng.

“Với cái tính cách ngu ngốc đó của cậu ấy, không sớm thì muộn cũng sẽ bị kẻ kia chơi chết! Cậu ấy đâu phải không biết, thỉnh thoảng nên giả vờ giả vịt một chút chứ. Cậu ấy rõ ràng rất giỏi đối phó với phụ nữ, sao mà đối với nha đầu thối kia, lại nhút nhát, vụng về như thế chứ. Cái bản chất tiểu nam sinh đơn thuần của cậu ấy, lại không an phận, dám bộc lộ ra toàn thân rồi?”

“...” Anh trừng mắt lườm một cái, đối với một hiện tượng sinh lý quái dị như thế, hoàn toàn không có cách nào lý giải. Anh chỉ có thể chuyển chủ đề đến vấn đề trọng điểm: “Nếu để tôi đi, tôi cũng không chắc có thể công đức viên mãn trở về đâu”.

“Lão nương tin tưởng ở cậu, tình trường của cậu, tuyệt đối có thể khiến nha đầu thối kia bị lãng nhục mà vẫn đắm chìm trong hân hoan. Hãy làm cho thật tốt, không cần khách sáo với lão nương, lão nương sẽ hậu thuẫn cho cậu ở phía sau

“Thực sự tin tưởng vào tình trường của tôi ư? Nếu vậy, lúc đầu bà không nên để cho VIP nhà bà ‘đào tường’ của tôi mới đúng, không phải sao?”

“... Đây... chuyện đã lâu như vậy, cậu còn nhớ sao?”

“Đổi lại là bà thì bà có thể quên không?” Mím cười, mím cười.

“...”

“Tôi có thể giúp, nhưng không đảm bảo sẽ không hỏng chuyện đâu.” Lại mím cười.

“...”

Không thèm nhìn khuôn mặt đang co giật của bà chủ, anh đạp xe đến trước cửa nhà mình, rút một điều thuốc. Vừa ngoảnh lại, đã thấy có người đang dán vào tường, cười với mình rất khó coi rồi.

Sau đó, rõ ràng anh phát hiện, mắt cô ấy nhìn mình không có ý gì tốt lắm. Một giây sau, anh liền bị nhét vào tay một cuốn tạp chí đã rách ở giữa. Hai chữ “xác thịt” to tướng treo ngay trên đầu trang cô vừa lật ra.

“Đây là cái gì?” Đừng có nói với anh, đề tài luận văn tốt nghiệp của cô là báo cáo liên quan đến vấn đề “xác thịt” nhé, bây giờ cô đã bước vào giai đoạn tiến hành điều tra rồi sao?

“Anh phù hợp với mấy điều?” Cô dùng cặp mắt tràn đầy mong mỏi, nhìn đến mức toàn thân anh cảm thấy mất tự nhiên

Anh phờ diễm lướt qua trang sách một lượt, lông mày nhướn hết cả lên, đang sắp phun ra tiếng cười thì tự nhiên lại sượng sùng, xẹp ngực xuống: “Ừm.. anh hình như đều không có trong mấy điều này”.

“...”

“Ánh mắt hoài nghi của em đó là có ý gì?” Anh liếc mắt lườm người nào đó một cái, quyết định tránh xa khỏi cái đề tài này: “Nhưng mà, Duy Mặc ngược lại rất phù hợp. Ừ, ít nhất là ba điều trong đó. Điều thứ tư thì anh cũng không rõ anh ta có hay không”.

“... Đó đâu phải là tin mới chứ.” Phương thức Trác Duy Mặc dùng để giải phóng trời buộc thân thể thực sự quá bạo lực, quần áo đều bị xé thành từng mảnh, đến đạo cụ cũng chẳng còn. Điều thứ tư rõ ràng là không phù hợp rồi.

“Vậy sự thúc nhà em phù hợp mấy điều?”

“...” Giơ bốn ngón tay lên, rất mờ ám nhìn anh, “Anh muốn cười thì cứ việc cười, anh cứ cố nhịn thế này, em nhìn rất khó chịu”.

“Xin lỗi, xin lỗi, thực sự là... ừ... ha ha ha ha!”

“Anh nhất thiết phải cười đến mức đắm chìm thụp vào tường thế sao!” Chuyện cô bị đối đãi như cầm thú thế này, đáng cười như vậy sao? Sự thúc nhà cô là thay anh báo thù hay sao, sao lại khiến anh cười lăn lộn vậy chứ. Cô hoàn toàn chẳng thấy cái đó đáng cười ở đâu cả?

Cô thở dài một cái, u ám hỏi: “Đàn ông các anh, có phải ai cũng đều như vậy

Anh thu lại nụ cười, quay người đáp: “Như vậy, là như thế nào?”

“Chỉ biết đem hai chữ chăm sóc, giải thích, biến hết thành tiếp xúc thân thể.”

“... Mm, đây mới là người đàn ông bình thường mà.”

“Hoàn toàn không cần cân nhắc đến cảm nhận của đối phương sao.”

“...Ừ, đây mới là khí chất đàn ông đó.”

“Cần bản không cần biết trong lòng đối phương nghĩ cái gì, còn chạy ra ngoài tìm người con gái khác để quan hệ bất minh. Như thế cũng được à?”

“...Ừ, đây mới...” Anh ngừng lại một chút, hơi sững người nhìn cô: “Lẽ nào anh ta không nói cho em... cái thứ màu hồng phấn kia...”

“Hả? Nói cho em cái gì? Chuyện anh ấy ra ngoài tiếp khách à? Nói đến đây, em lại rất thắc mắc. Ban đầu, em đánh mặt chước thua, đem anh ấy gán cho câu lạc bộ, điều đó là em không đúng. Nhưng mà, bà chủ chẳng phải đã nói, anh ấy không cần tiếp khách, chỉ cần ngồi ở phòng khách làm biển quảng cáo sống cho bà ấy hay sao?”

“... Xem ra, anh ta thực sự không nói cho em.” Anh cười giễu cợt một tiếng, chán nản lắc lắc đầu, “Cái kẻ đó, thật là”.

“Chẳng phải như vậy hay sao! Anh ấy ra ngoài tiếp khách, hoàn toàn không nói với em một tiếng. Cũng may, mấy ngày trước em bắt gặp anh ấy và cô gái kia đi cùng nhau, khi đó mới biết, thì ra anh ấy là người như vậy. Cái bản chất không chịu an phận của anh ấy đã trỗi dậy rồi!”

Huỳnh Nhất Nhị chỉ im lặng, nhướn nhướn mày lên. Rất lâu sau, anh mới khẽ ho một tiếng: “Em trách móc anh ta với anh, là định chia tay với anh ta sao?”. Cho đến lúc này, anh mới đột nhiên nhớ ra, anh chẳng có lý do gì phải nói đỡ cho Hạ Thiên Lư. Cho nên, anh quyết định đưa cô đi xem một màn kịch hay.

“Haizzz!” Cô chỉ là có suy nghĩ muốn ngoại tình, còn chưa muốn tăng đến cảnh giới chia tay.

Anh tiếp tục trung ra nụ cười mỉm cao thâm không thể đoán: “Em biết Hạ Thiên Lư bây giờ đang làm gì không?”

“...” Cô đột nhiên cảm thấy, tìm Huỳnh Nhất Nhị để ngoại tình, là hành động có độ khó tương đối cao, hơn nữa hệ số nguy hiểm cũng rất lớn.

“Lên xe đi, anh đưa em đến câu lạc bộ.” Anh vừa nói vừa vỗ vào chiếc xe đạp, cứ như thể đây là chiếc xe cao cấp vậy.

“Đi đến đó làm gì?”

“Bất gian!”

Những chuyện phá hoại thể này, anh làm được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Ngoại Truyện 7

Phòng khách câu lạc bộ trai bao thật là một nơi hoan lạc, mỹ lệ. Giai điệu một bài hát tiếng Anh tao nhã cô không biết tên đang bay khắp căn phòng. Trong sàn nhảy có rất đông người, nhưng số người cô quen thì lại rất ít. Ánh mắt cô cứ chăm chăm, nhìn vào cặp đôi nam nữ, đang toát ra cái vẻ vô cùng chói mắt trong căn phòng.

Bước nhảy tiêu chuẩn, dáng người tao nhã, so với việc ôm ấp mờ ám thì cách khoảng mấy phần. Dưới sự dịu dặt hài hòa của bản nhạc, chiếc váy đang đưa lướt qua chiếc quần âu, tay chàng trai nhẹ nhàng nâng lên, mặc cho người bạn gái di chuyển nhẹ nhàng dưới sự dẫn dắt của anh. Cặp đôi đó khiêu vũ rất nhịp nhàng. Sao lại có người có thể nhảy một vũ điệu không thoát ý mà vẫn đẹp tới như vậy?

Người con gái kia, cô hoàn toàn không biết, chỉ thấy những móng vuốt của cô ta đang đặt lên vai người đàn ông, cả người dựa sát vào cái cổ trắng nõn nà của anh.

Người đàn ông, lại là người cô không thể quen thuộc hơn, mấy ngày trước còn nhìn thấy cơ thể phong nhã của anh thoát ẩn thoát hiện.

“Nhảy cũng không tồi nhì!” Huỳnh Nhất Nhị dựa vào cột đá lớn bên cạnh, khéo léo cự tuyệt lời mời khiêu vũ thứ ba, chỉ khoanh tay trước ngực, chẳng chút giấu diếm biểu hiện cười trên sự đau khổ của người khác. Anh quan sát Hồ Bất Động đang đứng bên cạnh, vẫn chăm chú nhìn đôi gian phu dâm phụ trên sàn nhảy.

“Anh ấy học nhảy như vậy từ khi nào?” Cô hoàn toàn không biết, một người ăn chay niệm phật lại biết nhảy thứ hiện đại hóa như thế này. Anh nhảy còn rất là trang nhã gọi cảm nữa chứ, mỗi cái nhấc tay, đưa chân còn mang mấy phần cao quý. Anh vẫn thật là biết cách kín đáo tạo bất ngờ cho cô. Không biết mấy vị trưởng lão trên núi có phải khóc lóc đi nhảy vục tập thể không, nếu họ biết được, thiếu chủ chương môn của bọn họ lúc này đang uyển chuyển khiêu vũ trong chốn hồng trần đầy bụi bặm.

“Lần trước, khi ở trong kí túc, bà chủ đã đích thân dạy dỗ, ép anh ta luyện tập rất lâu. Lúc đó, anh cực kì không thích khiêu vũ, thế mà bà chủ tập cho anh ta không được, lại bắt anh phải đích thân dẫn anh ta nhảy. Bà ta nói làm như vậy mới ép anh ta phát huy được hết tiềm năng. Có mấy buổi tối thôi mà từ điệu Waltz đến Fox-trot, toàn bộ anh ta đều học được hết. Điệu Waltz của anh ta rất tuyệt. Thực ra anh ta chính là thích nhảy loại đó nhất, bạn nhảy thì cứ gắng sức mà xoay, còn anh ta thì chỉ cần giữ nguyên bước nhảy. Tốt nhất khi nhảy điệu nhảy đó, nên chuyển một chiếc ghế đến cho anh ta ngồi ở giữa. anh ta chưa từng dẫn em nhảy hay sao?”

“...” Liếc nhìn người nào đó, rõ ràng là biết rồi còn h

i, “Em không biết nhảy!”.

“Ồ, là em không biết nhảy mà. Anh còn cho rằng anh ta không muốn dẫn em nhảy.”

“Ai muốn nhảy mấy cái kiểu tóm lên cổ người ta kia chứ, đứng cũng đứng không vững, không thể đồ lên ngực người ta được à? Đúng là mấy thứ khiêu vũ vớ vẩn, cứ xoay đi xoay lại chóng cả mặt!” Cô ta, cái người cứ đang chà chà cọ cọ vào người sư thúc nhà cô kia, rất hút hồn. Mặc quần áo mà cọ xát thì có gì là giỏi chứ. Có bản lĩnh thì giống như cô đây này, lột sạch quần áo cũng chà xát, cũng rất hút hồn!

“À? Anh còn đang định mời em nhảy cái điệu không thể tóm vào người khác để xoay thế này đây.” Anh lướt qua ánh nhìn lạnh lùng vẫn chiếu vào người anh từ lúc bước vào phòng nhảy đến giờ. Trong khi còn sồn tóc gáy, anh tiếp tục nói những lời chẳng màng sống chết.

“...”

“Muốn nhảy không?” Anh giơ tay ra trước mặt cô, tinh lược động tác khom người, chỉ đợi cô đưa các ngón tay đặt vào lòng bàn tay a

“Em không biết xoay.” Cô không thể không thừa nhận, xoay như thế nào, cũng là thứ cần phải học.

“Xoay tùy ý là được rồi.”

“... Vậy thì tùy tiện quá.”

“Cái kẻ từ trên núi xuống kia còn có thể nhảy, sao em không dám?” Biện pháp khích tướng.

“Khôn khiếp! Ai không dám chứ, chẳng phải chỉ là xoay thôi sao!”

Các móng vuốt đặt lên tay người nào đó, một khắc sau, phần thất lưng cô liền bị anh giữ lại. Cô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, thì cả người đã lăn vào trong sàn nhảy, đương đầu với những ánh đèn lập lòe khiến cô không mở nổi mắt ra. Cô vội vàng cúi đầu xuống nhìn bước chân, nghe thấy tiếng cười chán nản từ trên đầu truyền xuống.

“Tay trái phải đặt lên vai anh.”

“Ồ!” Cô ngẩng người, ngẩng đầu lên.

“... Là để lên vai anh, không phải là bảo em ghi lấy cổ anh.” Bá vai bá cổ kiểu huynh đệ thế này, anh có thể nhờ Duy Mặc làm, không cần phiền đến cô. Anh trừng mắt lườm cô một cái, cầm lấy cánh tay cô, để lên vai phải của mình.

“...Ồ...” Uồn ngực, hóp bụng, vênh mông, như thế này rất có tư thế khiêu vũ nhỉ? Cô lườm anh

“Này!” Anh đá nhẹ vào chân cô, “Lúc này mà em đứng dạng chân như thế là có ý gì?”.

“...” Cô căng thẳng thì sẽ đứng dạng hai chân ra, đâu phải là cô sai, thật đáng ghét.

“Anh không muốn khiêu vũ xoáy tóc cùng một người đứng dạng chân ra thế này.”

“... Xoáy... xoáy tóc?”

“Bảo em ngẩng đầu lên cơ mà.”

“Nhưng mà em không nhìn thì sẽ giẫm lên chân anh đó.”

“Không sao cả, bình thường bị giày cao gót giẫm vào anh vẫn cười rất chuyên nghiệp. Đôi giày đế bằng này của em, anh chẳng để tâm đâu.”

“... Hay là em đi đổi giày cao gót?” Nghe anh nhắc đến, cô lại đánh giá bộ đồ mình mặc, trông rất đạt tiêu chuẩn nhân viên vệ sinh, khí chất khiêu vũ thì không có chút nào. Nhìn qua một cái, cô thực sự giống loại phụ nữ khuynh gia bại sản, tán tận lương tâm, vứt bỏ người đàn ông cùng chung sống, lấy hết tiền lương, quyết đi hưởng thụ trai bao phục vụ một lần.

Nhưng mà, người đàn ông bị lấy hết tiền lương kia, nhìn cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, dường như anh biết trai bao bên cạnh cô là kẻ tự nguyện, phục vụ miễn phí, hoàn toàn không cần quan tâm khách hàng chẳng một xu dính túi.

“Trên núi chơi v

“Hả?”

Cô đang bận nhìn bước chân của mình, không để ý vấn đề Huỳnh Nhất Nhị vừa đột ngột đưa ra, ngẩng đầu lên, ngây ra nhìn anh một hồi. Lúc này, cô mới ý thức được vấn đề anh đang hỏi: “Ý... vâng, không tồi, không khí rất trong lành”.

“Ngoại trừ không khí trong lành ra?”

“Tắm rửa rất thuận tiện.” Có thể tùy ý nhảy xuống hồ bất cứ lúc nào, đặc biệt là vào buổi tối, nhưng mà muỗi hơi nhiều một chút, lúc nào cũng cắn khắp người cô. Sau đó, sẽ bị người nào đó nhấn mạnh lên giường, đồ thảo dược vào miệng, khiến Phạm Đoàn cứ đứng ở cửa, nhìn cô cười.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, đột nhiên hé miệng nói: “Trên núi rất không vui, em không quen ở đó. Nó hoàn toàn khác với chỗ em đang sống. Em không vui, em không muốn tới đó nữa”.

Cô mở to đồng tử nhìn anh.

Anh khẽ cười một tiếng: “Biểu hiện của em vừa rồi là nói như vậy đó”.

“...”

“Em đang cảm động vì anh rất hiểu em, phải không?”

“...”

Môi cô run rẩy, ánh đèn chiếu trên người Huỳnh Nhất Nhị, khiến nụ cười của anh đột nhiên lộ rõ mấy phần thoải mái. Cô như lấy lại ý thức, quay đầu tìm cái người trên núi lúc nào trên người cũng đầy mùi thảo mộc kia. Nhưng cô phát hiện, mùi nước hoa đang tràn ngập khắp sàn nhảy này dễ dàng vùi lấp đi tất cả. Đầu cô mới quay được một nửa, lại chợt dạ dừng lại. Cô không dám đối diện với ánh mắt của người đàn ông đang nhìn thấu mình ở trước mặt, cũng không dám quay đầu tìm cứu viện. Ngoại tình, đối với cô mà nói, thực sự là hành động có độ khó rất cao.

“Phịch!”

Cô dồn sức vào hai tay, đẩy mạnh bạn nhảy Huỳnh Nhất Nhị ra xa, cau mày lại, há miệng thở hồng hộc, nhìn anh chẳng chút để ý, lao đảo lùi về phía sau hai bước, cố gắng che giấu lòng ích kỉ và sự hối hận của mình.

Anh không phải muốn đến ngoại tình cùng cô chứ? Sao cô lại cảm thấy, những gì xảy ra trên thế giới đều là chuyện tốt như vậy? Khi cô chán nản, cô đơn, đều luôn có người đến bên chia sẻ. Ngay cả khi cô muốn phát điên, cũng liền có người đến phát điên cùng cô. Sao cô lại có cái suy nghĩ vừa ngu ngốc, vừa đơn giản như thế? Khi không muốn tự mình gánh vác trách nhiệm, liền có người tự nguyện, không tính toán chuyện cũ mà đối tốt với cô. Khi cô chịu áp lực, cô cũng có thể lập tức đổ toàn bộ lên đầu người ấy.

Cô cúi đầu, không nói lời nào, quay người bỏ chạy, nhắm mắt lại, xông ra cửa lớn của câu lạc bộ. Bộ dạng của cô bây giờ chắc chắn rất giống một kẻ dấn dột, kẻ dấn dột này còn đang cảm thấy rất hân hoan.

Huỳnh Nhất Nhị vỗ vỗ lên bả vai bị đẩy rất mạnh của mình, bước hai bước đến bên cạnh Hạ Thiên Lưu không biết đã đứng ở góc khuất từ lúc nào lạnh lùng nhìn mình.

“Tôi tưởng rằng anh sẽ đuổi theo. Xem ra, anh vẫn rất chuyên nghiệp

“...”

“Anh đoán xem, sau khi cô ấy bị tôi bắt nạt, có khóc chạy về nhà không? Anh thực sự không đuổi theo sao?”

“...”

“He, cũng đúng, bây giờ đuổi theo, cũng chưa chắc đã tốt.”

“...”

“Anh đoán xem cô ấy có chia tay với anh không? Dù gì, sống với anh chắc chắn rất vô vị.”

“...”

“Là anh nói đó, đối với cô ấy không thể nuông chiều quá, đúng không?”

“Anh là anh, tôi là tôi!”

Từ đầu đến cuối, anh chỉ nói đúng một câu, chỉ nói ra một câu đúng sáu chữ, còn mang ý nghĩa nước đôi, nhưng lại khiến cho Huỳnh Nhất Nhị cảm thấy rất sâu sắc.

Một câu rất hay, trả lời kiểu “chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân châm đèn”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ngoại Truyện 8

Thời gian biểu của Hạ Thiên Lưu.

Cô cũng không biết, có phải sau chuyện khiêu vũ kia, anh có gì thay đổi không. Cô chỉ cảm thấy, thời gian biểu của anh tự động lại biến thành rất không rõ ràng, ngày về, đêm đi, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn phục vụ của nghề trai bao.

Ban ngày, cô mở cửa định đi học, anh lại cầm chìa khóa đứng ở cửa, đang muốn vào nhà. Sau đó, biểu hiện của anh giống như là khinh bỉ cái người không muốn mà gặp, lạnh tanh nhìn cô một cái, im lặng bước qua cô, đi vào phòng ngủ. Sầm tối, cô tan học về nhà, đang muốn rút chìa khóa mở cửa thì anh lại nho nhả đóng khuy áo đi ra ngoài, thân nhiên nhìn cô một cái, vẫn chẳng nói lời nào, lướt qua cô rồi đóng cửa lại.

Tình trạng của cô bây giờ rất mơ hồ, cô không biết rốt cuộc là ai có lỗi với ai nhiều hơn. Rõ ràng anh chưa bao giờ biết hai chữ chăm sóc viết như thế nào, lại còn thích chạy ra ngoài tiếp khách, thêm vào đó là cái “lý luận xác thật” trên tạp chí. Sao nhìn thế nào cũng thấy cô thiệt thòi hơn một chút. Nhưng cô luôn kìm nén trong lòng cái tư tưởng ích kỷ muốn mà không được kia, không dám tùy tiện chạy đi dụ dỗ người khác. Khốn khiếp, nếu như tất cả tội lỗi đều là do cô thì thật đơn giản, chỉ cần đến bên anh, xuống nước năn nỉ: “Đều là em sai, anh bỏ qua cho em đi!”, cứ nói cho gãy gọn lưu loát là được rồi. Nhưng bây giờ, cô đang trong một hoàn cảnh vô vấn gì thế này, rõ ràng đâu phải một mình cô sai, muốn mở miệng đối tốt với anh, cô không cam tâm.

Xin lỗi? Không xin lỗi?

Vấn đề này cứ luẩn quẩn mãi trong đầu cô, cô lờ mờ cái cô bạn học A đang cầm tờ tạp chí trên tay, dụ dỗ cô, bắt cô nghe cái lý luận dờ hời của cô ta, cái lý luận gọi là “yêu nhau thì dễ, ở cùng mới khó”. Cô ta lại vỗ vai một bạn học đang khóc lóc vì gần đây bị thất tình, chỉ bảo cô ấy: “Hai người ở cùng nhau, thói quen sống, bối cảnh sống hoàn toàn không giống nhau, căn bản không có kết quả, đơn giản là gây vò nhau mà thôi, sớm chia tay sẽ sớm đã siêu sinh”.

“Mình không muốn chia tay mà! Mình có thể sửa, có thể thỏa hiệp, anh ấy sao lại không cần mình, hu hu, oa oa!” Cô bạn học thất tình hết xong, bắt đầu nằm bò ra bản nức nở, làm cho Hồ Bất Động nghe cũng cảm thấy được một trận đau lòng.

“Xì, xì, xì, đàn ông làm sao có thể thuận theo trái tim cậu mà thay đổi thói quen sống của anh ta chứ. Anh ta sẽ không bao giờ chú ý đến sở thích của cậu. Nếu thực sự có loại động vật đực biết chăm sóc như vậy, thì đó tuyệt đối không phải là đàn ông!”

Đúng, tuyệt đối không phải là đàn ông, nhưng có khả năng là trai bao, bởi vì đây là nghề nghi

ệp của bọn họ, cầm tiền thì làm việc, đó là điều hiển nhiên.

“Anh ấy chỉ cần thay đổi một chút xíu là được mà!” Cô bạn học thất tình kia nhận tờ giấy do cô bạn học A đưa đến để lau nước mắt nước mũi.

“Quên anh ta đi, mình thấy anh ta căn bản chỉ là muốn lên giường với cậu mà thôi, lại là một gã đàn ông yêu cơ thể.”

Cô như bị chiếc gai sắc nhọn, lạnh buốt đâm thẳng vào sống lưng, lừ mắt nhìn bạn học A một cái. Cái chữ “lại” kia của cô ta có ý gì? Bản thân cô ta chẳng phải vừa nhìn thấy tiểu sư thúc nhà cô, liền ôm lấy cốc nước lạnh mà chảy nước miếng ra sao. Thêm muốn xác thật, cũng đâu chỉ có đàn ông mà thôi.

“Nhìn mình làm gì, có bản lĩnh thì cậu đi xin lỗi anh ta đi, nói với anh ta, em sai rồi, anh bỏ qua cho em nhé, em không để ý đến việc anh chỉ yêu cơ thể em, không để ý đến việc anh có người con gái khác, chỉ cần cuối cùng anh quay về bên cạnh em là rồi!”

“Phần phía sau của câu đó, mình vẫn chưa định nói.” Cô cường điệu sự trong sạch của mình, mấy câu nói đối thoại rất “tình nhân” này tuyệt đối sẽ chẳng dẫn tới điều gì tốt đẹp hơn.

“Cậu mà dám nói mấy câu đó thì thật khiến phụ nữ mất mặt, hai người các cậu mang ngẩng đầu lên mà nghe cho rõ đây, đừng có một người thì khóc khóc lóc lóc, một người thì lờm lờm nguyệt nguyệt như thế. Không có đàn ông thì chết à! Cứ kiên nhẫn hai tháng đi, rồi lại nói tiếp.”

“...”

“...”

Kết quả, cô và cô bạn học thất tình kia cùng im lặng, không biết phải dạy dỗ cô bạn học A nhiệt tình khuyên người ta chia tay này thế nào. Đàn ông, cái thứ đồ này, khiến bọn họ làm thế nào cũng không thể kiên nhẫn được. Bởi vì, trên thế giới có một thứ gọi là “dục vọng”.

Trả lại cho bạn học A cái câu “em sai rồi, anh bỏ qua cho em đi” kia, bọn họ nhất định sẽ không nói ra khỏi miệng, sẽ nuốt lại trong lòng, không để nó thoát ra ngoài, làm mất mặt phụ nữ.

Cô không biết câu phía sau của bạn học thất tình kia sẽ là thế nào, cô chỉ biết rằng cô và sư thúc nhà cô thật là đen đủi. Trước đó, dù có thế nào, ra khỏi cửa hay đi về nhà, anh vẫn có thể nhìn cô một cái bằng cặp mắt mềm dịu như nước. Còn bây giờ, đã mấy ngày nay, cô đều không biết anh có về nhà hay không. Lư hương đốt ở cạnh phòng khách, bị cô đá lật mấy lần, rồi lại không có bản lĩnh, đem dựng nó lên, đổ tàn hương vào thùng rác. Cô thực sự càng lúc càng không có thuốc chữa nữa rồi. Điểm này tuyệt đối không thể để cho bạn học A biết

Cho đến tận ngày thi cuối cùng, khi cô khoác ba lô đi ra khỏi phòng, đang muốn xỏ giày tới trường, lại nhìn thấy anh đang tựa nghiêng vào sofa mà ngủ. Cặp chân dài của anh duỗi thẳng trên đất, tay phải gác trên trán, chắn ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, khuy áo sơ mi mới được cởi ra một nửa. Hình như anh đang muốn đi tắm, nhưng lại mệt đến mức không nhấc nổi chân, liền ngủ như vậy.

“Anh rốt cuộc đang gắng sức cái gì chứ?” Cô nhìn anh bộ dạng rất mệt mỏi, “Tốt nhất đừng nói với em, có người khác đã qua mặt anh, làm việc còn tốt hơn anh, anh vì coi trọng cái tôn nghiêm đàn ông chó má gì đó, muốn làm việc tốt hơn nữa, giành lại vị trí VIP của anh”.

Giọng nói của cô rất nhỏ, anh nhắm mắt càng chặt hơn, môi hơi hé ra, đều đều thở. Cô quay người, lấy chân từ trong phòng ra, tiện tay vút lên người anh. Đến khi cô chuẩn bị ra ngoài, lại vẫn thấy anh ngồi ngủ đẹp đẽ như vậy, chẳng động đậy chút nào. Cô chỉ đành quay trở lại, kéo tấm chăn trên người anh phủ rộng ra, che lên phần ngực vô ý lộ ra của anh. Cô chậm rãi, nhìn lướt cả người anh, cuối cùng dừng lại ở nơi khuôn mặt hình như đang đỏ hồng.

Cô khịt khịt mũi, thứ mùi hoàn toàn không phải mùi hương vốn có của anh xộc vào mũi cô: “Anh... uống rượu?”

Người nằm trên sofa không trả lời, chỉ khe khẽ động đậy thân người, nghiêng đầu dựa sát vào sofa, miệng không thoải mái, mím chặt lại, phát ra mấy tiếng rên rỉ không rõ nghĩa, lại thêm mấy phần quyến rũ người ta.

“Này! Anh không say chứ!” Cô gạt bàn tay để trên trán của anh xuống, hiện rõ trước mắt cô một khuôn mặt đỏ hồng, đôi lông mi, cặp môi mỏng, tất cả đều nói cho cô, anh đang rất khó chịu.

“Có nhầm không vậy, từ trước tới giờ anh đâu có uống rượu. Rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Bà chủ câu lạc bộ chẳng phải biết anh không uống được

“Ừ...”

“Ai chúc rượu cho anh? Này, anh ngồi dậy làm gì?” Tấm chăn tuột xuống khỏi ngực anh, rơi xuống đất.

“... Ừ?”

“Em đang hỏi anh, anh ép em lên sofa làm gì!” Tư thế này chẳng thích hợp chút nào khi đang nói chuyện cả.

“... Ừ...”

“Có đau đầu không? Có nhìn thấy em không? Có mấy em vậy?” Ngón tay vẫy vẫy trước cặp mắt dài hơi nheo lại của anh.

“Ừ...”

“Chết rồi, anh chắc chắn không biết gì nữa rồi, em đi pha cho anh ấm trà đặc, anh uống xong rồi thì vào giường ngủ, hôm nay không được đi tiếp khách, nghe thấy chưa!” Cô đưa tay vỗ vỗ vào khuôn mặt đầy vẻ xuân sắc của anh, sau đó dừng lại trước trán anh, kiểm tra nhiệt độ. Tối qua, không biết anh đã bán rẻ cho bao nhiêu phụ nữ rồi, còn muốn giữ cái bộ dạng này để đi tiếp khách sao? Phỉ nhổ vào!

“... Ừ...”

“Anh say đến phát ngốc rồi à, ngoài từ “ừ” ra anh không biết nói từ nào khác sao?” Anh làm gì mà say khướt như vậy, đưa cái khuôn mặt đỏ ửng chạm vào tay cô, anh đang rất nóng. Bàn tay cô rút lại, chuẩn bị chạy đi pha trà.

“Em không được đi!”

“Hả? Em là muốn đi giúp anh...”

“Không được đi, anh sẽ sửa.”

“...”

“Anh vô vị, anh sẽ sửa.”

“...” Trái tim nhỏ bé của cô đột nhiên đập loạn, khóe mắt bỗng cay cay, miệng há hốc ra, sửng sờ nhìn khuôn mặt mơ màng của sư thúc đại nhân. Chắc rằng anh đang chẳng hiểu gì cả, khuôn mặt đó cứ cạ vào lòng bàn tay cô, hoàn toàn không biết câu mình nói ra có sức sát thương mạnh mẽ như thế nào. Cô lại nghe thấy một tiếng “hừ” buồn bã. Sau đó...

“Anh sửa thì sửa, cởi quần áo làm gì?” Anh không thấy cô đang cảm động sao, làm gì mà nhanh như vậy đã muốn chuyển sang mô thức thể xác rồi?

“Anh muốn ‘làm’...”

“Làm? Làm cái gì chứ? Em, em hôm nay phải thi...”

“Yêu.” Không phải là lấy âm bổ dương, không phải là điều hòa âm dương, không phải là mây mưa, chỉ là một tờ đơn giản này sao.

Anh muốn yêu...

Cùng cô.

Bây giờ, ngay lập tức.

“Ý... trên... trên... trên sô pha? Mm...”

“Em cùng anh chứ?”

“... Vâng...”

Cô đầu hàng, hoàn toàn đầu hàng, mềm yếu dính lên người anh. Kiên cữ, cái thứ việc không có tiền đồ này, tìm người khác mà làm đi nhé.

Chữ “vâng” của cô vừa bay ra khỏi miệng, liền bị anh tiêu diệt sạch sẽ, ăn tận vào trong cái miệng đẹp đẽ. Hơi rượu còn đọng lại chậm chậm phủ đến, sau đó cô cảm thấy trong hơi thở kia rõ ràng là hương vị của rượu nho, không biết là loại rượu nho sản xuất năm nào.

Anh rõ ràng không chút thoải mái, cũng không có thời gian để thảo luận vấn đề tao nhã là rượu nho sản xuất năm nào, vội vã cởi chiếc áo sơ mi trên người một cách khó khăn. Tay trái còn lại, anh vẫn giữ chặt lấy cổ cô, dường như sợ cô hồi hận, nhóm vội người khỏi sô pha mà chạy đi mất. Cô nâng tay hướng về phía anh, tốt bụng muốn giúp anh một chút, nhưng lại thấy anh nheo nheo mắt. Anh mắt có phần hoảng hốt, anh phủ người xuống, đôi môi trực tiếp đặt lên cổ cô, bắt đầu di chuyển, lưu lại những vết dấu tấy. Cô vội vàng thở gấp, sau đó lại thấy tiếng hai chiếc khuy áo bị rơi xuống đất, lúc này cô mới sực tỉnh, thì ra động tác gió tay ra của cô đã bị anh hiểu thành tín hiệu phát tình “rất mong muốn”. Thế là, áo sơ mi của anh cũng bị bung ra hết.

Đối với người một giọt rượu cũng không động vào như anh mà nói, động tác phủ người vừa rồi dường như khiến anh có chút choáng v. Anh quỳ trên sô pha, một nửa trang phục đã tháo tung, còn treo lại trên người, khiến cho cô nhìn mà nuốt nước bọt ừng ực. Anh lại vờ như không để ý, dùng mu bàn tay chà chà lên bờ môi, thở ra một làn hơi ấm nóng mang theo men rượu.

Anh nhìn chăm chú vào cô và đám quần áo đang gây trở ngại trên người cô.

Cau mày.

Sau đó, muốn gọi là cởi cũng được, giăng cũng được, mà xé cũng được, quần áo của cô dưới những động tác khoa chân múa tay của anh, đã bị ném xuống đất. Cô vẫn muốn kháng nghị một chút, vì sao trong khi toàn thân cô đã bị anh xử lý khiến cho trống trơn thế này, còn anh thì mới chỉ để hở có nửa phần trang phục, chỉ lộ ra một vòm ngực trắng như ngọc cho cô nhìn. Mức độ hở hang của anh rõ ràng chưa đủ. Cô đang muốn khua khoắng chân tay, lột trần anh ra sạch sẽ, lại bị anh ép lên chiếc ghế sô pha mềm mại một lần nữa. Anh nâng lưng cô lên, cắn giữ bả vai cô, thẳng người tiến vào cô, nghiêng mặt nhìn biểu hiện cắn môi thắm chịu đựng của cô, dựng cô dậy khỏi sô pha, lại khiến cho cơ thể cô thả tuột lên người anh.

Tiếng rên rỉ kìm nén của cô thoát ra, lộn vồn bên tai anh. Tiếng rên rỉ kia không thể coi là âm thanh, cái thứ ồn ào bên tai đó, khiến anh phải quay mặt lại, cạ cạ vào cái miệng đang rất vất vả của cô. Cánh tay giữ trên cổ anh bởi vì nụ hôn mới tới mà càng tóm chặt hơn. Tiếng rên rỉ kia bị vỡ vụn, bay vào tai anh, khiến cho động tác của anh mỗi lúc một sâu hơn. Tiếng rên rỉ lại càng lớn hơn, cô không thể không thấp người xuống, cắn lấy cái bả vai trắng như ngọc của anh.

Tay của anh lại lần nữa giữ chặt lấy gáy cô, không cho cô được tự do hành động. Dung túng cho mấy chiếc răng nhỏ trắng đang cắm sâu trên bả vai, anh chỉ quay môi lại, đùa nghịch vành tai cô, phát ra mấy tiếng “hừ” buồn bã không rõ ý nghĩa. Động tác nhỏ nhặt này, không ngờ lại khiến tiếng rên rỉ của cô biến thành tiếng khóc. Cuối cùng, chỉ còn lại rất nhiều những sợi lông mềm mượt dính trên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Ngoại Truyện 9

Khi Hạ Thiên Lưu đầu đau như búa bổ, tỉnh dậy khỏi sô pha, phát hiện ra trên người mình chỉ đắp một chiếc chăn, áo sơ mi hào phóng phanh rộng ra như váy, xung quanh quần áo bị vứt thành một đống bừa bộn, chiếc sô-pha bị chà đạp không thương tiếc, có chút biến dạng. Trước tất cả chứng tích còn sót lại, đang chinh phục trước mặt, anh khẳng định được việc vừa xảy ra, nhưng cái người cùng "làm" với anh kia, sao lại không cánh mà bay rồi.

Giống như bình thường, khi vừa tỉnh ngủ, anh sẽ mất rất lâu mới có thể tỉnh táo lại. Bây giờ cũng thế, anh ngồi trên sô-pha ngầy ra một hồi lâu, lúc này mới khẳng định được, mình chắc chắn là bị người con gái vừa mới "làm xong" vứt bỏ rồi. Chiếc áo sơ mi sau khi ướt sũng mồ hôi lại được gió hong khô, nhăn nhúm lại, đáng thương treo trên người, anh ngồi dậy đi vào phòng tắm. Dấu vết để lại cho thấy phòng tắm rõ ràng đã bị dùng qua. Mấy sợi tóc không dài, không ngắn của cô không chui được vào đường thoát nước, còn sót lại trên sàn, lại lần nữa nhắc nhở anh, anh thực sự đã bị vứt bỏ rồi.

"Anh đoán xem cô ấy có chia tay với anh không? Dù gì, sống với anh chắc chắn rất vô vị."

Câu nói chối tai của Huỳnh Nhất Nhị khiến anh cau mày lại, cũng là câu nói này đã khiến anh phải điều chỉnh thời gian biểu. Chỉ cần không đụng mặt anh, cô sẽ không có cơ hội để nói với anh, anh và ngọn núi kia đều vô vị, khiến cô không muốn chịu đựng nữa.

Anh rõ ràng không phân biệt được, cô chính xác là ghét bỏ anh, hay là ghét bỏ cuộc sống của anh, càng không biết, rốt cục thì cô tức giận cái gì. Anh thực sự rất ghét cái khẩu khí của đám người trong thế giới của cô, mấy kiểu câu như "không hợp được, đừng nên miễn cưỡng, hãy duy trì khoảng cách", thật là vớ vẩn.

Mọi thứ cảm giác khi mới tỉnh dậy của anh đột nhiên biến mất trong thoáng chốc, anh đang muốn mở vòi nước, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại truyền đến từ phòng khách. Tiếng chuông điện thoại bản này dường như chưa từng vang lên làm phiền đến sự yên tĩnh của anh. Anh mím môi, ra khỏi phòng tắm, nhận điện thoại. Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

"A lô! Xin hỏi, có phải Hồ Bất Động không ạ?"

Anh im lặng một lát, suy xét cái giọng đàn ông xa lạ này, nhướn mày lên, "Ài?".

"À, là thế n

y, tôi là chủ nhiệm lớp của bạn Hồ."

"Chủ nhiệm lớp?" Là thứ gì, chưa từng nghe qua.

"Đúng rồi, tôi họ Phù, anh có thể gọi tôi là thầy giáo Phù."

Anh không có hứng thú gọi bất kì người nào là thầy giáo.

"... À..." Đối phương dường như cảm thấy có chút lạnh nhạt, không thể không hỏi lại: "Xin hỏi bố của bạn Hồ có nhà không?".

>

"Không có!"

"À, xin hỏi khi nào ông ấy về nhà vậy?"

"Không biết!" Ai có hứng thú đi quản cái thứ kia khi nào về nhà chứ.

"Thế này nhé, bạn Hồ còn có phụ huynh nào khác không?"

"Phụ huynh?"

"Đúng rồi, không có phụ huynh nào khác của bạn Hồ ở nhà sao?"

"Là tôi!"

"À? Anh... anh là...".

“Ừ”

"Nghe, nghe giọng nói dường như rất... rất trẻ, xin hỏi anh là như thế nào với bạn Hồ vậy?"

"Sự thúc của cô ấy."

"Sư thúc?Ồ, vậy cũng được, cũng được."

"..."

"Vâng, chuyện là thế này, tối nay mời anh bắt buộc phải có mặt tại buổi họp phụ huynh cuối kì."

"Họp phụ huynh?" Hoàn toàn chưa từng nghe qua cụm từ này.

"Thực ra sau mỗi học kì, chúng tôi đều phải tổ chức buổi họp phụ huynh này. Nhưng mà, phụ huynh của bạn Hồ chưa từng tham gia. Máy lần họp phụ huynh cũng đều là bạn ấy một mình đến, chúng tôi rất lo lắng cho tiền đồ của bạn Hồ. Hơn nữa, bài thi của bạn ấy... á, cái này tạm thời không nói được. Lần này, vô cùng hy vọng anh có thể đến nói chuyện một chút về vấn đề tâm tư, chí hướng cùng người sư tôn này... còn về vấn đề sức khỏe, tâm lý, sau này về nhà, anh cũng nên chịu khó chỉ bảo bạn ấy một chút."

"... Bây giờ?"

"Bây rưỡi tối, tại phòng học của bạn Hồ, chúng tôi sẽ đem thành tích của học sinh đưa cho các phụ huynh xem. Học sinh bây giờ rất phức tạp, nếu như không thế này, chúng ta căn bản sẽ không..."

"Cạch, xoạch... tút..."

"...? Tôi... tôi còn chưa nói xong mà!"

"Cạch, tách!"

Cửa phòng học bị Hồ Bất Động kéo mạnh ra, cô thở hồng hộc, lau mồ hôi ướt đầm trên trán, phát hiện giám thị đang dùng ánh mắt vô cùng không thoải mái. Ánh mắt cô lướt qua đám học sinh trong phòng đang chăm chú nhìn về phía cửa. Đặc biệt là mấy đứa đang chuyền giấy cho nhau, bị cô xông vào bất ngờ khiến cho giật thót tim vội vàng nhét luôn vào mồm rồi nuốt xuống bụng, bộ mặt vừa đau khổ vừa phẫn nộ, khinh bỉ nhìn cô.

Cô cười khan một tiếng, bực bội cất bước đi về phía chỗ ngồi của mình. Vừa đặt mông xuống ghế thở phào một cái, đang định viết đáp án lên bài thi, liền cảm thấy bạn học A bên cạnh cứ nhìn chòng chọc vào cổ mình, ánh mắt cực kì mờ ám.

Cô hồ nghi sờ sờ cổ mình, không hiểu chuyện gì.

Bạn học A tốt bụng, vươn cổ đến gần bầm với cô một câu: "Cổ".

"Cái gì vậy?"

"Vết hôn!"

"Ý!" Cô hoảng loạn, làm rơi cây bút trong tay xuống đất. Chẳng trách trên xe bus cô bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy. Sao mấy vết dâu tây này lại lâu mờ đi như vậy chứ.

Một tay cô che cổ, một tay khom người nhặt chiếc bút lên, lại thấy bạn học A thêm vào một câu kinh khủng hơn: "Trên ngực cũng có?".

"Xuyt!" Xùy xong một tiếng, cô vội vàng dựng thẳng cổ áo, che đi gò cát nhỏ trên ngực mình, sợ hãi nhìn bạn học A, lại thấy cô ta lắc lắc đầu, dùng ánh mắt "cậu hết thuốc chữa" nhìn cô, chán nản vứt ra hai chữ: "Cảm thú!".

"..."

Cô thực sự rất muốn phản bác, nhưng tự biết mình đuối lý. Cũng vì cái loại việc kia, nên cô mới đi thi muộn như vậy. Có nói thế nào, cũng đều là giống người rất thích xác thịt mới làm ra được cái loại việc đó. Haizzz, bây giờ cô chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, tay trái ôm lấy cổ, tay còn lại bắt đầu viết đáp án lên bài thi mà thôi.

Trong suốt hai giờ thi, cô duy trì cái tư thế không tự nhiên này. Cho đến khi chuông hết giờ vang lên, tay của cô đã tê dại không còn cảm giác. Cô che cổ đứng dậy, vớ lấy túi xách của mình, định chạy ngay vào nhà vệ sinh thì lại bị bạn học A kéo lại.

"Bất Động, tối nay họp phụ huynh, cậu có đến không?"

Cô che cổ, chớp chớp mắt: "Minh đến làm gì, bố mình không có nhà mà. Haizzz, lão Phù cũng quen rồi, không có chuyện gì thì ông ấy sẽ chẳng dỗi hơi phát huy lòng yêu giáo dục đâu. Mà có lần nào ông ấy tìm được bố mình đâu chứ".

"Cậu thi tốt rồi, không phải lo lão Phù lắm chuyện nhiều lời nói thế nọ thế kia với phụ huynh của mình, về nhà cũng sẽ chẳng bị giáo huấn." Bạn học A tiếp tục thờ dài, Cậu còn không đi xử lý vết dâu tây trên cổ đi, che cổ như vậy đứng ở đây thật là chướng mắt".

"... Chẳng phải chính cậu giữ mình lại sao." Cô lẩm bầm một câu, lập tức chạy vào nhà vệ sinh nữ, lấy băng urgo ra, soi vào gương dán linh tinh. Sau khi bị mấy cô gái khóa dưới chỉ chỉ trỏ trỏ một hồi, cô ngẩng cao cái cổ có cả nghìn vết sẹo đi ra cổng trường.

"Cổ em bị tay của tiên nhân ngược đãi sao?" Tiếng của Huỳnh Nhất Nhị từ bên cạnh cô truyền đến, anh nghịch ngợm, vỗ vào đầu cô: "Thi thế nào?".

"Dù gì cũng sẽ không đội sổ." Cô chẳng vui về gì, lờm anh một cái, rõ ràng vẫn còn ghi nhớ trong lòng, chuyện khiêu vũ lần trước, anh đã cố ý dùng lời lẽ châm chọc cô.

"Muốn đội sổ ở lớp em, cũng không phải chuyện người thường có thể làm được." Huỳnh Nhất Nhị cười cười, lớp của cô và Trác Duy Mặc là lớp nổi tiếng không có điểm thấp nhất trường, cái tên nào đứng cuối cùng cũng sẽ khó tìm như "hoa rơi nhà ai" vậy, còn phải qua một cuộc cạnh tranh thảm khốc thì mới xác định được. "Thì xong hết rồi, định đi đâu xa hơi?"

"Buổi tối em còn phải tới lớp, có họp phụ huynh."

"Vẫn còn sớm lắm." Anh gio đồng hồ đeo tay lên nhìn, cười một cái: "Dù gì, bây giờ em về nhà, trong nhà cũng sẽ không gặp một người. Hay là... đi hẹn hò cùng anh nhé?"

"Bọn anh thông đồng với nhau đúng không?" Còn muốn kéo cô vào làm cái gì? Cô đã nhìn thấu rồi, cái người gọi là thanh mai trúc mã này, đã hoàn toàn trở thành người cùng phái với sư thúc rồi. Chính xác là anh đang thông đồng với sư thúc để trêu đùa cô. Anh cố tình làm cho thói quen xấu của cô hoàn toàn không vì đã trở thành "bạn nữ giới" của anh mà sửa đổi, trái lại, càng ngày càng khiến cho nó trở nên tồi tệ hơn. Sắc đẹp của bọn đàn ông quả nhiên là thứ hại người.

"Thông đồng? Em là nói anh cùng Hạ Thiên Lưu thông đồng ư?"

"Nếu không thì ai vào đây!"

"À, em cảm thấy giao tình của anh và anh ta tốt đến vậy sao, có thể tốt đến mức bí mật thông đồng với nhau sao? Hôm qua, anh còn chuốc rượu cho anh ta đó. Thật không ngờ anh ta thực sự không thể uống, chỉ mấy ngụm rượu vang thôi, đã say đến mức nói hết lời thật lòng. Tửu lượng của anh ta thật đúng là!"

"Anh ấy đã nói gì?" Uống rượu xong, nói thật lòng? Cô cho rằng những câu nói cụt lùn của anh, cô vừa mới nghe đã thấy rất run rẩy rồi, thế mà vẫn còn có những câu nói cô chưa từng được nghe.

"Muốn biết?" Anh nhướn mày lên, cố ý vờ vịt gì chứ, anh không nói thì cô cũng rõ mà.

"Vậy...", anh gio ngón tay cái chỉ về phía cổng trường.

"...Em có thể cùng anh ra ngoài đi dạo." Chỉ là đi bộ loang quanh đây thôi mà, có gì là quá đáng đâu, phụ nữ hiện đại có thể vô tư làm những chuyện này mà.

Anh cười tỏ vẻ hài lòng, nhưng lại như vừa nhớ ra điều gì: "Em có mang theo thẻ không?"

"Thẻ gì?"

"Đương nhiên là thẻ ngân hàng."

"..."

Cô còn cho rằng, anh còn chút tình cảm với mình. Thì ra nói tới nói lui cả nửa ngày, anh vẫn là đến để bàn chuyện làm ăn, lại còn đặc biệt đòi cô "bao" anh nữa chứ.

"Đi thôi, anh có một chỗ, hôm nay nhất định phải đưa em đi"

"..." Có nói lăng mạn hơn nữa, cô cũng chẳng hào hứng chút nào đâu, dù gì, có đi đến đâu, vẫn chẳng phải là cô phải trả tiền sao.

"Còn nữa, cứ coi như đối với chuyện của anh ta, em cực kì có hứng thú đi nữa, thì ở trước mặt anh, cũng cố gắng che giấu chút đi? Được không hả?"

"..." Có nói ngọt ngào hơn nữa, cô cũng sẽ không tin, anh căn bản là đang trong trạng thái phục vụ, lời nói của anh đều là giả dối, không có câu nào là thật cả.

Xi!

Kết quả, Huỳnh Nhất Nhị đưa cô đến một nơi chẳng lăng mạn chút nào so với những lời anh nói, đã không có không khí, thêm vào đó lại chẳng có ý nghĩa gì. Cô Hồ nghi nhìn anh kéo cô vào trong toà nhà. Không phải quán cà phê, cũng không phải quán kem, càng không phải là "HOTEL", mà là...

"Đi vào đi!"

Huỳnh Nhất Nhị đứng ngoài cửa một cửa hàng, cứ đẩy đẩy phía sau lưng cô.

"Anh đưa em đến đây làm gì?" Cô thực sự không cảm thấy sự tồn tại của mình v hàng này có bất kì quan hệ gì với nhau.

"Nhận sự ủy thác của người ta" Anh cười, rút một điều thuốc ra, đặt lên môi, "Chủ của chỗ này là bạn anh, rất thân, em tự mình vào đi, anh không muốn

đi cùng".

"Nhưng mà em..." Cô biết rất rõ về đám bạn bè vớ vẩn của anh, trái một thằng, phải một thằng, ngành nghề nào cũng đều có cả. Nhưng mà, dẫn cô đi gặp bạn anh, anh lại không vào cùng, anh đang có ý gì chứ? Muốn giới thiệu đối tượng cho cô hay sao?

"Ồ đây cầm hút thuốc, anh ra ngoài hút một điếu, xong việc thì ra cửa tìm anh."

Nói xong, anh phẩy phẩy tay, xò ngón tay vào túi quần bỏ rồi thông thả đi mất, vứt cô lại một mình, đứng ngây ra như trời trồng trước cửa hàng, mờ mịt nhìn tám biển giới thiệu.

Cửa hàng máy tính XX.

Cô cau mày lại, bước nhanh vào bên trong, chỉ nhìn thấy chủ cửa hàng đang ngồi nghe điện thoại trong quầy. Thấy cô đi vào, người đó chỉ cười một cái, ra hiệu cho cô ngồi tự nhiên. Cô gật gật đầu, cũng không muốn làm phiền người ta nói chuyện, tìm một cái ghế tự mình ngồi xuống, nhìn những chiếc máy tính được bày ở xung quanh. Nào là màn hình tinh thể lỏng, nào là máy laptop, còn có cả webcam với nhiều hình thù độc đáo.

"Ừ, cô ấy đến rồi, được, được."

Chủ quán nói với cái điện thoại, khiến cô thực sự hơi ngạc nhiên một chút, làm gì vậy, bán người giữa ban ngày à?

Chủ quán tắt máy, tươi cười đi về phía cô, khiến cô giật giật khóe miệng, đứng dậy muốn bỏ đi. Ông ta liền gọi cô lại: "Tiểu thư, đồ của cô vẫn chưa cầm mà".

Cô đứng sững người, cố cân nhắc xem có nên quay lại hay không. Tình huống này thật là quái dị, dường như cô rất giống một chú cừu non vừa sa vào miệng sói, chuyện này trên ti vi đã chiếu rất nhiều. Lần này, hễ quay đầu lại chắc chắn sẽ có chuyện không tốt. Ví dụ như cô sẽ bị đánh ngất ngay tại hiện trường, hoặc là bị loại thuốc mê nào đó làm cho mất hết ý thức...

"Cô xem xem, kiểu dáng này có được không, nêu như chức năng của máy vẫn chưa đủ, tôi có thể trả lại xưởng sản xuất, bảo họ thêm vào những chức năng mà cô yêu cầu."

"..." Kiểu dáng gì chứ? Nghe có vẻ rất khiêu dâm.

"Màu hồng phấn, đúng rồi! Vốn dĩ kiểu dáng này không có màu hồng phấn, nhưng mà bạn của cô nói, nhất định phải là màu hồng phấn, cho nên tôi đã đặc biệt đặt nhà máy làm."

"..." Đến màu hồng phấn cũng nhắc tới một cách khiêu dâm như vậy?

"Kiểu dáng của chiếc máy này rất mới, chức năng có lẽ đã rất đầy đủ rồi, dung lượng bộ nhớ cũng rất lớn. Còn có cả mic và camera kèm theo nữa. Những chức năng chưa giới thiệu ra thị trường cũng được cài đặt cho nó rồi. Cô đến trung tâm Internet đăng kí là có thể lên mạng bất kì chỗ nào."

"..."

"Còn hệ điều hành, tôi đã chỉnh hết rồi, không khó sử dụng lắm đâu. Những phần mềm đơn giản thường dùng, tôi cũng đã giúp cô cài đặt rồi, cô xem xem, có còn cần gì nữa không, tôi sẽ thêm vào giúp cô."

"..."

Cô cẩn trọng quay đầu lại, cứng nhắc, di chuyển từng chút một, không rõ sau lưng mình là quái vật gì đang khua môi múa mép. Cho đến khi xác định được, thứ được bày trên quầy kia không phải là loại vũ khí tối tân, không phải là thuốc mê, không phải là quái vật, càng không phải là đồ chơi khiêu dâm gì. Trước mắt cô chỉ là một chiếc laptop màu hồng phấn, ngay đến mỗi bộ phận thiết kế kèm theo cũng là màu hồng phấn mà cô thích.

"Em thích màu gì ? "

"Hả?"

"Màu sắc."

"Hồng... màu hồng phấn."

"Hồng phấn? Biết rồi."

Anh biết rồi? Cô hoàn toàn không hiểu lúc đó anh muốn hỏi cái gì. Cô ngốc nghếch nói xong đáp án, rồi liền quên luôn cái câu hỏi nhỏ xíu không đủ để thành vấn đề này. Cũng giống như cô luôn cho rằng anh không hề biết cô buồn chán nhiều thế nào vậy. Đây là cái cớ để cô giận dỗi, cô đã nghĩ rằng, những gì cô muốn, những gì cô thích, anh hoàn toàn không chút quan tâm.

Lần đầu tiên lên núi, sau khi cảm giác tươi mới bị tiêu tan hết, cô chỉ có thể ngồi bên cạnh ngẩn ngơ, thần thờ, còn anh lại chẳng có bất kì phản ứng gì cả. Cô thực sự không hiểu, anh làm thế nào để có thể sống như thế hết ngày này qua ngày khác. Cô không thích loại cảm giác này, cũng không có cái khả năng tiếp tục duy trì nó. Cô ghét việc khi xuống núi, bạn học nói gì cô cũng không hiểu, không biết phải tiếp tục nói chuyện như thế nào. Cô ghét việc bị

cách li với thế giới, ghét việc phải sống cuộc sống khác biệt hoàn toàn cùng với mấy người trên núi kia.

Lần thứ hai lên núi, cô đã ôm theo một đồng tiểu thuyết ngôn tình, nặng đến mức cô lên đến lưng chừng núi thì mệt quá, không leo tiếp được nữa, cuối cùng vẫn là anh giúp cô đeo cái giỏ đựng sách lên trên núi. Nhưng chỉ mấy ngày sau, cô đã xem hết sạch, sau đó cô lại bắt đầu ngâm ra, chống cằm ngồi chơi với kiến.

"Hai người ở cùng nhau, thói quen sống, bối cảnh sống hoàn toàn không giống nhau, căn bản không có kết quả, đơn giản là giày vò nhau mà thôi, sớm chia tay sẽ sớm được siêu sinh."

Lời nói của bạn học A cứ lớn vồn trong đầu cô. Cô đã từng cân nhắc đến đổi sách nếu không hợp thì chia tay. Ngọn núi đó, cô không muốn lên, anh không chịu xuống. Cứ vừa bước vào ngõ cụt, cô đã liền ngồi xuống ôm đầu, không dám nhìn về phía trước. Đây chính là thói quen xấu của cô.

"Không được đi, anh sẽ sửa."

"Anh vô vị, anh sửa."

Sao cô lại đem câu nói này của anh mà coi như câu nói ngọt ngào, rủ rủ của người đàn ông khi ở trên giường chứ. Anh đã sửa rồi, sửa rất nhiều. Rõ ràng anh biết, việc suốt ngày loay quanh luẩn quẩn một chỗ khiến cho cô buồn chán đến thế nào. Nhưng vì anh hoàn toàn không hiểu về cái thứ đồ điện tử xa lạ chẳng có chút dính líu gì đến cuộc sống của mình, cho nên, anh đã nhờ người khác. Anh từ trước đến nay đều cảm thấy mình xuất hiện trước mặt cô chỉ như một làn gió, vì vậy, anh đã cố gắng dành dụm tiền để mua thứ đồ chơi dờ hoi này cho cô.

Còn có bao nhiêu chuyện, anh đang nghĩ cho cô, nhưng cô lại không biết. Số lượng những lo âu của anh, cô không chắc chắn, chỉ biết nó đang tích lũy mỗi ngày lại nhiều hơn. Trái tim của cô cứ phải vất vả như vậy làm gì, cô đang nghi ngờ cái gì? Cô đang nghi ngờ những thứ linh tinh vớ vẩn gì chứ? Chỉ vì mấy câu nói của người bên cạnh, chỉ vì mấy cuốn tạp chí hoàn toàn không đáng xem, cô lại ở đây mà giận dỗi anh. Thật khó coi! Thực sự rất khó coi...

lạnh lùng của anh vút lại cho cô rõ ràng muốn nhắc nhở, muốn cô đừng có nghĩ quá nhiều.

Anh tiện tay vớt quần áo lên người cô, thực sự là sợ cô bị lạnh.

Anh nhận điện thoại rồi đi làm luôn, là vì muốn mua cho cô cái thứ đồ này, để cô không còn bị buồn chán, để cô có thể liên lạc với người khác bất cứ lúc nào, để cô không bị cách biệt với thế giới, cũng không cần một muốn chết khi phải tha một đồng sách lên núi.

"Có hài lòng không?"

Giọng nói của ông chủ xen vào, làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô. Cô chỉ ngẩng người nhìn chiếc máy tính trước mặt, cố kìm nén cái cảm giác chua xót đang trào lên trong mũi. Càng lúc càng không thể kiềm chế, cô phát ra mấy tiếng "khịt khịt" loạn nhịp.

"Hài lòng là được rồi! Ổ cứng của chiếc máy này rất lớn, cô muốn lưu phim truyền hình, hoạt hình, truyện tranh, tiểu thuyết gì đều không thành vấn đề. Bạn của cô hình như không hiểu về máy tính lắm, có đến đây cùng Nhất Nhị mấy lần. Mỗi lần hỏi cậu ta phải cài đặt gì, cậu ta đều nhăn mặt lại, hoàn toàn không hiểu gì nhìn tôi. Cậu ta chỉ nói, cài đặt thứ gì đó có thể khiến cô bớt buồn chán là được. Cứ như thể cậu ta chưa dùng máy tính bao giờ vậy. Thời buổi này làm gì có thanh niên nào chưa từng dùng qua máy tính cơ chứ. Đúng không? He he."

"..."

Anh chưa từng dùng qua máy tính, có lẽ cả đời này cũng sẽ không có hứng thú dùng lại mua cho cô cái thứ đồ mà cả đời anh cũng sẽ không động vào.

Bối cảnh không giống nhau thì sao chứ? Thói quen sống không giống nhau thì sao chứ? Những chuyện căn bản không quan trọng đó sao lại có thể khiến cô dấn vặt như vậy? Rốt cuộc là cô đang làm cái gì chứ?

Móc thẻ ngân hàng ra, quẹt mạnh xuống, cô không biết trong chiếc thẻ kia, vì sự lao động cần mẫn của anh nên đã lại có thêm mấy con số đáng sợ. Đó cũng là lần đầu tiên cô chẳng quan tâm đến giá tiền của món đồ mình thích, ôm chiếc máy được bọc cẩn thận chạy ra bên ngoài.

Khi Huỳnh Nhất Nhị hút đến liều thuốc thứ tư, cô ôm máy tính chạy đến, đôi mắt đỏ hoe.

"Biết ngay em sẽ biến thành thế này mà." Anh trêu chọc, chẳng chút bất ngờ với bộ dạng của cô.

"Em đang cố kìm nén đây, anh đừng có dụ em rơi nước mắt nữa."

"Được, kể một câu chuyện cười cho em nghe nhé." Anh nhếch môi lên.

"Anh ta đã bị bà chủ ức hiếp rất thảm. Bởi vì làm việc bán thời gian, cho nên, phần lớn số tiền anh ta kiếm được đều rơi vào túi bà chủ. Anh ta đã kiếm tiền rất vất vả, còn sợ là không kịp mua quà cho em trước lúc tính khí của em bộc phát, chỉ vào mũi anh ta mà nói muốn chia tay với anh ta."

"... Anh... anh cố ý, anh cố tình!" Cô không thể tin được, lấy tay bịt miệng, không né tránh những lời châm chọc của anh, nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

Anh nhìn cô khóc đến là khó chịu, nhướn nhướn mày lên, tiếp tục quở trách: "Là anh cố ý đấy, thì sao nào? Có bản lĩnh thì cố nhịn đi, đừng khóc trước mặt anh nữa. Có kẻ nào đó chẳng biết phải trái, đã cầm một cuốn tạp chí đến hỏi anh, đàn ông có phải là đều thích thân thể hơn không. Còn nói anh ta rất là cảm thú, cả bốn điều này đều đúng. Cái kẻ đó chẳng phải là em sao?"

"..." Cô cố hít thở thật sâu, run rẩy trừng mắt nhìn anh.

"Sau đó, người nào đó bắt đầu ghét bỏ anh ta, không biết suy trước nghĩ sau, lại cùng anh đi bắt gian, cố tình tỏ ra

V anh ta la chia tay cũng chẳng vấn đề gì, cố tình tỏ ra rằng mình đã chán ghét sự vô vị của anh ta, chán ghét cả những người thân vô vị của anh ta nữa."

"..."

"Em biết bản thân mình xấu như thế nào không?"

"..."

"Xấu đến mức, đến anh cũng chẳng thể tiếp tục nhìn em được nữa." Anh cảm thấy rất tự hào vì tinh thần chính nghĩa hiếm khi bộc lộ của bản thân mình. Anh không thể không thừa nhận, cái kiểu sùng ái độc đáo như của Hạ Thiên Lư, cả đời anh có lẽ cũng không học được.

"Em muốn đến câu lạc bộ" Ngay bây giờ nếu cô không tìm thấy anh, cô sẽ hối hận, dằn vặt đến vỡ mạch máu mắt.

"Hôm nay bà chủ không đến, cũng không biết anh ta đi tiếp vị khách nào, ở đâu rồi." Anh cười cười, cầm điện thoại bấm số liên lạc của bà chủ rồi áp vào tai cô.

Bà chủ câu lạc bộ không đợi cô mở miệng, đã nói một tràng dài: "Tiểu tử thôi, gọi điện thoại cho lão nương làm gì? Lão nương đang phải đi họp phụ huynh cho cái kẻ bất hiếu nào đó. Thiên Lư cũng phải đi họp phụ huynh cho con nhà đầu thối kia rồi. Bên câu lạc bộ không có người, cậu lập tức qua đó chăm nom giúp lão nương đi, như vậy nhé. Tút..."

"..."

"Bà chủ nói gì vậy?" Anh nhìn cô đang há hốc miệng toàn thân ngây dại, hỏi một câu.

"... Hix! Anh ấy đi họp phụ huynh cho em!!!"

"Ai? Hạ Thiên Lư?"

"Đúng vậy!"

"... Thứ bậc nhà em còn rắc rối hơn cả nhà anh đấy."

"Bây giờ không phải lúc để tranh cãi xem thứ bậc nhà ai rắc rối hơn. Em phải quay lại trường. Lập tức, ngay bây giờ, NOW!!! Tuyệt đối không thể để anh ấy vào trường, thật tàn khốc quá, bài thi của em, cái tập bài thi đó của em!!!"

"Thành tích của em rất mất mặt sao?"

"Chuyện này so với thành tích, còn mất mặt hơn cả triệu lần!"

"... Mặt của em đúng là thứ không đáng một xu."

Nhưng mà, việc bị mất mặt cũng như cốc nước đổ đi vậy. Nước đổ đi rồi thì khó mà thu lại được. Thế là khi Hồ Bất Động ôm cái máy tính chạy đến cửa lớp, nhìn thấy sự thúc nhà mình đang thư thái tự nhiên, ngồi giữa một đám phụ huynh trong phòng học, cảm giác khó xử của cô đơn giản là không cách nào có thể hình dung bằng ngôn ngữ được. Anh làm sao có thể ngồi ở cái vị trí kia, mặt không đỏ sặc nghe bài giảng của thầy giáo? Anh không nhìn thấy ánh mắt tò mò chú ý của tất cả các vị cha mẹ khác đang ngồi quanh anh sao? Làm gì có vị sư thúc nào hai mươi tuổi, đến họp phụ huynh cho đứa cháu hai mươi tuổi chứ, lại còn họp ngay khi bọn họ vừa mới mưa với nhau x

"Bất Động, hóa ra mĩ nam kia là phụ huynh của cậu?" Bạn học A giữ lấy cổ áo cô, rất bất mãn với thái độ có on không đáp của cô.

"Coi... coi như vậy cũng được." Coi như phụ huynh mà cũng được sao, làm gì có vị phụ huynh nào đem cô ả lên sô pha, rồi làm thế này thế kia với cô chứ.

"Bất Động, anh ta có bạn gái chưa! Mình cảm thấy trái tim thất tình của mình lại được hồi sinh rồi! Người đàn ông xinh đẹp quá! Tinh xảo đẹp đẽ đến mức chẳng còn lời nào để nói nữa!" Bạn học mới thất tình lúc trước quỳ xuống bên cạnh cô.

"Anh... anh... anh ấy có bạn gái rồi! Tuy bạn gái anh ấy có chút thiếu sót, ngoài ra còn được voi đòi tiên, không được đạo mạo trang nghiêm, đầu hoẵng mất chuốt, vô tâm vô tính, nhưng người ta đã được chọn rồi!"

"Á? Chính là cái cô gái mình và cậu gặp ở quán nước hôm trước sao? Cô ấy không giống như những hình dung xấu xí cậu vừa miêu tả, trông rất là xinh, thân hình cũng OK, rất dịu dàng. Sao cậu lại miêu tả người ta giống như... chính cậu thế chứ." Cô bạn học A lên tiếng.

"..." Hóa ra hình ảnh của cô rất là "đi vào lòng người".

"Làm sao thể được, Bất Động là hậu bối của anh ấy mà, hai người bọn họ ở cùng nhau, vậy chẳng phải là loạn luân sao!" Cô bạn gái thất tình cười bất chuyện nói.

Thật ngại quá đi mất, bọn họ chính xác là đang loạn luân mà, hơn nữa, còn loạn đến mức khá là sâu.

"Này! Bất Động, bình thường mình có đối xử tốt với cậu không?" Bạn học A ần ần vai cô, "Chuyện tình cảm của cậu với người đàn ông xấu kia, cũng may là có mình giúp cậu chỉ ra chỗ mù quáng, đúng không?"

"..." Không nhắc đến chuyện này, cô còn chưa muốn đánh cô ta, cô ta lại dám tự mình nhắc đến!

"Cậu làm gì mà nhìn mình phần nộ như vậy? Mình thương lượng một chút nhé. Khi nào họp phụ huynh xong, cậu hãy đưa phụ huynh của cậu tới đây, để chúng mình rút ngắn khoảng cách, tận hưởng một chút nhé."

"... Các cậu coi anh ấy là vật triển lãm à!" Chỉ có cô mới được ức hiếp anh thôi! Hừ!

"Vật triển lãm cũng không đẹp như thế, cậu xem cặp mắt kia, cái mũi kia, đôi môi kia, ô, ô, còn cái thần thái kia, cái tư thế kia nữa, hoàn toàn phớt lờ chủ nhiệm lớp ta. Cậu không cảm thấy ở anh ấy còn có cái cảm giác 'ở chốn phong trần mà không nhiễm phong trần' sao? Cứ coi như anh ấy đã có bạn gái, cùng với anh ấy nói vài ba câu cũng không được sao?"

"... các cậu làm gì mà hình dung được chính xác khí chất của anh ấy như vậy?" Lừ mắt, đám bình phẩm người đàn ông của cô ngay trước mặt cô. Coi cô là đầu lộn à?

Anh không phải là không thêm đề ý đến thầy chủ nhiệm, anh chỉ là thấy khó chịu trong người, cho nên đang ngủ gật. Anh cũng thật quá không nề mặt chủ nhiệm của cô. Trước mặt nhiều người thế này, quang minh chính đại, ngồi gác chân ngủ gật, trông rất mê hoặc lòng người.

"Những lời nói vớ vẩn, chủ nhiệm đã nói xong rồi. Tiếp theo, ông ấy sẽ là gọi từng học sinh và phụ huynh đến bàn làm việc để nói chuyện riêng." Bạn học A thuật lại trình tự thông thường của mỗi lần họp phụ huynh. Nhưng mà lần này có thêm tiết mục đặc biệt, là gặp riêng để đặt câu hỏi cho học sinh, ví dụ chính là Hồ Bất Động bên cạnh cô ta, "Chúng mình sẽ ở cổng trường đợi cậu giải quyết xong lão Phù. Tản ra thôi!"

Cô nhìn chủ nhiệm lớp đang nói mấy câu vớ vẩn, không thể không cứng đầu, đi tới gần chỗ sư thúc nhà cô. Anh nhìn cô không biết là xuất hiện ở bên cạnh mình từ lúc nào, trong tay cầm thứ đồ anh không thể quen thuộc hơn, chỉ mím mím môi, không nói tiếng nào, nắm lấy bàn tay còn lại của cô trong lòng bàn tay mình một cách rất tự nhiên, không để ý đến những tiếng lao xao truyền đến liên tục từ xung quanh, ánh mắt tiếp tục chìm trong trạng thái phiêu du tận đâu đâu.

Cho đến lúc tất cả các phụ huynh khác đều lần lượt về gần hết, chủ nhiệm lớp mới cười nói với Hạ Thiên Lưu:

"Vị này, phụ huynh của Hồ Bất Động, he he, có thể nào mời anh đến trước bàn làm việc của tôi đợi một chút không, tôi phải gặp mặt người xếp cuối số lần này trước, Trác Duy Mặc và phụ huynh của cậu ấy"

"Khôn kiếp, lão Phù, ông đặc biệt nhấn mạnh việc tôi đợi số với anh ta là có ý gì?" Giọng nói của Trác Duy Mặc vô cùng không tho truyền đến từ phía sau, tiếp đó liền bị tiếng của bà chủ câu lạc bộ lấn át.

"Tiểu tử thôi, con lại đợi số nữa rồi!" Nói xong vô cùng có tư thế của phụ huynh, bà ta véo tai đứa con bất hiểu, "Con lại dám ôm một đồng trứng ngỗng về nhà nữa sao? Chỉ cần tùy ý viết lên mấy chữ ABCD thôi mà, ít ra con cũng phải có một vị trí trung bình chứ?"

"Khôn kiếp, ngày đi thi, người bắt bán thiếu gia đi tiếp khách là ai?" Anh tròn mắt, nhìn người mẹ nào đó đang trách oan con trai mình.

"Á? Hôm đó con đi tiếp khách sao?" Bà chủ hoảng hốt vỗ vào đầu, sừng sốt nhớ ra cái gì đó, "Đúng, đúng, đúng, trách nhầm con rồi. Thôi thì cũng là vì hạnh phúc của phụ nữ, có bỏ lỡ một lần thi cử cũng không sao".

"Cái... cái gì?" Chủ nhiệm lớp kinh ngạc, nhìn phương thức giáo dục hoàn toàn bị yêu ma hóa đang chinh ỉnh ở ngay trước mặt mình. Ông không thể không cất lên mấy lời chính nghĩa: "Phụ huynh của bạn Trác, bà dạy dỗ con mình thế này là không đúng, con trai của bà, cậu ấy không..."

"Nó là con trai của lão nương, lão nương nói được là được! Con trai, rất tốt, vì tiếp khách mà bất chấp tất cả, thứ mẹ muốn chính là tính thần đạo nghĩa, không chịu chùn bước thế này!"

"Phụ huynh của bạn Trác, bà..."

"Nói đến tiếp khách", bà chủ câu lạc bộ đưa tay lên nhìn đồng hồ, thôi chết, không thể ở đây dài dòng được rồi, phải nhanh chóng quay lại câu lạc bộ. Tiểu tử thôi, tối nay con còn phải làm việc. Lão nương đang nói chuyện với con, con nhìn người ta ở bên kia tay nắm tay làm gì? Đi thôi!"

"... Hừ!"

"Thầy giáo Phù, đây là danh thiếp của lão nương, à... không là danh thiếp của tôi, nếu như anh có nhu cầu gì, lão nương... à, tôi có thể đặc biệt giảm giá cho anh. Sau này con trai tôi còn phải nhờ vả anh chăm sóc nhiều. Lần này thời gian không nhiều, nếu như lần sau thuận tiện, anh có thể đến phòng làm việc tìm tôi. He he, cứ vậy nhé! Tiểu tử thôi, bảo con đừng có nhìn, con nhìn rồi, đi thôi!"

"Lão thái bà, bản thiếu gia cảnh cáo bà, không được kéo tai để nói chuyện!"

Ào một cái, bà chủ câu lạc bộ đã mang Trác Duy Mặc biến mất khỏi phòng học như gió cuốn mây trôi. Trong thoáng chốc, phòng học chỉ còn lại vị chủ nhiệm lớp đang cầm tấm danh thiếp, tay run run, há hốc miệng, giật giật khoe môi. Bên cạnh là tổ hợp hai người học sinh, phụ huynh đang tay trong tay. Trong đó một người còn đang ng gât, người còn lại thì vừa mới bị ánh nhìn của Trác Duy Mặc dọa cho tê dại cả da đầu.

Thầy chủ nhiệm hít sâu mấy cái, xác định mình đã điều hòa xong nhịp thở, lúc này mới cười khan, quay lại nhìn Hạ Thiên Lưu hoàn toàn đang ngoài cuộc: "Vị này, sao lại có một số phụ huynh không giống phụ huynh như thế này nhỉ? Phụ huynh của Hồ Bất Động! Mời ngồi, tôi cần nói chuyện với anh một chút, về vấn đề chỉ hướng của quý sư đệ đây".

Anh cũng thật không khách khí, kéo ghế đến ngồi, nhưng vẫn nắm lấy tay của "quý sư đệ" xoa xoa. Khóe miệng thầy chủ nhiệm vừa mới bình phục, không tránh được lại tiếp tục lên con co giật. Ông ta ngại ngùng, chỉ chỉ vào hai cái tay đang gắn chặt khó chia lìa của họ, ra hiệu bảo bọn họ cân nhắc một chút đến cảm nhận của người khác, thả lỏng tay ra cho ông ta dễ nhìn hơn.

Đối với ánh mắt ra hiệu của đối phương, anh vẫn coi như không hiểu, nhìn cô một cái: "Em muốn ngồi không?". Anh kéo kéo cánh tay cô, ra hiệu cô có thể ngồi trực tiếp lên trên đùi anh. Bởi vì chủ nhiệm lớp của cô thực sự rất dài dòng, anh lo cô sẽ phải đứng một khoảng thời gian dài.

"Ý! Không... không... không, em đứng... đứng... đứng là được rồi." Mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

"Đứng đứng... đứng, cháu của anh vẫn là nên... nên... nên đứng... đứng... đứng thì tốt hơn!" Mắt thầy chủ nhiệm sáng long lanh.

"... Cô đâu phải là thường xuyên thấy có gh không chịu ngồi chứ. Đâu thể ngồi lên chân anh được, làm gì mà thầy phải lấp bấp như vậy chứ.

"Khụ khụ! Chúng ta nói về vấn đề chính. Là thế này, lần này tôi phải thảo luận với anh về thái độ rất không chú ý giữ gìn và hành vi không tốt của cháu anh."

"Không chú ý giữ gìn?" Mấy từ nghe rất ngang tai, anh nheo nheo mắt, nhìn cô một cái. Cô gắng sức cắn chặt môi, lắc mạnh đầu. Cô thề, cô tuyệt đối không làm việc gì có lỗi với anh.

"Anh nhìn lên cổ bạn ấy đi, đây chính là chứng cứ. Người ít tuổi thế này, sao có thể làm ra cái việc bại hoại thuần phong mỹ tục như vậy!" Thầy chủ nhiệm chỉ vào vết thương trên cổ cô, có chỗ sau khi bị mồ hôi lạnh thấm ướt, bị băng urgo bong ra, để lộ rất rõ vết môi hồng đáng yêu.

Anh thuận theo ánh nhìn của thầy chủ nhiệm, hướng đến vết môi anh đích thân lưu lại trên cổ cô, ánh mắt từ từ đưa xuống: "Không được sao?".

"Đương nhiên không được!" Thầy chủ nhiệm đập bàn quát, "Con gái nhất định phải biết tự trọng. Không tự trọng, tương lai người bị thiệt sẽ là mình. Hành vi như thế này là không đúng đắn. Anh và người nhà anh nên quản bạn ấy tốt một chút!".

"... Ừ, sau này tôi sẽ chú ý." Anh nói.

"Đúng rồi, con gái thì nên được gia đình bảo vệ tốt một chút..."

"Không 'lảm' trên cổ nữa." Anh nói tiếp câu trên của mình.

"Sao!"

"Anh... anh vừa mới nói gì?" Thầy chủ nhiệm rất không chắc chắn, không biết vừa rồi mình nghe thấy cái việc trái với luân lý gì, chỉ đành mặt dày hỏi lại lần nữa. Hồ Bất Động đứng bên cạnh, lập tức bật chặt cặp môi mòng của sư thúc nhà mình.

"Anh... anh ấy nói là, sau này sẽ chú ý, sẽ không để em chạy lung tung nữa. He he he he...."

"..." Người bị bật chặt miệng mơ màng nhìn cô.

"Phù... thì ra là thế" Sợ đến mức toàn thân ướt sũng mồ hôi, ông ta còn cho rằng vết môi trên cổ Hồ Bất Động là bị sư thúc nhà cô đích thân in lên chứ. Như vậy chẳng phải là quá loạn luân trái đạo rồi hay sao. "Còn nữa, anh hãy nhìn bài thi này xem."

"Bụp!" Một bài thi điểm số chẳng ra làm sao được thầy chủ nhiệm đập lên bàn ngay trước mặt Hạ Thiên Lưu, khiến người nào đó hít đầy một mồm khí lạnh, nhất thời cảm thấy không thể đứng yên được.

"Câu hỏi cuối cùng, là câu hỏi khó tôi đưa ra, trên cơ bản học sinh lớp này không ai trả lời được. Bạn Hồ không trả lời được thì cũng không quá nghiêm trọng. Nhưng anh xem, cháu anh viết gì lên trên này!"

"..." Anh cầm lấy bài thi, lướt qua đến câu hỏi cuối cùng.

"Anh ấy yêu thân thể của em? Anh ấy yêu tâm hồn của em? Anh ấy yêu thân thể của em? Anh ấy yêu tâm hồn của em? Thầy giáo, thầy nói xem, anh ấy yêu thân thể em hay là yêu tâm hồn em? Hu... anh ấy chắc chắn chỉ yêu thân thể em!"

"... Em... Em chỉ là không để ý thời gian, lúc đó giám thị thu bài nhanh quá, em không kịp lấy bút để xóa đi, cho nên..." Cô âm ức giải thích.

"... Cho nên, em chính là bởi vì cái vấn đề dơ hoi này nên mới giận dữ?"

"...Em..."

"Bây giờ biết đáp án rồi chứ?" Anh nhìn về phía cô một cái.

Cô nâng chiếc máy tính trong tay lên, găng hết sức gặt đầu thật mạnh. Phức tạp gì, trắc nghiệm tâm lý gì, đều đi chết hết đi! Đúng là những thứ còn đáng ghét hơn cả số mệnh! Anh hài lòng nhún nhún mày lên, cảm thấy chẳng có lời nào để nói với thầy chủ nhiệm chẳng hiểu chuyện gì, đang ngồi trước mặt. Thế là anh đứng dậy, chuẩn bị cáo từ. "Đợi, đợi chút, phụ huynh bạn Hồ, vấn đề này vẫn chưa giải quyết xong mà!"

Anh không kiên nhẫn nữa, nhăn nhó. "Vấn đề vợ vẫn thế này, đến cô ấy cũng hiểu rồi, ông vẫn không hiểu sao?" Người ngu độn như thế này, làm gương cho người khác thế nào được. Chẳng qua cũng chỉ vì có những thầy giáo như ông ta, nên những vấn đề nhỏ nhất, vợ vẫn mới bị làm loạn lên, rồi tung lên.

"Ai ya?" Sự... sự việc đơn giản vậy sao? Đây không phải là vấn đề vợ vẫn, chuyện liên quan đến sức khỏe, tâm lý của học sinh, là vấn đề lớn mà!

"Cơ thể cũng được, tâm hồn cũng được, anh đều yêu!"

Nói xong, anh kéo người nào đó đi luôn.

"Ý! Hai... hai người quả nhiên đang loạn luân! A, a, a!!!"

Biết cái bí mật mà mọi người đều biết này, có gì tài giỏi mà phải la lớn như vậy chứ?

"Cách, tách!"

Cửa phòng học bị kéo ra, tiếng thét thảm thiết của thầy chủ nhiệm bị vút lại trong phòng, những móng vuốt không an phận của cô sò trên cánh tay anh, mặt dày vô sỉ làm loạn

"Tiểu sư thúc?" Chỉ khi nào tâm trạng cực tốt, cô mới gọi anh như vậy.

"Hừ?" Anh cúi đầu nhìn cô.

"Em muốn 'làm'!" Lần đầu tiên, cô thẳng thừng đưa ra yêu cầu thế này. Tuy là vừa mới hợp xong, cô đã lập tức kéo tay phụ huynh thế này thế kia, thực sự có chút quái dị, nhưng bây giờ cô lại muốn lập tức về nhà, tận tình đụng chạm vào anh, trêu ghẹo anh, ức hiếp anh, giày vò anh, đưa anh lên thiên đường

"... Bây giờ?" Anh rõ ràng chưa kịp thích ứng với yêu cầu hoan lạc chủ động của người nào đó, nhìn cô chăm chăm.

"Vâng!" Cô gặt mạnh đầu, nhân tiện khoe khoang: "Anh không cảm thấy, bây giờ thể lực của em tốt hơn trước rất nhiều sao! Không có vấn đề gì đâu! Đi thôi, đi thôi!". Cô khí thế hào hùng, cổ sức mới mọc.

"..." So với thể lực của cô trước đây, mới một lần đã mềm nhũn ra mà nói, đúng là đã tốt lên không ít. Nhưng dù sao cô cũng vẫn nên tiếp tục ngâm mình trong thuốc bắc. Anh vẫn là sẽ không nương tay đâu, cái thân cứ thờ phỉ như vừa leo núi kia còn cần được anh điều chỉnh thêm rất nhiều.

"Hơn nữa, bây giờ 'làm' xong còn không bị đau thắt lưng nữa." Nghĩ kỹ lại, tư thế gần đây khiến cô hoàn toàn không bị mệt.

"..."

"Tiểu sư thúc?" Lễ nào hai cuốn "Xuân cung đồ" kia cũng là vì cô... không phải chứ?

"Về nhà!"

"Hả?"

Anh quả nhiên không đợi được tán đồng luôn với đề nghị của cô? Nhưng cái khẩu khí chặn họng người ta kia là có ý gì chứ?

Xin đó, anh rút cuộc là có kiểu tư duy quái dị gì vậy?

Dù sao trong mắt anh, việc đối với cô rất quang minh chính đại, tình cảm êm dịu, hiển nhiên bình thường, lại biến thành việc khiến anh phải đỏ mặt, run tim hơn cả việc loạn luân thế này?

Xùy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lời Tựa Cho Dã Anh

"Tình Dã Anh rất đặc biệt!"

Dương Thiên Từ tác giả cuốn Hoa anh đào tháng Tư đã nói như vậy.

Tôi thường nghĩ, một cô gái có thể nghĩ ra những cái tên như Hạ Thiên Lư, Hồ Bất Động cho nhân vật chính của mình, rốt cuộc là người như thế nào? Nhạy bén, tình quái, hài hước, hóm hỉnh hay là thấu hiểu lòng người?

Mang theo những thắc mắc này, tôi đã quen biết Tình Dã Anh. Lần nào nói chuyện, cũng đều là những biểu tượng cảm xúc dễ thương kết hợp với ngôn ngữ trẻ trung, đáng yêu, khiến tôi ngồi trước màn hình máy tính mà không nhin được, phải bật cười thành tiếng. Lâu dần mới biết, những từ ngữ ở trên đều có thể dùng để miêu tả cô, nhưng vẫn chưa đủ để khái quát về cô. Thường xuyên gặp cô lúc nửa đêm, có nhiều hôm, cô còn ngồi cùng tôi cho đến khi tôi đã hoàn thành bản thảo thì đã tôi đi ngủ. Tôi cũng dần dần thích ứng được với sự chênh lệch thời gian ở Anh. Bất giác cảm thấy nhớ và muốn gặp cô. Dần dần mỗi đêm dài với tôi không còn lạnh lẽo nữa, bởi vì cô chính là cô gái có thể khơi dậy những cảm giác chưa được gọi tên, mang đến nhiều hơn những niềm vui cho cuộc sống.

Từ Thanh không vạn lý (Ngàn dặm trời xanh) làm mưa làm gió, đến Công tử lọ lem chiếm cứ "ngôi báu" trên các bảng xếp hạng lớn, và bây giờ Yêu em thật xui xẻo hiển ngang ra đời. Giọng văn hài hước nhẹ nhàng, tình tiết khiến người ta cười ra nước mắt, phảng phất hương thơm tươi mát của một đóa hoa, rất nhẹ nhàng khoan khoái nhưng lại bám rễ sâu vào lòng người, khiến độc giả chỉ muốn đi mãi vào thế giới các nhân vật, không nỡ bỏ nửa chữ

Kể từ khi Hạ Thiên Lư xuất hiện lần đầu tiên, độc giả đã vô cùng háo hức. Hai nhân vật chính, mỗi người một tính cách, mỗi người một môi trường sống, liệu họ có thể đến với nhau hay không? Số phận sẽ đưa bọn họ đi đến đâu? Càng đi vào sâu hơn, chúng ta sẽ thấy được cái giá mà Hạ Thiên Lư phải trả. Hồ Bất Động luôn mang đến sự vui vẻ cho mọi người, nhưng cô cũng là nguồn cơn của những day dứt trong lòng các chàng trai. Hạ Thiên Lư là mẫu người lạnh lùng bên ngoài nhưng trái tim rất quan tâm chu đáo, anh lựa chọn một phương pháp rất đặc biệt để biểu lộ tình cảm của mình. Hồ Bất Động cũng giống như vậy, vụng về nhưng lại khiến người ta yêu thích. Cô không phải là thánh nữ, cô ích kỉ, sợ phiền phức, lại cũng rất cứng đầu. Thế là, liền có một sự vụng về tương tự âm thầm bảo vệ cho cô. Tình Dã Anh là người sống khá thực tế. Trong mọi việc, cô luôn bình tĩnh và lạc quan, phẩm chất này không chỉ giúp bản thân cô viết ra những tác phẩm hay hơn, mà nó còn có thể cảm nhiễm sang những người xung quanh, cuối cùng thông qua tác phẩm, truyền đạt đến mỗi một độc giả. Cuốn sách này có một cái tên rất thú vị Nhất trực oạt bất động [1], thành ra mỗi lần gặp cô trên QQ, tôi đều cười hì hì và hỏi: "Dã Anh à, lại đang đào không được [2] sao?".

[1] Tên gốc của tác phẩm là Nhất trực oạt bất động

[2] Trong tiếng Trung, oạt bất động nghĩ là đào không được.

Dã Anh liền gửi đến bức hình sinh động, một cô gái đang đi vòng quanh, nói: "Cậu xem cậu đã nói hết rồi, chính là đào không được".

Nhưng cuối cùng, cô vẫn " đào được". Tôi gần như có thể nhìn thấu tới tận nước Anh xa xôi với chênh lệch thời gian là bảy tiếng, Dã Anh đang ngồi trước màn hình máy tính thể nghiệm tất cả những cảm giác hỷ nộ ai lạc giữa Hồ Bất Động và Hạ Thiên Lư.

Trong cuốn sách này, không có sự đau buồn ai oán bị thương, không có bút pháp phức tạp hoa lệ, nó giống như một dòng suối chảy róc rách. Nhân vật nữ chính là ni cô độc đáo, bối cảnh là chùa miếu và tiệm trai bao được nói quá lên, khiến ta có cảm giác quen mà lạ. Tình Dã Anh cũng vậy cô luôn mang đến sự thoải mái cho mọi người, không có cái vẻ ngoài kiêu ngạo của nhà văn nổi tiếng.

Khi chúng ta đọc mỗi dòng chữ do cô viết, ta như thấy cô đang ở ngay bên cạnh chúng ta

Cuối cùng hãy để tôi hét lên rằng: "Tôi thay mặt cho tất cả người hâm mộ trên toàn thế giới, yêu cầu đề Thiên Lư và Bất Động đơm hoa kết trái!".

Vậy thì, kết cục rốt cuộc sẽ như thế nào đây?

Câu trả lời cuối cùng, hãy để Tình Dã Anh tự mình trả lời cho chúng ta nhé.

28-4-2008

Dương Thiên Từ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

